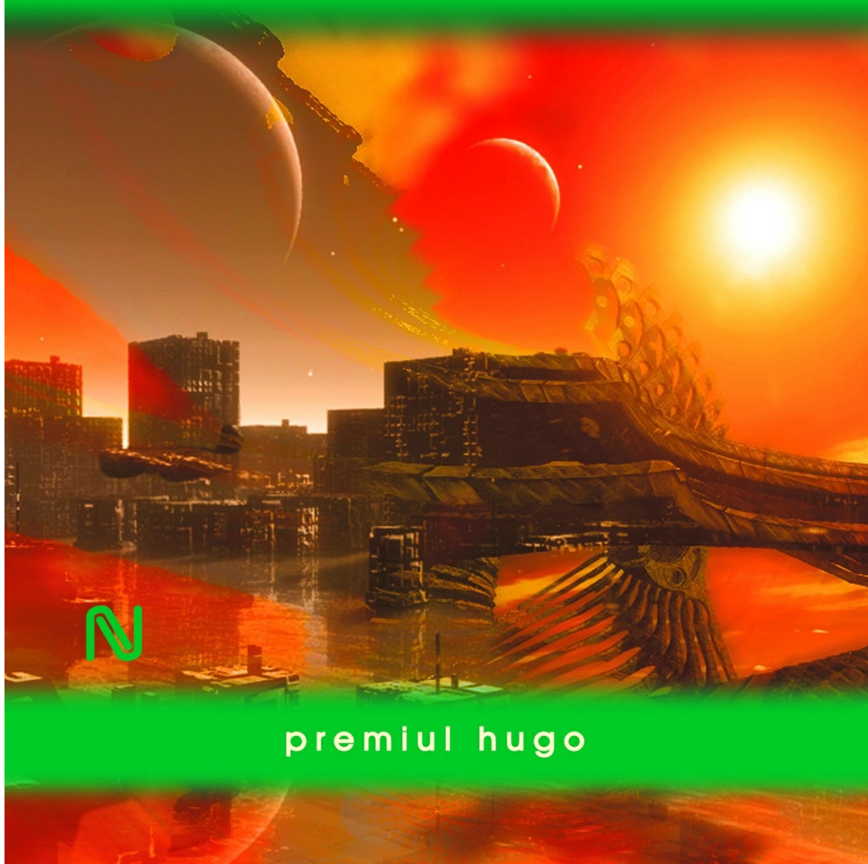
robert charles Wilson

turbion

Robert Charles Wilson s-a născut în 1953 în California, dar de la nouă ani s-a mutat în Canada, în 2007 devenind cetăţean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor 70 şi, mai târziu, a colaborat la reviste ca *F&SF, IASFM, Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului, opera sa numărând până astăzi paisprezece romane, nenumărate povestiri, dar şi prefeţe şi articole critice. A primit numeroase premii şi distincţii, dintre care amintim trei Premii Aurora pentru proza scurtă *The Perseids* (1996) şi pentru romanele *Darwinia* (1999) şi *Blind Lake* (2004), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul John W. Campbell Memorial (*The Chronoliths*, 2002), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (*Turbion*, 2006), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela *The Cartesian Theater*, 2007). *Axa* este al doilea volum al unei trilogii începute cu *Turbion* şi care se va încheia cu *Vortex.*

ROBERT CHARLES WILSON

Turbion

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

CUPRINS

ANNO DOMINI 4 x 10^9

Toată lumea cade, şi fiecare ajunge undeva.

Aşa că am închiriat o cameră la cel de-al doilea etaj al unui hotel în stil colonial din Padang, unde aveam să trecem neobservaţi pentru o vreme.

Nouă sute de euro pe noapte ne-au cumpărat intimitatea şi un balcon cu vedere către Oceanul Indian.

Pe vreme frumoasă, căreia nu îi duseserăm nicidecum dorul în ultimele câteva zile, puteam zări cea mai apropiată parte a Arcadei, o linie verticală de culoarea norilor, care se ivea deasupra orizontului, înălţându-se spre a se pierde în pâcla albăstrie. Oricât de impresionant ar fi arătat, ceea ce se zărea de pe coasta de vest a Sumatrei nu era decât o porţiune a întregii structuri. Piciorul îndepărtat al Arcadei cobora către piscurile din adâncuri ale lanţului Carpenter, la mai bine de o mie de kilometri depărtare, întinzându-se deasupra fosei Mentawai ca un inel de cununie, căzut în poziţie verticală într-un bazin cu apă puţină.

Pe uscat, s-ar fi întins de la Bombay, de pe coasta estică a Indiei, până la Madras, pe cea de vest. Sau, orientativ, cam de la New York la Chicago.

Diane îşi petrecuse aproape toată după-amiaza pe balcon, transpirând sub o umbrelă cu dungi decolorate. Priveliştea o fascina, iar eu eram mulţumit şi liniştit fiindcă, după toate cele întâmplate, mai era în stare să se bucure.

M-am alăturat ei la apusul soarelui. Asfinţitul era cel mai frumos moment. Un cargobot care naviga în lungul coastei, către portul Teluk Bayur, s-a transformat într-o salbă de lumini ce pluteau uşor ca un fulg în bezna din larg. Cel mai apropiat picior al arcadei licărea, ţintuind cerul de apă ca un piron roşu, lucios.

Priveam amândoi umbra Pământului urcând în susul pilonului, pe măsură ce oraşul se întuneca.

Era o tehnologie care „nu se deosebeşte de magie”, după cum spunea un citat celebru[1]. Doar magia nu ar întrerupe fluxul de aer şi apă dinspre Golful Bengal către Oceanul Indian, purtând, în acelaşi timp, un vas de suprafaţă spre porturi străine, îndepărtate? Ce miracol ingineresc îi permite unei

[1] A treia lege a lui Arthur C. Clarke: „Orice tehnologie suficient de avansată nu se deosebeşte de magie” (n. tr.).

structuri cu raza de o mie de kilometri să îşi suporte propria greutate? Din ce era construită şi cum de putea face ceea ce făcea?

Probabil că Jason Lawton era singurul în măsură să răspundă unor astfel de întrebări. Dar nu era cu noi.

Diane s-a tolănit într-un şezlong, rochia ei galbenă de plajă şi pălăria de paie caraghios de amplă fiind reduse la o geometrie de umbre de întunericul care se îndesea. Avea pielea luminoasă, catifelată, de culoarea cafenie a alunelor. Reflexiile ultimelor raze de soare în ochii ei erau o încântare, dar privirea continua să-i fie prudentă – asta nu se schimbase.

S-a uitat în sus, către mine.

— N-ai avut astâmpăr toată ziua.

— Mă gândesc să scriu ceva, înainte să înceapă. Un fel de memorii.

— Te temi să nu-ţi pierzi amintirile? N-are sens, Tyler. Nu există şanse să ţi se şteargă memoria.

Nu, nu se va şterge, dar poate va fi acoperită de o ceaţă, va fi estompată, defocalizată. Celelalte efecte secundare ale medicamentului erau pasagere şi suportabile, dar posibilitatea pierderii memoriei mă îngrozea.

— Oricum, a adăugat ea, sorţii îţi sunt favorabili. Ştii la fel de bine ca toată lumea. *Există* un risc... dar nu e *decât* un risc şi, în privinţa asta, e cât se poate de nesemnificativ.

Dacă i s-ar fi întâmplat ei, ar fi însemnat chiar o binecuvântare.

— Chiar şi aşa, am spus. Mă simt mai bine dacă notez câte ceva.

— Dacă nu vrei să continui, nu trebuie. O să ştii când vei fi pregătit.

— Nu.

Sau cel puţin aşa îmi spuneam.

— Atunci trebuie să începi în seara asta.

— Ştiu, dar în următoarele câteva săptămâni...

— Probabil că n-o să ai chef de scris.

— Numai dacă n-o să mă pot abţine.

Grafomania era unul dintre potenţialele efecte secundare cel mai puţin alarmante.

— O să vezi ce se întâmplă când începe greaţa, mi-a spus cu un zâmbet încurajator. Cred că avem cu toţii ceva pe care ne temem să nu-l pierdem.

Era un comentariu care mă deranja, la care nu voiam să mă gândesc.

— Ştii ce? Poate că ar trebui să începem.

Aerul avea o mireasmă tropicală, amestecată cu mirosul de clor din piscina hotelului, aflată cu trei nivele mai jos. Padang era un port internaţional important, înţesat de străini: indieni, filipinezi, coreeni, ba chiar şi americani rătăcitori, ca noi doi, oameni care nu-şi puteau permite o traversare luxoasă şi nu erau calificaţi pentru programele de colonizare aprobate de Naţiunile Unite. Era un oraş plin de viaţă, dar adesea lipsit de legi, mai ales de când în Jakarta veniseră la putere noii reformatori.

Dar hotelul era un loc sigur, iar stelele ne aşteptau, în toată splendoarea lor pierdută şi regăsită. Vârful arcadei era acum cel mai strălucitor punct de pe cer, un U (Uimitor, Uluitor) delicat, argintiu, scris de-a-ndoaselea de un Dumnezeu dislexic. Am ţinut-o pe Diane de mână până ce a pălit şi nu l-am mai putut distinge.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat.

— La clipa când am văzut vechile constelaţii pentru ultima oară. Fecioara, Leul, Săgetătorul, lexiconul astrologului, redus la câteva note de subsol dintr-o carte de istorie.

— Ar fi arătat altfel de aici, nu-i aşa? Din emisfera sudică?

Îmi închipuiam că aşa ar fi fost.

Pe urmă, în întunericul deplin al nopţii, ne-am întors în cameră. Eu am aprins luminile în timp ce Diane trăgea jaluzelele şi despacheta seringa şi fiolele pe care o învăţasem cum să le folosească. A umplut seringa sterilizată, s-a încruntat şi a lovit-o cu degetul, eliminând o bulă de aer. Avea un aer profesionist, dar îi tremurau mâinile.

Mi-am scos cămaşa şi m-am întins pe pat.

— Tyler…

Dintr-odată, ea era cea care ezita.

— Nu ne răzgândim, am spus. Ştiu în ce mă bag. Am mai vorbit despre asta de nenumărate ori.

Ea a dat din cap şi mi-a tamponat cu alcool scobitura cotului. Ţinea seringa în mâna dreaptă, cu vârful acului în sus. Infima cantitate de lichid părea la fel de inofensivă ca apa.

— A trecut atât de mult timp.

— De când?

— De ultima oară când am privit stelele.

— Mă bucur că n-ai uitat.

— Bineînţeles că n-am uitat. Acum strânge pumnul.

Durerea a fost nesemnificativă. Cel puţin la început.

CASA MARE

În noaptea când stelele au dispărut de pe cer, eu aveam doisprezece ani, iar gemenii aveau treisprezece.

Era în octombrie, cu două săptămâni înainte de Halloween, şi toţi trei fuseserăm trimişi în subsolul casei Lawton – Casa Mare, cum îi spuneam noi – pe întreaga durată a unui eveniment social destinat numai adulţilor.

Faptul că eram închişi în subsol nu reprezenta un soi de pedeapsă. Nu pentru Diane sau Jason, care preferau să-şi petreacă mare parte din timp acolo, şi cu siguranţă nu pentru mine. Tatăl lor anunţase că exista un hotar bine definit între zonele casei destinate adulţilor şi copiilor, dar noi aveam o consolă cu jocuri video, discuri cu filme, chiar şi o masă de biliard... şi nu ne supraveghea nici un adult, cu excepţia uneia dintre chelneriţele angajate de obicei, doamna Truall, care cobora la subsol cam o dată pe oră, ca să scape de îndatorirea de a servi aperitive cu caviar şi brânzeturi şi să ne dea veşti de la petrecere. (Un tip de la Hewlett-Packard se făcuse de râs în faţa soţiei unui editorialist de la *Post*. În budoar era un senator beat.) Singurele lucruri care ne lipseau, a spus Jason, erau liniştea (din combina de la etaj răzbătea prin tavan muzică de dans ca bătăile de inimă ale unui uriaş) şi priveliştea cerului.

Liniştea şi o privelişte: aşa cum îi stătea în obicei, Jase le voia pe amândouă.

Diane şi Jason se născuseră la câteva minute unul după altul, dar se vedea că erau mai degrabă gemeni fraternali decât identici. În afară de mama lor, nimeni nu-i numea gemeni. Jason obişnuia să spună că erau „produsul penetrării bipolare a spermei în două ovule cu sarcini electrice contrare”. Diane, al cărei coeficient de inteligenţă era tot atât de impresionant ca al lui Jason, dar care îşi ţinea vocabularul ceva mai în frâu, făcea comparaţia cu „doi prizonieri diferiţi, evadaţi din aceeaşi celulă”.

Eu îi veneram pe amândoi.

La treisprezece ani, Jason era nu numai înspăimântător de deştept, ci şi bine dezvoltat din punct de vedere fizic – nu deosebit de musculos, dar puternic şi adesea victorios la întrecerile de atletism. Avea încă de pe atunci aproape un metru optzeci înălţime, era costeliv, cu figura de nătăfleţ

salvată de un zâmbet strâmb şi sincer. Pe vremea aceea, părul lui era blond şi sârmos.

Diane era cu vreo zece centimetri mai scundă, cu pielea mai întunecată şi durdulie, dar numai în comparaţie cu fratele ei. Avea tenul curat, cu excepţia pistruilor care îi înconjurau ochii, parcă protejându-i privirea: *Masca mea de raton*, obişnuia să spună. Ce îmi plăcea cel mai mult la Diane – şi ajunsesem la o vârstă când toate aceste detalii aveau o semnificaţie abia înţeleasă, dar de necontestat – era zâmbetul ei. Zâmbea rar, dar într-un mod impresionant. Era convinsă că are dinţii prea proeminenţi (se înşela) şi căpătase obiceiul de a-şi acoperi gura când râdea. Îmi plăcea s-o fac să râdă, dar zâmbetul ei era cel după care jinduiam în taină.

Cu o săptămână în urmă, tatăl lui Jason îi dăruise un binoclu astronomic costisitor. L-a răsucit nervos în mâini toată seara, privind peisajul din posterul înrămat de deasupra televizorului şi pretinzând că din suburbiile Washingtonului putea spiona oraşul Cancun, până când, în cele din urmă, s-a ridicat în picioare, spunând:

— Trebuie să mergem să privim cerul.

— Nu, a răspuns imediat Diane. Afară e frig.

— Dar e senin. E prima noapte senină din săptămâna asta. Şi nu e decât răcoare.

— Azi-dimineaţă era gheaţă pe peluză.

— Chiciură, a contrazis-o el.

— E trecut de miezul nopţii.

— E vineri seara.

— Nu avem voie să ieşim din subsol.

— Nu avem voie să stricăm petrecerea. Nimeni n-a spus nimic despre ieşirea din casă. N-o să ne vadă nimeni, dacă te temi c-o să fii prinsă.

— Nu mă tem c-o să fiu prinsă.

— Atunci de ce *te temi?*

— Mă tem c-o să fiu nevoită să-ţi ascult bâlbâielile în timp ce-mi îngheaţă picioarele.

Jason s-a întors spre mine.

— Dar tu, Tyler? Vrei să vezi un petic de cer?

Gemenii îmi cereau adesea să le arbitrez disputele, spre marea mea nemulţumire. Pentru că mă aflam într-o postură ingrată. Dacă îi luam partea lui Jason, aş fi putut să o

îndepărtez pe Diane, însă dacă eram prea des de partea ei, aş fi putut lăsa impresia că… ei bine, se înţelege.

— Nu ştiu, Jase, vremea *este* destul de răcoroasă…

Diane m-a scos din încurcătură.

— N-are importanţă, a spus, punându-mi o mână pe umăr. Cred că e mai bine să iau puţin aer curat decât să-l ascult pe el plângându-se.

Aşa că ne-am luat jachetele din holul subsolului şi am ieşit pe uşa din dos.

Casa Mare nu era atât de grandioasă pe cât sugera porecla noastră, dar era mai mare decât locuinţele obişnuite din acel cartier, locuit de oameni cu dare de mână din clasa de mijloc, şi se afla pe o bucată întinsă de teren. Ampla suprafaţă vălurită din spatele ei, acoperită cu un gazon îngrijit, ceda locul, spre capăt, pâlcului de pini ce tivea albia unui pârâu nu foarte poluat. Jason a ales un loc aflat la jumătatea distanţei dintre casă şi copaci, de unde să privim stelele.

Luna octombrie fusese plăcută până în ziua precedentă, când un front de aer rece pusese pe fugă vara întârziată. Diane s-a dat în spectacol, îmbrăţişându-şi coastele şi tremurând, însă numai ca pedeapsă pentru Jason. Aerul nopţii era răcoros, dar nu neplăcut. Cerul era limpede şi iarba destul de uscată, deşi chiciura ar fi putut s-o acopere iarăşi până a doua zi dimineaţă. Nu era lună şi nu se zărea nici o urmă de nor. Casa Mare era luminată ca un vapor cu abur de pe Mississippi şi îşi arunca de-a latul peluzei lumina puternică, de un galben orbitor, însă noi ştiam din proprie experienţă că, într-o asemenea noapte, dacă stăteai în umbra unui copac, dispăreai cu desăvârşire, de parcă ai fi nimerit într-o gaură neagră.

Jason s-a întins pe spate şi a îndreptat binoclul înspre cerul înstelat.

Eu m-am aşezat turceşte lângă Diane şi am privit-o scoţând din buzunarul jachetei o ţigară, probabil furată de la maică-sa. (Carol Lawton, medic cardiolog şi oficial fostă fumătoare, ascundea pachete de ţigări în sertarele măsuţei de toaletă, într-ale biroului ei şi în cele din bucătărie. Mama îmi povestise.) A dus-o la buze şi a aprins-o cu o brichetă roşie, translucidă – flacăra a fost, pe moment, cel mai strălucitor lucru din jur – şi a suflat o şuviţă de fum, care s-a învârtejit în întuneric.

M-a surprins privind-o.

— Vrei un fum?

— Are doişpe ani, a spus Jason. Are destule probleme. Nu-i trebuie un cancer la plămâni.

— Sigur că vreau!

Acum era o chestiune de onoare.

Amuzată, Diane mi-a întins ţigara. Am tras un fum, de probă, şi am reuşit să nu mă înec.

Ea a luat-o înapoi.

— Nu te lăsa dus în ispită.

— Tyler, m-a întrebat Jason, ştii ceva despre stele?

Am sorbit cu lăcomie aerul rece, curat.

— Sigur că ştiu.

— Nu vorbesc despre ce-ai citit în cărţuliile tale. Ştii *numele* vreunei stele?

Am roşit, dar am sperat că era destul de întuneric să nu se observe.

— Arcturus, am zis. Alfa Centauri. Sirius. Steaua Polară...

— Şi care dintre ele, m-a întrebat el, e căminul klingonienilor?

— Nu fi răutăcios, a spus Diane.

Cei doi gemeni aveau o inteligenţă precoce. Nici eu nu eram un nătărău, dar nici pe departe egalul lor, şi ne dădeam cu toţii seama. Ei mergeau la o şcoală pentru copii supradotaţi, eu luam autobuzul către şcoala publică. Era una dintre numeroasele deosebiri evidente. Ei stăteau în Casa Mare, eu locuiam, împreună cu mama, în bungaloul din marginea de est a proprietăţii, părinţii lor se străduiau să se realizeze în carieră, mama le făcea curăţenie. Reuşeam, cumva, să înţelegem aceste diferenţe fără să facem mare caz de ele.

— OK, poţi să-mi arăţi unde e Polaris?

Steaua Polară, Steaua Nordului. Citisem despre sclavie şi despre războiul civil. Dădusem peste un cântec al sclavilor fugari:

Când soarele face cale-ntoarsă şi se-aude
strigătul prepeliţei,
Ţine-te după lingura mare,
Bătrânul te aşteaptă să te poarte spre libertate
Când te ţii după lingura mare.

„Când soarele face cale-ntoarsă” însemna după solstiţiul de iarnă. Iarna se retrage către sud. Lingura mare era Carul Mare, cu coada îndreptată spre Steaua Polară, către nord, în direcţia libertăţii: am descoperit constelaţia şi mi-am fluturat mâna într-acolo, plin de speranţă.

— Vezi? i-a spus Diane fratelui ei, de parcă i-aş fi dovedit justeţea punctului de vedere într-o dispută pe care nu se osteniseră să mi-o aducă la cunoştinţă.

— Nu e rău, a admis Jason. Ştii ce e o cometă?

— Da.

— Vrei să vezi una?

Am dat din cap şi m-am întins lângă el, încă simţind gustul înţepător al ţigării Dianei, şi regretându-l. Jason mi-a arătat cum să-mi proptesc coatele de pământ şi m-a lăsat să duc binoclul la ochi şi să-l focalizez până ce stelele au devenit ovale ceţoase şi apoi împunsături de ac, mult mai multe decât aş fi putut să văd cu ochiul liber. Am panoramat până ce am găsit, sau mi-am închipuit că am găsit, ţinta spre care fusesem îndrumat: un minuscul punct fosforescent pe fundalul cerului de un negru implacabil.

— O cometă... a început Jason.

— Ştiu. O cometă e un soi de bulgăre de zăpadă prăfoasă care merge spre soare.

— Ai putea spune şi aşa, încuviinţă dispreţuitor. Dar ştii de unde vin cometele, Tyler? Vin de la periferia sistemului solar – dintr-un soi de aureolă de gheaţă din jurul soarelui, care se întinde de la orbita lui Pluto până la jumătatea drumului către cea mai apropiată stea. Acolo e mai frig decât ţi-ai putea imagina vreodată.

Am dat din cap, puţin cam stingherit. Citisem destul science-fiction pentru a înţelege că întinderea cerului nopţii era absolut de nedescris. Era ceva la care îmi plăcea să mă gândesc uneori, deşi în acele momente nepotrivite ale nopţii, când amuţeau zgomotele casei, era oarecum intimidant.

— Diane? întrebă Jason. Vrei să te uiţi?

— Sunt obligată?

— Nu, sigur că nu. Poţi să stai acolo, afumându-ţi plămânii şi salivând, dacă preferi.

— Deşteptule.

Şi-a strivit mucul de ţigară în iarbă şi a întins mâna.

I-am dat binoclul.

— Ai grijă cum umbli cu el.

Binoclul era un obiect de care se îndrăgostise de-a binelea. Încă mai păstra mirosul foliei de plastic şi al spumei de polistiren în care fusese ambalat.

Ea l-a focalizat şi s-a uitat în sus. A păstrat o vreme tăcerea. Pe urmă a spus:

— Ştiţi ce văd când folosesc chestia asta ca să mă uit la cer?

— Ce?

— Aceleaşi stele vechi.

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

Enervarea lui Jason părea sinceră.

— Dacă-mi pot folosi imaginaţia, la ce am nevoie de binoclu?

— Vreau să spun că trebuie să te gândeşti la ceea ce ai în faţa ochilor.

— Oh, a făcut ea, şi continuă: Oh! Oh! Jason, văd…

— Ce?

— Cred că… da… e Dumnezeu! Are o barbă lungă, albă! Ridică o pancartă! Iar pe ea scrie… JASON E UN NĂTĂRĂU!

— Foarte amuzant. Dă-mi-l înapoi dacă nu ştii cum să-l foloseşti.

El a întins mâna. Ea l-a ignorat. S-a ridicat în capul oaselor şi a îndreptat binoclul către ferestrele Casei Mari.

Petrecerea începuse în ultima parte a serii. Mama numea petrecerile familiei Lawton „taifasuri costisitoare pentru mahării din lumea corporaţiilor”, dar ea avea un foarte bine şlefuit simţ al hiperbolei, aşa că trebuia să aşezi lucrurile cu o treaptă sau două mai jos. După spusele lui Jason, cei mai mulţi dintre oaspeţi erau tipi în ascensiune din industria aerospaţială sau membri din stafful vreunui politician. Nu făceau parte din vechea societate a Washingtonului, ci erau nou-veniţi prosperi, cu rădăcini în vest şi cu legături în industria militară. E.D. Lawton, tatăl lor, era gazda unui asemenea eveniment odată la fiecare trei sau patru luni.

— Afaceri, ca de obicei, a spus Diane, din spatele cercurilor gemene ale binoclului. La parter, dansatori şi băutori. Aici se poate menţiona că băutorii sunt mai numeroşi decât dansatorii. Totuşi, se pare că la bucătărie se încheie activitatea. Cred că indivizii de la restaurant sunt gata să plece. Perdelele

budoarului sunt trase. E.D. e în bibliotecă, alături de doi afacerişti la costum. Câh! Unul dintre ei fumează un trabuc.

— Dezgustul tău nu e convingător, domnişoară Marlboro, a comentat Jason.

Diane a continuat să treacă în revistă ferestrele vizibile, în timp ce el s-a grăbit să vină lângă mine.

— Îi arăţi universul, a şoptit, iar ea preferă să tragă cu ochiul la un dineu.

Nu ştiam ce să-i răspund. Ca atât de multe dintre spusele lui, remarca era plină de duh şi mult mai inteligentă decât orice aş fi putut riposta eu.

— Dormitorul meu, a zis Diane. Pustiu, slavă Domnului. Dormitorul lui Jason, pustiu, cu excepţia exemplarului din *Penthouse*, de sub saltea...

— E un binoclu bun, dar nu chiar atât de bun...

— Dormitorul lui Carol şi E.D., pustiu, dormitorul de rezervă...

— Ei?

Dar Diane n-a răspuns. Stătea nemişcată, cu binoclul apăsat pe ochi.

— Diane? am spus eu.

A rămas tăcută pentru încă vreo câteva secunde. Pe urmă s-a cutremurat, s-a întors cu spatele şi i-a aruncat – *i-a azvârlit* – binoclul lui Jason, care a protestat, dar a părut să nu-şi dea seama că ea văzuse ceva supărător. Eram pe punctul s-o întreb dacă se simţea bine...

Când au dispărut stelele.

N-a fost mare lucru.

Oamenii spun adesea asta, oamenii care au văzut ce s-a-ntâmplat. N-a fost mare lucru. Şi chiar n-a fost, o afirm în calitate de martor ocular. În timp ce Diane şi Jason se ciorovăiau, eu privisem cerul. N-a fost nimic altceva decât o strălucire orbitoare, bizară, de o clipă, care mi-a lăsat imaginea stelelor imprimată pe retină, într-o fosforescenţă de un verde glacial. Am clipit.

— Ce-a fost asta? a întrebat Jason. Un fulger?

Diane n-a scos nici o vorbă.

— Jason, am îngăimat, continuând să clipesc.

— Ce vrei! Diane, mă jur pe Dumnezeu, dacă ai spart vreo lentilă…

— Gura! i-a retezat-o ea.

Iar eu am spus:

— Terminaţi! *Priviţi!* Ce s-a întâmplat cu stelele?

Şi-au ridicat amândoi ochii spre cer.

Dintre noi trei, Diane era singura în stare să creadă că stelele pur şi simplu „se stinseseră”, ca nişte lumânări în bătaia vântului. Era imposibil, a insistat Jason: lumina acelor stele călătorise cincizeci sau o sută sau o sută de milioane de ani lumină, în funcţie de sursa ei, cu siguranţă nu putuseră înceta să strălucească într-o succesiune programată cu o infinită meticulozitate, astfel încât pământenii să aibă impresia că totul se petrecuse simultan. Oricum, a subliniat el, şi soarele era tot o stea şi *continua* să strălucească, cel puţin pe partea opusă a planetei – nu era aşa?

Bineînţeles că era. Altminteri, a spus Jason, am fi murit cu toţii, îngheţaţi, până a doua zi dimineaţă.

Aşa că, judecând logic, stelele continuau să strălucească, dar noi nu le mai puteam vedea. Nu se stinseseră, ci fuseseră ascunse: eclipsate. Da, cerul se transformase, pe neaşteptate, într-o pustietate de abanos, dar ăsta era un mister, nu o catastrofă.

Dar în imaginaţia mea se instalase un alt aspect al comentariului lui Jason. Şi dacă, de fapt, *dispăruse* şi soarele? Mi-am imaginat zăpada cernându-se într-o beznă perpetuă, iar apoi, am presupus, aerul îngheţând şi preschimbându-se într-un alt soi de zăpadă, până ce întreaga civilizaţie umană ar fi fost îngropată sub chestia aia pe care o respiram. Era aşadar mai bine, sau categoric mai bine, să presupunem că stelele fuseseră „eclipsate”. Dar de către ce anume?

— Păi, evident, de ceva mare. De ceva care se deplasează rapid. Tyler, tu ai văzut cum s-a întâmplat. A fost aşa, dintr-odată, sau ai avut impresia că se deplasează ceva pe cer?

I-am spus că a fost de parcă stelele ar fi devenit mai strălucitoare, pentru ca apoi să se stingă, toate în acelaşi timp.

— Futu-le să le fut de stele tâmpite! a exclamat Diane. (Am fost şocat: „futu-le” nu se număra printre expresiile pe care le folosea de obicei, cu toate că eu şi Jase deveniserăm mai

slobozi la gură acum, după ce ajunseserăm amândoi la o vârstă formată din două cifre. În vara aceea se schimbaseră multe lucruri.)

Jason i-a simţit neliniştea din voce.

— Nu cred c-avem de ce să ne temem, a spus, deşi se vedea limpede că nici el nu era în largul lui.

Diane s-a mulţumit să se-ncrunte.

— Mi-e frig.

Aşa că ne-am hotărât să ne-ntoarcem în Casa Mare, să vedem dacă ştirea era difuzată la CNN sau CNBC. În timp ce traversam peluza, cerul era descurajant, de un negru deplin, imponderabil, dar greu, mai întunecat decât orice cer pe care-l văzusem eu vreodată.

— Trebuie să-i spunem lui E.D., l-am auzit pe Jason.

— Spune-i tu, a răspuns Diane.

Jase şi Diane îşi strigau părinţii pe nume fiindcă asta era concepţia lui Carol Lawton despre o familie progresistă. Era o mamă indulgentă, dar nu extraordinar de implicată în vieţile gemenilor, în timp ce E.D. îşi pregătea, metodic, un moştenitor. Fireşte că acesta era Jason. Băiatul îşi venera tatăl.

Diane se temea de el.

Iar eu ştiam prea bine ce-ar fi însemnat să-mi fac apariţia în zona rezervată adulţilor, printre aburii beţiei din ultima parte a unui eveniment monden, aşa că Diane şi cu mine ne-am foit de colo-colo prin zona demilitarizată, în timp ce Jason şi-a găsit tatăl într-una dintre camerele alăturate. N-am reuşit să desluşim toate detaliile conversaţiei care a urmat, dar n-aveam cum să ne înşelăm asupra tonului vocii lui E.D. – ofensat, nerăbdător şi irascibil. Jason s-a întors la subsol roşu la faţă şi aproape plângând, iar eu mi-am cerut scuze şi am pornit-o spre uşa din dos.

Diane m-a ajuns din urmă pe coridor. Şi-a pus mâna pe a mea, strângându-mă de încheietură de parcă ar fi vrut să rămânem legaţi unul de altul.

— Tyler, o să apară, nu-i aşa? Soarele, adică, mâine dimineaţă. Ştiu că e o întrebare prostească. Dar soarele o să răsară, nu?

Părea pe de-a-ntregul deprimată. Eram gata să-i dau un răspuns nechibzuit – *o să fim morţi cu toţii dacă n-o face* – dar

neliniştea ei mi-a trezit propriile îndoieli. De fapt, ce anume văzuserăm şi ce semnificaţie avea? Era evident că Jason nu reuşise să-şi convingă tatăl că pe cerul nopţii se petrecuse ceva important, aşadar poate că ne speriaserăm de o nimica toată. Dar dacă venea într-adevăr sfârşitul lumii şi noi trei eram singurii care îşi dădeau seama?

— O să fim OK, am spus.

M-a privit printre jaloanele şuviţelor de păr lins.

— Crezi?

Am încercat să zâmbesc.

— În proporţie de nouăzeci la sută.

— Dar o să rămâi treaz până dimineaţă, nu-i aşa?

— Poate. Probabil.

Nu prea mă simţeam în stare să dorm.

Şi-a întins degetul mare şi pe cel mic, sugerând receptorul telefonului.

— Pot să te sun mai târziu?

— Sigur că da.

— Probabil că n-o să adorm. Şi – ştiu că pare o tâmpenie – dacă o fac, mă suni tu imediat ce apare soarele?

I-am răspuns afirmativ.

— Promiţi?

— Promit.

Eram încântat că mi-o ceruse.

Locuinţa în care stăteam împreună cu mama era un bungalou cu acoperiş aspectuos de şindrilă, situat la capătul estic al proprietăţii familiei Lawton. O mică grădină de trandafiri, înconjurată de un gard din lemn de pin, înviora treptele din faţă – trandafirii înfloriseră frumos toată toamna, dar ultimul val de aer rece îi ofilise. În noaptea aceea fără lună, fără nori şi fără stele, becul de pe verandă strălucea ca un far.

Am intrat fără zgomot. Mama se retrăsese demult în dormitorul ei. În micul salon era ordine, cu excepţia unui sigur păhărel gol pe măsuţa din faţa canapelei. Cinci zile pe săptămână, mama nu se atingea de alcool, dar bea câte un strop de whisky în weekenduri. Obişnuia să spună că n-avea decât două vicii şi că păhărelul de sâmbătă noaptea era unul dintre ele. (Odată am întrebat-o care era al doilea, iar ea m-a

privit lung şi a spus: „Taică-tu.” N-am insistat asupra subiectului.)

M-am întins pe canapeaua goală cu o carte în mână şi am citit până când a sunat Diane, cu aproape o oră mai târziu.

— Ai deschis televizorul? a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Ar trebui?

— Nu te osteni. N-ai ce vedea.

— Păi, ştii, *este* ora două dimineaţa.

— Nu, vreau să spun că nu se transmite absolut nimic. Pe postul local de cablu sunt reclame şi nimic altceva. Ce-nseamnă asta, Tyler?

Însemna că toţi sateliţii de pe orbită dispăruseră odată cu stelele. Sateliţii de telecomunicaţii, meteorologici şi militari, plus sistemul GPS: cât ai clipi, fuseseră decuplaţi cu toţii. Dar atunci habar n-aveam şi sigur n-aş fi fost în stare să-i explic.

— Ar putea însemna orice.

— E puţin cam înfricoşător.

— Probabil că n-avem de ce să ne facem griji.

— Sper că nu. Mă bucur că nu te-ai culcat încă.

M-a sunat din nou peste o oră. Şi internetul era lipsă la apel, m-a înştiinţat. Iar televiziunea locală începuse să anunţe zborurile anulate din dimineaţa următoare, de pe aeroportul Reagan şi de pe cele regionale, avertizând oamenii să se intereseze la telefon înainte de a pleca de acasă.

— Dar am văzut avioane zburând toată noaptea.

Le zărisem luminile călătoare de pe fereastra dormitorului, imitaţii de stele, mişcându-se cu repeziciune.

— Cred că erau avioane militare. Ar putea fi un atac terorist.

— Jason e în camera lui, cu un aparat de radio. Ascultă posturi din Boston şi New York. Zice că vorbesc despre activităţi militare şi despre aeroporturi închise, dar nu spun nimic despre terorism – şi nimic despre stele.

— Cineva trebuie să fi observat.

— Dacă aşa e, nu pomenesc nimic. Poate că au primit *ordin* să nu menţioneze nimic. Nici despre răsăritul soarelui.

— Păi de ce? Soarele e aşteptat să apară peste, cât să fie, o oră? Înseamnă că se ridică deja deasupra oceanului. În largul coastelor Atlanticului. Probabil că se vede din navele de pe mare. O să-l vedem *şi noi* în curând.

— Sper.

Părea speriată şi stânjenită în acelaşi timp.

— Sper că ai dreptate.

— O să vezi.

— Îmi place vocea ta, Tyler. Ţi-am mai spus vreodată asta? Ai o voce foarte liniştitoare.

Chiar dacă tot ceea ce înşirasem era curată prostie.

Dar complimentul m-a marcat mai mult decât voiam să ştie. M-am gândit la el după ce a închis. Mi l-am repetat întruna în minte, de dragul senzaţiei pline de căldură pe care mi-o provoca. Şi mă întrebam ce anume ar fi putut să-nsemne. Diane era cu un an mai mare decât mine şi de trei ori mai sofisticată, aşa că de ce mă simţeam, dintr-odată, atât de protector faţă de ea, de ce îmi doream să fi fost destul de aproape ca să-i pot atinge obrajii, spunându-i că totul avea să fie bine? Era o enigmă aproape tot atât de importantă şi de tulburătoare ca întâmplarea cu cerul.

M-a sunat din nou, la cinci fără zece, când, în ciuda voinţei mele, aproape că mă furase somnul, aşa, îmbrăcat pe de-a-ntregul. Mi-am scos pe bâjbâite telefonul din buzunarul cămăşii.

— Alo?

— Tot eu. E încă întuneric, Tyler.

M-am uitat spre fereastră. Da. Întuneric. Pe urmă m-am întors spre ceasul de pe noptieră.

— Nu s-ar putea spune că e ora răsăritului, Diane.

— Dormeai?

— Nu.

— Ba da, dormeai. Ferice de tine. E încă întuneric. Şi frig. M-am uitat la termometrul din afara ferestrei de la bucătărie. Un grad şi jumătate. E normal să fie atât de frig?

— Şi ieri dimineaţă a fost. Acolo mai e cineva treaz?

— Jason s-a încuiat în camera lui, cu aparatul de radio. Părinţii mei cred că dorm după petrecere. Mama ta s-a trezit?

— Nu atât de devreme. Nu în weekend.

Am aruncat o privire nervoasă către fereastră.

La ora aia, ar fi trebuit, cu siguranţă, să fie ceva lumină pe cer. Chiar şi cea mai firavă geană ar fi fost liniştitoare.

— N-ai trezit-o?

— Ce-ar fi putut să facă, Diane? Să aducă stelele înapoi?

— Cred că nu.

A tăcut o vreme.

— Tyler…

— Sunt încă aici.

— Care e primul lucru pe care ţi-l aduci aminte?

— Cum adică, primul care-mi vine în minte astăzi?

— Nu. Primul lucru din viaţa ta pe care ţi-l poţi aduce aminte. Ştiu că e o întrebare tâmpită, dar cred că m-aş simţi OK dacă am vorbi cinci sau zece minute despre altceva, în afară de cer.

— Primul lucru pe care mi-l aduc aminte?

Am stat puţin pe gânduri.

— Asta ar fi în L.A., înainte de a ne muta în est.

Când tata mai trăia încă şi lucra pentru E.D. Lawton la firma cu care se lansase în afaceri, în Sacramento.

— Aveam un apartament cu draperii imense, albe, în dormitor. Primul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat e că le priveam fluturând în vânt. Era o zi însorită, fereastra era deschisă şi se simţea o adiere.

Amintirea era ciudat de amară, ca o ultimă imagine a unui ţărm pierdut în depărtare.

— Dar tu?

Primul lucru pe care şi-l amintea Diane era tot din Sacramento, deşi era vorba de cu totul altceva. E.D. îşi dusese amândoi copiii să facă un tur al uzinei, plasându-l încă de pe atunci pe Jason în rolul său de moştenitor indiscutabil. Diane fusese fascinată de imensele grinzi perforate pe de podeaua fabricii, de folia de aluminiu ultrafină de pe bobinele mari cât casa, de zgomotul neîntrerupt. Totul era atât de enorm încât se aşteptase, într-o foarte mare măsură, să dea peste un uriaş din poveşti, înlănţuit de perete, ca prizonier al tatălui ei.

Nu era o amintire plăcută. A spus că se simţise lăsată pe dinafară, aproape pierdută, abandonată în interiorul unei imense şi îngrozitoare maşini de construit.

Am vorbit despre asta o vreme. Pe urmă mi-a amintit:

— Vezi ce mai e cu cerul.

M-am uitat pe fereastră. Asupra orizontului din vest cădea destulă lumină pentru ca întunecimea să se transforme într-un albastru de cerneală.

N-am vrut să mărturisesc uşurarea pe care o simţeam.

— Cred că ai avut dreptate, a spus, dintr-odată bine dispusă. Până la urmă răsare soarele.

Bineînţeles că nu era adevăratul soare. Era un astru măsluit, o invenţie ingenioasă. Dar noi încă nu aflaserăm.

MATURIZAREA ÎN APĂ CLOCOTITĂ

Cei mai tineri decât mine m-au întrebat: De ce n-ai intrat în panică? De ce n-a intrat *nimeni* în panică? De ce n-au fost jafuri şi răzmeriţe? De ce şi-a dat generaţia voastră acceptul, de ce aţi alunecat cu toţii în Turbion fără cel mai mic murmur de protest?

Uneori spun: *Dar s-au întâmplat lucruri cumplite*.

Alteori spun: *Dar nu ne-am dat seama. Şi ce-am fi putut face?*

Iar câteodată repet parabola cu broasca. Aruncaţi o broască în apă clocotită şi va sări imediat afară. Aruncaţi una într-o oală cu apă caldă, la o temperatură plăcută, înteţiţi focul încetul cu încetul, şi o să fie moartă înainte de a afla că are o problemă.

Dispariţia stelelor n-a fost un proces lent sau subtil, dar, pentru cei mai mulţi dintre noi, nici nu a reprezentat un dezastru imediat. Dacă ai fi fost astronom sau specialist în strategii defensive, dacă ai fi lucrat în telecomunicaţii sau în industria aerospaţială, probabil că ai fi petrecut primele zile ale Turbionului într-o stare de teroare cumplită. Dar ca şofer de autobuz sau vânzător de burgeri erai, mai mult sau mai puţin, ca într-o apă călduţă.

Mass-media de limbă engleză a numit cele petrecute „Evenimentul din Octombrie” (i s-a spus „Turbionul” abia după câţiva ani), iar primul şi cel mai evident efect a fost distrugerea întregii industrii multimiliardare a sateliţilor orbitali. Pierderea acestora a însemnat încetarea televiziunilor prin satelit şi afectarea celor care retransmiteau, a făcut ca sistemul de telefonie la mare distanţă să nu mai existe şi ca aparatura de localizare GPS să fie inutilă. A pustiit reţeaua întinsă în toată lumea a internetului, a scos din uz cea mai mare parte a sofisticatei tehnologii militare moderne, a întrerupt spionajul şi recunoaşterile efectuate la nivel global şi i-a obligat pe meteorologii locali să deseneze curbe izobare pe hărţile Statelor Unite, în loc să se bazeze pe reprezentările grafice oferite de sateliţi. Încercările repetate de a intra în legătură cu Staţia Spaţială Internaţională au avut în mod repetat acelaşi insucces. Lansările în scop comercial programate la Canaveral (şi la Baikonur şi Kourou) au fost amânate pe termen nedefinit.

A însemnat veşti foarte proaste pentru companiile GE Americom, AT&T, COMSAT, Hughes Communications şi pentru multe altele.

Ca urmare a acelei nopţi, s-au petrecut *într-adevăr* multe lucruri cumplite, cu toate că au fost ascunse, în marea lor majoritate, de suspendarea la scară mondială a informaţiilor mediatizate. Ştirile călătoreau ca nişte şoapte, comprimate în cablurile transatlantice de fibră optică, în loc să ricoşeze prin spaţiul orbital. A trecut aproape o săptămână până să aflăm că o rachetă pachistaneză Hatf V, cu focos nuclear, lansată din greşeală sau dintr-o eroare de calcul, în confuzia primelor momente ale Evenimentului, se abătuse de la traiectorie şi transformase în vapori o vale dintr-o zonă agricolă din Hindu Kush. Din 1945 încoace, era prima încărcătură nucleară detonată în vreun război şi, ţinând cont de tragismul accidentului şi de paranoia globală declanşată de întreruperea comunicaţiilor, am fost norocoşi că nu s-a întâmplat decât o singură dată. Conform unora dintre rapoarte, am fost la un pas de a pierde oraşele Teheran, Tel-Aviv şi Pyongyang.

Încurajat de răsăritul soarelui, am dormit din zori până la amiază. După ce m-am trezit şi m-am îmbrăcat, am găsit-o pe mama în camera de zi, încă în capotul ei matlasat, holbându-se încruntată la ecranul televizorului. Când am întrebat-o dacă mâncase ceva la micul dejun, mi-a spus că nu. Aşa că am pregătit prânzul pentru amândoi.

În toamna aceea, trebuie să fi avut patruzeci şi cinci de ani. Dacă mi s-ar fi cerut să aleg un cuvânt pentru a o descrie, acesta ar fi putut fi „rezistentă”. Se înfuria rareori şi n-am văzut-o plângând decât o singură dată, în toată viaţa mea, în noaptea când un poliţist a sunat la uşă (atunci locuiam în Sacramento) şi a anunţat-o că tata murise într-un accident, pe autostrada 80, lângă Vacaville, când se întorcea dintr-o călătorie de afaceri. Cred că avea mare grijă să nu-mi dezvăluie decât acest singur aspect al ei însăşi. Dar mai erau şi altele. Pe unul dintre rafturile bibliotecii din salon era un portret făcut cu un an înainte de naşterea mea, înfăţişând o femeie atât de dichisită, de frumoasă şi de neintimidată de aparatul de fotografiat, încât am fost surprins când mi-a spus că fotografia era a ei.

Era limpede că nu-i plăcea ceea ce auzea la televizor. Un post local transmitea ştiri, fără pauză, repetând poveştile emise pe unde scurte de către radioamatori şi declaraţiile confuze ale guvernului federal.

— Tyler, a spus, făcându-mi semn să mă aşez, asta e greu de explicat. Azi-noapte s-a întâmplat ceva...

— Ştiu, am spus. Am auzit înainte de a mă duce la culcare.

— Ştiai asta? Şi nu m-ai trezit?

— Nu eram sigur...

Dar supărarea ei s-a topit tot atât de repede cum se stârnise.

— E în ordine, Ty. Cred că n-am pierdut nimic dormind. E ciudat... mă simt de parcă sunt *încă* adormită.

— Nu sunt decât stelele, am spus eu, prosteşte.

— Stelele şi luna, m-a corectat ea. N-ai auzit de lună? În lumea întreagă, nimeni nu mai poate vedea nici stelele, nici luna.

Desigur că luna reprezenta un indiciu.

Am stat o vreme cu mama, apoi am lăsat-o pironită în faţa televizorului („De data asta, întoarce-te înainte de căderea întunericului”, mi-a cerut, vorbind serios) şi m-am îndreptat spre Casa Mare. Am bătut la uşa din spate, cea pe care o foloseau bucătarul şi menajera angajată cu ziua, cu toate că familia Lawton avea mare grijă să n-o numească „intrarea servitorilor”. Prin aceeaşi uşă intra şi mama, în zilele de lucru ale săptămânii, ca să le facă ordine în gospodărie.

Mi-a deschis Carol Lawton, mama gemenilor, care m-a privit cu chipul lipsit de orice expresie şi şi-a fluturat mâna, îndemnându-mă s-o iau în susul scărilor. Diane dormea, uşa camerei ei era închisă. Jason nu dormise şi se părea că nici n-avea de gând. L-am găsit în camera lui, supraveghind un aparat de radio pentru unde scurte.

Dormitorul lui era o peşteră a lui Aladdin, cu obiecte de lux pe care le râvneam cu înfocare, dar renunţasem să sper că aveam să le stăpânesc vreodată: un computer cu conexiune ultrarapidă la internet şi un televizor, de două ori mai mare decât cel care împodobea sufrageria casei mele.

— Luna a dispărut, i-am spus, în caz că nu aflase noutăţile.

— Interesant, nu-i aşa?

Jase s-a ridicat în picioare şi s-a întins, trecându-şi degetele prin părul nepieptănat. Nu-şi schimbase hainele de noaptea trecută. Nu-i stătea în fire să fie atât de distrat. Deşi se putea dovedi că era un geniu, Jason nu se purtase niciodată în prezenţa mea de parcă ar fi fost, adică nu se purta ca geniile pe care le văzusem în filme: nu se uita cruciş, nu se bâlbâia şi nici nu scria ecuaţii algebrice pe pereţi. În ziua aceea părea, totuşi, extrem de zăpăcit.

— Bineînţeles că luna *nu* a dispărut, cum ar fi fost cu putinţă? Conform ştirilor de la radio, pe coasta Atlanticului fluxul atinge înălţimea normală. Aşa că luna e încă acolo. Şi, dacă este ea, atunci sunt şi stelele.

— Şi de ce nu le putem vedea?

Mi-a aruncat o privire agasată.

— De unde aş putea să ştiu? Spun doar că avem de-a face, cel puţin în parte, cu un fenomen de natură *optică.*

— Uită-te pe geam, Jase! Soarele străluceşte! Ce fel de iluzie optică te lasă să vezi soarele, dar ascunde stelele şi luna?

— Încă o dată, de unde aş putea să ştiu? Dar care e alternativa, Tyler? Cineva a pus stelele şi luna în sac şi-a fugit cu ele?

Nu, am cugetat. Pământul era în sac, dintr-un motiv pe care nici măcar Jason nu-l putea intui.

— Bine spus, totuşi, în privinţa soarelui, a recunoscut. Nu e o barieră optică, ci un *filtru* optic. Interesant...

— De ce să fi fost pus?

— De unde aş putea...?

A scuturat nervos din cap.

— Faci prea multe deducţii. Cine a zis că l-a pus *cineva* acolo? Ar putea fi un fenomen natural, care se petrece o dată la un miliard de ani, ca inversarea polilor magnetici. Presupunerea că dincolo de asta se află o inteligenţă care controlează totul e un salt prea mare.

— Dar ar putea fi adevărat.

— O grămadă de lucruri ar putea fi adevărate.

Mi se întâmplase destul de des să fiu luat peste picior, prieteneşte, pentru lecturile mele science-fiction, motiv pentru care am ezitat să rostesc cuvântul „extratereştri”. Dar bineînţeles că era primul lucru care îmi trecuse prin minte. Mie şi multor altora. Până şi Jason trebuia să admită că, în decursul

ultimelor douăzeci şi patru de ore, ideea unei intervenţii extraterestre devenise plauzibilă într-o măsură infinit mai mare.

— Chiar şi aşa, am spus, trebuie să te-ntrebi de ce au făcut-o.

— Nu există decât două motive verosimile. Ca *să ascundă* ceva de noi. Sau ca să ne ascundă pe *noi* de *ceva.*

— Ce părere are tatăl tău?

— Nu l-am întrebat. A vorbit la telefon toată ziua. Probabil ca să-ncerce o vânzare urgentă a acţiunilor de la General Telephone and Electronics.

Era o glumă şi nu eram sigur unde anume bătea, dar reprezenta, totodată, primul meu indiciu despre ceea ce însemna pierderea accesului la orbită pentru industria aerospaţială în general şi pentru familia Lawton în special.

— N-am dormit azi-noapte, a recunoscut Jase. Mi-a fost teamă că aş fi putut să scap ceva. Uneori o invidiez pe sora mea. Ştii tu, *trezeşte-mă când lămureşte cineva misterul.*

M-am zbârlit la auzul remarcii de o desconsiderare vizibilă la adresa Dianei.

— Nici ea n-a dormit, am zis.

— Oh? Serios? Şi *tu* de unde ştii?

Eram prins în cursă.

— Am vorbit puţin la telefon...

— Ea te-a sunat?

— Da, când mai era puţin până în zori.

— Iisuse, Tyler, ai roşit.

— Nu, nu-i adevărat.

— Ba da, este.

Am fost salvat de o bătaie neaşteptată în uşă. E.D. Lawton părea să nu fi dormit nici el prea mult.

Tatăl lui Jason era o prezenţă intimidantă. Voinic, lat în spate, greu de mulţumit şi uşor de înfuriat, în weekenduri umbla prin casă ca un front atmosferic de furtună, tot numai fulgere şi tunete. „E.D. e genul de om căruia nimeni nu vrea cu adevărat să-i atragă atenţia, spusese odată mama. N-am înţeles niciodată de ce s-a măritat Carol cu el.”

Nu era întru totul tipul clasic de om de afaceri, care a reuşit prin propriile forţe. Bunicul său, retras din afaceri, avusese o firmă de avocatură care se bucura de un succes spectaculos în

San Francisco, îl finanţase ca să-şi poată asuma primele riscuri, dar el îşi construise o afacere profitabilă în domeniul aparaturii utilizabile la mare altitudine şi al tehnologiei de zbor cu aparate mai uşoare decât aerul, făcând asta pe calea cea mai grea, fără să aibă cu adevărat legături în lumea industriei, sau cel puţin aşa stătuseră lucrurile la momentul când se lansase.

A intrat în camera lui Jason cu o figură încruntată. A dat cu ochii de mine şi s-a liniştit.

— Îmi pare rău, Tyler, dar trebuie să te duci acasă. Am de discutat câteva lucruri cu fiul meu.

Jason n-a obiectat, iar eu nu eram din cale-afară de dornic să rămân. Aşa că am ridicat din umeri sub jacheta mea de stofă şi am plecat pe uşa din spate. Mi-am petrecut restul după-amiezii lângă pârâu, aruncând cu pietre în apă şi uitându-mă cum îşi căutau veveriţele provizii pentru iarna care se apropia.

Soarele, luna, stelele.

În anii următori, au crescut generaţii de copii care nu văzuseră niciodată luna cu ochii lor, oameni cu numai cinci sau şase ani mai tineri ca mine s-au maturizat ştiind cum arată stelele doar din filmele vechi şi din câteva expresii stereotipe, din ce în ce mai nelalocul lor. La un moment dat, după ce împlinisem treizeci de ani, i-am cântat unei femei mai tinere o melodie din secolul al douăzecilea, *Corcovado – Noaptea liniştită a stelelor tăcute*, compusă de Antonio Carlos Jobin, iar ea m-a privit cu ochi mari şi m-a întrebat, cu toată seriozitatea:

— Stelele erau *zgomotoase?*

Dar pierduserăm ceva mult mai subtil decât nişte lumini de pe bolta cerului. Nu mai aveam încredere în simţul de orientare. Pământul e rotund, luna se roteşte în jurul pământului, pământul se roteşte în jurul soarelui, la asta se rezumau cunoştinţele de cosmologie deţinute şi dorite de majoritatea oamenilor, şi nu sunt sigur că unul dintr-o sută se mai gândeşte la asta după terminarea liceului. Dar s-au simţit cu toţii derutaţi când le-au fost răpite.

Nu am auzit nici un anunţ oficial legat de soare, până în cea de-a doua săptămână de după Evenimentul din Octombrie.

Soarele părea să se mişte în acelaşi mod predictibil, cunoscut dintotdeauna. Răsărea şi apunea conform previziunilor standard pentru anul respectiv, zilele se perindau

în mod firesc, din ce în ce mai scurte, nimic nu sugera că astrul ar fi fost în pericol. Multe lucruri de pe pământ, inclusiv viaţa însăşi, depind de natura şi de cantitatea de radiaţii solare care ating suprafaţa planetei şi, în cele mai multe privinţe, asta nu se schimbase. Toate observaţiile făcute cu ochiul liber sugerau că soarele rămăsese aceeaşi stea galbenă, de clasă G, la care ne uitaserăm, cu ochii mijiţi, toată viaţa.

Cu toate acestea, îi lipseau petele, proeminenţele, erupţiile.

Soarele e o stea bântuită de turbulenţe violente. Clocoteşte, fierbe, vibrează ca un clopot acţionat de energii imense, scaldă sistemul planetar într-un vânt solar alcătuit din particule încărcate cu energie, care ne-ar ucide dacă nu am fi protejaţi de câmpul magnetic al pământului. Dar, după Evenimentul din Octombrie, anunţaseră astronomii, soarele devenise un corp ceresc de o formă geometrică perfectă, de o strălucire absolut uniformă, neafectată de nici un fel de pete. Iar din nord sosise vestea că aurora boreală, un rezultat al interacţiunii câmpului nostru magnetic cu acel vânt solar, fusese anulată, ca un spectacol fără succes de pe Broadway.

Alte absenţe de pe noul cer al nopţii: nici o stea căzătoare. De obicei, pământul îşi adăuga, în fiecare an, treizeci şi şapte de tone de praf cosmic, incinerat, în marea sa majoritate, prin frecarea din atmosferă. Ceea ce nu se mai întâmpla. În primele săptămâni de după Evenimentul din Octombrie, în atmosferă n-a mai pătruns nici un meteorit detectabil, nici măcar vreunul dintre cei microscopici, numiţi particule Brownlee. În termeni astronomici, eram înconjuraţi de o tăcere asurzitoare.

Pentru asta, nici măcar Jason nu putea oferi o explicaţie.

Deci soarele nu mai era soarele, dar, contrafăcut sau nu, continua să strălucească şi, pe măsură ce se scurgeau zilele, aşternându-se şi stivuindu-se unele peste altele, dezorientarea era din ce în ce mai profundă, dar senzaţia generală de pericol intra în declin. (Apa nu clocotea, nu era decât călduţă.)

Dar ce subiect bogat de *discuţii* putea să fie! Nu doar enigma celestă, ci şi consecinţele sale imediate: căderea sistemului electronic de telecomunicaţii, războaiele din afara hotarelor nu mai puteau fi monitorizate şi redate detaliat prin satelit, bombele inteligente, ghidate prin GPS, se dovedeau a fi de o idioţenie iremediabilă, fibrele optice deveneau o

neaşteptată mină de aur. Comunicatele de la Washington soseau cu o regularitate deprimantă: *Încă nu avem nici o dovadă a vreunei intenţii ostile din partea nici unei naţiuni sau agenţii şi cele mai strălucite minţi ale generaţiei noastre se străduiesc să înţeleagă, să explice şi, în ultimă instanţă, să contracareze potenţialele efecte negative ale acestui văl care ne-a ascuns imaginea universului.* Liniştitorul discurs incoerent oferit de o administraţie care încă mai spera să identifice un inamic, fie el pământean sau de altă natură, capabil de o asemenea acţiune. Dar duşmanul era încăpăţânat de derutant. Oamenii începuseră să vorbească despre o „ipotetică inteligenţă dominatoare”. Incapabili să privim dincolo de pereţii închisorii noastre, ne rezumam la cartografierea marginilor colţurilor sale.

După Eveniment, Jason s-a retras în camera lui aproape o lună. În tot acest timp, n-am reuşit să-i vorbesc, îl întrezăream doar când gemenii se urcau în microbuzul Academiei Rice. Însă Diane mă suna pe celular aproape în fiecare seară, de obicei în jur de zece sau unsprezece, când amândoi puteam conta pe un strop de intimitate. Iar eu preţuiam telefoanele ei, din motive pe care încă nu eram pregătit să le recunosc faţă de mine însumi.

— Jason e într-o dispoziţie stupidă, mi-a spus ea, într-o noapte. Spune că, atâta vreme cât nu ştim dacă soarele e soarele, nu ştim, de fapt, nimic.

— Poate are dreptate.

— Dar pentru Jase e vorba despre ceva aproape religios. A fost întotdeauna îndrăgostit de hărţi, ştiai, Tyler? De când era foarte mic putea să folosească o hartă. Îi plăcea să ştie unde se află. Spunea că aşa lucrurile au sens. Doamne, îmi plăcea să-l ascult vorbind despre hărţi. Cred că de-asta se poartă acum atât de ciudat, mai ciudat decât majoritatea oamenilor. Nimic nu mai e acolo unde trebuia să fie. Şi-a pierdut harta.

Bineînţeles că existau deja indicii. Nici nu trecuse o săptămână, când armata a început să adune resturile sateliţilor prăbuşiţi, aflaţi pe orbite staţionare până în noaptea de octombrie, dar care, înainte de a miji zorii, ajunseră pe Pământ, până la unul. În urma lor au rămas resturi conţinând dovezi incitante. Dar a trecut ceva timp până ca informaţiile să ajungă la familia lui E.D. Lawton, cu toate relaţiile ei.

Prima noastră iarnă cu nopţi negre a fost claustrofobică şi stranie. Zăpada a căzut devreme, locuiam lângă Washington DC, la o distanţă care îţi permitea să faci naveta, dar, în preajma Crăciunului, aveam impresia că ne aflăm în Vermont. Veştile continuau să fie de rău augur. Un tratat de pace vulnerabil, negociat în grabă între India şi Pakistan, era pe punctul de a ceda din nou în faţa războiului, proiectul de decontaminare nucleară din Hindu Kush, sponsorizat de Naţiunile Unite, costase deja zeci de vieţi, ca adaos la victimele iniţiale. În nordul Africii, conflictele minore mocneau în timp ce armatele lumii industrializate se retrăgeau, încercând să se regrupeze. Preţul petrolului se avânta ca o rachetă. Acasă, am ţinut termostatul cu două grade sub temperatura confortabilă, până când zilele au început să se lungească (când soarele a făcut cale-ntoarsă şi s-a auzit strigătul prepeliţei).

Dar, pusă în faţa necunoscutului şi a unor ameninţări prea puţin înţelese, rasa umană a reuşit, spre meritul ei, să nu declanşeze un război mondial. Am făcut modificările necesare şi ne-am văzut de treburi, iar în primăvară se vorbea deja despre o „nouă normalitate”. Se înţelese că, pe termen lung, s-ar fi putut să plătim scump pentru indiferent ce i s-ar fi întâmplat planetei... dar, după cum se spunea atunci, pe termen lung aveam să fim morţi cu toţii.

Am urmărit-o pe mama schimbându-se. Trecerea timpului a liniştit-o, iar vremea călduroasă, atunci când a sosit, i-a îndepărtat o parte din încordarea de pe chip. L-am urmărit schimbându-se pe Jason, care a ieşit din izolarea contemplativă. Eram totuşi îngrijorat pentru Diane, care nu voia să mai vorbească sub nici o formă despre stele şi care mai târziu a început să mă întrebe dacă eu credeam în Dumnezeu, dacă eram de părere că Dumnezeu era răspunzător pentru cele petrecute în octombrie.

Nu aveam cum să ştiu ceva despre asta, i-am răspuns. Familia mea nu mergea cu regularitate la biserică. Sincer vorbind, subiectul mă făcea oarecum nervos.

În vara aceea, am fost pentru ultima oară la Fairway Mall, toţi trei, cu bicicletele.

Era o excursie pe care o mai făcuserăm de o sută, ba poate de o mie de ori. Gemenii ajunseseră deja cam prea maturi pentru asta, dar în cei şapte ani pe care ni-i petrecuserăm cu toţii pe terenul Casei Mari, devenise un ritual, un drum inevitabil în fiecare sâmbătă de vară. O anulam în weekendurile ploioase sau înăbuşitor de fierbinţi, dar pe vreme frumoasă era ca şi cum o mână invizibilă ne-ar fi atras către punctul nostru de întâlnire, din capătul lungii alei de la intrarea reşedinţei Lawton.

În ziua aceea, aerul era plăcut, se simţea o adiere înviorătoare şi atingerea razelor de soare impregna totul cu o căldură profundă, vie. De parcă vremea dorea să ne liniştească: natura o ducea bine mersi, mulţumesc de întrebare, la aproape zece luni după Eveniment... chiar dacă eram (cum spunea Jase uneori) o planetă de *cultură,* o grădină îngrijită de forţe necunoscute, în loc de un petic de sălbăticie cosmică.

Jason avea o bicicletă scumpă, de munte, iar Diane un echivalent al acesteia, mai puţin ostentativ, pentru fete. Bicicleta mea era o rablă, cumpărată de mama la mâna a doua, de la un magazin cu preţuri reduse. Dar asta n-avea nici o importanţă. Conta doar aroma de pin a aerului şi orele libere care ni se aşterneau înainte. Simţeam asta, o simţea şi Diane, cred că o simţea şi Jason, cu toate că părea distrat şi chiar puţin cam stingherit în dimineaţa aceea, când ne-am urcat în şa. Am pus-o pe seama stresului sau pe a perspectivei unui nou an şcolar (eram în luna august). La Rice, un liceu foarte solicitant, Jase era angrenat într-un program accelerat de pregătire pentru studiile universitare. În anul precedent, trecuse cu uşurinţă prin cursurile de matematică şi fizică, le-ar fi putut preda el însuşi, dar pentru semestrul următor era înscris la unul de latină.

— Nici măcar nu e o limbă vie, spunea el. Cine naiba mai citeşte în limba latină, cu excepţia celor care îi studiază pe clasici? E ca şi cum ai învăţa FORTRAN.[1] Toate operele importante au fost traduse cu mult timp în urmă. O să fiu un om mai valoros dacă o să-l citesc pe Cicero în original? Cicero, pentru numele lui Dumnezeu? Acest Alan Dershowitz[2] al Republicii Romane?

[1] Limbaj de programare apărut în anii ‘50 (n. tr.).

[2] Avocat şi comentator politic american, născut în 1938 (n. tr.).

Eu nu luam nimic din toate astea în serios. Exersarea artei lamentărilor era unul dintre lucrurile pe care ne plăcea să-l facem în timpul excursiilor cu bicicleta. (Habar n-aveam cine o fi fost Alan Dershowitz, bănuiam că unul dintre colegii lui de şcoală.) Dar, în ziua aceea, Jason era într-o dispoziţie schimbătoare, stranie. Pedala săltat din şa şi mergea cu puţin înaintea noastră.

Drumul către mall şerpuia printre parcele împădurite şi printre case în culori pastelate, cu grădini minuţios îngrijite, ale căror aspersoare trasau în aer curcubee. Soarele putea fi contrafăcut şi filtrat, dar razele lui întretăiau picăturile de apă în cădere, spărgându-se totuşi în culori, şi păreau o binecuvântare când ieşeam din umbra stejarilor, intrând pe pavajul de un alb scânteietor.

După zece sau cincisprezece minute de pedalat lejer, în faţa noastră s-a conturat partea de pe culme din Bantam Hill Road, ultimul obstacol şi un punct major de reper pe traseul către mall. Drumul era abrupt, dar, de partea cealaltă, cobora până în parcarea magazinului universal pe o pantă lungă şi lină. Jase parcursese deja un sfert din distanţa către vârf. Diane mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Facem o întrecere?

Ideea era demoralizantă. Gemenii îşi sărbătoriseră zilele de naştere în iunie. A mea era în octombrie. În fiecare vară, nu erau mai mari decât mine doar cu un singur an, ci cu *doi,* ei împliniseră cincisprezece, dar eu continuam să am treisprezece, pentru încă două luni frustrante. Diferenţa se traducea într-un avantaj fizic. Diane ştia probabil că nu aveam cum s-o întrec mergând în susul dealului, dar s-a îndepărtat oricum, iar eu am oftat şi m-am lăsat cu mai multă putere pe pedalele rablei mele, care scârţâia. N-a fost nici un concurs. Diane s-a săltat de pe şaua maşinăriei ei sclipitoare de aluminiu şi, când a ajuns la baza pantei, îşi luase deja un avânt extraordinar. Trei fetiţe care desenau cu cretă pe pavaj i-au fugit din cale. Mi-a aruncat peste umăr o privire pe jumătate încurajatoare, pe jumătate batjocoritoare.

Drumul abrupt i-a furat din forţa motrice, dar ea a schimbat vitezele cu dexteritate şi şi-a pus din nou picioarele la treabă. Jason se oprise pe culme şi se legăna, sprijinit pe piciorul lung, privind curios în urmă. Eu mi-am dat toată silinţa, dar, pe la

jumătatea dealului, vechea mea bicicletă mai mult se clătina decât înainta, aşa că am fost nevoit să mă las pe-o parte şi să cobor, continuând urcuşul pe jos.

Când am ajuns, în cele din urmă, Diane mi-a adresat un rânjet.

— Ai câştigat, i-am spus.

— Îmi pare rău, Tyler. N-a fost o întrecere tocmai cinstită.

Am ridicat din umeri, stânjenit.

Drumul se sfârşea într-o fundătură, unde parcele rezidenţiale fuseseră delimitate cu sfori întinse între stâlpi, fără să se fi construit vreo casă. Mall-ul se afla în partea de vest, în josul unei pante lungi, nisipoase. Printre arborii pitici şi tufele de fructe de pădure era tăiată o potecă de pământ bătătorit.

— Ne vedem jos, a spus ea, şi s-a îndepărtat din nou.

Ne-am înlănţuit bicicletele de un suport special şi am intrat în clădirea de sticlă a mall-ului.

Era un loc liniştitor, în primul rând fiindcă se schimbase foarte puţin din octombrie încoace. Ziarele şi televiziunile puteau să fie încă în alertă, dar magazinul universal ducea o existenţă statornicită într-o binecuvântată negare a modificărilor. Singura dovadă a faptului că era posibil ca, în lumea largă, ceva să fi deviat de la normal, erau absenţa vitrinei cu antene de satelit din lanţul de raioane cu produse electronice de larg consum şi revărsarea de titluri legate de luna octombrie de pe cărţile expuse pe rafturile librăriei. Jason a pufnit, cu ochii la un volum broşat cu copertă lucioasă, albastră cu auriu, care pretindea că leagă Evenimentul din Octombrie de o prorocire biblică.

— Profeţiile cel mai uşor de făcut sunt cele care prezic lucruri deja întâmplate.

Diane i-a aruncat o privire exasperată.

— Nu trebuie să-ţi baţi joc de o prorocire pentru simplul motiv că nu crezi în ea.

— Practic vorbind, nu-mi bat joc decât de copertă. N-am citit cartea.

— Poate ar trebui.

— De ce? Ce idee aperi de data asta?

— Nu apăr nimic. Dar poate Dumnezeu are vreo legătură cu cele întâmplate în octombrie. Asta nu sună *chiar* atât de ridicol.

— Ba da, a zis Jason, de fapt chiar sună ridicol.

Ea şi-a rostogolit ochii şi a pornit, furioasă, înaintea noastră, oftând ca pentru sine însăşi. Jase a îndesat cartea la loc, pe raft.

I-am spus că, după părerea mea, oamenii îşi doreau, pur şi simplu, să înţeleagă ce se întâmplase şi ăsta era motivul pentru care existau astfel de cărţi.

— Sau poate că oamenii nu vor decât să pretindă că înţeleg. Aşa ceva se numeşte „negare”. Vrei să-ţi spun ceva, Tyler?

— Sigur că da, am răspuns.

— Poţi să păstrezi secretul?

Şi-a coborât vocea astfel încât să nu-l poată auzi nici măcar Diane, care era cu câţiva metri înaintea noastră.

— Ştirea încă n-a fost dată publicităţii.

Una dintre caracteristicile remarcabile ale lui Jason era că ştia adesea lucruri cu adevărat importante cu o zi sau două înainte de a fi difuzate la ştirile serii. Într-un anumit sens, Academia Rice nu era decât şcoala lui de zi, pentru el, adevărata educaţie se desfăşura sub supravegherea tatălui său, iar E.D. îşi dorise, de la bun început, ca băiatul să înţeleagă modul în care afacerile, ştiinţa şi tehnologia se intersectau cu puterea politică. El însuşi acţiona ţinând seama de asta. Dispariţia sateliţilor de telecomunicaţii deschisese o nouă şi vastă piaţă de desfacere, civilă şi militară, pentru baloanele staţionare la altitudine înaltă produse de compania lui. O tehnologie de nişă se transformase în curent principal şi E.D. călărea pe creasta valului. Iar uneori îi împărtăşea fiului său de cincisprezece ani secrete pe care nu ar fi îndrăznit să i le şoptească unui reprezentant al concurenţei.

Bineînţeles că E.D. nu ştia că Jase îmi dezvăluia din când în când aceste secrete. Dar eu le păstram cu sfinţenie. (Şi, oricum, cui i le-aş fi putut spune? Nu aveam nici un alt prieten adevărat. Trăiam într-un soi de cartier al parveniţilor, unde deosebirile de clasă erau măsurate cu mare precizie: fiul serios şi studios al unei femei singure, trăind din salariul ei, nu era în topul preferinţelor nimănui.)

El şi-a mai coborât o idee glasul.

— Ai auzit de cei trei cosmonauţi ruşi? Cei care se aflau pe orbită în octombrie?

Dispăruţi în noaptea Evenimentului şi consideraţi morţi. Am dat din cap.

— Unul dintre ei e în viaţă. E viu şi e la Moscova. Ruşii nu spun prea multe. Dar se zvoneşte că e complet nebun.

M-am holbat la el, dar el n-avea de gând să spună nimic mai mult.

A fost nevoie de doisprezece ani pentru ca adevărul să ajungă la urechile publicului, dar când a fost în sfârşit publicat (ca notă de subsol într-o carte europeană de istorie a primilor ani ai Turbionului), mi-am adus aminte de ziua aceea din mall. Iată ce se întâmplase:

În noaptea Evenimentului din Octombrie, trei cosmonauţi ruşi se aflaseră pe orbită, întorcându-se dintr-o misiune de întreţinere a muribundei Staţii Spaţiale Internaţionale. La puţin timp după miezul nopţii, ora din Washington, comandantul misiunii, un oarecare colonel Leonid Glavin, notase pierderea semnalului emis de punctul de control terestru, după care încercase în repetate rânduri să restabilească legătura, fără nici un succes.

Oricât de alarmant ar fi fost faptul pentru cosmonauţi, lucrurile se înrăutăţiseră cu repeziciune. Când Soyuz trecuse din partea întunecată a Pământului în cea unde mijeau zorii, descoperiseră că planeta în jurul căreia orbitau fusese înlocuită cu o sferă neagră, care nu reflecta nici un fel de lumină.

În cele din urmă, colonelul Glavin avea s-o descrie astfel: o întunecime, o absenţă sesizabilă numai atunci când absorbea lumina soarelui, o eclipsă perpetuă. Ciclul orbital rapid al succesiunii răsăritului şi apusului era singura dovadă vizuală care îi putea convinge că Pământul continua să existe. Lumina soarelui apărea pe neaşteptate din spatele siluetei discului, fără să provoace nici o reflexie pe suprafaţa întunecată de dedesubt, şi dispărea tot atât de brusc când naveta spaţială aluneca în noapte.

Cosmonauţii nu puteau pricepe ce se întâmplase şi groaza lor trebuie să fi fost inimaginabilă.

După ce orbitaseră vreme de o săptămână în jurul întunecimii fără noimă de sub ei, cosmonauţii votaseră în favoarea unei tentative de pătrundere neasistată în atmosferă, mai degrabă decât pentru rămânerea în spaţiu sau pentru o

încercare de cuplare la Staţia Spaţială Internaţională pustie. Aleseseră să-şi găsească sfârşitul pe Pământ sau pe indiferent ce devenise el, mai degrabă decât să moară de foame în singurătate. Dar, în absenţa ghidării de la sol şi a reperelor vizuale, fuseseră nevoiţi să se bazeze pe calcule extrapolate pornind de la ultima lor poziţie cunoscută. Ca urmare, naveta Soyuz reintrase în atmosferă sub un unghi periculos de abrupt, resimţise o forţă gravitaţională imensă şi pierduse o paraşută de importanţă critică în timpul coborârii.

Naveta se prăbuşise cu mare viteză înspre coasta împădurită a unui deal de pe valea râului Ruhr. Vasili Golubev îşi pierduse viaţa în urma impactului, Valentina Kirchoff suferise un traumatism în zona craniană şi murise după câteva ore. Năuc, doar cu o fractură la încheietura mâinii şi câteva zgârieturi, colonelul Glavin reuşise să iasă din nava spaţială, fiind descoperit în cele din urmă de o echipă de salvare germană şi repatriat, ajungând în custodia autorităţilor ruse.

După examinări repetate, ruşii ajunseseră la concluzia că Galvin îşi pierduse minţile, ca urmare a încercării prin care trecuse. Colonelul continua să insiste că el şi echipajul său petrecuseră trei săptămâni pe orbită, dar asta era, evident, o nebunie...

Pentru că, aşa cum se întâmplase cu toate celelalte obiecte făcute de mâna omului recuperate de pe orbită, naveta Soyuz căzuse pe Pământ chiar în noaptea Evenimentului din Octombrie.

Am luat prânzul în zona din mall rezervată bufetelor express, unde Diane a văzut trei fete pe care le cunoştea de la Rice. Erau mai mari decât ea şi, în ochii mei, păreau inacceptabil de sofisticate, cu părul având o nuanţă de albastru sau de roz, cu pantaloni evazaţi lăsaţi în josul şoldurilor şi cu cruciuliţe minuscule de aur pe lănţişoarele din jurul gâturilor palide.

Diane şi-a făcut ghemotoc şerveţelul de la MexiTaco şi a dezertat, trecând la masa lor, unde şi-au apropiat capetele şi au izbucnit apoi în râs. Am avut dintr-odată impresia că îmi pierise cheful de burrito cu cartofi prăjiţi.

Jason mi-a evaluat expresia feţei.

— Ştii, a spus el, cu blândeţe, era inevitabil.

— Ce anume?

— Ea nu mai trăieşte în lumea noastră. Tu, eu, Diane, Casa Mare, Casa Mică, sâmbetele la mall, duminicile la film. Asta mergea când eram copii. Dar nu mai suntem.

Nu mai eram? Nu, sigur că nu, dar oare luasem cu adevărat în considerare ce însemna sau ce ar fi putut însemna asta?

— Ea are ciclu de un an de zile, a adăugat Jason.

Mi-e mi-a fugit sângele din obraji. Era mai mult decât trebuia să aflu. Şi totuşi: eram gelos pentru că el ştiuse, iar eu nu. Mie nu-mi vorbise nici despre ciclul ei, nici despre prietenele de la Rice. Am înţeles, dintr-odată, că toate confidenţele pe care mi le făcuse la telefon fuseseră ale unui copil, poveşti despre Jason şi părinţii lor, despre ce nu-i plăcea să mănânce la cină. Dar iată dovada că îmi ascunsese tot atât de multe pe cât îmi destăinuise, iată o Diane pe care nu o cunoscusem niciodată, manifestându-se cu voioşie la masa de pe partea cealaltă a aleii.

— Ar trebui să mergem acasă, i-am spus lui Jason.

Mi-a adresat o privire compătimitoare.

— Dacă vrei.

S-a ridicat în picioare.

— N-ai de gând să-i spui Dianei că plecăm?

— Cred că e ocupată, Tyler. Cred că a găsit ceva de făcut.

— Dar trebuie să se-ntoarcă împreună cu noi.

— Nu, nu trebuie.

Asta mi s-a părut o ofensă. Nu se putea lepăda de noi, pur şi simplu. Era mai presus de aşa ceva. M-am ridicat în picioare şi m-am dus la masa Dianei. Ea şi cele trei prietene ale ei mi-au acordat toată atenţia. Eu m-am uitat direct în ochii ei, ignorându-le pe celelalte.

— Noi plecăm, am spus.

Cele trei fete de la Rice au râs. Diane s-a mulţumit să surâdă, stânjenită, şi a răspuns:

— OK, Ty. Foarte bine. Ne vedem mai târziu.

— Dar...

Dar ce? Ea nici măcar nu se mai uita la mine.

În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o pe una dintre prietenele ei întrebând-o dacă eram „un alt frate”. Nu, a zis ea. E doar un puşti pe care îl cunosc.

Jason, care devenise deranjant de compătimitor, a propus să facem schimb de biciclete pe drumul de întoarcere. De fapt, bicicleta lui nu mă interesa în momentul acela, dar m-am gândit că schimbul m-ar fi ajutat să-mi maschez sentimentele.

Aşa că ne-am croit drum înapoi, spre culme, pe Bantam Hill Road, până în locul de unde asfaltul începea să se întindă, ca o panglică neagră, în josul străzilor umbrite de copaci. Prânzul părea o bucată de zgură încastrată sub coastele mele. Odată ajuns în capătul fundăturii, am ezitat, privind drumul care cobora în pantă abruptă.

— Las-o să alunece la vale, a spus Jason. Dă-i drumul. Obişnuieşte-te cu ea.

Viteza ar fi putut să-mi abată atenţia? Oare exista ceva care să-mi abată atenţia? Mă detestam fiindcă îmi îngăduisem să cred că eram centrul universului Dianei. Când eu eram, de fapt, doar un puşti pe care-l cunoştea.

Dar bicicleta pe care mi-o împrumutase Jason era într-adevăr minunată. M-am ridicat în picioare pe pedale, sfidând gravitaţia, lăsând-o să-şi arate cea mai cumplită faţă. Cauciucurile au scrâşnit pe asfaltul prăfuit, dar lanţurile şi schimbătorul de viteze erau ca de mătase, nu scoteau nici un zgomot, cu excepţia zumzetului delicat al rulmenţilor. Vântul se prelingea pe lângă mine în timp ce prindeam viteză. Suferind din dragoste, însă liber, am zburat pe lângă casele vopsite, cu aspect pedant, cu maşini scumpe parcate pe aleile de la intrare. Când m-am apropiat de baza pantei am început să apăs frâna de mână, diminuând avântul bicicletei fără s-o încetinesc de fapt. Nu voiam să mă opresc. Îmi doream să nu mă mai opresc niciodată. Era o plimbare excelentă.

Dar drumul a devenit plan, iar eu am frânat, am înclinat bicicleta pe o parte şi m-am oprit cu piciorul stâng pe asfalt. M-am uitat înapoi.

Jason era tot în vârful dealului, cu vechea mea bicicletă demodată sub el, şi se afla acum atât de departe încât părea un călăreţ singuratic dintr-un western de demult. I-am făcut cu mâna. Era rândul lui.

Probabil că Jason urcase şi coborâse dealul ăla de o mie de ori. Dar nu o făcuse niciodată pe o bicicletă ruginită, cumpărată ieftin, la mâna a doua.

Însă bicicleta i se potrivea mai bine decât mi se potrivea mie. Avea picioare mai lungi decât ale mele şi nu părea pitic pe lângă ea. Dar nu mai făcuserăm niciodată schimb de biciclete şi, în clipa aceea, m-am gândit câte defecte şi câte sensibilităţi avea a mea şi cât de bine o cunoşteam eu, cum învăţasem să nu virez brusc la dreapta, din cauza cadrului puţin cam strâmb, cum trebuia să te străduieşti să păstrezi direcţia şi să nu uiţi că schimbătorul de viteze era o farsă. Jason habar n-avea. Dealul putea fi amăgitor. Am vrut să-i spun să nu-l coboare în viteză, dar el nu m-ar fi auzit nici dacă aş fi strigat, mă îndepărtasem prea repede, i-o luasem cu prea mult înainte. S-a ridicat în picioare ca un copil uriaş şi neîndemânatic. Bicicleta era grea. A avut nevoie de câteva secunde ca să prindă viteză, dar ştiam cât de greu avea să se oprească. Era o bicicletă masivă, fără pic de eleganţă. Mâinile mi s-au încleştat de nişte frâne imaginare.

Cred că Jason nu şi-a dat seama că avea o problemă înainte de a parcurge trei sferturi din lungimea pantei. În momentul acela, lanţul ruginit al bicicletei s-a rupt pe neaşteptate şi l-a pleznit peste gleznă. Acum ajunsese destul de aproape, aşa că i-am văzut tresărirea de durere şi l-am auzit ţipând. Bicicleta s-a clătinat, dar el a reuşit, printr-un miracol, s-o menţină în poziţie verticală.

O bucată de lanţ s-a încâlcit între spiţele roţii din spate, de unde biciuia axul, făcând un zgomot de pickammer stricat. Două case în susul drumului, o femeie care îşi plivea grădina şi-a acoperit urechile şi s-a întors să vadă ce se întâmpla.

Partea uluitoare a fost timpul îndelungat în care a reuşit Jase să păstreze controlul bicicletei. Nu era atlet, dar se simţea în largul său în trupul mare, cu membre lungi. Şi-a întins picioarele ca să-şi păstreze echilibrul, pedalele nu mai erau de nici un folos, şi a menţinut roata din faţă dreaptă, pe când cea din spate se blocase şi derapa. Şi-a continuat drumul. M-a uimit faptul că trupul nu i s-a crispat, ci a părut să se relaxeze, de parcă ar fi fost angrenat în rezolvarea unei probleme dificile, dar atractive, şi ar fi crezut, cu toată încrederea, că se putea baza pe ansamblul constituit din mintea sa, trupul său şi bicicleta pe care se afla pentru a ieşi în siguranţă la liman.

Cea din urmă a cedat prima. Bucata periculoasă de lanţ unsuros care se bălăngănea s-a împănat între cauciuc şi cadru. Roata deja slăbită s-a înclinat, strâmbându-se într-un mod

inadmisibil, apoi s-a îndoit, azvârlind în toate părţile bucăţi de cauciuc sfâşiat şi bilele rulmenţilor. Jason s-a desprins de bicicletă şi a făcut un salt prin aer, ca un manechin aruncat pe fereastră, de la mare înălţime. A lovit pavajul mai întâi cu tălpile, apoi cu genunchii, cu coatele, cu capul. S-a oprit locului, în timp ce bicicleta ruptă se rostogolea pe lângă el. A ajuns în şanţul de pe marginea drumului, cu roata din faţă continuând să se rotească, zăngănind. Am lăsat bicicleta lui Jason să cadă şi am alergat spre el.

Jason s-a răsucit şi s-a uitat în sus, încă năucit. Pantalonii şi cămaşa i se rupseseră. Pielea de pe frunte şi de pe vârful nasului îi fusese jupuită cu brutalitate şi sângera din belşug. Avea glezna sfâşiată. Ochii i se umeziseră de durere.

— Tyler… Oh, ăă, ăă… îmi pare rău de bicicleta ta, omule.

N-am dat prea mare importanţă acelui accident, dar, în anii care au urmat, mi l-am reamintit din când în când – bicicleta şi trupul lui Jason în capcana periculoasă a acceleraţiei şi convingerea lui imperturbabilă că o putea scoate la capăt, de unul singur, dacă se străduia destul de mult, dacă nu pierdea controlul.

Am abandonat în şanţ bicicleta de nereparat şi eu am dus-o acasă pe cea de ultimă generaţie a lui Jason, mergând pe lângă. El şi-a târşâit picioarele alături de mine, suferind, dar străduindu-se să n-o arate, cu mâna dreaptă pe fruntea mustind de sânge, ca şi cum ar fi avut o durere cumplită de cap, ceea ce cred că se şi întâmpla.

Odată ajunşi la Casa Mare, amândoi părinţii lui Jason au coborât treptele verandei, ieşind pe alee, în întâmpinarea noastră. E.D. Lawton, care ne văzuse probabil de pe fereastra biroului, părea furios şi alarmat, cu buzele încreţite într-o expresie încruntată şi cu sprâncenele coborâte către ochii pătrunzători. În spatele lui, mama lui Jason părea distantă, mai puţin interesată, poate chiar puţin băută, după cum se clătinase ieşind pe uşă.

E.D. l-a examinat pe Jase, care a devenit, dintr-odată, un puştan nesigur pe sine, şi i-a spus să fugă în casă să se spele.

Pe urmă s-a întors spre mine.

— Tyler, a făcut el.

— Domnule?

— Presupun că nu eşti răspunzător pentru asta. Sper să fie adevărat.

Oare observase că bicicleta mea lipsea şi că a lui Jason era intactă? Mă acuza de ceva? Nu ştiam ce să spun. Mi-am coborât privirea spre peluză.

E.D. a oftat.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Eşti prietenul lui Jason. E bine, are nevoie de aşa ceva. Dar trebuie să înţelegi, aşa cum înţelege şi mama ta, că prezenţa ta aici implică nişte responsabilităţi. Dacă vrei să-ţi petreci timpul cu el, mă aştept să-i porţi de grijă. Mă aştept să-ţi foloseşti raţiunea. Poate că ţi se pare un băiat obişnuit. Dar nu e. Jason e foarte inteligent şi are în faţă un viitor. Nu putem lăsa să i se interpună ceva în cale.

— Corect, s-a amestecat Carol Lawton, iar eu am căpătat certitudinea că băuse.

Şi-a lăsat capul pe o parte şi a fost cât pe ce să se-mpiedice pe fâşia de pietriş care despărţea aleea de gardul viu.

— Corect, e un geniu dat naibii. O să fie cel mai tânăr geniu de la M.I.T.[1] Să nu-l spargi, Tyler, e fragil.

E.D. nu şi-a luat ochii de la mine.

— Du-te înăuntru, Carol, a spus el, cu voce inexpresivă. Ne înţelegem unul pe altul, Tyler?

— Da, domnule, am minţit eu.

Nu-l înţelegeam nicidecum pe E.D. Dar ştiam că, în tot ceea ce spusese, exista şi ceva adevărat. Da, Jason era un tip deosebit. Şi da, era treaba mea să-i port de grijă.

[1] Massachusetts Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din Massachusetts) (n. tr.).

TIMP DEZARTICULAT

Am aflat pentru prima oară adevărul despre Turbion la cinci ani după Evenimentul din Octombrie, la o petrecere de iarnă, într-o noapte cumplit de friguroasă. Ca de obicei, vestea ne-a adus-o Jason.

Seara a început cu o cină la familia Lawton. Jason venise de la universitate în vacanţa de Crăciun, aşa că masa avea ceva festiv, cu toate că nu lua parte „decât familia”, eu fusesem invitat la insistenţele lui Jase, probabil trecându-se peste obiecţiile lui E.D.

— Şi mama ta ar fi trebuit să fie aici, a şoptit Diane, când mi-a deschis uşa. Am încercat să-l fac pe E.D. s-o invite, dar… A ridicat din umeri.

Era OK, i-am spus eu. Jason trecuse deja pe la noi, să ne salute.

— Oricum, mama nu se simte bine.

Stătea în pat, chinuită de o migrenă, ceea ce era neobişnuit. Iar mie mi-ar fi fost greu să mă plâng de purtarea lui E.D.: cu o lună în urmă, se oferise să-mi plătească taxele la facultatea de medicină dacă luam examenul de admitere „pentru că, a spus el, tatăl tău şi-ar fi dorit asta”. Gestul era atât generos, cât şi, cumva, de o falsă afecţiune, dar nu-mi puteam permite să-l refuz.

Tatăl meu, Marcus Dupree, fusese cel mai apropiat (unii spuneau singurul) prieten al lui E.D. Lawton din Sacramento, în vremurile când se sileau să bage aparatura de monitorizare din aerostat pe gâtul biroului meteorologic şi al patrulelor de graniţă. Eu mi-l aduceam aminte vag, şi amintirile mele se topiseră în poveştile mamei, bătaia în uşă din noaptea morţii lui fiind singura care rămăsese distinctă. Fusese singurul fiu al unei familii bătăioase de canadieni francezi din Maine, mândru de diploma lui de inginer şi plin de talent, dar naiv în privinţa banilor: îşi pierduse economiile în speculaţii bursiere, lăsându-i mamei o ipotecă pe care ea nu o putuse răscumpăra.

Când se mutaseră în est, Carol şi E.D. Lawton o angajaseră pe mama ca menajeră, probabil într-o încercare a lui de a păstra vie amintirea prietenului. Avea importanţă că n-o lăsa niciodată să uite că îi făcuse această favoare? Că, de atunci, o trata ca pe un accesoriu al gospodăriei? Că păstra un soi de organizare pe bază de caste, în care familia Dupree era, în mod

vădit, de mâna a doua? Poate că da, poate că nu. Orice fel de generozitate e o pasăre rară, obişnuia să spună mama. Aşa că poate nu făceam altceva decât să-mi imaginez (sau poate eram prea sensibil) plăcerea cu care părea să privească decalajul dintre intelectul lui Jason şi al meu, aparenta lui convingere că venisem pe lume pentru a fi un termen de comparaţie pentru fiul său, etalonul convenţional al normalităţii faţă de care puteau fi măsurate calităţile lui deosebite.

Din fericire, atât Jase, cât şi eu ştiam că era o porcărie.

Când m-am aşezat, Carol şi Diane stăteau deja la masă. În mod excepţional, cea dintâi era trează în seara aceea sau cel puţin nu atât de beată încât să se poată observa. Renunţase să practice medicina cu vreo doi ani în urmă şi, la vremea aceea, avea tendinţa să nu se depărteze de casă, ca să evite riscul conducerii maşinii în stare de ebrietate. Mi-a zâmbit, cu gândul în altă parte.

— Bine-ai venit, Tyler!

După câteva minute, tatăl şi fiul au coborât împreună, schimbând priviri şi încruntându-se: era clar că se întâmpla ceva. Jason a dat distrat din cap când s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

Aşa cum se întâmpla la cele mai multe dintre evenimentele de familie ale familiei Lawton, cina a fost prietenească, având totuşi ceva forţat. Am bătut apa-n piuă şi am discutat tot felul de nimicuri. Carol era distantă. E.D. era neobişnuit de tăcut. Diane şi Jason încercau să susţină conversaţia, dar era evident că între cel de-al doilea şi tatăl lor se petrecuse ceva despre care nu voia să vorbească nici unul. Jase părea atât de reţinut, încât la desert m-am întrebat dacă nu cumva era bolnav. Îşi ridica arareori ochii din farfurie şi abia dacă se atingea de mâncare. Când a venit timpul să ieşim, s-a ridicat cu o evidentă lipsă de tragere de inimă şi a părut gata să ceară să fie scutit de aşa ceva, înainte ca E.D. Lawton să spună:

— Dă-i drumul, ia-ţi o noapte liberă. O să-ţi facă bine.

Iar eu m-am întrebat: o noapte liberă de la *ce?*

Ne-am dus la petrecere cu maşina Dianei, o Honda modestă, „de genul prima mea maşină”, cum o descria ea. Eu m-am aşezat în spatele scaunului şoferului, iar Jason s-a instalat pe locul pasagerului, alături de sora lui, cu genunchii lipiţi de torpedo, încă ursuz.

— Ce-a făcut, l-a întrebat Diane, ţi-a tras una la fund?

— Nu tocmai.

— Te porţi de parcă ar fi făcut-o.

— Da? Scuze.

Cerul era întunecat, bineînţeles. Când am virat spre nord, farurile au măturat peluzele înzăpezite şi un zid de copaci desfrunziţi. Cu trei zile în urmă, căzuse o ninsoare demnă de consemnat, urmată de un ger muşcător, care pusese zăpada la păstrare, sub o crustă de gheaţă, în oricare dintre locurile unde nu ajunseseră plugurile. Câteva maşini ne-au depăşit, accelerând cu prudenţă.

— Atunci ce-a fost, a continuat Diane cu întrebările, ceva serios?

El a ridicat din umeri.

— Război? Epidemie? Foamete?

Jason a ridicat din nou din umeri şi şi-a săltat gulerul hainei.

N-a fost grozav de binedispus nici la petrecere. Pe de altă parte, nici petrecerea n-a fost grozavă.

Era o întrunire a foştilor colegi de clasă ai lui Jason şi Diane şi a cunoştinţelor de la Rice, găzduită de familia unui alt absolvent, acum student la o facultate din Ivy League[1]. Părinţii lui se străduiseră să organizeze o petrecere care să se încadreze cu demnitate în temă: sandviciuri, cacao fierbinte şi săniuş pe panta domoală din spatele casei. Dar, pentru majoritatea oaspeţilor, copii de bani gata care schiaseră la Zermatt sau Gstaad, în Elveţia, înainte de a-şi scoate aparatele dentare, nu era decât un pretext pentru o beţie clandestină. Afară, sub şirurile de beculeţe colorate, ploştile argintii treceau din mână-n mână, iar un oarecare Brent vindea doze de câte un gram de ecstasy.

Jason a găsit un scaun într-un colţ şi s-a aşezat, încruntându-se la oricine avea o figură prietenoasă. Diane m-a prezentat unei fete cu ochi mari, care se numea Holly, apoi m-a părăsit. Holly s-a lansat într-un monolog despre toate filmele pe care le văzuse în ultimele douăsprezece luni. M-a plimbat în jurul încăperii pentru aproape o oră, oprindu-se din când în când ca

---

[1] O asociaţie din care fac parte opt universităţi din nord-estul Statelor Unite, acestea fiind Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton şi Yale (n. tr.).

să înşface câte o bucată de sushi de California de pe o tavă. Când s-a scuzat, pentru o vizită la baie, m-am grăbit spre colţul care găzduia îmbufnarea lui Jason şi l-am implorat să mergem împreună afară.

— N-am chef de săniuş.

— Nici eu. Dar fă-mi un hatâr, OK?

Aşa că ne-am pus cizmele şi hainele şi ne-am târşâit picioarele afară. Noaptea era friguroasă, fără vânt. O jumătate de duzină de elevi de la Rice stăteau pe verandă, într-o ceaţă de fum de ţigară, fixându-ne cu privirea. Am mers pe o potecă tăiată în zăpadă, până ce am ajuns să fim mai mult sau mai puţin singuri pe culmea unui deal scund, privind în jos, spre nişte tipi care făceau săniuş fără cine ştie ce entuziasm, alunecând prin cercul strălucitor al luminilor de Crăciun. I-am povestit lui Jason despre Holly, care se agăţase de mine ca o lipitoare gătită în haine de la Gap.

— Toată lumea are probleme, a spus, ridicând din umeri.

— Ce naiba e cu tine în seara asta?

Dar celularul meu a sunat înainte de a apuca să răspundă. Era Diane, din casă.

— Unde-aţi plecat, băieţi? Holly e cam sictirită. S-o abandonezi în felul ăsta. E foarte nepoliticos, Tyler.

— Trebuie să mai existe şi altcineva care să-i suporte conversaţia.

— E doar încordată. Nu cunoaşte aproape pe nimeni aici.

— Îmi pare rău, dar de ce-ar trebui să mă privească pe mine?

— Mă gândeam că voi doi vă potriviţi.

Am strâns din ochi.

— Ne potrivim?

Nu puteam interpreta asta în nici un mod favorabil.

— Ce tot spui acolo, m-ai cuplat cu ea?

Pentru una sau două secunde încriminatoare, Diane a păstrat tăcerea.

— Ei, haide, Tyler... n-o lua aşa.

Vreme de cinci ani, cu Diane lucrurile erau când clare, când în ceaţă, ca într-un film de amatori, sau cel puţin aşa mi se părea mie. Fuseseră momente, mai ales după plecarea lui Jason la universitate, când avusesem impresia că îi eram cel mai bun prieten. Mă suna, stăteam de vorbă, mergeam împreună la cumpărături sau la cinematograf. Eram prieteni. Camarazi.

Dacă exista vreo urmă de tensiune sexuală, atunci părea să vină numai din partea mea şi aveam grijă s-o ascund, fiindcă până şi acea intimitate parţială era fragilă. Ştiam, fără să fi fost nevoie să-mi spună cineva. Indiferent ce ar fi vrut Diane de la mine, nu era inclusă nici un fel de pasiune.

Bineînţeles că E.D. n-ar fi tolerat o relaţie între noi, decât dacă era nevinovată, rezumându-se la a-i ţine companie şi neprezentând pericolul de a lua o altă turnură. Dar distanţa părea să îi convină şi Dianei, iar uneori treceau luni în şir când abia dacă o zăream. Se întâmpla să-i fac cu mâna în vreme ce aştepta autobuzul de la Rice (cât timp a mai mers acolo), dar în aceste perioade nu mă suna şi, în rarele ocazii când mă simţeam destul de curajos ca să-i telefonez, nu avea niciodată chef de vorbă.

În asemenea răstimpuri mă întâlneam, uneori, cu câte o colegă de şcoală, de obicei fete timide, care ar fi preferat (adesea explicit) să iasă cu un tip vădit mai popular, dar care se resemnaseră să accepte un substitut al vieţii sociale. La şaptesprezece ani mi-am pierdut virginitatea în braţele unei fete drăguţe, surprinzător de înaltă, pe nume Elaine Bowland. Am încercat să mă conving că eram îndrăgostit de ea, dar după opt sau nouă săptămâni ne-am despărţit cu o combinaţie de regret şi uşurare.

După fiecare dintre aceste episoade, Diane mă suna pe neaşteptate şi stăteam de vorbă. Nu-mi povestea niciodată pe de-a-ntregul cum îşi petrecuse timpul pe durata respectivei întreruperi a relaţiei noastre şi asta era OK, fiindcă în curând ne aveam din nou ca fraţii, suspendaţi între iubire şi prefăcătorie, între copilărie şi maturitate.

Mă străduiam să nu mă aştept la mai mult. Dar nu mă puteam împiedica să doresc compania ei. Mă gândeam că şi ea o voia pe a mea. La urma urmelor, se întorcea întotdeauna la mine. Şi vedeam cum se relaxa când eram împreună, o vedeam zâmbind spontan când intram în încăperea unde se afla, aproape ca şi cum ar fi declarat: *Oh, ce bine, Tyler e aici. Când e de faţă, nu se întâmplă, niciodată, nimic rău.*

— Tyler?

Mă întrebam ce-i spusese lui Holly. *Tyler e cu adevărat drăguţ, dar se ţine după mine de ani întregi… voi doi v-aţi înţelege excelent!*

— Tyler?

Părea nefericită.

— Tyler, dacă nu vrei să vorbim...

— De fapt, cred că nu vreau.

— Atunci vrei, te rog, să mi-l dai pe Jason?

I-am întins lui celularul. A ascultat o clipă.

— Suntem în vârful dealului, a spus apoi. Nu. Nu. De ce nu vii tu aici? Nu e chiar atât de frig. Nu.

Nu voiam s-o văd. Am dat să mă îndepărtez.

— Nu fi un idiot necioplit, Tyler, mi-a spus, aruncându-mi telefonul. Trebuie să stau de vorbă cu voi amândoi.

— Despre ce?

— Despre viitor.

Replica era enervant de criptică.

— Poate că ţie nu ţi-o fi frig, dar mie îmi e.

Eram glacial.

— E mult mai important decât toate problemele tale cu soră-mea. Jason era aproape caraghios de sobru. Şi ştiu ce-nseamnă ea pentru tine.

— Nu-nseamnă nimic.

— N-ar fi adevărat nici dacă aţi fi doar prieteni.

— Nu *suntem* altceva decât prieteni.

Nu vorbisem niciodată cu adevărat cu el despre Diane, era unul dintre punctele unde se presupunea că discuţiile noastre n-ar fi trebuit să ajungă.

— Întreab-o pe ea.

— Te-ai sictirit fiindcă ţi-a prezentat-o pe Holly asta.

— Nu vreau să vorbesc.

— E modul ei de a-şi manifesta evlavia. Noua ei preocupare. Citeşte cărţile alea.

— Care?

— Teologie apocaliptică. De obicei direct de pe raftul cu bestselleruri. Ştii tu, C.R. Ratel, *Rugăciuni în Întuneric*, abnegaţia sinelui lumesc. Ar trebui să te uiţi mai mult la televizor. N-a încercat să te insulte. E un soi de gest nobil.

— Şi asta face să fie totul OK?

M-am îndepărtat din nou de el, făcând câţiva paşi în direcţia casei. Am început să mă-ntreb cum puteam pleca fără maşină.

— Tyler! m-a strigat, având în glas ceva care m-a făcut să mă întorc. Tyler, ascultă-mă! M-ai întrebat ce mă sâcâie.

A oftat.

— E.D. mi-a spus ceva despre Evenimentul din Octombrie. Încă nu s-a dat publicităţii. I-am promis c-o să păstrez secretul. Dar am de gând să-mi încalc promisiunea. Pentru că, în toată lumea asta, nu există decât trei oameni pe care-i consider familia mea şi unul dintre ei e tata, iar ceilalţi doi sunteţi tu şi Diane. Aşa că ai putea să mă mai suporţi şi în următoarele câteva minute?

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Diane urcând panta, încă străduindu-se să-şi îmbrace hanoracul alb, cu o mână în mânecă şi cu alta afară.

M-am uitat la chipul lui Jason, la expresia lui dureros de nefericită în lumina palidă a decorului sărbătoresc de dedesubt. Asta m-a înspăimântat şi, nesocotindu-mi sentimentele, am fost de acord să rămân şi să ascult ce avea de spus.

Când Diane a ajuns pe culme, i-a şoptit ceva. Ea l-a privit cu ochi mari şi a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de noi amândoi. Pe urmă, Jason a început să povestească, fără grabă, metodic, cu voce aproape mângâietoare, dând glas unui coşmar ca şi cum ar fi spus o poveste de adormit copiii.

Aflase totul de la E.D., desigur.

După Evenimentul din Octombrie, tatăl lor se descurcase bine. Când încetaseră transmisiile prin satelit, Lawton Industries preluase iniţiativa, cu planuri de punere imediată în practică a unei tehnologii înlocuitoare eficiente: aerostate de înaltă altitudine, baloane sofisticate, proiectate pentru a pluti la infinit în stratosferă. Cinci ani mai târziu, aerostatele lui purtau echipamente de telecomunicaţii şi retransmisie, efectuând transmisii multivoce şi de date, făcând aproape orice putea face un satelit convenţional (în afară de GPS şi astronomie). Puterea şi influenţa lui E.D. crescuseră cu repeziciune. Ceva mai târziu, înfiinţase un grup de susţinere a industriei aerospaţiale, Fundaţia Periheliu, şi fusese consultat de guvernul federal în privinţa unui număr de proiecte mai mult sau mai puţin publice – în cazul de faţă, programul de Automatizare a Reintrării Vehiculelor în atmosferă, iniţiat de NASA.

Trecuseră deja doi ani de când NASA îşi perfecţionase sondele ARV. Lansările iniţiale fuseseră programate pentru investigarea scutului. Putea fi penetrat şi era posibilă obţinerea unor date folositoare din exterior?

Prima încercare fusese o lovitură oarbă, aproape la propriu, cu o simplă capsulă ARV în vârful unei rachete Lockheed Martin Atlas 2AS recondiţionate, lansată în întunericul absolut de deasupra bazei aeriene Vandenberg. Păruse imediat un eşec. Satelitul programat să petreacă o săptămână pe orbită căzuse în oceanul Atlantic, în preajma coastelor insulelor Bermude, la câteva secunde după lansare. Ca şi cum ar fi ricoşat de o margine, a spus Jason.

Dar *nu* ricoşase. Când l-au recuperat, au descărcat datele înregistrate pe durata unei săptămâni întregi.

— Cum de-a fost posibil?

— Întrebarea nu este ce anume e *posibil*, ci ce anume s-a *întâmplat*. Iată ce s-a *întâmplat:* capsula a petrecut şapte zile pe orbită şi s-a reîntors în aceeaşi noapte în care plecase. Ştim că asta s-a întâmplat, pentru că aşa s-au petrecut lucrurile la toate lansările pe care le-au încercat, şi au încercat în mod repetat.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbeşti, Jase? Despre o călătorie în timp?

— Nu tocmai.

— Nu *tocmai?*

— Lasă-l să povestească, a spus Diane, cu voce scăzută.

— Existau tot felul de indicii care demonstrau ce se întâmpla cu adevărat, a continuat Jason. Observaţiile de la sol păreau să sugereze că, în realitate, prima treaptă a rachetei accelera la atingerea barierei, înainte de a dispărea, ca şi cum ar fi fost atrasă dincolo, însă datele recuperate de la bord nu reflectau un asemenea efect. Cele două seturi de observaţii nu puteau fi suprapuse. Conform înregistrărilor de la sol, sateliţii accelerau spre barieră, căzând apoi aproape imediat pe pământ. Sateliţii raportau că ajunseră fără piedici pe orbitele programate, rămăseseră acolo pe toată durata stabilită şi se reîntorseseră, ca urmare a unei acţiuni proprii, săptămâni sau luni mai târziu. (Ca în povestea cosmonautului rus, care nu fusese nici confirmată, nici infirmată în mod oficial şi care devenise un fel de legendă urbană, m-am gândit eu.) Presupunând că ambele seturi de date erau corecte, nu exista decât o singură explicaţie:

Timpul se scurgea în alt mod în afara barierei.

Sau, scriind ecuaţia sub o altă formă, pe Pământ timpul se scurgea mult mai încet decât în restul universului.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta? ne-a întrebat Jason. Până acum, se părea că ne aflăm în interiorul unui soi de cuşcă electromagnetică, având rolul de a regla energia care atinge suprafaţa pământului. Ceea ce este adevărat. Numai că nu e decât un efect secundar, o mică parte a unui tablou mult mai amplu.

— Al cui efect secundar

— Al aşa-zisului *gradient temporal*. Vă daţi seama ce-nseamnă asta? În fiecare secundă scursă pe Pământ, dincolo de barieră trece mult mai mult timp.

— Asta n-are sens, am ripostat eu, imediat. Ce proces fizic dat naibii ar fi implicat aici?

— Oameni cu mult mai multă experienţă decât mine se luptă cu întrebarea asta. Dar ideea de gradient temporal are o anumită capacitate de a explica lucrurile. Dacă între noi şi univers ar exista o diferenţă temporală, radiaţiile care lovesc planeta – razele soarelui, razele X, radiaţiile cosmice – ar fi accelerate în mod proporţional. Radiaţiile solare de pe durata unui întreg an condensate în zece secunde ar fi letale. Aşa că bariera electromagnetică din jurul pământului nu ne ascunde, ne *protejează.* Ecranează toate aceste radiaţii concentrate – şi, cred eu, deplasate spectral către albastru.

— Soarele fals, zise Diane, înţelegând.

— Exact. Ne-au dat un soare fals fiindcă adevăratul astru ne-ar fi ucis. Lumină solară suficientă şi corespunzător distribuită pentru a mima anotimpurile, pentru a face posibilă creşterea recoltelor şi evoluţia vremii. Mareele, traiectoria noastră în jurul soarelui – masa, inerţia, gravitaţia – toate aceste lucruri sunt controlate, nu doar ca să ne încetinească trecerea timpului, ci ca să ne păstreze în viaţă în timp ce o fac.

— *Controlate,* am spus eu. Atunci nu e un fenomen natural. E o tehnologie.

— Cred că trebuie să admitem că da, a răspuns Jason.

— Cineva *ne* face asta.

— Se vorbeşte despre o ipotetică inteligenţă dominatoare.

— Dar care e scopul, ce speră să realizeze?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie.

Diane s-a holbat la fratele ei, săgetând cu privirea aerul rece şi neclintit al iernii. Şi-a strâns hanoracul în jurul trupului şi s-a înfiorat. Nu din cauza frigului, ci fiindcă ajunsese la întrebarea fundamentală:

— *Cât* timp, Jason? *Cât de mult timp* a trecut acolo, afară?

Afară, dincolo de întunecimea cerului.

Jason a ezitat, evident neavând nici o tragere de inimă să-i răspundă.

— O grămadă de timp, a recunoscut.

— Spune-ne cât, i-a cerut Diane, cu voce pierită.

— Bine. Există diferite metode de măsurare. Dar, la ultima lansare, au emis un semnal de etalonare care a fost reflectat de suprafaţa lunii. Luna se îndepărtează de pământ în fiecare an, ştiaţi asta? Cu o distanţă minusculă, dar măsurabilă. Se obţine un calendar aproximativ, cu atât mai exact cu cât trece mai mult timp. Adăugaţi asta la alte indicii, cum ar fi deplasarea stelelor din vecinătate...

— *Cât timp,* Jason?

— De la Evenimentul din Octombrie au trecut cinci ani şi două luni. Dincolo de barieră, asta se traduce prin ceva mai mult de cinci sute de milioane de ani.

Era un număr care îţi tăia răsuflarea.

Nu găseam nimic de spus. Nici măcar un singur cuvânt. Rămăsesem fără grai. Fără nici un gând. În clipa aceea nu se auzea nici un sunet, nimic în afară de pustietatea îngheţată a nopţii.

— Şi cât timp ne-a mai rămas? a întrebat apoi Diane, care privea direct în miezul înspăimântător al lucrurilor.

— Nici asta nu ştiu. Depinde. Bariera ne protejează într-o anumită măsură, dar cât de eficientă este această protecţie? Există nişte realităţi inevitabile. Soarele e muritor, ca orice altă stea. Arde hidrogen, se dilată şi, pe măsură ce îmbătrâneşte, devine tot mai fierbinte. Pământul îşi desfăşoară existenţa într-un soi de zonă locuibilă a sistemului solar, iar această zonă se deplasează, continuu, către exterior. Aşa cum vă spuneam, suntem protejaţi, pe moment suntem OK, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar, în cele din urmă, Pământul va ajunge în heliosferă. Va fi înghiţit de ea. Dincolo de un anumit punct, pur şi simplu nu mai există întoarcere.

— Cât *timp,* Jase?

El i-a adresat o privire compătimitoare.

— Patruzeci, poate cincizeci de ani, a răspuns. Cu aproximaţie.

ANNO DOMINI 4×10^9

Durerea era greu de stăpânit, cu toată morfina cumpărată de Diane de la o farmacie din Padang, la un preţ ridicol. Febra era şi mai rea.

Nu era neîntreruptă. Venea în valuri, ciorchini, bule de fierbinţeală şi de zgomot explodându-mi pe neaşteptate în cap. Organismul îmi devenea capricios, imprevizibil. Într-o noapte am bâjbâit în căutarea unui pahar cu apă inexistent şi am spart veioza de pe noptieră, trezind cuplul din camera de alături.

La sosirea dimineţii, din nou lucid pentru o vreme, nu mi-am putut reaminti incidentul. Dar mi-am văzut încheieturile degetelor pline de sânge închegat şi am zărit-o pe Diane plătindu-i proprietăresei furioase.

— Chiar am făcut asta? am întrebat-o.

— Mă tem că da.

Stătea lângă pat, pe un scaun de paie. Comandase mâncare în cameră, ouă jumări şi suc de portocale, aşa c-am ghicit că era dimineaţă. Cerul de dincolo de draperiile transparente era albastru. Uşa balconului era deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru o adiere plăcută de aer cald şi mirosul oceanului.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu erai stăpân pe mintea ta. Ar trebui să-ţi spun să dai totul uitării. Dar e evident că aşa *ai făcut.* Mi-a pus pe frunte o mână mângâietoare. Şi mă tem că încă nu s-a terminat.

— Cât timp...?

— A trecut o săptămână.

— Numai o săptămână?

— Numai.

Nu ajunsesem nici măcar la jumătatea calvarului.

Dar intervalele de luciditate îmi erau de folos pentru scris.

Grafomania era unul dintre numeroasele efecte secundare ale medicamentului. Când trecuse prin acelaşi chin, Diane repetase, la un moment dat, de sute de ori propoziţia *Nu sunt paznicul fratelui meu,* scriind-o aproape identic, pe paisprezece coli de hârtie A3. Grafomania mea era ceva mai coerentă. În aşteptarea unei alte ofensive a febrei, am pus foile scrise grămadă pe noptieră, recitind ceea ce scrisesem, într-o încercare de a-mi întipări totul în minte.

Diane şi-a petrecut ziua în afara hotelului. Când s-a întors, am întrebat-o unde fusese.

— Am stabilit legături, a răspuns ea.

Mi-a povestit că dăduse de un broker de tranzit, un minang pe nume Jala, a cărui firmă de import-export acoperea activitatea mult mai rentabilă de intermediere a emigrării. La docuri, toată lumea îl cunoştea pe Jala, mi-a povestit. Licita pentru cabine împotriva unei şlehte dintr-un chibuţ, nişte nebuni utopici, aşa că târgul nu se încheiase, dar ea era de un optimism prudent.

— Ai grijă, i-am spus. S-ar putea să mai fim căutaţi încă.

— Din câte ştiu eu, nu… A ridicat din umeri. A aruncat o privire spre blocnotesul meu. Scrii din nou?

— Mă ajută să nu mă mai gândesc la durere.

— Nu ţi-e greu să ţii pixul?

— E ca şi cum aş avea artrită în faza finală, dar mă descurc.

Până acum, am gândit.

— Distracţia merită disconfortul.

Dar bineînţeles că nu era numai atât. Nici nu era o simplă grafomanie. Scrisul reprezenta un mod de a exterioriza tot ce părea în pericol.

— Te descurci foarte bine, a spus Diane.

Am privit-o îngrozit.

— Ai *citit?*

— Tu m-ai rugat. M-ai implorat, Tyler.

— Deliram.

— Evident… cu toate că, pe moment, păreai perfect raţional.

— N-am scris cu gândul la nişte cititori.

Şi eram şocat fiindcă nu-mi aduceam aminte să-i fi arătat foile. Câte altele îmi mai ieşiseră deja din minte?

— Atunci n-o să mai citesc. Dar ceea ce-ai scris…

Şi-a lăsat capul pe o parte.

— Sunt uimită şi flatată că aveai nişte sentimente atât de puternice faţă de mine, atunci, de mult.

— E greu de crezut c-a fost o surpriză.

— Mai mult decât îţi poţi imagina. Dar există un paradox, Tyler. Fata din paginile tale e indiferentă, aproape crudă.

— Nu m-am gândit niciodată la tine în felul ăsta.

— Nu opinia ta mă îngrijorează. A mea.

Stăteam în pat, în capul oaselor, imaginându-mi că era un act de putere, o dovadă a stoicismului meu. Era mai degrabă o dovadă că analgezicele îşi făceau pe moment efectul. Am început să tremur. Tremurăturile erau un prim semn al reapariţiei febrei.

— Vrei să ştii când m-am îndrăgostit de tine? Poate c-ar trebui să scriu despre asta. Aveam zece ani.

— Tyler, Tyler. Nimeni nu se îndrăgosteşte la zece ani.

— S-a întâmplat când a murit Augustin.

Sfântul Augustin era un copoi spaniol cu pedigri, plin de viaţă, sprinten, alb cu negru, care fusese animalul ei de companie. „Sfântul Căţel”, aşa îi spunea ea.

S-a cutremurat.

— Povestea asta e doar macabră.

Dar eu vorbeam serios. E.D. Lawton cumpărase câinele dintr-un impuls, probabil fiindcă îşi dorea ceva decorativ pentru şemineul din Casa Mare, cum ar fi fost doi suporţi pentru buşteni, dintr-un magazin de antichităţi. Dar Sfântul Căţel se împotrivise destinului care îi fusese hărăzit. Suficient de decorativ, era, totodată, iscoditor şi zburdalnic. Cu timpul, E.D. ajunsese să-l dispreţuiască, Carol Lawton îl ignora, Jason îl privea cu o uimire naivă. Diane, care atunci avea doisprezece ani, fusese cea care se legase de el. Fiecare scotea la iveală ce era mai bun în celălalt. Vreme de şase luni, Sfântul Căţel o urmă pretutindeni, cu excepţia autobuzului şcolii. În serile de vară, se jucau împreună pe peluza imensă şi atunci s-a întâmplat să o remarc pe Diane într-un mod aparte, pentru prima oară m-am simţit fericit privind-o pur şi simplu. Alerga împreună cu Sfântul Căţel până când obosea de moarte, iar câinele o aştepta întotdeauna, cu răbdare, până ce îşi recăpăta respiraţia. Îi acorda atenţie animalului în moduri în care nici un alt membru al familiei nu încercase vreodată s-o facă, era sensibilă faţă de stările lui emoţionale, aşa cum era şi Sfântul Augustin faţă de ale ei.

N-aş fi putut să spun de ce îmi plăcea asta la ea. Dar, în lumea instabilă şi încărcată emoţional a familiei lor, reprezenta o oază de afecţiune firească. Dacă aş fi fost câine, probabil că aş fi fost gelos. În schimb, m-a făcut să înţeleg că Diane era specială, deosebită de ai ei în mai multe feluri, semnificative.

Întâmpina lumea cu o sinceritate emoţională pe care ceilalţi o pierduseră sau nu o deprinseseră niciodată.

În toamna aceea, Sfântul Augustin a murit subit şi prematur, abia dacă era ceva mai mult decât un căţeluş. Diane a fost îndurerată de pierderea lui, iar eu mi-am dat seama că eram îndrăgostit de ea...

Nu, asta *chiar* sună macabru. Nu m-am îndrăgostit de ea fiindcă şi-a jelit câinele. M-am îndrăgostit de ea pentru că era *capabilă* să-l jelească, în timp ce toţi ceilalţi păreau să fie indiferenţi sau să se simtă uşuraţi, pe ascuns, pentru că scăpau în sfârşit de el din casă.

Şi-a desprins privirea de la pat, uitându-se către fereastra însorită.

— Mi s-a frânt inima când a murit.

Îl îngropaserăm pe Sfântul Augustin între copacii de dincolo de peluză. Diane a făcut un mic morman de pietre, cu rol de monument funerar, şi l-a reconstruit în fiecare primăvară, până când a plecat de acasă, zece ani mai târziu.

Totodată, se ruga acolo la fiecare schimbare a anotimpurilor, în tăcere, cu palmele lipite. Nu ştiu cui i se ruga şi pentru ce anume. Nu ştiu ce fac oamenii atunci când se roagă. Nu cred că eu sunt în stare.

Era prima dovadă că Diane trăia într-o lume şi mai amplă decât Casa Mare, într-o lume unde întristarea şi bucuria se succedau la nesfârşit, aidoma mareelor, având în spatele lor greutatea unui ocean.

Febra e revenit în noaptea aceea. Nu-mi aduc aminte nimic, în afară de spaima repetată (apărea din oră-n oră) că medicamentul îmi ştersese mai multe amintiri decât aveam să pot recupera vreodată, de senzaţia unei pierderi iremediabile, asemănătoare viselor în care răscoleşti zadarnic după portofelul pierdut sau ceas, după un obiect de mare preţ sau conştiinţa de sine. Îmi imaginam că simt medicamentul marţian lucrând în organismul meu, reînnoindu-şi asalturile şi negociind armistiţii temporare cu sistemul meu imunitar, stabilind capete de pod în celule, izolând secvenţele cromozomiale ostile.

Când mi-am venit din nou în fire, Diane lipsea. Despărţit de durere prin morfina pe care mi-o dăduse, am coborât din pat şi

am reuşit să folosesc baia, apoi mi-am târşâit paşii către balcon.

Ora prânzului. Soarele era sus, dar cerul devenise de un albastru mai întunecat. Aerul mirosea a lapte de cocos şi a fum de motor diesel. Către vest, Arcada sclipea ca argintul viu, îngheţat.

M-am pomenit dorind să scriu din nou, impulsul venind ca un ecou al febrei. Mi-am luat blocnotesul, pe care îl umplusem pe jumătate cu o mâzgăleală abia descifrabilă. Trebuia s-o rog pe Diane să-mi mai cumpere unul. Sau poate încă două. Pe care să le umplu apoi cu cuvinte.

Cuvinte ca nişte ancore, bărci priponite ale memoriei, pe care altminteri furtuna le-ar fi răzleţit în grabă.

ZVONURI DESPRE APOCALIPS ÎN ŢINUTUL BERKSHIRES

După petrecerea cu săniuş, nu l-am mai văzut pe Jason vreme de mai mulţi ani, dar am ţinut legătura. Ne-am reîntâlnit când am absolvit facultatea de medicină, într-o casă închiriată pe perioada verii în ţinutul Berkshires, la vreo douăzeci de minute distanţă de Tanglewood.

Fusesem ocupat. Făcusem patru ani de liceu, timp în care lucrasem şi ca voluntar la clinica locală şi începusem să mă pregătesc pentru examenul de admitere la facultate cu doi ani înainte. Punctajul obţinut la acesta, media din timpul şcolii, un snop de scrisori de recomandare de la o serie de consilieri ai studenţilor şi de la alte personaje onorabile (plus generozitatea lui E.D.) îmi aduseseră admiterea în campusul facultăţii de medicină de la Stony Brook, a Universităţii de Stat din New York, pentru încă patru ani. Care se încheiaseră, rămăseseră în urmă, dar mai aveam în faţă cel puţin încă trei ani de rezidenţiat, înainte de a fi pregătit să-mi practic meseria.

Ceea ce mă înscria în rândul oamenilor care îşi planificau viaţa de parcă sfârşitul lumii n-ar fi fost anunţat.

Lucrurile ar fi stat altfel dacă momentul Judecăţii de Apoi ar fi fost calculat cu o asemenea precizie încât să se specifice ziua şi ora. Toată lumea s-ar fi putut încadra într-o stare, mergând de la panică la resemnarea pioasă, şi am fi interpretat finalul istoriei umane dând dovadă de un simţ decent al sincronizării şi cu un ochi pe ceas.

Dar noi nu ne confruntam decât cu o foarte mare probabilitate a unei eventuale extincţii, într-un sistem solar care se transforma cu rapiditate, devenind nefavorabil vieţii. Probabil că nimic nu ne putea proteja la infinit de soarele în expansiune, pe care îl văzuserăm cu toţii în imaginile captate de NASA cu ajutorul sondelor orbitale... dar, pe moment, eram la adăpost, din motive pe care nimeni nu le înţelegea. Criza, dacă exista una, era insesizabilă. Singura dovadă accesibilă prin intermediul simţurilor era absenţa stelelor – inexistenţa ca dovadă, dovada inexistenţei[1].

---

[1] Aluzie la aşa numitul „argument al ignoranţei”, o eroare logică în care se afirmă că premisa este adevărată doar pentru că nu a fost demonstrată ca fiind falsă (inexistenţa dovezilor nu este o dovadă a inexistenţei faptelor) (n. tr.).

Aşadar, cum ne construim o viaţă sub ameninţarea extincţiei? Era întrebarea definitorie a generaţiei noastre. Pentru Jason părea să fie destul de simplu. Se aruncase cu capul înainte în descâlcirea problemei: Turbionul *devenea,* cu rapiditate, viaţa lui. Cred că şi pentru mine era relativ uşor. Medicina mă atrăgea oricum şi, în atmosfera de criză mocnită, părea o alegere şi mai înţeleaptă. Poate că mă imaginam salvând vieţi, dacă sfârşitul lumii s-ar fi dovedit a fi mai mult decât ipotetic şi mai puţin decât instantaneu. Oare avea vreo importanţă, dacă eram cu toţii condamnaţi? La ce bun să salvezi o viaţă, dacă viaţa întregii omeniri urma să fie nimicită? Dar medicii nu *salvează* cu adevărat vieţi, noi nu facem altceva decât să le prelungim sau, dacă nu-i posibil, oferim paliative şi uşurăm durerea. Deprindere care putea avea ocazia să demonstreze că era cea mai folositoare.

Mai presus de toate, liceul şi facultatea fuseseră o îndelungată, asiduă şi istovitoare, dar binevenită, distragere de la celelalte suferinţe ale lumii.

Aşa că eu făceam faţă situaţiei. Jason făcea faţă situaţiei. Dar mulţi oameni treceau prin clipe mult mai dificile. Diane se număra printre ei.

Când m-a sunat Jason, îmi strângeam lucrurile din apartamentul cu un singur dormitor, în care locuisem cu chirie.

Era la începutul după-amiezii. Iluzia optică imposibil de deosebit de soare strălucea cu putere. Hyundai-ul meu era încărcat, pregătit pentru drumul spre casă. Plănuisem să petrec două săptămâni împreună cu mama, apoi să străbat ţara, călătorind fără nici o treabă vreme de încă o săptămână sau două. Era ultimul meu interval de timp liber, înainte de a-mi începe munca de intern la Harborview, în Seattle, şi aveam de gând să-l folosesc să văd lumea sau cel puţin acea parte a ei cuprinsă între Maine şi statul Washington. Dar Jason avea alte idei. Abia dacă am apucat să spun salut-ce-mai-faci, că el a şi început discursul de convingere.

— Tyler, e o ocazie prea bună ca s-o pierzi. E.D. a închiriat o casă de vacanţă în Berkshires.

— Da? Bravo lui.

— Dar n-o poate folosi. Săptămâna trecută, când făcea turul unei uzine de extrudare a aluminiului din Michigan, a căzut de pe o rampă de încărcare şi şi-a fracturat şoldul.

— Îmi pare rău!

— Nu e grav, e în refacere, dar trebuie să meargă o vreme în cârje şi nu vrea să bată tot drumul până în Maine numai ca să stea în fotoliu şi să ia analgezice. Iar Carol n-a fost prea entuziasmată de idee de la bun început.

Nu era de mirare. Devenise o beţivă învederată. Nu-mi imaginam ce ar fi putut face în Berkshires, alături de E.D. Lawton, în afară de a bea şi mai mult.

— Contractul nu poate fi anulat, a continuat Jason, deci casa aia o să fie goală vreme de trei luni. Aşa că m-am gândit: ai terminat facultatea, nu mai ai griji, hai să ne strângem acolo, măcar pentru două săptămâni. Poate o conving şi pe Diane să ni se alăture. Mergem la câte un concert. Ne plimbăm prin pădure. Ne simţim ca pe vremuri. De fapt, eu sunt pe drum într-acolo. Ce zici, Tyler?

Eram gata să-l refuz. Dar m-am gândit la Diane. M-am gândit la cele câteva scrisori şi telefoane pe care le schimbaserăm în ocazii obişnuite şi la toate întrebările încă fără răspuns care se adunaseră între noi. Ştiam că alegerea înţeleaptă ar fi fost să găsesc o scuză. Dar era prea târziu: gura mea spusese deja da.

Aşa că am petrecut încă o noapte în Long Island, pe urmă mi-am îngrămădit ultimele avuţii lumeşti în portbagajul maşinii şi am pornit-o pe Northern State Parkway, îndreptându-mă către Long Island Expressway.

Traficul era lejer şi vremea nefiresc de frumoasă. O după-amiază extraordinar de senină, o căldură plăcută. Voiam să vând ziua de mâine celui mai bun ofertant şi să mă stabilesc pentru totdeauna în data de 2 iulie. Mă simţeam nebun de fericire, îmbibat de fericire, cum nu mai fusesem de mult.

Pe urmă am deschis aparatul de radio.

Eram destul de mare ca să-mi aduc aminte de vremurile când o „staţie radio” era o clădire cu un emiţător şi cu o antenă turn, de vremurile când recepţia radio se revărsa dintr-un oraş în altul, într-o mişcare de flux şi reflux fără de sfârşit. Multe dintre acele staţii mai existau încă, dar aparatul analog al Hyundaiului îşi dăduse obştescul sfârşit la vreo săptămână

după ieşirea din garanţie. Rămăsesem cu emisia digitală (retransmisă prin unul sau mai multe dintre aerostatele de înaltă altitudine ale lui E.D.).

De obicei, descărcam şi ascultam melodii de jazz din secolul douăzeci, cărora le prinsesem gustul scotocind prin colecţia de discuri a tatălui meu. Îmi plăcea să pretind că aceea era adevărata moştenire pe care mi-o lăsase: Duke Ellington, Billie Holiday, Miles Davis, muzică veche chiar şi atunci când Marcus Dupree era tânăr, trecută mai departe pe furiş, ca un secret de familie. Voiam să ascult *Harlem Air Shaft* dar tipul care făcuse revizia maşinii înainte de călătorie îmi anulase setările şi fixase aparatul pe un program de ştiri de care nu reuşeam să scap. Aşa că le-am rămas fidel dezastrelor naturale şi comportamentului imoral al celebrităţilor. Vorbeau până şi despre Turbion.

În momentul acela, începuseră deja să îl numească astfel.

Deşi cea mai mare parte a lumii nu-l lua în serios.

Sondajele erau cât se poate de clare. În noaptea când Jason ne înştiinţase, pe mine şi pe Diana, de existenţa lui, NASA făcuse publice datele captate de sondele sale orbitale, iar o rafală de lansări făcute de europeni confirmase rezultatele obţinute de americani. Cu toate acestea, la opt ani după ce existenţa Turbionului fusese adusă la cunoştinţa publicului, doar o minoritate alcătuită din europeni şi nord americani îl considera „o ameninţare pentru ei şi familiile lor”. În Asia, Africa şi Orientul Mijlociu, marea majoritate a populaţiei privea toată povestea ca pe o conspiraţie a Statelor Unite sau ca pe un accident, probabil o încercare nereuşită de a crea un soi de sistem spaţial de apărare strategică.

La un moment dat, îl întrebasem pe Jason cum de era posibil. Iar el îmi răspunsese:

— Gândeşte-te ce anume le cerem noi să creadă. Vorbim, la modul general, despre o populaţie cu o concepţie aproape prenewtoniană asupra astronomiei. Cât de multe vrei să ştii despre lună şi stele când existenţa ta constă în a umbla după o cantitate de biomasă suficientă pentru a te hrăni pe tine şi familia? Ca să vorbeşti despre Turbion pe înţelesul acestor oameni, trebuie să începi prin a te întoarce cu mult în urmă. Trebuie să le spui că pământul are o vârstă de câteva miliarde de ani, ca să pornim de aici. Să-i laşi să se confrunte, poate

pentru prima oară, cu conceptul de „un miliard de ani”. Sunt foarte multe de înghiţit pe nemestecate, mai ales dacă ai fost educat într-o teocraţie musulmană, într-un sat animist sau într-o şcoală condusă de protestanţi conservatori. Pe urmă, trebuie să le spui că pământul nu rămâne neschimbat, că a existat o eră mai îndelungată decât a noastră în care oceanele erau vapori şi aerul era otravă. Trebuie să le spui că viaţa a luat naştere spontan şi că a evoluat sporadic vreme de trei miliarde de ani, înainte să apară prima fiinţă umană a cărei existenţă se poate demonstra. Trebuie să le vorbeşti despre soare, să le explici că nici el nu e veşnic, că a luat fiinţă prin comprimarea unor nori de gaze şi de praf şi că va muri într-o bună zi, peste alte câteva miliarde de ani de acum înainte, că se va extinde şi va înghiţi pământul, că, în cele din urmă, propriile sale straturi exterioare vor exploda şi că se va contracta până la dimensiunea unei pepite de materie superdensă. Iniţiere în cosmologie, corect? Tu le-ai aflat din broşurile alea pe care le citeai, ţi-au devenit o a doua natură, dar, pentru majoritatea oamenilor, e vorba despre o întreagă altă viziune asupra lumii, care agresează, probabil, o serie dintre convingerile lor de bază. Aşa că să trecem peste asta. Să trecem şi să dăm vestea *cu adevărat* rea. *Timpul însuşi* este fluid şi impredictibil. Lumea, care pare atât de robustă şi de normală, în ciuda tuturor celor pe care abia le-am aflat, a fost de curând închisă într-un fel de antrepozit frigorific de proporţii cosmice. De ce ni s-a făcut una ca asta? Nu ştim exact. Presupunem că este urmarea acţiunii deliberate a unor entităţi atât de puternice şi de inaccesibile încât ar putea fi numite zeităţi. Dacă îi supărăm, zeii şi-ar retrage protecţia şi munţii s-ar putea topi în curând, iar oceanele ar fierbe. Dar nu trebuie să te convingi de asta crezându-ne pe cuvânt. Ignoră apusurile de soare şi zăpada care acoperă munţii în fiecare iarnă, ca întotdeauna. Avem dovezi. Avem calcule şi deducţii logice şi fotografii făcute de aparate. Dovezi judiciare de cel mai înalt calibru.

Jason zâmbise, unul dintre zâmbetele lui sarcastice şi triste.

— Ciudat, juriul nu pare convins.

Dar nu numai ignoranţii nu erau convinşi. La radio, preşedintele unei companii de asigurări începuse să se plângă de impactul economic al „tuturor acestor discuţii asidue, lipsite de orice spirit critic, despre aşa numitul Turbion”. Oamenii

începeau să-l ia în serios, spunea el. Ceea ce era nefast pentru afaceri. Îi făcea pe oameni nechibzuiţi. Încuraja imoralitatea, criminalitatea şi împrumuturile de relansare, încă şi mai rău, dădea peste cap tabelele de date statistice ale asiguratorilor.

— Dacă sfârşitul lumii nu vine în următorii treizeci sau patruzeci de ani, s-ar putea să ne confruntăm cu un dezastru.

Dinspre vest au început să se rostogolească norii. O oră mai târziu, superbul cer albastru era acoperit în întregime şi stropii de ploaie începeau să se spargă de parbriz. Am aprins farurile.

La radio, ştirile trecuseră de tabelele statistice. Se discuta foarte mult despre un alt subiect care domina titlurile ziarelor: carcasele argintii, de mărimea unor oraşe, care pluteau în afara barierei Turbionului, la sute de kilometri deasupra ambilor poli ai Pământului. Pluteau, nu orbitau. Un obiect se poate afla pe o orbită stabilă, deasupra ecuatorului, sateliţii geostaţionari făceau aşa ceva, dar, conform celor mai elementare legi ale mişcării, nimic nu poate „orbita”, într-o poziţie fixă, deasupra polilor planetei. Însă obiectele acelea erau acolo, fiind detectate de o sondă radar şi apoi fotografiate de o navetă trimisă în mod special, fără echipaj uman. Era o altă dimensiune a misterului Turbionului, tot de neînţeles pentru masele ignorante, în care eram inclus în acest caz. Îmi dorisem să discut cu Jason despre subiect. Cred că voiam să-i dea un sens în mintea mea.

Când am oprit, în sfârşit, în faţa reşedinţei închiriate pe termen scurt de E.D. Lawton în afara oraşului Stockbridge, ploua de-a binelea şi tunetele se rostogoleau printre dealuri.

Proprietatea era o vilă cu cinci dormitoare, în stilul caselor de ţară englezeşti, cu pereţii laterali vopsiţi într-un verde închis, situată pe un teren împădurit bine întreţinut, de patruzeci de hectare. Strălucea în lumina amurgului ca un felinar de vânt. Jason ajunsese deja, Ferrariul lui alb era parcat într-un pasaj acoperit, pe care răpăia ploaia.

Probabil că mă auzise frânând: a deschis uşa imensă înainte de a apuca să bat.

— Tyler! a exclamat, cu un zâmbet larg.

Am intrat şi mi-am aşezat singura valiză, udă de ploaie, pe pardoseala de mozaic din hol.

— A trecut ceva vreme, am spus.

Ţinuserăm legătura prin email şi prin telefon, dar, cu excepţia a două scurte apariţii în Casa Mare, în timpul câte unei vacanţe, era pentru prima oară când ne aflam în aceeaşi încăpere, în aproape opt ani. Presupun că timpul îşi pusese amprenta asupra amândurora, săvârşind o întreagă listă de schimbări subtile. Uitasem cât de extraordinar arăta. Fusese întotdeauna înalt, se simţise întotdeauna în largul lui în propriul trup, şi continua să fie, cu toate că părea mai subţire, nu delicat, ci într-un echilibru delicat, precum o coadă de mătură în poziţie verticală. Avea părul tuns scurt, într-un strat uniform, de o jumătate de centimetru. Deşi era proprietarul unui Ferrari, îşi păstrase, instinctiv, acelaşi stil personal: purta nişte blugi zdrenţuiţi, un pulover lălâu, tricotat, cu pete ca nişte ciupituri de vărsat, iniţial rotunde, dar acum deşirate, şi tenişi luaţi cu preţ redus.

— Ai mâncat ceva pe drum? m-a întrebat.

— La prânz, cu întârziere.

— Ţi-e foame?

Nu-mi era, dar am recunoscut că mi-era o poftă grozavă de o cană cu cafea. Studiile medicale mă făcuseră dependent de cafeină.

— Ai noroc, a spus Jason. Pe drum încoace am cumpărat o jumătate de kilogram de cafea guatemaleză.

Guatemalezii continuau să-şi recolteze cafeaua fără să se sinchisească de sfârşitul lumii.

— Pregătesc un ibric. Cât fierbe, hai să-ţi arăt casa.

Am cutreierat prin vilă. Avea ceva din nervozitatea secolului douăzeci, pereţi zugrăviţi în culoarea verde a mărului sau în portocaliu, mobilă robustă, antică, cumpărată la mâna a doua, paturi cu cadru de alamă şi perdele de dantelă la ferestrele de sticlă curbată pe care ploaia şiroia necontenit. Confort modern în bucătărie şi în salon, televizor imens, combină muzicală, conexiune la internet. Adăpost de vreme rea. Odată reîntorşi la parter, Jason a turnat cafeaua. Ne-am aşezat la masa din bucătărie şi am încercat să recuperăm timpul pierdut.

Jase vorbea vag despre munca lui, din modestie sau din motive de securitate. În cei opt ani care trecuseră de la dezvăluirea adevăratei naturi a Turbionului, îşi luase doctoratul în astrofizică, iar apoi îl dăduse uitării ca să ocupe o poziţie de rangul doi în Fundaţia Periheliu, înfiinţată de E.D. Poate că nu

era o mutare rea, acum, când E.D. ajunsese un membru important în Consiliul Superior al Preşedintelui Walker pentru Planificarea Crizei Globale şi de Mediu. După spusele lui Jase, Periheliul era pe punctul de a se transforma dintr-o instituţie de cercetări aero-spaţiale într-un organism consultativ oficial, cu o reală autoritate în modelarea politicii.

— E legal?

— Nu fi naiv, Tyler. E.D. s-a distanţat deja de Lawton Industries. A demisionat din consiliul de conducere şi acţiunile lui sunt administrate de un aşa numit trust orb. După părerea avocaţilor, nu mai există nici un conflict de interese.

— Şi tu cu ce te ocupi la Periheliu?

A zâmbit.

— Îi ascult cu atenţie pe superiorii mei, şi fac sugestii politicoase. Povesteşte-mi despre facultatea de medicină.

M-a întrebat dacă nu mi se părea dezgustător să văd atâtea infirmităţi şi atâtea boli. Aşa că i-am povestit despre orele de anatomie din anul doi. Împreună cu o duzină de alţi studenţi disecasem un cadavru şi îi sortasem conţinutul după dimensiune, culoare, funcţie şi greutate. Experienţa nu avusese nimic plăcut. Singura consolare pe care o oferea era veridicitatea sa, iar singura virtute era utilitatea. Dar fusese, totodată, şi un reper, o trecere. Dincolo de acel punct nu mai exista nimic din copilărie.

— Iisuse, Tyler. Vrei să bei ceva mai tare decât cafeaua?

— Nu vreau să spun că a fost mare scofală. Asta e partea şocantă. *N-a fost* mare scofală. Ceva pe care îl laşi în urmă şi te duci la un film.

— Totuşi, pornind de la Casa Mare, e un drum lung.

— Lung, într-adevăr. Pentru noi amândoi.

Mi-am ridicat ceaşca.

Pe urmă am început să ne lăsăm în voia amintirilor şi din conversaţia noastră a dispărut orice încordare. Am vorbit despre vremurile de demult. Ne-am lăsat prinşi într-un tipar. Jason pomenea un loc – subsolul, mall-ul, pârâul din pădure –, iar eu veneam cu o poveste: momentul când am forţat uşa dulapului cu lichioruri, momentul când am văzut o fată de la Rice, o oarecare Kelley Weems, furând un pachet de prezervative Trojan de la Pharmasave, vara în care Diane a

insistat să ne citească, cu sufletul la gură, pasaje din Christina Rosetti, de parcă ar fi descoperit ceva profund.

Pajiştea cea mare, a propus Jason. *Noaptea în care au dispărut stelele*, am spus eu.

Apoi am amuţit amândoi o vreme.

— Aşadar… ea vine sau nu? am întrebat, în cele din urmă.

— Acum se hotărăşte, a răspuns Jase, pe un ton neutru. Jonglează cu nişte angajamente. Trebuie să sune mâine şi să m-anunţe.

— E tot în sud?

Era ultima informaţie pe care o primisem, când îmi spusese mama noutăţile. Diane era la o universitate din sud, dar nu reuşeam să-mi amintesc ce studia: geografia urbană, oceanografia sau altceva cu terminaţia ografia.

— Da, e tot acolo, a confirmat Jason, foindu-se în scaun. Ştii, Ty, în privinţa Dianei s-au schimbat o grămadă de lucruri.

— Mi se pare firesc.

— E pe jumătate logodită.

Am primit vestea cu destulă eleganţă.

— Ei, mă bucur pentru ea, am spus.

De ce aş fi fost gelos? Nu mai aveam nici o relaţie cu Diane, nu avusesem niciodată una, nu în acel sens al cuvântului „relaţie”. Şi aproape că fusesem logodit eu însumi, la Stony Brook, cu o studentă din anul doi, Candice Boone. Ne făcuse plăcere să ne spunem „te iubesc” unul altuia, până când ne plictisiserăm. Cred că ea se plictisise prima.

Şi totuşi: *pe jumătate* logodită? Ce însemna asta?

Eram tentat să întreb. Dar Jason era evident stânjenit de panta pe care alunecase discuţia. Am evocat o amintire: la un moment dat, pe când stătea în Casa Mare, Jason îşi adusese o prietenă, s-o prezinte familiei. Era o fată simplă, dar plăcută, prea timidă pentru a face o impresie bună, pe care o cunoscuse la clubul de şah de la Rice. În seara aceea, Carol reuşise să nu se îmbete, dar E.D. îi dezaprobase cât se putea de clar prezenţa, se purtase vădit nepoliticos cu fata şi, după plecarea ei, îl mustrase pe Jase pentru că „târâse un asemenea specimen în casă”. O inteligenţă ieşită din comun, spunea, atrage după sine o mare responsabilitate. Nu voia ca Jason să fie nevoit să se căsătorească de convenienţă. Nu voia să-l vadă „punând

scutece la uscat”, când putea „să-şi lase amprenta asupra lumii”.

În situaţia lui Jason, mulţi alţii ar fi încetat să-şi aducă prietenele acasă.

El a încetat să-şi mai facă prietene.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, casa era pustie.

Am găsit un bilet pe masa din bucătărie: Jase plecase să facă rost de provizii pentru o friptură la grătar. *Mă întorc la amiază sau mai târziu*. Era nouă şi jumătate, îmi permisesem luxul de a dormi până târziu, cuprins pe nesimţite de lâncezeala vacanţei de vară.

Părea să emane din casă. Furtuna din noaptea precedentă încetase, şi prin draperiile de stambă pătrundea adierea plăcută a dimineţii. Razele de soare scoteau în evidenţă imperfecţiunile tăbliilor de lemn ale meselor din bucătărie. Am luat micul dejun pe îndelete, în faţa ferestrei, privind norii ce navigau de-a lungul liniei orizontului, ca nişte goelete maiestuoase.

La câteva minute după ora zece s-a auzit soneria şi am intrat în panică la gândul că ar fi putut fi Diane – oare se hotărâse să vină mai devreme? Dar s-a dovedit a fi „Mike, grădinarul” cu basma colorată la gât şi tricou fără mâneci, avertizându-mă că intenţiona să se ocupe de peluză. Nu voia să trezească pe nimeni, iar maşina de tuns iarba era destul de zgomotoasă. Dacă era vreo problemă, putea să revină după-amiază. Nici o problemă, am spus şi, peste câteva minute, se deplasa pe conturul proprietăţii conducând o veche cositoare John Deere, care îmbâcsea aerul cu miros de ulei ars. Încă puţin somnoros, m-am întrebat cum ar fi arătat curtea în raport cu restul universului, ca să folosesc o expresie dragă lui Jason. Pentru restul universului, Pământul era o planetă aproape în stază. Brazdele acelea de iarbă crescuseră vreme de secole, având o evoluţie ce o egala în grandoare pe a stelelor. Mike, o forţă a naturii născută cu două miliarde de ani în urmă, le cosea cu o răbdare imensă, irezistibilă. Brazdele tăiate cădeau de parcă abia ar fi simţit efectul gravitaţiei, petrecându-şi nenumărate anotimpuri între soare şi solul mănos, unde se târau viermi matusalemici într-un răstimp în care, în orice altă parte a galaxiei, poate că se înălţau şi se prăbuşeau imperii.

Jason avea dreptate, bineînţeles: era greu să crezi una ca asta. Sau, nu, nu să „crezi”, oamenii cred o mulţime de lucruri imposibile, ci s-o accepţi ca pe un adevăr fundamental despre lume. M-am aşezat pe veranda de pe peretele opus locului de unde se auzea duduitul cositoarei Deere. Aerul era răcoros, aşa că m-am bucurat de căldura plăcută a soarelui când m-am întors cu faţa spre el, deşi ştiam că era o radiaţie filtrată, ce cădea asupra unei lumi unde secolele se iroseau cu repeziciunea unor secunde, după ce fusese emisă de o stea aflată într-o viteză nebună, dincolo de Turbion.

Nu poate fi adevărat. *Este* adevărat.

M-am gândit din nou la facultatea de medicină, la ora de anatomie despre care îi povestisem lui Jason. Candice Boone, aproape logodnica mea de la un moment dat, participase la curs împreună cu mine. Dăduse dovadă de stoicism în timpul disecţiei, dar nu şi după. Trupul unui om, spunea ea, ar trebui să conţină dragoste, ură, cutezanţă, laşitate, suflet, spirit… nu acel asortiment vâscos de elemente albastre şi roşii, indefinite. Da. Iar noi n-ar fi trebuit să fim târâţi, fără de voie, către un viitor neîndurător, fatal.

Dar aşa este lumea şi cu ea nu se poate negocia. Ceva asemănător i-am spus lui Candice.

Mi-a răspuns că eram „rece”. Deşi făcusem cea mai înţeleaptă afirmaţie de care am fost vreodată în stare.

Dimineaţa a continuat să se scurgă. Mike a terminat de tuns peluza şi a plecat, lăsând în aer o tăcere umedă. După un timp, m-am urnit din loc şi i-am telefonat mamei în Virginia, unde, spunea ea, vremea era mai puţin îmbietoare decât în Massachusetts: cerul continua să fie înnorat după furtuna din noaptea trecută, care doborâse câţiva copaci şi nişte cabluri de înaltă tensiune. I-am spus că ajunsesem cu bine la reşedinţa închiriată de E.D. pe durata verii. M-a întrebat cum arăta Jason, deşi îl văzuse, probabil, mai recent decât mine, în timpul uneia dintre vizitele la Casa Mare.

— Mai bătrân, i-am răspuns. Dar tot Jase.

— Îl îngrijorează treaba cu chinezii?

După Evenimentul din Octombrie, mama devenise dependentă de ştiri, uitându-se la CNN nu din plăcere şi nici măcar pentru informare, ci mai ales ca să se încurajeze, aşa

cum un ţăran din Mexic stă cu ochii pe vulcanul din apropiere, sperând că n-o să zărească nici o şuviţă de fum. În stadiul acela, m-a informat ea, povestea din China nu era decât o criză diplomatică, deşi săbiile zăngăneau uşor. Ceva despre lansarea controversată a unui satelit.

— Ar trebui să-l întrebi pe Jason.

— Povestea îl îngrijorează pe E.D.?

— Mai deloc. Aflu câte ceva de la Carol, uneori.

— Nu ştiu în ce măsură poţi conta pe spusele ei.

— Haide, Ty. E beţivă, nu proastă. Şi nici eu nu sunt.

— N-am spus asta.

— Cele mai multe lucruri pe care le aud acum despre Jason şi Diane vin de la ea.

— Ţi-a spus dacă Diane vine sau nu în Berkshires? Jase nu-i în stare să-mi spună răspicat.

Mama a ezitat.

— În ultimii doi ani, Diane a fost puţin cam imprevizibilă. Cred că la asta se rezumă totul.

— Ce înseamnă, mai exact, „imprevizibilă”?

— Oh, ştii tu. Fără cine ştie ce succese la şcoală. Ceva necazuri cu legea...

— Cu *legea?*

— Nu, adică nu vreau să spun c-a spart vreo bancă, dar a fost ridicată de vreo două ori, când întrunirile NI au scăpat de sub control.

— Ce dracu caută ea la întrunirile NI?

O altă pauză.

— Chiar ar trebui să-l întrebi pe Jason despre asta.

Aveam de gând s-o fac.

Mama a tuşit, mi-am închipuit-o acoperind receptorul cu mâna, cu capul întors cu delicateţe într-o parte, şi am întrebat-o:

— Cum te simţi?

— Obosită.

— Ce mai spune doctorul, e ceva nou?

Făcea tratament împotriva anemiei. Flacoane întregi de tablete pe bază de fier.

— Nu. Pur şi simplu, îmbătrânesc, Tyler. Îmbătrânim cu toţii, mai curând sau mai târziu. Mă gândesc să ies la pensie, a adăugat. Dacă eu fac ceva care se poate numi muncă. Acum, că

gemenii au plecat, nu mai sunt decât Carol şi E.D., iar el nu mai stă prea mult pe-acasă, de când a început afacerea din Washington.

— Le-ai spus că te gândeşti să pleci?

— Încă nu.

— Casa Mare n-o să mai fie aceeaşi fără tine.

Ea a râs, nicidecum încântată.

— Cred că m-am ocupat de Casa Mare destul de mult ca să-mi ajungă pentru o viaţă, mulţumesc.

Dar n-a mai pomenit niciodată de plecare. Carol a convins-o, cred eu, să rămână.

Pe la mijlocul după-amiezii, Jase şi-a făcut apariţia în cadrul uşii de la intrare.

— Ty?

Blugii mult prea largi îi atârnau de şolduri ca velele unei corăbii ajunse la liman, iar urmele de zeamă de carne de pe tricoul lui păreau de ipsos.

— Poţi să-mi dai o mână de ajutor la grătar?

Am ieşit împreună. Grătarul era unul obişnuit, cu propan. Jase nu mai folosise niciodată aşa ceva. A deschis supapa rezervorului, a apăsat butonul pentru aprindere şi a tresărit când flăcările au înflorit, înălţându-se. Pe urmă mi-a adresat un zâmbet larg.

— Avem cotlete. Avem salată de fasole boabe de la magazinul de delicatese din oraş.

— Şi aproape nici un ţânţar, am spus eu.

— Au dat cu insecticide astă primăvară. Ţi-e foame?

Îmi era. Moţăind toată după-amiaza, reuşisem, cumva, să-mi fac poftă de mâncare.

— Găteşti pentru doi sau pentru trei?

— Încă mai aştept o veste de la Diane. Probabil că n-o să o primesc până diseară. Cred că la cină o să fim numai noi.

— Presupunând că, între timp, nu ne trimit chinezii vreun focos nuclear.

Aruncasem momeala.

Jason a muşcat-o.

— Te îngrijorează chinezii, Ty? Nici măcar nu mai e vorba despre o criză. Totul s-a aranjat.

— Ce uşurare.

Aflasem, în aceeaşi zi, atât despre criză, cât şi despre rezolvarea ei.

— Mi-a pomenit mama. A auzit ceva la ştiri.

— Armata chineză vrea să atace artefactele de la poli cu rachete nucleare. Le au pe rampele din Jiuquan, gata de lansare. Cred că avariind dispozitivele de la poli ar putea îndepărta scutul. Nu avem de ce să credem că ar avea rezultat. Cât de mare e probabilitatea ca o tehnologie capabilă să manipuleze timpul şi gravitaţia să fie vulnerabilă la armele noastre?

— Aşa că i-am ameninţat pe chinezi, şi ei au bătut în retragere?

— Cam aşa ceva. Dar le-am promis şi o recompensă. Ne-am oferit să-i luăm la bord.

— Nu înţeleg.

— Să-i lăsăm să se alăture micului nostru proiect de a salva lumea.

— Asta mă cam sperie, Jase.

— Dă-mi cleştele ăla. Îmi pare rău. Ştiu că sună criptic. N-ar trebui să vorbesc despre asta. Cu nimeni.

— Faci o excepţie în privinţa mea?

— Întotdeauna fac o excepţie în privinţa ta, m-a asigurat, zâmbind. Discutăm la cină, OK?

L-am lăsat lângă grătar, învăluit în fum şi dogoare.

Două administraţii americane consecutive se aleseseră cu ocările presei pentru că nu făceau nimic în privinţa Turbionului. Dar erau vorbe în vânt. Dacă *se putea* lua într-adevăr vreo măsură, nimeni nu părea să o cunoască. Iar o acţiune vădit represivă, cum era cea propusă de chinezi, ar fi fost atât de periculoasă, încât era prohibită.

Fundaţia Periheliu lansa îndemnul de a se trece la o abordare radical diferită.

— Metafora care guvernează totul, a spus Jase, nu este lupta. Este judo. Folosirea greutăţii şi a inerţiei unui duşman mai puternic. Asta vrem să facem cu Turbionul.

Mi s-a adresat laconic, în timp ce îşi tăia, cu atenţia unui chirurg, cotletul fript pe grătar. Stăteam la masă în bucătărie, cu uşa din spate deschisă. Un bondar uriaş, atât de mare şi de

galben încât părea un ghemotoc zburător de fire de lână, s-a izbit de plasa de ţânţari.

— Încearcă să te gândeşti la Turbion mai degrabă ca la oportunitate, decât ca la un atac.

— Ce fel de oportunitate? De a muri prematur?

— De a folosi timpul în propriile noastre scopuri, într-un mod în care n-am fi putut s-o facem înainte.

— Chiar timpul ni l-au luat!

— Dimpotrivă. În afara măruntei noastre sfere terestre, avem la dispoziţie milioane de ani cu care să jonglăm. Şi avem o unealtă care funcţionează într-un mod demn de încredere tocmai pe astfel de durate de timp.

— Unealtă, am spus eu, uluit, în vreme ce el îşi înfigea furculiţa într-un alt cub de carne.

Cina era simplă. Un cotlet pe farfurie, o sticlă de bere alături. Fără nici o garnitură, cu excepţia salatei de fasole, din care el îşi luase o porţie modestă.

— Da, o unealtă, una evidentă: evoluţia.

— Evoluţia.

— Tyler, dacă mă îngâni întruna, nu putem discuta.

— OK, minunat, evoluţia e o unealtă… Dar tot nu-mi dau seama cum am putea evolua, în treizeci sau patruzeci de ani, atât de mult încât să se schimbe ceva.

— Nu *noi,* pentru numele lui Dumnezeu, şi bineînţeles că nu în treizeci sau patruzeci de ani. Vorbesc despre eoni. Vorbesc despre Marte.

— Marte.

Hopa.

— Nu fi obtuz. Gândeşte-te mai bine.

Marte era, practic, o planetă moartă, chiar dacă putuse găzdui cândva germenii primitivi ai vieţii. Dincolo de Sfera Turbionară, planeta parcursese milioane de ani de la evenimentul din Octombrie încoace, încălzită de soarele în expansiune. Ultimele fotografii făcute de pe orbită o arătau la fel de moartă şi lipsită de apă. Dacă ar fi adăpostit nişte forme simple de viaţă şi s-ar fi bucurat de un climat prielnic, s-ar fi transformat, până în clipa aceea, într-o junglă luxuriantă. Dar nu le avusese şi nu se transformase.

— Oamenii obişnuiau să vorbească despre terraformare, a spus Jason. Îţi mai aduci aminte romanele alea speculative pe care le citeai?

— Încă le mai citesc.

— Succes. Cum ai terraforma planeta Marte?

— Aş încerca să îmbogăţesc atmosfera cu suficiente gaze de seră pentru a o încălzi. Aş elibera apa îngheţată. Aş introduce organisme simple. Dar, chiar şi după cele mai optimiste evaluări, ar dura...

El a zâmbit.

— Îţi baţi joc de mine, am spus.

— Nu.

Zâmbetul i s-a şters.

— Nicidecum. Nu, vorbesc foarte serios.

— Şi cum aţi începe...

— Am începe cu o serie de lansări sincronizate, conţinând bacterii modificate genetic. Motoare simple, ionice, şi deplasare lentă. Prăbuşire controlată, astfel încât să supravieţuiască organismele unicelulare. Câteva transporturi mai masive, cu rachete antibuncăr, care să plaseze aceleaşi microorganisme sub suprafaţă, acolo unde se presupune că există ape subterane. Ca măsură de siguranţă, lansări multiple şi întregul spectru de organisme adecvate. Ideea este să declanşăm o activitate organică suficientă pentru a elibera în atmosferă carbonul din scoarţă. Lăsăm să se scurgă câteva milioane de ani, câteva luni, în timpul nostru, apoi studiem din nou planeta. Dacă a devenit un loc mai cald, cu o atmosferă mai densă şi, poate, cu vreo câteva lacuri mici, cu apă semilichidă, repetăm ciclul, de data asta cu plante multicelulare, prelucrate genetic pentru adaptarea la mediu. O anumită cantitate de oxigen va ajunge în atmosferă şi, probabil, va creşte cu câţiva milibari presiunea atmosferică. Mai adaugă nişte milioane de ani şi amestecă totul. Într-un timp rezonabil, ţinând cont de măsurătoarea făcută de ceasurile noastre, ai reuşi să pregăteşti o planetă locuibilă.

Era o idee care îţi tăia răsuflarea. Mă simţeam ca un personaj secundar dintr-un roman victorian detectivistic – „Pusese la cale un plan temerar, ba chiar absurd, dar, oricât m-aş fi străduit, nu-i puteam găsi nici o fisură!”

Cu excepţia uneia. O fisură esenţială.

— Jason, chiar dacă aşa ceva ar fi posibil. La ce ne-ar *folosi* nouă?

— Dacă planeta Marte e locuibilă, oamenii se pot muta acolo.

— Noi toţi, şapte sau opt miliarde?

— Greu de crezut, a pufnit. Nu, doar câţiva pionieri. Un lot de reproducere, dacă vrei să te exprimi la modul detaşat.

— Şi ce-ar trebui să facă?

— Să trăiască, să se înmulţească şi să moară. Milioane de generaţii în fiecare an de-al nostru.

— În ce scop?

— Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i oferi speciei umane o a doua şansă în sistemul solar. În cazul fericit, vor dispune de toate cunoştinţele noastre, plus câteva miliarde de ani în care să le perfecţioneze. În interiorul Sferei Turbionare, n-avem suficient timp să descoperim cine sunt ipoteticii şi de ce ne fac asta. Urmaşii noştri marţieni ar putea avea mai multe şanse. Poate că vor reuşi să raţioneze în locul nostru.

Sau să lupte în locul nostru?

(Întâmplător, aflam prima dată că li se spunea „ipotetici” – ipoteticele inteligenţe dominatoare, creaturile nevăzute, a căror existenţă era mai degrabă teoretică şi care ne închiseseră în seiful lor temporal. Numele nu a ajuns să aibă priză la public decât peste câţiva ani. Mi-a părut rău când s-a întâmplat. Era prea obiectiv. Prea abstract şi prea rece. Adevărul părea să fie cu mult mai complex.)

— Există un plan, am spus, pentru a se trece *efectiv* la o astfel de acţiune?

— Oh, da.

Jason dăduse gata trei sferturi din friptură. A împins farfuria într-o parte.

— Costurile nu sunt nici măcar prohibitive. Singura problemă ţine de prelucrarea genetică a organismelor unicelulare capabile să supravieţuiască în condiţii foarte grele. Suprafaţa lui Marte e rece, aridă, practic lipsită de atmosferă şi scăldată în radiaţii sterilizatoare la fiecare apariţie a soarelui. Chiar şi aşa, ne putem ocupa de o abundenţă de specii care trăiesc în condiţii extreme – bacteriile din rocile antarctice, cele din scurgerile reactoarelor nucleare, în rest, totul se rezumă la tehnologii pe deplin cunoscute. Ştim cum funcţionează rachetele. Ştim care este mecanismul evoluţiei organice.

Singurul lucru cu adevărat nou e perspectiva. Posibilitatea de a vedea în câteva zile sau luni de la lansare rezultate obţinute în mod normal după un interval extrem de lung. Este… lumea o numeşte „inginerie teleologică”.

— E aproape acelaşi lucru, am spus (folosind noul cuvânt pe care mi-l oferise), cu intervenţia ipoteticilor.

— Da, a încuviinţat Jason, înălţându-şi sprâncenele într-o expresie pe care, după atâţia ani, încă o mai găseam măgulitoare: surpriză, respect. Da, într-un fel, cred că aşa e.

Citisem cândva un amănunt interesant, într-o carte despre prima navetă cu echipaj uman care aselenizase, cu ani buni în urmă, în 1969. La vremea aceea, relata cartea, o parte dintre cei foarte bătrâni – bărbaţi şi femei născuţi în secolul al nouăsprezecelea, destul de bătrâni ca să-şi aducă aminte cum arăta lumea fără automobile şi televiziune – ezitaseră să dea crezare unei asemenea ştiri. Cuvinte care, în copilăria lor, n-ar fi avut sens decât în basme („în această seară, doi oameni s-au plimbat pe suprafaţa lunii”) le erau oferite ca declaraţie a unei stări de fapt. Şi nu o puteau accepta. Le bulversau simţul discernerii între rezonabil şi absurd.

Acum era rândul meu.

O să terraformăm şi o să colonizăm planeta Marte, spusese prietenul meu Jason, şi el nu era genul care se lasă pradă iluziilor… cel puţin, nu într-o mai mare măsură decât zecile de oameni inteligenţi şi influenţi ce păreau să împărtăşească aceleaşi convingeri. Aşa că afirmaţia era serioasă, probabil că, la un anumit nivel birocratic, era vorba de un proiect în plină dezbatere.

După cină, când mai stăruia încă lumina zilei, m-am plimbat în jurul proprietăţii.

Mike grădinarul făcuse o treabă satisfăcătoare. Pajiştea strălucea, părând întruchiparea viziunii unui matematician despre o grădină, valorificarea superioară a unei culori primare. Dincolo de ea, hectarele de pădure începeau să fie cuprinse de umbre. M-am gândit că Diane ar fi apreciat pădurea în lumina aceea. Mi-am amintit din nou de întâlnirile noastre de lângă pârău, din zilele de vară, de care ne despărţeau deja ani buni, când ea ne citea din cărţi vechi.

Odată, când stăteam de vorbă despre Turbion, citase câteva versuri ale poetului englez A.E. Housman:

Ursul grizzly e sălbatic, e uriaş;
L-a devorat pe bietul copilaş.
Iar bietul copilaş habar nu are
C-a fost mâncat de ursul ăsta mare.

Când m-am întors în casă, intrând pe uşa din bucătărie, Jason vorbea la telefon. S-a uitat la mine, apoi s-a întors cu spatele şi a coborât vocea.

— Nu. Dacă trebuie să fie aşa, dar… nu, înţeleg. Foarte bine. Am spus foarte bine, nu? Foarte bine înseamnă foarte bine.

Şi-a pus telefonul în buzunar.

— Era Diane? am întrebat.

A dat din cap.

— Vine?

— Vine. Dar vreau să precizez două lucruri înainte de sosirea ei. Îţi aduci aminte despre ce am discutat la cină? Ei nu-i putem spune nimic. De fapt, nimănui altcuiva. Nu e o informaţie publică.

— Vrei să spui că e secretă.

— La drept vorbind, aşa cred, da.

— Dar *mie* mi-ai spus.

— Da. A fost un delict federal.

A zâmbit.

— Al meu, nu al tău. Şi am încredere în tine, mă bazez pe discreţia ta. Ai răbdare, peste câteva luni, la CNN se va vorbi doar despre asta. În plus, am planuri pentru tine, Ty. Peste câteva zile, Periheliul va examina candidaţii pentru o colonizare extrem de dificilă. O să avem nevoie de tot felul de medici la faţa locului. N-ar fi grozav dacă ai putea participa, dacă am putea lucra împreună?

Am fost luat prin surprindere.

— Abia mi-am luat diploma, Jase. Nu mi-am făcut stagiul de intern.

— Toate lucrurile la timpul lor.

— N-ai încredere în Diane? am întrebat.

Zâmbetul lui s-a năruit.

— Ca să fiu sincer, nu. Nu mai am. Nu acum.

— Când ajunge aici?
— Mâine, înainte de amiază.
— Şi ce anume voiai să-mi spui?
— Îşi aduce prietenul.
— Asta e o problemă?
— O să vezi.

NIMIC NU RĂMÂNE NESCHIMBAT

M-am trezit ştiind că nu eram pregătit s-o revăd.

M-am trezit în casa luxoasă de vacanţă, închiriată de E.D. Lawton în Berkshires, cu soarele strălucind prin filigranul perdelelor de dantelă, spunându-mi: *Gata cu minciunile*. Mă săturasem de ele. De toate minciunile pe care mi le servisem eu însumi în ultimii opt ani, încheind cu aventura mea cu Candice Boone, care văzuse, înaintea mea, dincolo de iluziile pe care le confundam cu realitatea.

— Ai o mică fixaţie în legătură cu familia Lawton, îmi spusese ea la un moment dat. Povesteşte-mi.

N-aş fi putut afirma, cu sinceritate, că o mai iubeam pe Diane. Relaţia noastră fusese ambiguă. Ne maturizaserăm amândoi în cadrul şi în afara ei, ca nişte lujeri împletiţi printre zăbrelele unui gard. Dar în cea mai bună parte a ei avusesem o legătură adevărată, o emoţie aproape înspăimântătoare prin seriozitate şi maturitate. De aceea dorisem cu atâta nerăbdare s-o maschez. Ar fi speriat-o şi pe ea.

Încă mă mai pomeneam purtând discuţii imaginare cu ea, de obicei noaptea târziu, adresându-i divagaţii cerului neînstelat. Eram destul de egoist ca să-i simt lipsa şi destul de raţional ca să ştiu că nu fuseserăm niciodată cu adevărat împreună. Eram pe deplin pregătit să o dau uitării.

Însă, pur si simplu, nu eram pregătit să o revăd.

La parter, Jason stătea în bucătărie, în timp ce eu pregăteam micul dejun. Proptise uşa, ca să stea deschisă. Casa era străbătută de adierile plăcute ale vântului. Mă gândeam cu seriozitate să-mi arunc valiza în portbagajul Hyundai-ului şi să plec.

— Povesteşte-mi despre NI, am spus.

— Nu citeşti ziarele? m-a întrebat Jason. La Stony Brook, mediciniştii sunt izolaţi?

Bineînţeles că ştiam puţin despre NI, mai ales ce auzisem la ştiri sau spicuisem din conversaţiile din sala de mese. Ştiam că însemna Noua Împărăţie. Că era o mişcare creştină inspirată de Turbion – creştină cel puţin cu numele, deşi fusese condamnată atât de bisericile din curentul religios actual, cât şi de cele conservatoare. Ştiam că îi atrăgea mai ales pe tineri şi pe rebeli. Doi tipi din anul întâi renunţaseră la şcoală şi

adoptaseră stilul de viaţă NI, schimbând o carieră academică nesigură pe o iluminare mai puţin solicitantă.

— De fapt, nu-i nimic altceva decât o mişcare milenaristă, a spus Jase. Mileniul a trecut, dar le rămâne sfârşitul lumii.

— O sectă, cu alte cuvinte.

— Nu, nu tocmai. „NI” acoperă întregul spectru creştin hedonist, nu se poate spune că e o sectă în sine, deşi cuprinde mai multe grupări cu caracter de sectă. Nu există un lider unic. Nici o scriere sfântă, doar o mână de teologi neoficiali, cu care mişcarea se identifică la modul general – C.R. Ratel, Laura Greengage, oameni de genul lor.

Le văzusem cărţile pe rafturile magazinelor universale. Teologia Turbionului cu titluri sub formă de întrebare: *Am fost martori la A Doua Venire? Putem supravieţui după sfârşitul timpului?*

— N-au nici cine ştie ce program, dincolo de un comunitarism de weekend. Dar nu teologia atrage mulţimile. Ai văzut vreuna dintre înregistrările filmate ale întrunirilor NI, pe care le numesc ekstasis?

Văzusem şi, spre deosebire de Jase, pe care poftele trupeşti îl stinghereau, putusem să înţeleg ce-i atrăgea. Nimerisem peste înregistrarea video a unei întruniri de lângă cascada Niagara, din vara anului precedent. Părea o combinaţie de picnic baptist şi concert Grateful Dead. O pajişte însorită, flori de câmp, robe albe de ceremonie, un tip cu zero la sută grăsime corporală suflând într-un corn. La căderea nopţii, un foc de tabără ardea cu flăcări sprinţare şi pentru muzicanţi fusese înălţată o scenă. Pe urmă robele au prins să alunece de pe trupuri şi a început dansul. Şi câteva acte mai intime decât dansul.

Ţinând cont de tot dezgustul afişat de mass-media, spectacolul mi se păruse cuceritor de inocent. Nici un fel de predică, doar câteva sute de pelerini zâmbind în ghearele extincţiei şi iubindu-şi vecini aşa cum le plăcea lor înşişi să fie iubiţi. Înregistrarea fusese copiată pe sute de DVD-uri şi trecută din mână-n mână prin dormitoarele din campusurile studenţeşti, inclusiv din Stony Brook. Nu există nici un act sexual destul de paradiziac încât un student la medicină să nu se poată masturba.

— Mi-e greu să mi-o închipui pe Diane atrasă de NI.

— Dimpotrivă. Diane e publicul lor ţintă. Turbionul şi influenţa lui asupra lumii o sperie de moarte. Pentru oamenii ca ea, e un analgezic. Transformă lucrul de care se tem cel mai mult într-un obiect al adoraţiei, într-o împărăţie a Cerurilor.

— De când s-a vârât în asta?

— De aproape un an. De când l-a cunoscut pe Simon Townsend.

— Simon e în NI?

— Ohoho, dedicat *cu trup şi suflet.*

— L-ai cunoscut pe tip?

— L-a adus în Casa Mare anul trecut, de Crăciun. Cred că voia să vadă cum ies scântei. Bineînţeles că Simon nu-i pe placul lui E.D. De fapt, ostilitatea a fost evidentă. (Aici, Jason s-a crispat la amintirea unuia dintre accesele majore de furie ale tatălui său.) Dar Diane şi Simon au făcut treaba aia NI – au întors şi celălalt obraz. I-au zâmbit, practic, până ce erau să-l bage în mormânt. O spun literalmente. Încă o privire blândă şi iertătoare şi ajungea la cardiologie.

Unu la zero pentru Simon, mi-am spus.

— E potrivit pentru ea?

— E exact ceea ce-şi doreşte. Şi e ultimul lucru de care are nevoie.

Au sosit după-amiaza, într-un automobil vechi de cincisprezece ani, care tuşea pe aleea din faţa casei şi părea să consume mai mult ulei decât tractorul lui Mike grădinarul. Diane conducea. A parcat maşina şi a coborât prin partea mai îndepărtată de casă, ascunsă vederii de bagajele de pe acoperiş, în timp ce Simon a ieşit expunându-se din plin privirii, cu un zâmbet timid.

Era un tip atrăgător. Cel puţin un metru optzeci, costeliv, dar nu plăpând, cu o faţă comună, aducând uşor cu a unui cal, salvată de părul rebel, galben auriu. Zâmbetul îi dădea la iveală strungăreaţa. Purta blugi, o cămaşă ecosez şi o basma albastră, legată ca un garou în jurul bicepsului stâng, ceea ce, după cum aveam să aflu mai târziu, reprezenta un simbol al NI.

Diane a ocolit maşina şi s-a oprit alături de el, zâmbind amândoi înspre treptele verandei, unde ne aflam eu şi Jason. Era îmbrăcată tot în stilul NI: o fustă lungă până la pământ, de culoarea albăstrelelor, bluză albastră şi o pălărie neagră

ridicolă, cu boruri largi, de genul celor purtate de bărbaţii amish. Dar hainele i se potriveau sau, mai degrabă, o încadrau într-un mod plăcut, sugerând o sănătate insolentă şi senzualitatea unei ţărăncuţe. Avea chipul viu, ca un fruct de pădure necules încă. Şi-a umbrit ochii cu mâna, ferindu-i de lumina soarelui, şi a zâmbit larg – am vrut să cred că anume pentru mine. Doamne, zâmbetul ăla. Cumva inocent şi, în acelaşi timp, zburdalnic.

Am început să mă simt pierdut.

Telefonul lui Jason a scos un tril. L-a tras afară din buzunar şi a verificat identitatea apelantului.

— La ăsta trebuie să răspund, a şoptit.

— Jase, nu mă lăsa singur aici.

— O să fiu în bucătărie. Mă-ntorc imediat.

A plecat în grabă, tocmai când Simon îşi azvârlea sacul marinăresc pe podeaua de scânduri a verandei, spunând:

— Tu trebuie să fii Tyler Dupree!

Mi-a întins mâna. I-am luat-o. Avea o strângere fermă şi un accent mieros de sudist, cu vocalele ca lemnul lustruit şi consoane tot atât de rafinate precum cartelele de telefon. Făcea ca numele meu să sune cât de poate de cajun[1], deşi familia mea nu ajunsese niciodată, către sud, mai departe de Millinocket[2]. Diane alergă în urma lui, strigă „Tyler” şi mă cuprinse apoi într-o îmbrăţişare sălbatică. Părul ei mi-a acoperit deodată faţa şi singura senzaţie pe care am reuşit s-o reţin a fost mirosul plăcut şi provocator.

Ne-am retras amândoi la distanţa confortabilă a unei lungimi de braţ.

— Tyler, Tyler! a tot exclamat, de parcă m-aş fi transformat într-o creatură uluitoare. Arăţi bine după atâţia ani.

— Opt, am spus eu, prosteşte. Opt ani.

— Uau, aşa de mulţi?

I-am ajutat să-şi târască bagajele înăuntru, i-am condus în salonul de lângă verandă şi m-am grăbit să plec după Jason, care era în bucătărie, vorbind la celular. Când am intrat, stătea cu spatele la uşă.

---

[1] Grupare etnică din statul Louisiana, situat în sudul SUA, alcătuită din descendenţii unor colonişti francezi, care vorbesc şi astăzi un dialect francez (n. tr.).

[2] Orăşel situat în cel mai nord-estic stat al SUA – Maine (n. tr.).

— Nu, spunea el, cu vocea încordată. Nu… nici măcar Departamentul de Stat?

Am încremenit locului. Departamentul de Stat. Cerule!

— Pot să mă întorc în două ore, dacă – aha, înţeleg. Nu, e în ordine. Dar ţine-mă la curent. Corect. Mulţumesc!

Şi-a pus telefonul în buzunar şi m-a zărit.

— Vorbeai cu E.D.?

— De fapt, cu asistentul lui.

— E totul OK?

— Ei, haide, Ty, chiar vrei acum să-ţi spun toate secretele?

A încercat să zâmbească, dar n-a avut cine ştie ce succes.

— Aş vrea să nu mă fi auzit.

— Am auzit doar că te-ai oferit să te-ntorci la D.C. şi să mă laşi aici, cu Simon şi Diane.

— Păi… s-ar putea să n-am încotro. Chinezii sunt îndărătnici.

— Cum adică *îndărătnici?*

— Refuză să abandoneze întru totul lansarea planificată. Vor ca opţiunea asta să rămână valabilă.

Vorbea despre atacul nuclear asupra artefactelor Turbionului.

— Presupun că se străduieşte cineva să-i convingă să renunţe, nu?

— Tratativele diplomatice sunt în plină desfăşurare. Nu s-ar putea spune că sunt încununate de *succes.* Negocierile par să fi ajuns într-un punct mort.

— Păi atunci… *la naiba*, Jase! Ce se-ntâmplă dacă *fac* lansarea?

— Două arme de fuziune, de mare risc, vor fi detonate în imediata apropiere a celor două obiecte neidentificate asociate cu Turbionul. Consecinţele… iată o întrebare interesantă. Dar încă nu s-a-ntâmplat. Probabil că nici nu se va-ntâmpla.

— Vorbeşti despre Ziua de apoi, sau poate despre sfârşitul Turbionului…

— Nu ridica vocea. Ai uitat că avem oaspeţi? Exagerezi. Planul chinezilor e nechibzuit şi cu siguranţă zadarnic, dar, chiar dacă îl pun în practică, e puţin probabil să fie sinucigaş. Ipoteticii, indiferent ce ar fi, trebuie că se vor apăra fără să ne afecteze. Poate nu artefactele de la poli generează Turbionul. Ar putea fi platforme de observare pasivă, dispozitive de comunicare, chiar şi ţinte false.

— Dacă bombele chinezilor sunt lansate, noi vom fi avertizaţi?

— Depinde ce înţelegi prin „noi”. Publicul larg probabil că o să afle abia după ce se va termina totul.

Atunci am început să-mi dau pentru prima dată seama că Jason nu mai era un simplu ucenic al tatălui său, că începuse deja să-şi facă propriile relaţii în cercuri suspuse. Ceva mai târziu, aveam să aflu mult mai multe despre Fundaţia Periheliu şi despre poziţia lui Jason în structura ei. În momentul acela, încă făcea parte din viaţa lui din umbră. Jase avusese o viaţă în umbră chiar şi atunci când eram copii: în afara Casei Mari, fusese un geniu al matematicii, atingând cu uşurinţă succesul într-o şcoală particulară a elitei, ca un maestru printre novici. Acasă era doar Jase şi avusese mare grijă ca lucrurile să rămână aşa.

Şi aşa continuau să fie. Dar acum umbra era mai amplă. Nu-şi mai petrecea zilele impresionându-i pe profesorii de analiză matematică de la Rice. Şi le petrecea plasându-se într-o poziţie din care putea influenţa cursul istoriei omenirii.

— Dacă se întâmplă, a adăugat, atunci o să fiu avertizat. *Noi* doi o să fim avertizaţi. Dar nu vreau ca Diane să-şi facă griji. Şi nici Simon, bineînţeles.

— Grozav. O să-mi scot totul din minte. O să-mi scot din minte sfârşitul lumii.

— Nu-i vorba de aşa ceva. Încă nu s-a întâmplat nimic. Calmează-te, Tyler. Umple paharele, dacă simţi nevoia să faci ceva.

Oricât de nonşalant ar fi încercat să pară, când a luat patru pahare fără picior din bufet i-a tremurat mâna.

Aş fi putut pleca. Odată dincolo de uşă, m-aş urca grabnic în Hyundai şi aş ajunge la o distanţă apreciabilă înainte de a mi se simţi lipsa. Mi i-am închipuit pe Diane şi pe Simon practicându-şi creştinismul hippy în salonul din faţă şi pe Jason stând în bucătărie şi primind pe celular buletine informative despre Ziua Judecăţii de Apoi: doream într-adevăr să-mi petrec ultima noapte de pe pământ alături de ei?

Întrebându-mă în acelaşi timp: dar alături de cine? De cine altcineva?

— Ne-am cunoscut în Atlanta, spunea Diane. Statul Georgia a găzduit un seminar pe tema spiritualităţii alternative. Simon venise să asculte prelegerea lui OR. Ratei. Într-un fel, am dat peste el în bufetul campusului. Stătea singur, citind un exemplar din *A Doua Venire*, iar eu eram tot singură, aşa că mi-am pus tava pe masă şi am început să stăm de vorbă.

Diane şi Simon împărţeau o canapea de pluş galben, cu miros de praf, de lângă fereastră. Ea se sprijinea de braţul canapelei. Simon stătea drept, în alertă. Zâmbetul lui începuse să mă îngrijoreze. Nu dispărea niciodată.

Ne sorbeam cu toţii băuturile, în timp ce perdelele fluturau în bătaia vântului şi un tăun zumzăia dincolo de plasa de ţânţari. Era greu să susţinem o conversaţie când erau atât de multe lucruri despre care era de dorit să nu vorbim. Am făcut efortul de a copia zâmbetul lui Simon.

— Deci eşti student?

— Am fost.

— Cu ce te-ai ocupat în ultima vreme?

— Am călătorit. În cea mai mare parte a timpului.

— Simon îşi poate permite să călătorească, a spus Jase. E un moştenitor bogat.

— Nu fi nepoliticos, a intervenit Diane, ascunzând o avertizare cât se poate de reală sub tonul strident al vocii. Măcar de data asta, te rog.

Dar Simon a minimalizat totul cu o ridicare din umeri.

— Nu, e adevărat. Am nişte bani puşi deoparte. Diane şi cu mine am profitat de ocazie să vedem o mică parte a ţării.

— Bunicul lui Simon, a adăugat Jase, a fost Augustus Townsend, regele periilor de curăţat pipe din Georgia.

Diane s-a uitat în toate părţile.

— Asta a fost demult, a răspuns Simon, încă imperturbabil – începuse să capete un aer aproape cucernic. Acum nu le mai spunem perii de curăţat. Sunt „şnururi de curăţat”.

A râs.

— Şi iată-mă aici, pe mine, moştenitorul unei averi agonisite din şnururi de curăţat.

De fapt, era o avere făcută din cadouri şi mărunţişuri, ne-a explicat Diane, mai târziu, Augustus Townsend se lansase în fabricarea periilor de curăţat pipe, dar făcuse bani distribuind jucării de tablă stanţată, brăţări talisman şi piepteni de plastic

în magazinele cu articole ieftine din întregul sud. În anii ‘40, familia ajunsese o prezenţă importantă în lumea bună din Atlanta.

Jason a trecut mai departe.

— Simon nu are ceea ce s-ar putea numi o carieră. E un nonconformist.

— Cred că nici unul dintre noi nu e cu adevărat nonconformist, a spus Simon, dar nu, nu am şi nici nu-mi doresc o carieră. Cred că asta mă face să par leneş. Ei bine, *sunt* leneş. E un nărav de care nu pot să scap. Dar mă întreb cât de folositoare poate fi o carieră, pe termen lung. Dată fiind actuala stare de lucruri. Nu mi-o luaţi în nume de rău. S-a întors spre mine. Te ocupi de medicină, Tyler?

— Aproape că mi-am luat diploma, am răspuns. De vreme ce carierele...

— Nu, cred că-i minunat. E, probabil, cea mai importantă ocupaţie de pe planetă.

Jason îl acuzase pe Simon că era, de fapt, nefolositor. Simon îi răspunse că, în general, toate carierele erau nefolositoare... cu excepţia celor ca a mea. Atac şi apărare. De parcă m-aş fi uitat la o bătaie dintr-un bar, purtată în paşi de balet.

Totuşi, m-am pomenit dorind să-i găsesc scuze lui Jase. Nu era ofensat de filozofia lui Simon, ci de prezenţa lui. Săptămâna aceea din Berkshires ar fi trebuit să fie o reuniune, Jason, Diane şi cu mine, înapoi în zona de siguranţă, o vizită în lumea copilăriei. În schimb, eram închişi, într-un spaţiu restrâns, alături de Simon, pe care Jason îl privea, evident, ca pe un intrus, un soi de Yoko Ono drogat din sud.

Am întrebat-o pe Diane de când îşi începuseră călătoria.

— De vreo săptămână, dar o să fim pe drumuri aproape toată vara. Sunt sigură că Jason ţi-a povestit despre Noua Împărăţie. Dar e într-adevăr minunat, Ty. Ne-am făcut prieteni, prin internet, în toată ţara. Oameni la care putem sta, neinvitaţi, o zi sau două. Aşa că organizăm adunări şi concerte din Maine până-n Oregon, din iulie până-n octombrie.

— Presupun, a adăugat Jason, că asta vă scuteşte de cheltuielile legate de cazare *şi* de îmbrăcăminte.

— Nu orice adunare e un ekstasis, a ripostat Diane.

— N-o să mai facem nici o călătorie, a zis Simon, dacă rabla noastră se face bucăţi. Motorul dă rateuri şi consumă foarte

mult. Din nefericire, eu nu sunt cine ştie ce mecanic. Tyler, te pricepi la motoarele de automobil?

— Foarte puţin.

Am înţeles că era o invitaţie de a ieşi împreună, în timp ce Diane şi fratele ei aveau să negocieze o încetare a ostilităţilor.

— Dar hai să aruncăm o privire.

Ziua continua să fie senină şi căldura se înălţa, vălurind, din pajiştea verde-smarald de dincolo de alee. Recunosc că nu l-am ascultat pe Simon cu toată atenţia în timp ce sălta capota vechiului său Ford şi înşira lista de probleme. Dacă era atât de bogat cum sugera Jase, de ce nu-şi cumpăra o maşină nouă? Am presupus că moştenise o avere risipită sau că banii era blocaţi în titluri de proprietate.

— Cred că pare stupid, a spus Simon. Mai ales ţinând cont de compania pe care o deţin. N-am învăţat niciodată prea multe lucruri legate de tehnologie sau de mecanică.

— Nici eu nu sunt cine ştie ce expert. Chiar dacă-l facem să meargă ceva mai uniform, tot o să fie nevoie de un mecanic adevărat, înainte de a te apuca să traversezi ţara.

— Mulţumesc, Tyler. M-a privit cu un soi de fascinaţie, cu ochii mari şi gura căscată, în timp ce inspectam motorul. Apreciez sfatul.

Cei mai verosimili vinovaţi erau bujiile. L-am întrebat pe Simon dacă fuseseră schimbate vreodată.

— Din câte ştiu eu, nu, a răspuns.

Maşina parcursese cu o sută de mii de kilometri mai mult decât ar fi trebuit. Am folosit setul meu de chei de clichet, am scos una dintre bujii şi i-am arătat-o.

— Uite cine provoacă necazuri.

— Asta?

— Şi prietenele ei. Vestea bună e că nu te costă mult să le-nlocuieşti. Cea proastă e că ar fi de preferat să nu mai conduci înainte de a le-nlocui.

— Hmm, a făcut Simon.

— Putem merge în oraş cu maşina mea, să cumpărăm piesele de schimb, dacă eşti dispus să aştepţi până mâine dimineaţă.

— Da, sigur că da. Eşti foarte amabil. N-avem de gând să plecăm imediat. A, doar dacă nu cumva insistă Jason.

— O să se calmeze. E doar...

— Nu e nevoie să-mi explici. Ar prefera să nu fiu aici. Înţeleg. Nu mă şochează şi nu mă surprinde. Diane a simţit că nu putea accepta o invitaţie care îşi propunea să mă excludă.

— Păi... frumos din partea ei.

Cred că aşa era.

— Dar ar fi la fel de simplu să închiriez o cameră, undeva, în oraş.

— Nu-i nevoie, am spus, întrebându-mă cum de ajunsesem să insist ca Simon Townsend să nu plece.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem de la o reîntâlnire cu Diane, dar prezenţa lui îmi anulase speranţele abia înfiripate. Lucru bun, probabil.

— Îmi închipui că Jason ţi-a vorbit despre Noua Împărăţie. E un motiv de controverse.

— Mi-a spus doar că faceţi parte din NI.

— N-am de gând să ţin un discurs de recrutare. Dar, dacă mişcarea noastră îţi trezeşte cea mai mică neplăcere, abandonez subiectul.

— Simon, tot ce ştiu despre NI se rezumă la ce-am văzut la televizor.

— Unii îi spun hedonism creştin. Mie îmi place mai mult Noua Împărăţie. Pe scurt, asta e cu adevărat ideea. Construieşte împărăţia celor O Mie de Ani trăind-o, aici şi acum. Fă din ultima generaţie una la fel de idilică precum a fost cea dintâi.

— Îhî. Păi... Jase n-are prea multă răbdare în privinţa religiei.

— Nu, nu are, dar ştii ce, Tyler? Nu cred că religia îl deranjează.

— Nu?

— Nu. Îl admir cu toată sinceritatea pe Jason Lawton, şi nu doar pentru inteligenţa lui renumită. E un iniţiat, dacă nu te deranjează că folosesc un cuvânt pretenţios. Ia în serios Turbionul. Pe pământ sunt, câţi oameni, opt miliarde? Şi fiecare ştie, la fel de bine cel puţin, că stelele şi luna au dispărut de pe cer. Dar continuă să-şi ducă existenţa ignorând realitatea. Numai câţiva dintre noi cred cu adevărat în Turbion. NI îl ia în serios. Iar Jason face acelaşi lucru.

Asta era aproape la fel de şocant ca spusele lui Jason.

— Totuşi, nu în acelaşi... *stil.*

— Asta e partea dificilă a problemei. Două viziuni care se întrec pentru a acapara minţile publicului. Nu mai e mult până când oamenii vor fi nevoiţi să înfrunte realitatea, fie că o vor sau nu. Şi vor avea de ales între o perspectivă ştiinţifică şi una spirituală. Asta îl îngrijorează pe Jason. Pentru că, atunci când e vorba de viaţă şi de moarte, credinţa învinge întotdeauna. *Tu* unde ai prefera să-ţi petreci eternitatea? Într-un paradis terestru sau într-un laborator steril?

Răspunsul nu-mi era tot atât de clar cum îi era, evident, lui Simon. Mi-am adus aminte de răspunsul lui Mark Twain la o întrebare asemănătoare:

În rai, pentru climă. În iad, pentru companie.

Cearta răzbătea din interiorul casei – vocea Dianei, mustrătoare, şi replicile aspre date de glasul lipsit de inflexiuni al fratelui ei. Eu şi Simon am scos două scaune pliante din garaj şi ne-am aşezat în umbra acestuia, aşteptând să termine gemenii. Am vorbit despre vreme. Era foarte frumoasă. În privinţa asta, am ajuns la un consens.

În cele din urmă, zgomotul s-a liniştit. După un timp, un Jason calm a ieşit şi ne-a invitat să-i dăm o mână de ajutor la pregătirea fripturii. L-am urmat în spatele casei şi am purtat o discuţie mult mai plăcută, în timp ce se încălzea grătarul. Diane şi-a făcut apariţia, îmbujorată, dar triumfătoare. Aşa arăta ori de câte ori ieşea învingătoare dintr-o ceartă cu Jase: în parte trufaşă, în parte surprinsă.

Ne-am aşezat în faţa fripturii de pui, a unui ceai cu gheaţă şi a resturilor salatei de fasole.

— Se supără cineva dacă rostesc o binecuvântare? a întrebat Simon.

Jason şi-a rostogolit ochii în toate părţile, dar a dat din cap, declarându-se de acord.

Simon şi-a înclinat fruntea cu un gest solemn. M-am pregătit pentru o predică. Dar el a spus doar:

— Dă-ne curajul de a primi belşugul pe care ni l-ai aşternut dinainte în ziua aceasta şi în oricare alta. Amin.

O rugăciune care nu exprima recunoştinţa, ci nevoia de curaj. Extrem de contemporan. Diane mi-a zâmbit peste masă, apoi l-a strâns pe Simon de braţ şi am început să mâncăm cu poftă.

Când am terminat, era încă devreme, lumina soarelui mai stăruia încă, iar ţânţarii nu fuseseră cuprinşi de frenezia serii. Adierea pierise şi atingerea răcoroasă a aerului părea de catifea.

Altundeva, lucrurile se petreceau cu repeziciune.

Nu ştiam – nici măcar Jason, în ciuda tuturor relaţiilor cu care se lăuda – că, la un moment dat, între prima înghiţitură de pui şi ultima lingură plină cu salată de fasole boabe, chinezii abandonaseră negocierile şi ordonaseră lansarea imediată a unei perechi de rachete Dong Feng modificate, cu focoase termonucleare. Probabil că se înălţaseră, intrând pe traiectorie, chiar în clipa când scoteam berea Heineken din frigider. Sticle verzi, brumate, în formă de rachetă, transpirând strop cu strop în căldura verii.

Am curăţat cu toţii masa din patio. Eu am pomenit despre bujiile uzate şi despre planul meu de a-l duce pe Simon în oraş, în dimineaţa următoare. Diane i-a şoptit ceva fratelui ei, apoi (după o pauză) l-a înghiontit cu cotul. În cele din urmă, Jase a dat din cap, s-a întors spre Simon şi a spus:

— Lângă Stockbridge există un magazin auto universal, deschis până la ora nouă. Ce-ar fi să te duc până acolo?

Era o ofertă de pace, deşi fusese făcută fără tragere de inimă. Simon i-a răspuns după ce şi-a revenit din surpriza iniţială.

— N-am de gând să refuz o plimbare în Ferrari, dacă asta-mi propui.

— O să-ţi arăt tot ce poate.

Calmat de perspectiva de a se mândri cu automobilul lui, Jason s-a dus în casă după chei. Simon a răspuns cu o expresie uluită de-a binelea, înainte de a-l urma. M-am uitat la Diane. Zâmbea, încântată de acel triumf al diplomaţiei.

Altundeva, rachetele Dong Feng s-au apropiat de bariera Turbionului şi au traversat-o în drum către ţintele stabilite. E ciudat să ţi le închipui fulgerând deasupra unui Pământ dintr-odată întunecat, rece şi neclintit, deplasându-se numai în baza aparaturii programate de la bord şi îndreptându-se către artefactele simple ce stăteau în suspensie, la mai multe sute de kilometri deasupra polilor.

Ca o dramă fără spectatori, atât de neaşteptată, încât n-avea cum să fie văzută.

Specialiştii au ajuns – mai târziu – la un consens, apreciind că detonarea bombelor chinezilor nu avusese nici un efect asupra curgerii diferenţiate a timpului. În schimb fusese afectat (profund) filtrul vizual din jurul Pământului. Să nu mai vorbim de percepţia umană asupra Turbionului.

Aşa cum subliniase Jase, cu ani în urmă, gradientul temporal implica o cantitate imensă de radiaţii deplasate spectral către albastru, care ar fi scăldat suprafaţa planetei, dacă nu ar fi fost filtrate şi prelucrate de ipotetici. Mai bine de trei ani de lumină solară pentru fiecare secundă care trecea: suficient ca să ucidă orice fiinţă vie de pe Pământ, suficient ca să sterilizeze solul şi să facă oceanele să dea în clocot. Ipoteticii, care proiectaseră învelişul temporal al planetei, ne protejaseră, în acelaşi timp, de efectele sale letale. Mai mult, reglaseră nu numai cantitatea de energie care ajungea pe Pământul static, ci şi pe cea de căldură şi de lumină reflectată înapoi, în spaţiu. Poate de aceea, în ultimii ani, clima se încadrase, într-un mod atât de plăcut, în parametri medii.

La 7:55 după ora din Washington, când rachetele chinezilor şi-au atins ţinta, cerul era, cel puţin deasupra ţinutului Berkshire, la fel de limpede ca un cristal Waterford.

Când a sunat telefonul fix, eram în camera din faţă, împreună cu Diane.

Oare observaserăm ceva înainte de a ne suna Jason? O schimbare a luminii, ceva insignifiant, cum ar fi impresia că prin faţa soarelui trecuse un nor? Nu. Nimic. Toată atenţia mea era concentrată asupra Dianei. Beam răcoritoare şi discutam despre fleacuri. Cărţile citite, filmele văzute. Conversaţia era fascinantă, nu datorită subiectelor, ci cadenţei vorbelor, ritmului absorbitor din momentele când eram singuri, aşa cum ni se întâmplase şi înainte. Fiecare conversaţie între prieteni şi între îndrăgostiţi îşi creează propriile ritmuri tihnite sau stânjenitoare, dând naştere unei discuţii ascunse, care se scurge, ca un fluviu subpământean, sub cel mai banal schimb de cuvinte. Spusele noastre erau banale şi convenţionale, dar discuţia ascunsă sub ele era profundă şi uneori perfidă.

În scurt timp, flirtam unul cu celălalt, de parcă Simon Townsend şi ultimii opt ani n-ar fi avut nici o importanţă. Glumind mai întâi, apoi, poate, fără nici o urmă de glumă. I-am spus că îmi lipsise.

— Au fost momente când doream să-ţi vorbesc. Simţeam nevoia să stăm de vorbă. Dar nu aveam numărul tău sau îmi închipuiam că eşti ocupat.

— Mi-ai fi putut afla numărul. Nu eram ocupat.

— Ai dreptate. De fapt, a fost ceva mai apropiat de... laşitatea spirituală.

— Sunt chiar atât de înspăimântător?

— Nu tu. Situaţia noastră. Cred că mă simţeam de parcă ar fi trebuit să-ţi cer scuze. Şi nu ştiam cum să încep.

Mi-a adresat un zâmbet stins.

— Cred că nici acum nu ştiu.

— N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze, Diane.

— Îţi mulţumesc fiindcă spui asta, dar nu sunt de acord. Nu mai suntem copii. Avem posibilitatea de a privi în urmă cu o anumită doză de înţelegere. Eram atât de apropiaţi pe cât pot fi doi oameni care, de fapt, nu se ating. Dar a existat, totuşi, un singur lucru pe care nu l-am putut face. Şi despre care nu am putut vorbi. De parcă am fi făcut un legământ de tăcere.

— Începând din noaptea în care au dispărut stelele, am spus, cu gura uscată, înspăimântat de mine însumi, îngrozit, excitat.

Diane şi-a fluturat mâna.

— Noaptea aia. Noaptea aia. Ştii de ce anume îmi aduc aminte din noaptea aia? De binoclul lui Jason. Mă uitam în Casa Mare, în timp ce voi doi vă uitaţi la cer. De stele nu-mi aduc absolut deloc aminte. Dar îmi aduc aminte că am surprins-o pe Carol, într-unul dintre dormitoarele din spate, cu un tip din personalul restaurantului. Era beată şi părea să se dea la el.

A râs cu sfială.

— Acela a fost propriul meu apocalips mărunt. Tot ceea ce detestam la Casa Mare, la familia mea, totul s-a adunat într-o singură noapte. Îmi doream, pur şi simplu, să pretind că nu exista. Că nu exista Carol, nici E.D., nici Jason...

— Că nu existam eu?

S-a tras în partea cealaltă a canapelei şi, fiindcă devenise genul acela de conversaţie, şi-a pus mâna pe obrazul meu. Mâna ei era rece, avea temperatura băuturii pe care o ţinuse.

— Tu erai excepţia. Eram speriată. Tu erai incredibil de răbdător. Am apreciat asta.

— Dar nu ne puteam…

— Atinge.

— Atinge. E.D. n-ar fi putut suporta niciodată asta.

Şi-a retras mâna.

— Ne puteam ascunde, dacă am fi dorit. Dar ai dreptate, E.D. era problema. Otrăvea totul. Felul în care a făcut-o pe mama să ducă un soi de existenţă de mâna a doua era dezgustător. Degradant. Pot să mărturisesc? Detestam pe deplin faptul că îi eram fiică. Şi mai ales ideea că, de s-ar fi întâmplat ceva între noi – ştii tu – putea să nu fie altceva decât modul nostru de a ne lua revanşa în faţa lui E.D. Lawton.

S-a lăsat pe spătarul canapelei, fiind, cred, uşor surprinsă de ea însăşi.

— Bineînţeles că n-ar fi fost vorba de aşa ceva, am spus, cu prudenţă.

— Eram derutată.

— Asta reprezintă NI pentru tine? O revanşă în faţa lui E.D.?

— Nu, a spus, continuând să zâmbească. Nu-l iubesc pe Simon doar fiindcă îl scoate pe tata din sărite. Viaţa nu e chiar atât de simplă, Ty.

— N-am vrut să sugerez…

— Vezi cât de înşelător e totul? Anumite suspiciuni îţi vin în minte şi nu se mai dau duse. Nu, NI n-are nici o legătură cu tata. Ţine de descoperirea divinităţii în ceea ce s-a întâmplat cu Pământul şi de exprimarea acestei divinităţi în viaţa de zi cu zi.

— Poate că nici Turbionul nu e chiar atât de simplu.

— Suntem fie ucişi, fie transformaţi, sunt cuvintele lui Simon.

— Mi-a spus că voi construiţi raiul pe Pământ.

— Nu asta ar trebui să facă toţi creştinii? Să exprime împărăţia lui Dumnezeu în vieţile lor?

— Sau să joace după cum li se cântă?

— Acum vorbeşti ca Jason. Bineînţeles că nu pot susţine tot ce are legătură cu mişcarea. Săptămâna trecută am fost la o adunare în Philadelphia şi am cunoscut un cuplu, de vârsta noastră, prietenoşi, inteligenţi, „cu spirit viu”, cum i-a descris Simon. Am luat cina împreună şi am discutat despre *A Doua Venire*. Pe urmă ne-au invitat în camera lor de hotel şi ne-am

pomenit că încep să scoată doze de cocaină şi să pună filme porno. NI atrage tot felul de oameni de o calitate îndoielnică. Fără nici un dubiu. Pentru cei mai mulţi dintre ei, teologia abia dacă există, cu excepţia unei imagini neclare a Grădinii Edenului. Dar, sub aspectele ei cele mai bune, mişcarea e tot ce se pretinde a fi, e o credinţă sinceră, vie.

— O credinţă în ce, Diane? În promiscuitate? În ekstasis?

Mi-am regretat cuvintele imediat ce le-am rostit. A părut rănită.

— Ekstasis nu are nimic de-a face cu promiscuitatea. Oricum, nu atunci când e un succes. Dar, în trupul dăruit de Dumnezeu, nici un act nu e interzis, atâta vreme cât nu este expresia răzbunării sau a furiei, ci a dragostei divine, precum şi a iubirii omeneşti.

Atunci a sunat telefonul. Probabil că păream vinovat. Diane mi-a văzut expresia feţei şi a izbucnit în râs.

Primele cuvinte ale lui Jason, după ce am ridicat receptorul:

— Am spus c-o să fim avertizaţi. Îmi pare rău. M-am înşelat.

— Ce e?

— Tyler... n-ai văzut cerul?

Aşa că ne-am urcat la etaj, în căutarea unei ferestre spre apus.

Dormitorul dinspre vest era generos de amplu, cu o comodă de mahon, un pat cu cadrul de alamă şi cu ferestre mari. Am tras draperiile. Diane a scos un suspin adânc.

Nu exista nici un soare care să apună. Sau, mai degrabă, erau mai mulţi.

Întreaga parte de vest a cerului era în flăcări. Locul singurului glob al soarelui fusese luat de un arc de o strălucire roşcată, care acoperea orizontul pe o deschidere de cel puţin cincisprezece grade, conţinând ceva ce semăna cu vederea pâlpâindă a cel puţin o duzină de apusuri. Lumina era stranie, strălucea şi pălea ca un foc îndepărtat.

Am privit spectacolul la nesfârşit, cu gura căscată.

— Ce se-ntâmplă, Tyler? a întrebat, într-un târziu, Diane. Ce se petrece?

I-am spus ce-mi povestise Jason despre rachetele nucleare chinezeşti.

— A ştiut că s-ar putea întâmpla aşa ceva? s-a mirat, apoi şi-a răspuns singură: Bineînţeles c-a ştiut.

În lumina stranie, încăperea avea o tentă roz, care făcea ca obrajii Dianei să pară aprinşi de febră.

— O să ne ucidă?

— Jason crede că nu. Totuşi, o să sperie de moarte o grămadă de oameni.

— Dar e periculos? Radiaţii sau ceva asemănător?

Mă îndoiam. Dar nu era exclus.

— Încearcă să deschizi televizorul, am spus.

În fiecare cameră era câte un ecran cu plasmă, înrămat în lambriurile din lemn de nuc din partea opusă patului. Mi-am închipuit că orice radiaţie letală îndepărtată ar fi dat peste cap emisia şi recepţia.

Dar televizorul funcţiona destul de bine ca să ne redea, pe toate canalele de ştiri, imaginile mulţimilor adunate în oraşele Europei, unde era deja întuneric sau, cel puţin, atât de întuneric cât avea să fie în noaptea aceea. Nici o radiaţie letală, dar panică din belşug, în stare incipientă. Diane stătea pe marginea patului, nemişcată, cu mâinile încleştate în poală, evident îngrozită.

— Dacă ceva ne-ar fi putut omorî, am fi deja morţi, am spus, aşezându-mă alături de ea.

Afară, crepusculul se transforma, poticnindu-se, în întuneric. Strălucirea difuză s-a descompus în mai mulţi sori distincţi, gata să apună, fiecare tot atât de palid ca un spectru, apoi o spirală de raze solare, ca un arc luminos, s-a boltit de-a curmezişul întregului cer, dispărând tot atât de brusc cum apăruse.

Am stat umăr la umăr în timp ce întunericul se îndesea.

Pe urmă au apărut stelele.

Am reuşit să-l mai prind încă o dată pe Jase, înainte ca banda de frecvenţe să devină supraaglomerată. Mi-a povestit că bolta cerească erupsese chiar în momentul când Simon îşi plătea setul de bujii. Drumurile din afara oraşului Stockbridge erau deja aglomerate, iar la radio se raportau jafuri izolate în Boston şi trafic blocat pe toate drumurile principale, aşa că Jase trăsese în parcarea din spatele unui motel şi închiriase o cameră pentru el şi Simon. A doua zi de dimineaţă, urma să se

întoarcă probabil la Washington, după ce avea să-l aducă pe Simon.

Pe urmă i-a dat telefonul lui Simon, iar eu i l-am dat pe al meu Dianei şi am ieşit din încăpere în timp ce vorbea cu logodnicul ei. Casa de vacanţă părea ameninţător de imensă şi de pustie. I-am făcut turul, aprinzând luminile, până când Diane m-a chemat înapoi.

— Mai bem ceva? am întrebat-o.

— Oh, da!

Am ieşit în curte la puţin timp după miezul nopţii.

Diane afişa o expresie curajoasă. Simon îi ţinuse un soi de discurs încurajator, în stilul Noii Împărăţii. În teologia NI nu existau nici A Doua Venire tradiţională, nici Înălţarea la Ceruri şi nici Armagedonul, Turbionul era toate acestea, laolaltă, toate prorocirile antice îndeplinite la modul indirect. Dacă Dumnezeu voia să folosească tabloul bolţii cereşti ca să ne înfăţişeze geometria dezgolită a timpului, atunci avea să o facă, iar veneraţia şi teama noastră erau potrivite pentru o asemenea situaţie. Dar nu trebuia să ne lăsăm copleşiţi de aceste sentimente, pentru că Turbionul era, în ultimă instanţă, un act al Mântuirii, ultimul şi cel mai bun capitol din istoria omenirii.

Sau ceva de genul ăsta.

Aşa că am ieşit afară, să privim cerul, pentru că Diane credea că era o faptă curajoasă, de natură spirituală. Pe boltă nu se zărea nici un nor şi aerul mirosea a pin. Autostrada se afla la mare distanţă, dar auzeam, din când în când, sunetele înăbuşite ale claxoanelor şi sirenelor. Umbrele noastre dansau în jur, după cum se luminau diversele porţiuni ale cerului, acum spre nord, acum spre sud. Ne-am aşezat pe iarbă, la câţiva paşi de strălucirea becului de pe verandă, şi Diane şi-a rezemat capul pe umărul meu, iar eu am cuprins-o cu braţul, amândoi fiind puţin cam beţi.

În ciuda anilor de răceală sentimentală, în ciuda trecutului nostru din Casa Mare, în ciuda logodnei ei cu Simon Townsend, în ciuda NI şi a ekstasisului, ba chiar şi în ciuda dezordinii făcute pe cer de rachetele nucleare, eram extrem de conştient de apăsarea trupului ei, lipit de al meu. Ciudat era că totul mi se părea extrem de familiar. Curba braţului sub palma mea şi greutatea capului pe umăr le percepeam ca revenite în minte,

nu descoperite. O simţeam pe Diane aşa cum ştiusem întotdeauna că o voi simţi. Până şi mirosul spaimei ei îmi era cunoscut.

Cerul scânteia într-o lumină stranie. Nu era lumina pură a universului Turbionului, care ne-ar fi ucis pe loc. În schimb, vedeam o serie de instantanee ale bolţii, miezuri de noapte consecutive comprimate în microsecunde, imagini remanente pălind ca becul unui blitz, pe urmă acelaşi cer, văzut cu un secol sau cu un mileniu mai târziu, aidoma secvenţelor dintr-un film fantastic. O parte a cadrelor erau expuneri lungi, voalate, cu lumina stelelor şi a lunii transformându-se în globuri fantomatice, în cercuri sau în iatagane. Alte cadre limpezi, dispărând cu repeziciune. Înspre nord, liniile şi cercurile erau mai subţiri, cu raze relativ mici, în timp ce stelele dinspre ecuator se dovedeau mult mai neobosite, valsând pe orbite imense. Luni pline şi semiluni în creştere şi în descreştere luceau de la un orizont la altul, ca tot atâtea diapozitive de un portocaliu spălăcit. Calea Lactee era o fâşie de o fluorescenţă albă (când mai strălucitoare, când mai întunecată), luminată de stele pâlpâitoare, muribunde. Odată cu fiecare adiere a vântului verii se năşteau şi mureau stele.

Şi totul se mişca.

Se mişca în paşii unor dansuri licăritoare şi alambicate, sugerând cicluri încă şi mai măreţe, încă invizibile. Deasupra noastră, cerul pulsa ca o inimă.

— E atât de viu, am auzit-o pe Diane.

Fereastra îngustă a conştiinţei noastre ne impune o prejudecată: tot ce se mişcă e viu, tot ce nu se clinteşte e mort. Viermele viu se încolăceşte sub piatra moartă, încremenită. Stelele şi planetele se mişcă, însă numai respectând legile inerte ale gravitaţiei : o piatră poate cădea, dar nu este vie, iar o mişcare orbitală nu e nimic altceva decât aceeaşi cădere, prelungită la infinit.

Dar extinde viaţa noastră de efemeride, aşa cum făcuseră ipoteticii, şi deosebirile se estompează. Stelele se nasc, trăiesc şi mor, lăsându-şi în urmă cenuşa elementelor primordiale, ca moştenire pentru noi stele. Însumarea diverselor mişcări nu are un rezultat simplu, ci unul inimaginabil de complicat, un dans al atracţiei şi al vitezei, superb, dar înfricoşător, înfricoşător fiindcă, aidoma unui cutremur, stelele ce se zvârcolesc

preschimbă ce ar trebui să fie trainic. Înfricoşător fiindcă secretele cele mai profunde ale organismului nostru, împreunările şi actele noastre dezordonate de reproducere, se dovedesc, în ultimă instanţă, a nu fi câtuşi de puţin secrete: şi stelele sângerează şi zămislesc în chinuri. *Totul curge, nimic nu rămâne neschimbat.* Nu reuşeam să-mi amintesc unde citisem asta.

— Heraclit, m-a lămurit Diane.

Nu eram conştient că o spusesem cu glas tare.

— În toţi anii ăia, anii din Casa Mare, toţi nenorociţii ăia de ani irosiţi, ştiam...

I-am pus degetul pe buze. Ştiam ce anume ştiuse.

— Vreau să ne întoarcem, a spus. Vreau să ne întoarcem în dormitor.

N-am tras jaluzelele. Stelele în mişcare se învârtejeau, răspândindu-şi lumina în încăpere şi conturând, în întuneric, pe pielea mea şi pe a Dianei, imagini defocalizate, tăcute, şerpuitoare, ca licăririle luminilor oraşului printre şiroaiele de ploaie de pe geamuri. N-am scos nici un cuvânt, fiindcă vorbele ar fi fost doar obstacole. Minciuni. Am făcut dragoste fără cuvinte şi abia când am terminat m-am pomenit gândind: *Fă să nu se schimbe. Doar asta.*

Dormeam, când cerul s-a întunecat încă o dată, când, în sfârşit, artificiile celeste au pălit şi au dispărut. Atacul chinezilor nu trecuse de un simplu gest. În panica globală muriseră mii de oameni, dar acţiunea nu făcuse victime, în mod direct, pe suprafaţa Pământului şi, după cum se putea presupune, nici în rândurile ipoteticilor.

A doua zi, soarele a răsărit la ora cuvenită.

M-a trezit sunetul telefonului fix. Eram singur în pat. Diane a vorbit dintr-o altă cameră şi a venit să-mi spună că fusese Jase, care zicea că drumurile erau libere şi că se afla pe drumul de întoarcere.

Făcuse duş, se îmbrăcase şi mirosea a săpun şi a bumbac apretat.

— Asta a fost tot? am întrebat. Simon îşi face apariţia, vă urcaţi în maşină şi plecaţi? Noaptea trecută n-a însemnat nimic?

S-a aşezat pe pat, alături de mine.

— Noaptea trecută n-a însemnat nicidecum că n-o să plec cu Simon.

— Credeam c-a însemnat mai mult.

— A însemnat mai mult decât pot spune. Dar nu şterge trecutul. Am făcut promisiuni şi am o credinţă, iar asta trasează anumite limite în viaţa mea.

Nu părea convinsă.

— O credinţă... Spune-mi că nu crezi prostia asta.

S-a ridicat, încruntându-se.

— Poate nu, a răspuns. Dar poate simt nevoia să fiu în preajma cuiva care crede.

Mi-am făcut bagajul şi l-am încărcat în Hyundai, înainte de întoarcerea lui Jase şi a lui Simon. Diane mă privea de pe verandă în timp ce închideam capacul portbagajului.

— O să te sun.

— Aşa să faci, i-am răspuns.

ANNO DOMINI 4 x 10^9

În timpul unuia dintre atacurile mele de febră, am spart o altă veioză.

De data asta, Diane a reuşit să îi ascundă proprietăresei întâmplarea. Le mituise pe cameriste să lase lenjeria curată şi să o ia pe cea murdară în pragul uşii, din două în două dimineţi, în loc să mai facă ordine în cameră, riscând să mă găsească delirând. În ultimele şase luni, cazurile de malarie, holeră şi SCCV uman umpluseră spitalul local. Nu voiam să mă trezesc în secţia de epidemiologie, alături de un tip în carantină.

— Mă îngrijorează, a spus Diane, ce s-ar putea întâmpla când nu sunt aici.

— Îmi pot purta singur de grijă.

— Nu şi când ai un atac.

— Atunci e o chestiune de noroc şi de sincronizare. Ai de gând să pleci undeva?

— Doar în locurile obişnuite. Dar mă refer la cazul unei urgenţe. Sau la cel în care nu m-aş putea întoarce în cameră, dintr-un anumit motiv.

— Ce fel de urgenţă?

A ridicat din umeri.

— E doar o ipoteză, a spus, pe un ton care sugera orice.

N-am insistat. În afară de a coopera, nu puteam face nimic să îmbunătăţesc lucrurile.

Începeam a doua săptămână de tratament, apropiindu-mă de criză. Medicamentul marţian se acumulase în sângele şi în ţesuturile mele, ajungând la un nivel critic. Mă simţeam dezorientat şi confuz, chiar şi atunci când îmi scădea febra. Nici efectele secundare, de natură exclusiv fizică, nu erau mai amuzante. Dureri în articulaţii. Gălbinare. Spuzeală, dacă prin asta se înţelege senzaţia că ţi se desprinde pielea, strat cu strat, expunând carnea jupuită şi sângerândă, aproape ca o rană deschisă. În unele nopţi dormeam patru sau cinci ore – cred că cinci reprezenta recordul meu – şi mă trezeam în mâlul propriilor celule cutanate, pe care Diane îl curăţa din patul pătat de sânge, în timp ce eu mă mutam pe scaunul de alături, cu mişcările unui bolnav de artrită.

Ajungeam să nu mai am încredere nici în momentele mele cele mai lucide. Mi se întâmpla adesea să am parte de o

limpezime pur halucinatorie a minţii, de o lume hiperstrălucitoare şi hiperdefinită, de cuvinte şi amintiri potrivindu-se aidoma rotiţelor unei maşinării suprasolicitate.

Îmi era greu. Dar poate că era şi mai greu pentru Diane, care trebuia să se ocupe de plosca mea când eram inconştient. Într-un fel, îmi întorcea o favoare. Fusesem alături de ea când trecuse prin aceeaşi etapă istovitoare. Dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă.

În cele mai multe nopţi, dormea alături de mine, deşi nu-mi dau seama cum de putea suporta. Păstra o distanţă prudentă între noi, uneori simpla atingere a cearşafului de bumbac era destul de dureroasă ca să-mi dea lacrimile, dar senzaţia aproape subconştientă a prezenţei ei era liniştitoare.

În nopţile cu adevărat rele, când mă zbăteam şi îmi aruncam braţele în toate părţile, putând s-o rănesc, se ghemuia pe divanul înflorat de lângă uşile balconului.

Nu spunea prea multe despre drumurile ei prin Padang. Ştiam, cu aproximaţie, ce făcea acolo: stabilea legături cu comisarii de bord şi cu patronii cargourilor, studiind costurile de traversare a Arcadei. O activitate periculoasă. Când o vedeam pe Diane ieşind în lumea interlopă asiatică, fără nici un mijloc de apărare, cu excepţia tubului de spray lacrimogen din buzunar şi a curajului ei remarcabil, mă simţeam mai rău decât sub efectele medicamentului.

Dar era de preferat să ne asumăm până şi un asemenea risc intolerabil, în loc să ne lăsăm prinşi.

Agenţii administraţiei Chaykin şi aliaţii lor din Jakarta erau interesaţi de noi dintr-o serie de motive. Din cauza medicamentului, desigur, dar şi mai mult pentru copiile digitale ale arhivelor marţiene pe care le aveam asupra noastră. Ar fi dorit nespus să ne interogheze despre ultimele ore ale lui Jason: despre monologul la care asistasem şi pe care îl înregistrasem, despre tot ce ne spusese în legătură cu natura ipoteticilor şi cu Turbionul, despre cunoştinţele al căror unic posesor fusese.

Am adormit şi m-am trezit, iar ea nu era acolo.

Mi-am petrecut o oră privind cum se mişcau perdelele de la uşa balconului, privind unghiul sub care cobora lumina solară

de deasupra piciorului vizibil al Arcadei şi visând cu ochii deschişi la Seychelles.

Aţi fost vreodată acolo? Nici eu. În mintea mea se derula un documentar vechi, pe care îl văzusem cândva pe PBS. Insulele Seychelles formează un arhipelag tropical, căminul ţestoaselor de uscat, al *cocotierilor de mare* şi al unei duzini de specii rare de păsări. Din punct de vedere geologic, reprezintă rămăşiţele unui continent străvechi, care unea Asia cu America de Sud, cu mult timp înainte de începerea evoluţiei omului.

Visele, a spus cândva Diane, sunt metafore sălbăticite. Visam despre Seychelles (mi-o imaginam spunându-mi asta) pentru că mă simţeam inundat, bătrân, aproape mort.

Un tărâm care se scufundă, scăldat în perspectiva propriei mele transformări.

Am adormit din nou. M-am trezit, iar ea tot nu era acolo.

M-am trezit în întuneric, încă singur, ştiind că trecuse deja prea mult timp. Semn rău. Până atunci, Diane se întorsese întotdeauna înainte de căderea nopţii.

Mă zvârcolisem în somn. Cearşaful de bumbac zăcea, năclăit, pe podea, abia vizibil în lumina străzii de dedesubt, reflectată de tencuiala tavanului. Îmi era frig, dar eram prea chinuit de durere ca să-ntind mâna după el.

Afară, cerul era extraordinar de senin. Dacă scrâşneam din dinţi şi îmi înclinam capul spre stânga, puteam zări câteva stele strălucitoare prin uşile de sticlă ale balconului. M-am distrat cu ideea că, în termeni absoluţi, unele dintre stelele acelea puteau fi mai tinere decât mine.

M-am străduit să nu mă gândesc la Diane, la unde putea fi şi ce i s-ar fi putut întâmpla.

În cele din urmă, am adormit zărind printre pleoapele închise licărirea stelelor, stafii fosforescente plutind într-un întuneric roşiatic.

Dimineaţă.

Cel puţin, credeam că era dimineaţă. Dincolo de geamuri se vedea lumina zilei. Cineva, după toate probabilităţile camerista, a bătut la uşă în două rânduri şi a spus ceva în dialectul

minangkabau, pe un ton irascibil, de pe hol. Pe urmă a plecat din nou.

Acum eram cu adevărat îngrijorat, deşi în faza aceea a tratamentului, anxietatea se manifesta sub forma unei irascibilităţi derutante. Ce o reţinuse pe Diane un răstimp atât de insuportabil de lung şi de ce nu era acolo, să mă ţină de mână şi să-mi şteargă fruntea cu buretele? Ideea că ar fi putut da de necaz era indezirabilă, nedovedită şi de neadmis în faţa instanţei.

Totuşi, sticla cu apă de lângă pat se golise cel puţin din ziua precedentă, dacă nu mai demult, buzele mele erau uscate, aproape să crape, şi nu-mi aduceam aminte când mă împleticisem ultima oară până la toaletă. Dacă nu voiam să mi se blocheze cu desăvârşire rinichii, trebuia să-mi aduc apă de la robinetul din baie.

Dar îmi era destul de greu până şi să stau în capul oaselor fără să ţip. Să-mi cobor picioarele dincolo de marginea saltelei era aproape de nesuportat, de parcă oasele şi cartilajele mi-ar fi fost înlocuite cu cioburi de sticlă şi cu lame de ras ruginite.

Deşi m-am străduit să-mi distrag atenţia, gândindu-mă la altceva (la insulele Seychelles, la cer), până şi un asemenea calmant neglijabil era distorsionat de lentilele febrei. Mi s-a părut că aud vocea lui Jason în spatele meu, cerându-mi să-i aduc ceva – un şervet, o lavetă, avea mâinile murdare. Aşa că am ieşit din baie cu un burete în loc de un pahar cu apă şi eram la jumătatea drumului spre pat când mi-am dat seama că greşisem. Ca un prost. Ia-o de la capăt. Acum, ia sticla goală de apă. Umple-o. Până dă pe-afară. Acelaşi lucru cu plosca.

Îi întindeam o lavetă în grădina din spatele Casei Mari, acolo unde îşi ţineau îngrijitorii uneltele.

Probabil că avea vreo doisprezece ani. Era la începutul verii, cu doi ani înainte de Turbion.

Soarbe din apă şi simte gustul timpului. Acum revin amintirile.

Am fost surprins când Jason a propus să-ncercăm să reparăm maşina de tuns iarba, alimentată cu benzină, a grădinarului. La Casa Mare, grădinarul era un belgian irascibil, pe nume De Meyer, care fuma Gauloises, ţigară de la ţigară, şi se mulţumea să ridice ursuz din umeri când îi vorbeam.

Înjurase maşina, fiindcă tuşea, scoţând fum, şi se oprea după câteva minute. De ce să-l ajutăm? Însă pe Jase îl fascinau provocările intelectuale. Mi-a spus că stătuse până după miezul nopţii, studiind pe internet motoarele cu benzină. I se stârnise curiozitatea. Mi-a spus că voia să vadă cum arăta unul, *in vivo*. Faptul că nu ştiam ce înseamnă *in vivo* făcea ca, în ochii mei, perspectiva să pară de două ori mai interesantă. I-am spus că aveam să-l ajut cu plăcere.

De fapt, n-am făcut mai mult decât să-l privesc în timp ce aşeza maşina deasupra unei grămezi de pagini din ziarul *Washington Post* din ziua precedentă şi începea să o examineze. Totul se petrecea în interiorul prăfuit, dar intim, al magaziei de unelte, unde aerul puţea a ulei şi a benzină, a îngrăşăminte şi a erbicide. Pe rafturile din lemn de pin nelăcuit, săculeţele cu seminţe de iarbă şi rumeguş erau împrăştiate printre lamele deteriorate şi mânerele crăpate ale uneltelor de grădinărit. N-aveam voie să ne jucăm în magazia de unelte. De obicei, era încuiată. Jason luase cheia din stativul fixat în partea interioară a uşii subsolului.

Era o după-amiază toridă de vineri, aşa că nu mă deranja să stau înăuntru, privindu-l cum lucra. Era, în acelaşi timp, instructiv şi ciudat de liniştitor. Mai întâi a inspectat maşina, întinzându-se pe podea, lângă ea. Şi-a plimbat cu răbdare degetele pe deasupra capacului, localizând capetele şuruburilor şi, când s-a considerat mulţumit, le-a scos şi le-a aşezat alături, în ordine, punând carcasa lângă ele, după ce a îndepărtat-o.

Şi aşa a ajuns la mecanismul intern. Învăţase cumva sau intuise cum se foloseşte o cheie cu clichet şi una dinamometrică. Mişcările lui tatonau uneori terenul, fără a fi vreodată nesigure. Lucra ca un artist sau ca un atlet – nuanţat, ştiind ce vrea, conştient de propriile limite. Demontase toate componentele la care reuşise să ajungă şi le înşirase pe foile înnegrite de unsoare din *Post*, când uşa magaziei s-a deschis cu un scârţâit strident şi am tresărit amândoi.

E.D. Lawton se întorsese acasă mai devreme.

— La naiba, am şoptit, ceea ce mi-a adus drept câştig o privire aspră din partea bărbatului.

Stătea în cadrul uşii, într-un costum gri imaculat, făcut la comandă, trecând în revistă maşina făcută bucăţi, în timp ce eu şi Jason ne admiram picioarele, simţindu-ne, din instinct, la fel

de vinovaţi ca şi când am fi fost surprinşi cu un exemplar din *Penthouse*.

— O *repari* sau o *strici?* a întrebat, în cele din urmă, pe un ton ce exprima un amestec de sfidare şi de dispreţ, care reprezenta semnătura sa verbală, un truc pe care îl perfecţionase de atât de multă vreme, încât îi devenise o a doua natură.

— Domnule, a spus Jason, cu sfială. O repar.

— Înţeleg. E maşina ta de tuns iarbă?

— Nu, sigur că nu, dar m-am gândit că domnului De Meyer s-ar putea să-i facă plăcere dacă…

— Dar maşina nu e nici a domnului De Meyer, nu-i aşa? Dumnealui nu e proprietarul uneltelor. Ar trăi din ajutorul social, dacă nu l-aş angaja eu în fiecare vară. Este maşina mea.

E.D. a lăsat tăcerea să ia amploare, până când a devenit aproape dureroasă. Pe urmă a întrebat:

— Ai descoperit problema?

— Încă nu.

— Nu? Atunci ai face bine să-ţi continui treaba.

Expresia de uşurare de pe chipul lui Jason avea ceva aproape supranatural.

— Da, domnule, a spus. M-am gândit că, după cină, aş…

— Nu. Nu după cină. O demontezi, o repari şi o montezi la loc. Pe urmă poţi să mănânci.

E.D. şi-a întors apoi atenţia nedorită către mine.

— Du-te acasă, Tyler. Nu vreau să te mai găsesc încă o dată aici. Ar fi trebuit să ştii mai bine.

Am ieşit în fugă în lumina orbitoare a după-amiezii, clipind întruna.

Nu m-a mai prins încă o dată în magazie, dar numai fiindcă am avut grijă să-l evit. M-am întors mai târziu, în noaptea aceea, după ce m-am uitat pe fereastra dormitorului şi am văzut lumina încă prelingându-se prin crăpătura de sub uşă. Am luat din frigider o pulpă de pui rămasă de la masă, am înfăşurat-o în foiţă de staniol şi am plecat în grabă, la adăpostul întunericului. I-am atras atenţia lui Jase cu o şoaptă şi el a stins lumina atât cât a fost nevoie ca să mă strecor neobservat înăuntru.

Era acoperit de adevărate tatuaje maori de unsoare şi ulei, iar motorul maşinii de tuns iarba continua să fie reasamblat

doar pe jumătate. După ce a luat câteva înghiţituri lacome din pulpă, l-am întrebat de ce dura atât de mult.

— Aş fi putut s-o montez la loc în cincisprezece minute. Dar n-ar fi funcţionat. Partea cea mai grea e să descoperi exact care e defectul. Plus că înrăutăţesc întruna lucrurile. Dacă încerc să curăţ alimentarea, pătrunde aerul. Sau crapă garnitura. Nimic nu e într-o stare prea bună. Carburatorul are o fisură ca un fir de păr, dar nu ştiu cum s-o repar. N-am piese de schimb. Nici sculele potrivite. Nici măcar nu ştiu ce scule *trebuie* să folosesc.

Faţa i s-a încreţit şi, pentru o clipă, am crezut că o să-nceapă să plângă.

— Atunci renunţă, am sugerat. Du-te şi spune-i lui E.D. că-ţi pare rău şi lasă-l să-şi recupereze paguba din alocaţia ta sau din ce-o fi.

M-a privit lung, de parcă aş fi spus ceva impresionant, dar de o naivitate ridicolă.

— Nu, Tyler. Mulţumesc, dar nu.

— De ce?

Nu mi-a răspuns însă. A lăsat deoparte pulpa de pui şi s-a întors la obsesia lui.

Când să plec, s-a auzit o altă bătaie extrem de uşoară în uşă. Jason mi-a făcut semn să sting lumina. A crăpat uşa şi a intrat sora lui. Era evident îngrozită că E.D. ar fi putut-o găsi acolo. Nu-şi ridica vocea la mai mult de o şoaptă. Dar, ca şi mine, îi aduse ceva lui Jase. Nu o pulpă de pui. Un browser internet cu conexiune wireless, cât palma ei.

Când l-a văzut, lui Jason i s-a luminat faţa.

— Diane! a exclamat.

Ea la redus la tăcere cu un *şşt* şi mi-a zâmbit într-o parte.

— Nu e decât un gadget, a şoptit, şi a dat din cap către noi amândoi înainte de a se strecura din nou afară.

— Ştie ea, a spus Jason, după ce am rămas singuri. Gadgetul e banal. Reţeaua e utilă. Nu gadgetul, ci reţeaua.

După o oră, cerea sfatul unui grup de entuziaşti de pe coasta de vest, care modificau motoare mici, adaptându-le pentru competiţiile robotizate, cu manipulare prin telecomandă. La miezul nopţii, terminase reparaţia temporară a duzinii de defecte ale maşinii de tuns iarbă. Am plecat, m-am furişat până acasă şi l-am urmărit prin fereastra dormitorului când şi-a

chemat tatăl. E.D. a ieşit agale din Casa Mare, în pijama şi într-o cămaşă descheiată de flanel şi a stat cu braţele încrucişate în timp ce Jason a pornit motorul, care suna distonant în întunericul de dinaintea zorilor. E.D. a ascultat câteva clipe, apoi a ridicat din umeri şi i-a făcut semn lui Jason să se întoarcă în casă.

Ezitând în pragul uşii, Jase a văzut geamul meu luminat din partea opusă a peluzei şi a fluturat pe furiş mâna către mine.

Bineînţeles că reparaţiile erau temporare. Grădinarul fumător de Gauloises şi-a făcut apariţia în miercurea următoare şi tunsese cam jumătate de pajişte când maşina s-a blocat şi n-a mai putut fi pornită. Ascultându-l din umbra lizierei, am învăţat cel puţin o duzină de înjurături flamande utile. Lui Jason, a cărui memorie era de o acurateţe aproape fără cusur, i-a plăcut grozav *Godverdomme mijn kloten miljardedju!* – ceea ce înseamnă, într-o traducere cuvânt cu cuvânt făcută de Jason cu ajutorul dicţionarului olandez-englez din biblioteca liceului Rice: „La dracu cu ouăle mele de-un-milion-de-ori-Iisuse!” În următoarele câteva luni, a folosit sudalma aceea ori de câte ori şi-a rupt şireturile pantofilor sau a blocat vreun computer.

În cele din urmă, E.D. a fost nevoit să scoată banii pentru o nouă maşină de tuns iarba. La magazin i-au spus că reparaţia celei vechi ar fi fost prea costisitoare, era un miracol că funcţionase atât de mult. Am aflat povestea prin intermediul mamei, care o auzise de la Carol Lawton. Şi, din câte ştiu, E.D. nu i-a mai vorbit niciodată lui Jason despre asta.

Eu şi Jase am mai râs totuşi de vreo câteva ori pe seama întâmplării, după câteva luni bune, când amintirea nu mai avea aproape nimic dureros.

M-am întors cu gândul la Diane, al cărei dar pentru fratele ei nu fusese atât de conciliant ca al meu, dar se dovedise cu adevărat util. Unde era acum? Ce dar mi-ar fi putut aduce, să-mi uşureze povara? Era suficientă prezenţa ei.

Lumina zilei se scurgea lichidă prin încăpere, un fluviu luminos în care eram suspendat, scufundat în minute pustii.

Delirul nu e întotdeauna limpede şi frenetic. Uneori e lent, reptilian, cu sânge rece. Priveam umbrele, târându-se ca nişte şopârle în susul pereţilor camerei de hotel. Am clipit şi s-a dus o oră. Am clipit din nou şi s-a lăsat noaptea, nici o rază de soare

pe Arcada pe care am privit-o înclinând capul, doar cer negru, nori tropicali de furtună, fulgere imposibil de deosebit de împunsăturile vizuale ale febrei, dar tunete de neconfundat, un miros umed, mineral, venit pe neaşteptate de afară şi răpăitul stropilor de ploaie scuipaţi pe balconul de beton.

Într-un târziu, alt sunet: un card în încuietoarea uşii, schelălăitul balamalelor.

— Diane, am spus. (Sau am şoptit sau croncănit.)

S-a grăbit să intre. Purta haine de stradă, un pulover garnisit cu fâşii de piele şi o pălărie cu boruri late, de pe care picura apă. S-a oprit lângă pat, în picioare.

— Îmi pare rău!

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Doar...

— Tyler, vreau să spun că îmi pare rău, dar trebuie să te-mbraci. Trebuie să plecăm. Imediat. Chiar *acum.* Ne-aşteaptă taxiul.

Am avut nevoie de ceva timp ca să procesez informaţia. În vremea asta, ea s-a apucat să arunce lucrurile într-o valiză din material dur: haine, acte false şi autentice, carduri de memorie, o trusă capitonată, plină cu flacoane şi seringi.

— Nu pot să mă ţin pe picioare, am încercat să articulez, dar cuvintele nu voiau să sune cum ar fi trebuit.

Aşa că, un moment mai târziu, a început să mă îmbrace, iar eu mi-am salvat o mică parte a demnităţii ridicându-mi picioarele fără să mi-o fi cerut şi scrâşnind din dinţi în loc să ţip. Pe urmă m-am săltat în capul oaselor şi Diane m-a făcut să mai beau nişte apă din sticla de lângă pat. M-a condus la baie, unde am slobozit un şir de picături noroioase de urină de un galben-canar.

— La naiba, te-ai deshidratat cu totul.

Mi-a dat încă o înghiţitură zdravănă de apă şi mi-a făcut o injecţie cu analgezic, care mi-a ars braţul ca o doză de venin.

— Tyler, îmi pare atât de rău!

Dar nu destul de rău ca să nu mă mai silească să-mi pun o haină de ploaie şi o pălărie grea.

Eram destul de treaz ca să-i aud neliniştea din glas.

— De ce fugim?

— Să spunem că m-am întâlnit îndeaproape cu nişte tipi antipatici.

— Unde mergem?

— Departe de litoral. Grăbeşte-te!

Aşa că ne-am zorit de-a lungul coridorului întunecat al hotelului, apoi în josul şirului de trepte ce ne despărţeau de parter, Diane târând valiza în mâna stângă şi sprijinindu-mă pe mine cu dreapta. A fost un drum lung. Mai ales pe scări.

— Nu mai geme, mi-a şoptit de vreo două ori.

M-am abţinut. Sau, cel puţin, aşa cred.

Pe urmă afară, în noapte. Ploaia ricoşând de trotuarele noroite şi sfârâind pe capota unui taxi vechi de douăzeci de ani, cu motorul supraîncălzit. Din adăpostul maşinii, şoferul mi-a aruncat o privire suspicioasă. I-am întors-o.

— Nu e bolnav, i-a spus Diane, schiţând gestul ridicării unei sticle la buze, iar bărbatul s-a încruntat, dar a acceptat bancnotele îndesate de ea în mână.

Narcoticele şi-au făcut efectul în timpul călătoriei cu maşina. Noaptea, străzile din Padang aveau un miros cavernos, de asfalt umed şi de peşte intrat în putrefacţie. Sub roţile taxiului, petele lucioase de ulei se rupeau în curcubeie. Am părăsit cartierul turistic, cu luminile lui de neon, şi am pătruns harababura de magazine şi de locuinţe înălţate în jurul oraşului în ultimii treizeci de ani, mahalalele cu construcţii improvizate cedând locul în favoarea unei noi prosperităţi, cu buldozere parcate sub prelate întinse între cocioabele cu acoperişuri de tablă. Casele de report se înălţau precum ciupercile crescute din compostul de pe terenurile luate ilegal în folosinţă. Pe urmă am trecut prin zona fabricilor, cu pereţi gri şi garduri de sârmă ghimpată, şi cred că am adormit din nou.

Fără să mai visez insulele Seychelles, ci pe Jason. Pe el, preferinţa lui pentru reţele („nu un gadget, ci o reţea”), reţelele pe care le crease şi le populase şi locurile unde îl conduseseră.

NOPŢI AGITATE

Seattle, în septembrie, la cinci ani după eşecul atacului rachetelor din China: m-am întors acasă cu maşina, într-o zi ploioasă de vineri, la o oră de vârf şi, imediat ce m-am văzut în apartamentul meu, am deschis interfaţa audio şi am accesat o listă de melodii pe care le grupasem sub titlul „Terapie”.

La secţia de urgenţe a spitalului Harborview fusese o zi lungă. Mă ocupasem de două răni de glonţ şi de o tentativă de sinucidere. În spatele pleoapelor mele, plana imaginea sângelui prelins de pe rama unei tărgi cu rotile. Mi-am schimbat hainele ude de ploaie cu o pereche de blugi şi cu un pulover din bumbac, mi-am turnat ceva de băut şi am rămas în picioare, lângă fereastră, privind oraşul care clocotea în întuneric. Undeva acolo se afla cheiul întunecat al golfului Puget Sound, ascuns de învolburarea norilor. Traficul aproape încremenise pe autostrada interstatală cinci, un fluviu roşu, luminos.

Asta era în esenţă viaţa mea, aşa cum mi-o făurisem. Totul se sprijinea, în echilibru, pe un singur cuvânt.

În scurt timp, Astrud Gilberto cânta melancolic şi uşor în falset despre corzile chitarei şi despre muntele Corcovado, dar eram încă prea preocupat de ce-mi spusese Jason la telefon, în noaptea precedentă. Atât de preocupat, încât nu reuşeam nici măcar să ascult muzica aşa cum trebuia. *Corcovado*, *Desafinado*, câteva înregistrări cu Gerry Mulligan, ceva Charlie Byrd. Terapie. Dar totul se pierdea în zgomotul ploii. Mi-am încălzit cina la microunde şi am mâncat-o fără să-i simt gustul, apoi am renunţat la orice speranţă de a dobândi echilibrul karmic şi m-am gândit să bat la uşa Gisellei, să văd dacă era acasă.

Giselle Palmer închiriase apartamentul aflat la trei uşi distanţă. Mi-a deschis, purtând o pereche de blugi jerpeliţi şi o cămaşă veche de flanel, care anunţau o seară petrecută în casă. Am întrebat-o dacă era ocupată sau dacă avea chef să-şi piardă vremea.

— Ştiu şi eu, Tyler. Pari destul de posomorât.

— Mai degrabă în conflict cu mine însumi. Mă gândesc să plec din oraş.

— Chiar aşa? Un soi de călătorie de afaceri?

— Definitiv.

— Oh, a făcut, şi zâmbetul i-a pălit. Când ai luat hotărârea asta?

— Nu m-am hotărât. Aici e problema.

A deschis uşa mai larg şi mi-a făcut semn să intru.

— Serios? Unde pleci?

— Poveste lungă.

— Înseamnă că simţi nevoia să bei ceva înainte de a vorbi?

— Cam aşa ceva, am spus.

Giselle mi se autoprezentase la o întrunire a chiriaşilor, organizată cu un an în urmă, în subsolul clădirii. Avea douăzeci şi patru de ani şi-mi ajungea până la clavicula. Ziua lucra într-un restaurant din Renton, dar când am început să ne-ntâlnim la o cafea în după-amiezile de duminică mi-a povestit că era „o femeie de stradă, o prostituată, asta e slujba mea cu jumătate de normă”.

Făcea parte dintr-un grup de femei libertine, care îşi destăinuiau reciproc numele unor bărbaţi mai în vârstă (prezentabili, de obicei căsătoriţi), dispuşi să plătească pentru sex cu generozitate, dar îngroziţi de negocierile din stradă. În timp ce-mi povestise, Giselle îşi îndreptase umerii şi mă privise sfidător, pentru cazul că aş fi fost şocat sau dezgustat. Nu fusesem. La urma urmelor, erau anii Turbionului. Oamenii de vârsta ei îşi făceau propriile reguli, la bine şi la rău, iar cei ca mine se abţineau de la orice critică.

Am continuat să ne bem cafeaua şi să cinăm câteodată împreună. În două rânduri, i-am completat câte o cerere de efectuare a analizelor sângelui. La ultimul test, Giselle nu era infectată cu HIV, şi singura boală transmisibilă semnificativă, pentru care lua antibiotice, era cea provocată de virusul West Nile. Cu alte cuvinte, fusese prudentă, dar şi norocoasă.

Problema comercializării sexului, îmi spusese, este că începe să-ţi definească viaţă, până şi la nivelul semiamatorismului. Devii genul de persoană care umblă cu prezervative şi viagra în poşetă. Atunci de ce mai continua, când ar fi putut obţine, să zicem, un serviciu de noapte la un magazin Walmart? O întrebare pe care n-o considera binevenită şi la care răspundea apărându-se („Poate că e un capriciu. Sau un hobby, ştii, ca trenurile în miniatură.”) – dar eu ştiam că fugise din Saskatoon, din cauza abuzurilor unui tată vitreg, la o vârstă fragedă, şi nu

era greu de imaginat cum urma să i se reflecte totul în viaţă. Bineînţeles că apela la invariabila scuză a comportamentului riscant, invocată de toţi cei care aveam o anumită vârstă: aproape-sigura extincţie a omenirii. Mortalitatea, a spus cândva un scriitor din generaţia mea, e un atu care taie moralitatea.

— Aşadar, m-a întrebat, cât de tare e nevoie să te-mbeţi? Vrei să te-ameţeşti sau să te faci criţă? De fapt, s-ar putea să n-avem de ales. N-am prea multe în bar în seara asta.

Mi-a pregătit un amestec predominat de votcă şi care, după gust, părea să fi fost extras dintr-un rezervor de combustibil. Am eliberat un scaun, dând la o parte un ziar, şi m-am aşezat. Apartamentul era mobilat decent, dar ea se ocupa de el ca un boboc de dormitorul din căminul studenţesc. Ziarul era deschis la pagina editorialului. Caricatura se referea la Turbion: Ipoteticii erau înfăţişaţi ca doi păianjeni negri, strângând Pământul cu picioarele păroase. Textul: ÎI MÂNCĂM ACUM SAU AŞTEPTĂM ALEGERILE?

— Nu înţeleg deloc chestia asta, a spus Giselle, aruncându-se pe canapea şi agitând ziarul cu piciorul.

— Caricatura?

— Toată povestea. Turbionul. „Fără întoarcere.” Din câte citeşti în ziare, e ca şi cum... ce? Există ceva dincolo de cer şi nu e prietenos. Asta-i tot ce ştiu.

Probabil că majoritatea oamenilor ar fi putut semna o asemenea declaraţie. Dintr-un anumit motiv – poate că era ploaia sau sângele care cursese în prezenţa mea în ziua aceea – spusele ei m-au indignat.

— Nu-i chiar atât de greu de înţeles.

— Nu? Atunci, de ce se-ntâmplă?

— Întrebarea nu e *de ce.* Nimeni nu ştie *de ce.* Cât despre întrebarea *ce...*

— N-am nevoie de o prelegere. Ne aflăm într-un soi de săculeţ cosmic şi universul se roteşte scăpat de sub control, bla bla bla.

M-a enervat iarăşi.

— Tu îţi cunoşti adresa, nu-i aşa?

A sorbit din băutură.

— Sigur că da.

— Fiindcă îţi place să ştii unde te afli. La câţiva kilometri de ocean, la o sută cincizeci de frontieră, la câteva mii, către vest, faţă de New York – corect?
— Da, şi ce-i cu asta?
— Vreau să subliniez ceva. Oamenilor nu le e greu să facă deosebirea între Spokane şi Paris, dar când e vorba de cer văd doar un imens roi amorf, misterios. Cum vine asta?
— Nu ştiu. Din cauză că am învăţat astronomie din reluările serialului *Star Trek?* Cu alte cuvinte, cât de multe ar trebui să ştiu despre lună şi despre stele? Pe care nu le-am mai văzut de când eram puştoaică. Până şi savanţii admit că jumătate din timp nu ştiu despre ce vorbesc.
— Ţi se pare OK?
— Ce dracu' se schimbă dacă mi se pare OK sau nu? Ştii ce, poate-ar fi bine să deschid televizorul. Ne-am putea uita la un film, iar tu ai putea să-mi povesteşti de ce te gândeşti să pleci din oraş.
— Stelele sunt ca oamenii. Trăiesc şi mor după un timp previzibil. Soarele îmbătrânea repede şi, pe măsură ce îmbătrânea, ardea mai mult combustibil. Luminozitatea lui creştea cu zece la sută la fiecare miliard de ani. Sistemul solar se schimbase deja într-un mod care ar fi făcut Pământul de nelocuit chiar dacă Turbionul ar fi încetat în clipa aceea. Punctul de unde nu mai există întoarcere. Despre asta scriau ziarele. La ştiri nu se vorbea despre aşa ceva, cu excepţia faptului că preşedintele Clayton anunţase oficial totul, recunoscând într-un discurs că ţinând cont de cele mai avizate opinii ştiinţifice, nu exista nici o cale de întoarcere la *status quo ante*, adică la starea anterioară a lucrurilor.
M-a privit lung, cu o expresie nefericită.
— Toate rahaturile astea...
— Nu sunt rahaturi.
— Poate că nu, dar nu-mi fac nici un bine.
— Încercam doar să-ţi explic...
— Dă-o-n mă-sa, Tyler. Ţi-am cerut eu vreo explicaţie? Ia-ţi coşmarurile şi du-te acasă. Sau linişteşte-te şi spune-mi de ce vrei să pleci din Seattle. Are legătură cu prietenii ăia ai tăi, nu-i aşa?
Îi povestisem despre Jason şi Diane.
— Mai ales cu Jason.

— Aşa-numitul geniu.

— Nu doar aşa-numit. E în Florida...

— Face ceva pentru tipii care se ocupă de sateliţi, aşa spuneai.

— Transformă planeta Marte într-o grădină.

— Şi asta scria în ziare. Chiar e posibil?

— N-am idee. Jason pare să creadă.

— O să dureze mult?

— Ceasul merge mai repede după ce treci de o anumită altitudine.

— Îhî. Şi de ce are nevoie de tine?

Păi, da, de ce? Bună întrebare. Excelentă întrebare.

— Angajează un medic pentru clinica internă din Periheliu.

— Credeam că eşti un simplu medic generalist.

— Asta sunt.

— Atunci ce te îndreptăţeşte să fii medicul unor astronauţi?

— Absolut nimic. Dar Jason...

— Face o favoare unui vechi amic? Ei, asta e de înţeles. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei bogaţi, ce spui? Rămâne-ntre prieteni.

Am ridicat din umeri. Las-o să creadă. Nu era nevoie să mă destăinui, iar Jase nu spusese nimic precis...

Dar, în timpul convorbirii noastre, îmi lăsase impresia că nu mă voia doar ca doctor al casei, ci ca medicul lui personal. Fiindcă avea o problemă. De genul celor pe care nu dorea să le împărtăşească membrilor Periheliului. Şi despre care nu se putea nici măcar vorbi la telefon.

Giselle îşi terminase votca, dar a cotrobăit prin poşetă şi a scos o ţigară de marijuana, ascunsă într-o cutie de tampoane.

— Fac pariu că salariul e bun.

A aprins o brichetă de plastic, a apropiat flacăra de capătul răsucit al ţigării şi a tras din ea cu putere.

— N-am intrat în amănunte.

A suflat fumul.

— *Eşti* un bleg. Poate că de-asta te gândeşti tot timpul la Turbion. Tyler Dupree, aproape autist. Ştii că asta eşti. Ai toate simptomele. Fac pariu că Jason Lawton ăsta e exact la fel. Fac pariu că are o erecţie ori de câte ori pronunţă cuvântul „miliard”.

— Nu-l subestima. Ar putea contribui într-adevăr la salvarea rasei umane.

Dar nu pe toţi reprezentanţii ei.

— Cea mai tare ambiţie a unui tocilar auzită vreodată. Şi sora aia a lui, cu care te-ai culcat…

— O singură dată.

— O dată. A devenit credincioasă, nu-i aşa?

— Aşa-i.

A devenit şi a rămas, din câte aflasem. Nu mai ştiam nimic de ea, din noaptea aceea din Berkshires. Încercasem să aflu mai multe, dar două emailuri rămăseseră fără răspuns. Nici Jase nu primise prea multe veşti, dar, după spusele lui Carol, locuia împreună cu Simon undeva în Utah sau în Arizona – într-un stat din vest în care nu fusesem niciodată şi pe care nu mi-l puteam imagina – unde eşuaseră după dizolvarea mişcării Noua Împărăţie.

— Nici asta nu e greu de imaginat.

Giselle mi-a întins ţigara. Nu mă împăcam foarte bine cu marijuana. Dar eram încordat din cauza replicii cu „tocilarul”. Am tras fumul adânc în piept, şi efectul a fost identic cu cel din vremea când stăteam în Stony Brook: afazie instantanee.

— Trebuie să fi fost cumplit pentru ea. Povestea cu Turbionul, pe care voia doar s-o dea uitării, ceea ce n-ar fi reuşit alături de tine şi de familie. În locul ei, şi eu m-aş fi aruncat în braţele religiei. Aş fi cântat în nenorocitul ăla de cor.

— E chiar atât de greu să priveşti lumea? am întrebat cu întârziere, de dincolo de aburii drogului.

Giselle a întins mâna şi a recuperat ţigara.

— Da, de acolo de unde stau eu. De cele mai multe ori.

A întors capul, distrasă. Tunetul a zăngănit fereastra, parcă nemulţumit de căldura uscată dinăuntru. Vreme aspră traversa ţara, venind dinspre sud.

— O să fie una dintre iernile alea urâte. Aş vrea să fi avut un şemineu. Muzica mi-ar prii. Dar mă simt prea obosită ca să mă ridic.

M-am apropiat de instalaţia audio şi, dintre albumele descărcate, am ales unul de-al lui Stan Getz, iar saxofonul a încălzit atmosfera aşa cum nu ar fi putut-o face un şemineu. Giselle a dat aprobator din cap: n-ar fi ales asta, dar îi plăcea…

— Aşa că te-a sunat şi ţi-a oferit slujba.

— Exact.

— Şi tu i-ai spus c-o accepţi?

— I-am spus că mă gândesc.

— Asta faci acum? Te gândeşti la propunere?

Părea să insinueze ceva, dar nu-mi dădeam seama ce.

— Cred că da.

— Eu cred că nu. Cred că ştii deja ce-ai de gând să faci. Ştii ce? Cred c-ai venit încoace să-ţi iei rămas-bun.

I-am spus că-mi imaginam că era posibil.

— Atunci aşază-te lângă mine.

M-am mutat pe canapea, fără pic de vlagă. Giselle s-a întins şi şi-a pus picioarele în poala mea. Purta şosete bărbăteşti, o pereche oarecum caraghioasă, cu romburi difuze. Manşetele blugilor i se ridicaseră deasupra gleznelor.

— Pentru un tip care e în stare să se uite la o rană de glonţ fără să clipească, eşti destul de bun când e vorba să eviţi oglinzile.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că, evident, n-ai terminat-o într-adevăr cu Jason şi Diane. Mai ales cu ea.

Dar era imposibil ca Diane să mai însemne ceva pentru mine.

Poate că am vrut să dovedesc asta. Poate că de aceea am sfârşit împleticindu-mă alături de Giselle până în dormitorul ei dezordonat, fumând o altă marijuana, prăbuşindu-mă pe cuvertura de un roz Barbie, făcând dragoste sub ferestrele orbite de ploaie şi adormind unul în braţele celuilalt.

Dar, în visele care au urmat, chipul ce plutea în mintea mea nu era al Gisellei şi, peste vreo două ore, m-am trezit spunându-mi: Dumnezeule, are dreptate, plec în Florida.

Până la urmă, a fost nevoie de săptămâni întregi pentru a face aranjamentele, atât în ce-l privea pe Jason, cât şi la spital. În tot acest timp, m-am mai întâlnit cu Giselle, dar numai pe fugă. Era în căutarea unei maşini uzate şi i-am vândut-o pe a mea. Nu voiam să risc, traversând ţara la volan. (Şansele de a fi jefuit pe autostradă erau din ce în ce mai mari.) Însă nici unul dintre noi n-a făcut vreo aluzie la aventura noastră, care venise şi plecase odată cu ploaia, fiind o favoare cu un uşor iz de beţie din partea cuiva, cel mai probabil dintr-a ei.

În afară de Giselle, în Seattle erau puţini oameni cărora simţeam nevoia să le spun la revedere, iar în apartamentul meu nu se aflau prea multe lucruri pe care îmi doream să le păstrez, nimic mai substanţial decât nişte fişiere digitale, extrem de uşor deplasabile, şi de câteva sute de discuri vechi. În ziua plecării, Giselle m-a ajutat să-mi stivuiesc bagajele pe bancheta din spate a taxiului.

— Aeroportul Tacoma, i-am spus şoferului, iar ea şi-a fluturat mâna, în semn de rămas-bun – nu cu o deosebită tristeţe, dar cel puţin cu un aer melancolic –, în timp ce maşina intra în trafic.

Giselle era un om bun şi ducea o viaţă riscantă. N-am mai revăzut-o niciodată, dar sper că a supravieţuit haosului de mai târziu.

Zborul către Orlando se făcea cu un avion vechi, care scârţâia din toate încheieturile. Tapiseria era uzată, iar ecranele video încastrate în spătarele scaunelor ar fi trebuit înlocuite de mult. Mi-am ocupat locul între un om de afaceri rus, aşezat lângă fereastră, şi o femeie între două vârste, care stătea în partea dinspre culoar. Conversaţia îl lăsa rece pe rusul ursuz, dar femeia avea chef de vorbă: era transcripţionist medical profesionist şi mergea la Tampa, într-o vizită de două săptămâni la fiica şi ginerele ei. Se numea Sarah şi am discutat despre probleme medicale, în timp ce aeronava atingea cu greutate altitudinea de zbor.

În cei cinci ani care trecuseră de la spectacolul chinezesc de artificii, în industria aerospaţială fuseseră pompate sume imense din banii federali. Însă aviaţia civilă primise o foarte mică parte, acesta fiind motivul pentru care avioanele recondiţionate mai erau în folosinţă. Banii intraseră, în schimb, în tot felul de proiecte conduse de E.D. Lawton din biroul lui de la Washington şi planificate de Jason în cadrul fundaţiei Periheliu din Florida: studii ale Turbionului, în care fusese inclus, recent, efortul depus în privinţa planetei Marte. Administraţia Clayton păstorise totul prin intermediul unui Congres maleabil, mulţumit să ofere impresia că făcea ceva palpabil în privinţa Turbionului. Era prielnic pentru moralul maselor. Şi era cu atât mai bine, că nimeni nu se aştepta la o materializare imediată a rezultatelor.

Banii federali ajutaseră la menţinerea economiei pe linia de plutire, cel puţin în sud-vest, zona metropolitană Seattle şi pe coastele Floridei. Dar prosperitatea nu era decât o pojghiţă firavă, cu o evoluţie mult prea lentă, iar Sarah era îngrijorată pentru fiica sa. Ginerele era instalator, disponibilizat pe termen nedefinit de un distribuitor de gaze naturale din zona oraşului Tampa. Trăiau într-o rulotă, din ajutoare sociale, străduindu-se să-l crească pe Buster, băieţelul lor de trei ani, nepotul lui Sarah.

— Ţi se pare un nume ciudat pentru un băiat? m-a întrebat. *Buster?* Sună a nume de vedetă din filmele mute. Dar adevărul e că, într-un anume fel, i se potriveşte.

I-am spus că numele erau ca hainele: fie le purtai tu, fie te purtau ele.

— Aşa să fie, Tyler Dupree? s-a întrebat, iar eu am zâmbit prosteşte. Bineînţeles că nu ştiu de ce vor tinerii să aibă copii în ziua de astăzi, a adăugat. Oricât de îngrozitor ar suna. Fireşte că n-am nimic împotriva lui Buster. Îl iubesc din toată inima şi sper să aibă o viaţă lungă şi fericită. Dar nu mă pot împiedica să nu mă-ntreb: ce şanse are?

— Uneori, oamenii au nevoie de ceva care să le păstreze speranţa, am răspuns, întrebându-mă dacă nu cumva adevărul acesta banal încercase să mi-l spună Giselle.

— Mulţi tineri nu vor copii, aleg în mod deliberat să nu aibă, ca o faptă bună. Ei cred că lucrul cel mai bun pe care-l poţi face pentru un copil este să-l cruţi de suferinţa care ne aşteaptă pe toţi.

— Nu sunt sigur că ştie cineva ce anume ne aşteaptă.

— Adică, punctul din care nu mai există întoarcere şi toate…

— De care am trecut deja. Şi încă mai existăm. Dintr-un anumit motiv.

Şi-a arcuit sprâncenele.

— Credeţi că există *anumite motive,* doctore Dupree?

Am mai stat la taifas o vreme.

— O să-ncerc să dorm, a spus apoi Sarah, îndesând perna minusculă, pusă la dispoziţie de linia aeriană, între gât şi rezemătoarea pentru cap.

Dincolo de fereastra parţial astupată de rusul nepăsător, soarele asfinţise şi cerul devenise negru ca funinginea. Nu era nimic de văzut, cu excepţia reflexiei lămpii de deasupra

capului, căreia i-am micşorat intensitatea, concentrându-mă apoi asupra propriilor genunchi.

Ca un idiot, împachetasem tot ce se putea citi în valizele din compartimentul pentru bagaje. Dar în plasa scaunului din faţa lui Sarah era o revistă ferfeniţită, aşa că am întins mâna şi am apucat-o. Avea o copertă simplă, albă, şi se numea *Poarta*. O publicaţie religioasă, probabil uitată de un pasager anterior.

Am răsfoit-o, gândindu-mă, inevitabil, la Diane. În anii scurşi de la atacul eşuat împotriva artefactelor Turbionului, mişcarea Noua Împărăţie îşi pierduse coerenţa de odinioară. Fondatorii o repudiaseră şi jovialul ei comunism sexual se mistuise sub presiunea bolilor venerice şi a avidităţii umane. În ziua de astăzi, nimeni, nici măcar cel mai avangardist extremist al religiozităţii la modă, nu se mai descria pe sine însuşi, pur şi simplu, drept „NI”. Puteai să fii hectorian, preterist (total sau parţial), restaurator al împărăţiei – dar niciodată un simplu adept al „Noii Împărăţii”. Circuitul ekstasis, pe care îl făceau Diane şi Simon în vara când ne întâlniserăm la Berkshires, îşi încetase existenţa.

Niciuna dintre facţiunile rămase din NI nu se mai bucura de cine ştie ce priză la public. Convenţia Baptistă din Sud avea singură mai mulţi membri decât toate sectele împărăţiei laolaltă. Concentrarea mişcării asupra milenarismului îi transferase anxietăţii religioase care înconjura Turbionul ponderea sa disproporţionată. Noii Împărăţii i se datora, în parte, faptul că atât de multe pancarte de pe marginea şoselelor afişau textul CATASTROFĂ ÎN DESFĂŞURARE şi că numeroase biserici obişnuite fuseseră obligate să se concentreze asupra întrebărilor ridicate de apocalipsă.

Poarta părea să fie organul de presă al facţiunii dispensaţionaliste de pe coasta de vest, destinat publicului larg. Găzduia, alături de un editorial care îi ataca pe calvinişti şi pe covenanţi, trei pagini cu reţete şi o rubrică de recenzii de filme. Mi-a atras privirea un articol intitulat „Jertfa de Sânge şi Juninca Roşie” – o poveste despre o viţeluşă pe de-a-ntregul roşie, care avea să apară „întru îndeplinirea prorocirii”, fiind sacrificată pe Muntele Templului din Israel şi vestind „înălţarea la Ceruri”. După toate aparenţele, vechea credinţă a mişcării NI, conform căreia Turbionul era un act aducător de mântuire, o luase razna. „Căci ziua aceea va veni ca un laţ peste toţi cei

ce locuiesc pe toată faţa pământului”, Luca 21:35. Un laţ, nu o izbăvire. Era preferabilă găsirea unui animal pe care să-l jertfeşti prin foc: suferinţa se dovedise a fi mult mai chinuitoare decât era de aşteptat.

Am îndesat revista la loc, în plasa din spatele scaunului, în timp ce avionul se hurduca într-o zonă cu turbulenţe atmosferice. Sarah s-a încruntat în somn. Omul de afaceri rus a chemat stewardul şi i-a cerut un cocteil cu whisky.

Maşina pe care am închiriat-o în Orlando, a doua zi dimineaţă, avea două găuri de glonţ în portiera pasagerului, chituite şi vopsite, dar totuşi vizibile. L-am întrebat pe angajat dacă mai exista şi altceva.

— E ultima din lot, dar, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi două ore…

Nu, am spus, era bună şi aia.

Am luat-o spre est, pe Bee Line Expressway, apoi am virat spre sud, intrând pe autostrada interstatală 95. M-am oprit pentru micul dejun la un local Denny’s de pe marginea drumului, iar chelneriţa, simţind că în momentul acela duceam dorul unei case, a umplut cu generozitate ceaşca de cafea.

— Drum lung?

— Nu mai mult de-o oră.

— Atunci, aproape ai ajuns. Acasă sau aiurea?

Când şi-a dat seama că nu-i puteam da un răspuns prompt, a zâmbit.

— O să rezolvi totul, dragule. Toţi o facem, mai devreme sau mai târziu.

În schimbul acestei binecuvântări de la margine de drum, i-am lăsat un bacşiş prostesc de generos.

Campusul Periheliului – pe care Jason îl numise, în mod îngrijorător, „lagărul” – se afla la o bună distanţă, către sud, faţă de platformele de lansare de la Canaveral/Kennedy, unde strategiile sale erau transpuse în practică. Fundaţia (acum o agenţie guvernamentală oficială) nu făcea parte din NASA, deşi „interacţionau”, împrumutându-şi reciproc inginerii şi personalul auxiliar. Într-un anumit sens, reprezenta un nivel al birocraţiei pe care NASA fusese silită să-l accepte de către administraţiile perindate de la începuturile Turbionului şi care orienta agenţia spaţială muribundă în direcţii pe care foştii săi

conducători nu le-ar fi putut anticipa şi pe care ar fi fost posibil să nu le accepte. E.D. domnea asupra comitetului său de conducere, iar Jason preluase controlul efectiv al programului de dezvoltare.

Ziua devenea din ce în ce mai călduroasă, acea caniculă specifică Floridei, care dădea impresia că se înalţă din pământ, terenul jilav părând să asude ca o fleică pusă la grătar. Am trecut pe lângă pâlcuri de palmieri pitici neîngrijiţi, pe lângă zone letargice de antrenament pentru surf, pe lângă rigole cu apă stătută, verzuie, şi pe lângă cel puţin un loc unde se săvârşise o infracţiune – maşini de poliţie în jurul unei camionete gri, trei bărbaţi aplecaţi deasupra capotei încinse de metal, cu mâinile legate la spate. Un poliţist care dirija circulaţia s-a uitat lung la numerele de înmatriculare ale maşinii mele închiriate şi şi-a fluturat mâna, făcându-mi semn să trec, cu o suspiciune generalizată, fără obiect, scânteindu-i în priviri.

Când am ajuns în „lagărul” Periheliului, locul nu mi s-a părut atât de înfiorător cum o sugera cuvântul respectiv. Era un complex industrial zugrăvit într-un roz-portocaliu, modern şi curat, situat pe o pajişte unduitoare, de un verde imaculat, cu porţi masive, dar nicidecum intimidante. Paznicul din ghereta de la intrare a aruncat o privire în interiorul maşinii, mi-a cerut să deschid portbagajul, şi-a vârât laba prin valize şi prin cutiile cu discuri, apoi mi-a dat un permis provizoriu de trecere, agăţat de o clemă de buzunar, şi m-a îndrumat către parcarea vizitatorilor.

— În spatele aripii de sud, urmăriţi drumul din stânga, vă doresc o zi bună.

Transpiraţia îi transformase uniforma albastră într-una indigo.

Abia ce oprisem maşina, când Jason şi-a făcut apariţia, deschizând o pereche de uşi de sticlă mată, pe care scria TOŢI VIZITATORII TREBUIE SĂ SE ÎNREGISTREZE, şi a traversat un petic de gazon, ajungând în deşertul fierbinte al parcării.

— Salut, Jase! am spus, zâmbind.

— Doctore Dupree! Ce-i cu maşina asta, a rânjit, închiriată? O să trimitem pe cineva s-o ducă înapoi, la Orlando. Îţi găsim ceva mai simpatic. Ai deja un loc unde să stai?

I-am amintit că promisese c-o să se ocupe şi de asta.

— Oho, s*-a rezolvat!* Sau, mai degrabă, *se rezolvă*. Negociem închirierea unui locşor, la nici douăzeci de minute distanţă. Cu vedere spre ocean. O să fie gata în două zile. Între timp, ai nevoie de o cameră la hotel, dar asta-i uşor de aranjat. Aşa că, de ce stăm aici, afară, absorbind ultraviolete?

L-am urmat în interiorul aripii sudice a complexului. M-am uitat cum mergea. Am observat cum se înclina uşor spre stânga, cum îşi menaja mâna dreaptă.

Imediat ce am intrat, ne-a asaltat aerul condiţionat, o adiere arctică, mirosind de parcă ar fi fost pompată din cripte sterile aflate în adâncul pământului. Holul era acoperit de dale de granit şi de mozaic lustruit. Mai mulţi paznici, de data asta instruiţi să dea dovadă de o politeţe desăvârşită.

— Mă bucur că eşti aici. N-ar trebui să pierd vremea, dar vreau să-ţi arăt locul. Un tur rapid. Am doi tipi de la Boeing în sala de şedinţe. Unul din Torrance, altul din St Louis, de la Grupul de Sisteme Integrate de Apărare al Boeing. Sunt foarte mândri că au îmbunătăţit tehnologia pe bază de ioni de xenon, sporind productivitatea, de parcă ar conta cine ştie ce. Nu avem nevoie de subtilităţi, le tot spun, ci de fiabilitate, de simplitate…

— Jason.

— Ce-i?

— Ia o pauză.

Mi-a aruncat o privire aspră, iritată. Pe urmă s-a domolit şi a râs zgomotos.

— Îmi cer scuze! E ca şi cum – ţii minte, când eram copii? De fiecare dată când unul dintre noi primea o jucărie nouă trebuia să se laude cu ea?

De obicei, Jase era cel care avea jucării noi sau, cel puţin, jucării scumpe. Însă i-am spus că da, îmi aduceam aminte.

— Ei bine, aş fi neserios dacă i-aş face o asemenea descriere oricui altcuiva în afară de tine, dar ceea ce avem aici, Tyler, este cea mai mare ladă cu jucării a omenirii. Dă-mi voie să mă fălesc, OK? Pe urmă mergem să te instalăm. Îţi lăsăm timp să te obişnuieşti cu clima. Dacă e posibil.

Aşa că am luat-o pe urmele lui, străbătând parterul tuturor celor trei aripi şi admirând aşa cum se cuvenea sălile de şedinţe şi birourile, laboratoarele imense şi atelierele de

proiectare, unde erau imaginate prototipurile sau se stabileau ţintele misiunilor, înainte ca planurile şi obiectivele să le fie înmânate antreprenorilor plătiţi cu bani frumoşi. Totul extrem de interesant, totul extrem de uimitor. Am încheiat turul în infirmeria din incintă, unde i-am fost prezentat doctorului Koenig, medicul care demisionase şi care mi-a strâns mâna fără entuziasm, apoi a plecat târşâindu-şi picioarele şi spunând, peste umăr:

— Îţi urez noroc, doctore Dupree.

De data asta, pagerul din buzunarul lui Jason a început să bâzâie atât de des, încât nu l-a mai putut ignora.

— Tipii de la Boeing, a zis. Trebuie să le admir unităţile principale de alimentare cu energie, altfel stau îmbufnaţi. Găseşti drumul înapoi, către recepţie? Am trimis-o pe Shelly, asistenta mea, să te aştepte acolo. Ea o să-ţi găsească o cameră. Putem sta de vorbă mai târziu. Tyler, îmi pare atât de bine să te revăd!

O altă strângere de mână, ciudat de lipsită de vlagă, apoi a plecat, tot înclinat către stânga, lăsându-mă să mă întreb nu dacă era bolnav, ci cât de mult şi în ce măsură i se putea agrava boala.

Jason s-a ţinut de cuvânt. Într-o săptămână, eram mutat într-o casă mică, mobilată, la fel de fragilă în aparenţă cum păreau în ochii mei toate casele din Florida, şipci şi stâlpi de lemn, pereţii aproape numai ferestre, dar chiria trebuie să fi fost costisitoare: de pe balconul de la etaj priveai în josul unei pante lungi, care mergea spre ocean, trecând pe lângă o zonă comercială. Până în acel moment, fusesem deja pus la curent, în trei rânduri, de taciturnul doctor Koenig, evident nefericit la Periheliu, dar care îşi făcea meseria cu nemăsurată seriozitate. Mi-a încredinţat dosarele pacienţilor şi mi-a prezentat personalul auxiliar, iar în lunea următoare am consultat primul meu pacient, un tânăr metalurg, care îşi scrântise glezna jucând fotbal în spaţiul amenajat pe peluza dinspre sud. Clinica era, evident, „ultradotată”, cum ar fi spus Jase, pentru sarcinile simple pe care le aveam de îndeplinit în fiecare zi. Dar el pretindea că anticipează o vreme când asistenţa medicală avea să răzbată cu greu din afara porţilor.

Am început să mă acomodez. Scriam sau prelungeam reţete, distribuiam aspirină, răsfoiam fişele pacienţilor. Glumeam cu Molly Seagram, asistenta mea, căreia îi eram pe plac (zicea ea) mult mai mult decât îi fusese doctorul Koenig.

Noaptea mă duceam acasă şi priveam fulgerele pâlpâind printre norii care se ancorau în largul coastelor, ca nişte imense clipere electrificate.

Şi aşteptam să mă sune Jason, ceea ce n-a făcut, nu înainte de a trece aproape o lună. Într-o seară de vineri, după asfinţit, a apărut dintr-odată la uşă, neanunţat, îmbrăcat lejer (blugi, tricou) şi sustrăgând astfel un deceniu din vârsta pe care o afişa de obicei.

— M-am gândit să trec pe aici, a spus. Dacă e OK.

Bineînţeles că era. Am urcat la etaj, eu am adus două sticle de bere din frigider şi am stat o vreme pe balconul văruit în alb. Jase a început să spună lucruri de genul: „E grozav să te revăd" şi „E bine să te avem la bord", până când l-am întrerupt:

— N-am ce face cu un vagon de urări de bun venit. Sunt eu, Jase.

A râs cu sfială, şi pe urmă totul a mers mai uşor.

Ne-am lăsat în voia amintirilor.

— Primeşti des veşti de la Diane? l-am întrebat, la un moment dat.

A ridicat din umeri.

— Rareori.

N-am insistat. Pe urmă, după ce băuserăm amândoi câte două beri, când aerul s-a răcorit şi a sporit liniştea serii, l-am întrebat cum stătea cu viaţa personală.

— Sunt ocupat, a spus. După cum s-ar putea să-ţi fi dat seama. Ne apropiem de primele lansări ale seminţelor, suntem mai aproape decât am permis să afle presa. Lui E.D. îi place să fie mereu cu un pas înainte. E la Washington în cea mai mare parte a timpului, Clayton ne urmăreşte personal, îndeaproape, suntem favoriţii administraţiei, cel puţin deocamdată. Dar asta lasă în seama mea tot rahatul administrativ, care nu se termină niciodată, în locul muncii pe care vreau şi pe care *trebuie* să o fac, pregătirea misiunii. Este…

Şi-a fluturat mâna, într-un gest neajutorat.

— Stresant, am completat eu.

— Stresant. Dar facem progrese. Centimetru cu centimetru.

— Am constatat că îmi lipseşte dosarul tău. La clinică. Toţi ceilalţi angajaţi şi administratori au câte o fişă medicală. Cu excepţia ta.

S-a uitat în altă parte, apoi a râs, un râs nervos, ca un lătrat.

— Păi… aş prefera ca lucrurile să rămână aşa cum sunt, Tyler. Pentru moment.

— Doctorul Koenig avea alte idei?

— Crede că suntem, cu toţii, puţin duşi. Ceea ce-i adevărat, bineînţeles. Ţi-am spus că şi-a găsit o slujbă de medic pe un vas de croazieră? Îţi poţi imagina asta? Koenig în cămaşă hawaiană, întinzându-le turiştilor tablete de gravol?

— Spune-mi ce nu e în ordine, Jase.

S-a uitat la cerul tot mai întunecat dinspre răsărit. La câteva grade deasupra orizontului atârna o lumină firavă, nu o stea, ci, aproape fără nici o îndoială, unul dintre aerostatele tatălui său.

— Problema e, a spus, aproape în şoaptă, că mi-e puţin frică să nu fiu trecut pe linie moartă tocmai când o să-ncepem să obţinem rezultate. M-a privit stăruitor. Vreau să mă pot încrede în tine, Ty.

— Nu e nimeni aici, în afară de noi doi.

Pe urmă a început, în sfârşit, să-şi înşire simptomele, cu voce scăzută, aproape schematic, de parcă durerea şi slăbiciunea n-ar fi purtat o încărcătură emoţională mai mare decât rateurile unui motor defect. I-am promis nişte analize care nu aveau să apară în înregistrările mele. Şi-a exprimat acordul dând din cap, apoi am abandonat subiectul. Am mai desfăcut câte o bere şi, în cele din urmă, mi-a mulţumit, mi-a strâns mâna, poate cu mai multă solemnitate decât ar fi fost necesar, şi a plecat din casa pe care o închiriase în numele meu, din noul şi nefamiliarul meu cămin.

M-am dus la culcare temându-mă pentru el.

ÎN PROFUNZIME

Am aflat multe despre Periheliu de la pacienţii mei: de la savanţi, cărora le plăcea să vorbească mai mult decât administratorilor, aceştia din urmă fiind, în general, mai taciturni, dar şi de la familiile personalului, care începuseră să-şi abandoneze medicii de la organizaţiile de menţinere a sănătăţii, aflate în dezagregare, în favoarea clinicii din incinta complexului. M-am pomenit, pe neaşteptate, practicând, într-un mod pe deplin funcţional, meseria de medic de familie, iar majoritatea pacienţilor mei erau oameni care pătrunseseră adânc în realitatea Turbionului, înfruntând-o cu bravură şi hotărâre.

— Cinismul se opreşte la poarta principală, mi-a spus unul dintre programatorii misiunii. Ştim cât de important e tot ce facem.

Era o atitudine admirabilă. Şi molipsitoare totodată. În scurt timp, am început să mă consider unul dintre ei, o parte a strădaniei de a extinde influenţa umană în torentul furtunos al timpului din afara Terrei.

În câteva weekenduri am coborât pe coastă, la Kennedy, să văd cum se înălţau rachetele Atlas şi Delta modernizate, vâjâind spre cer din pădurea de platforme de lansare nou construite. La sfârşitul toamnei şi începutul iernii, Jase şi-a lăsat din când în când deoparte activităţile şi m-a însoţit. Încărcăturile utile erau simple dispozitive pre-programate de recunoaştere, ferestre stângace către stele. Modulele recuperabile aveau să coboare în voia vântului (cu excepţia misiunilor eşuate) către Oceanul Atlantic sau către lacurile sărate din deşertul vestic, aducând veşti din lumea de dincolo de lume.

Savuram grandoarea lansărilor. Jase a recunoscut că era fascinat de suspendarea relativistă pe care o reprezentau. Neînsemnatele dispozitive petreceau săptămâni sau chiar luni dincolo de bariera Turbionului, măsurând distanţa până la luna care se îndepărta sau volumul soarelui în expansiune, recăzând însă pe Pământ (în sistemul nostru de referinţă) în după-amiaza lansării, aidoma unor sticluţe fermecate, în care fusese îndesat mai mult timp decât puteau conţine.

După decantarea conţinutului, ştirile aveau să baleieze coridoarele Periheliului: radiaţii gama intense, indicând un

eveniment violent în vecinătatea stelară, striaţii noi pe suprafaţa lui Jupiter, pe măsură ce soarele pompa tot mai multă căldură în atmosfera lui turbulentă, un crater imens, recent apărut pe lună, care nu-şi mai arăta aceeaşi faţă Pământului, rotindu-se acum încet.

Într-o dimineaţă de decembrie, Jase m-a dus în partea opusă a campusului, într-un atelier de proiectare unde fusese montată macheta la scară reală a unei navete marţiene. Ocupa o platformă de aluminiu din colţul unei hale imense, unde, jur împrejurul nostru, alte prototipuri erau asamblate sau echipate pentru testare de către bărbaţi şi femei în costume de polietilenă Tyvek de culoare albă. Dispozitivul mi s-a părut descurajant de mic, o cutie noduroasă, neagră, de dimensiunile unei cuşti de câine, având fixat la unul dintre capete un cioc ce părea maro-gălbui sub lumina necruţătoare a lămpilor din tavan. Dar Jase mi l-a arătat cu mândria unui părinte.

— În esenţă, este alcătuit din trei părţi: motorul ionic şi masa de reacţie, sistemele de navigaţie de la bord şi încărcătura. Motorul reprezintă cea mai mare parte a masei. Nici un fel de comunicaţii: nu poate transmite pe Pământ şi nici n-are nevoie. Programele navetei sunt multiplu redundante, dar aparatura în sine nu e mai mare decât un telefon celular şi e alimentată de panouri solare.

Acestea nu erau ataşate, dar pe perete era fixată reproducerea, în viziune artistică, a vehiculului complet echipat, cuşca de câine fiind transformată într-o libelulă a la Picasso.

— Nu pare destul de puternică pentru a ajunge pe Marte.

— Problema nu e puterea. Motoarele ionice sunt lente, dar încăpăţânate. Exact aşa cum vrem – tehnologie simplă, robustă, rezistentă la uzură. Partea spinoasă e sistemul de navigare, care trebuie să fie inteligent şi autonom. Când traversează Turbionul, obiectele ajung la aşa-numita „viteză temporală”, o descriere greu de înţeles, dar care îşi comunică foarte bine mesajul. Vehiculul lansat prinde viteză şi se încălzeşte – nu relativ la el însuşi, ci relativ la noi înşine –, şi diferenţa are o valoare extrem de mare. Până şi cea mai mică modificare a vitezei sau a traiectoriei, intervenită în timpul lansării, ceva atât de neînsemnat cum sunt o rafală de vânt sau o alimentare prea lentă cu combustibil a motorului auxiliar, te împiedică cu

desăvârşire să prevezi cum şi când va ieşi vehiculul în spaţiul exterior.

— De ce contează?

— Pentru că atât Marte, cât şi Pământul au orbite eliptice, rotindu-se în jurul soarelui cu viteze diferite. Nu există nici o metodă sigură de antecalcul a poziţiei relative a planetelor în momentul intrării vehiculului pe orbită. În esenţă, aparatul trebuie să identifice planeta Marte pe un cer aglomerat şi să-şi schiţeze propria traiectorie. Aşa că avem nevoie de un soft inteligent şi flexibil şi de un motor robust, rezistent la uzură. Din fericire, am făcut rost de amândouă. Tyler, aparatul ăsta e o minunăţie. Simplu în exterior, dar încântător în profunzime. Mai curând sau mai târziu, fiind lăsat la discreţia propriei aparaturi şi excluzând ipoteza unui dezastru, îşi va îndeplini menirea, se va plasa pe orbită în jurul lui Marte.

— Şi apoi?

Jase a zâmbit.

— Esenţa problemei. Iată!

A scos o serie de false bolţuri şi a deschis un panou din partea frontală a machetei, dând la iveală o cameră protejată împotriva şocurilor, divizată în două spaţii hexagonale, ca un fagure de miere. Fiecare dintre acestea adăpostea câte un oval bont, de culoare neagră. Jase l-a scos pe unul din cuibar. Atât de mărunt, încât putea fi ţinut într-o singură mână.

— Seamănă cu o săgeată burduhănoasă, am spus.

— E doar cu puţin mai sofisticat decât o săgeată. Împrăştiem chestiile astea în atmosfera marţiană. Când ajung la o anumită altitudine, le apare o aripioară şi continuă coborârea într-o mişcare de spin, reducându-şi temperatura şi viteza. Acolo unde sunt eliberate, la poli, la ecuator, în funcţie de încărcătura specifică a fiecărui vehicul, caută zone cu mâl sărat în subteran sau gheaţa din cavităţi deschise, dar procedeul de bază e acelaşi. Consideră-le nişte seringi hipodermice, care îi inoculează planetei viaţă.

„Viaţa” era reprezentată, din câte am înţeles, de microbi obţinuţi în laborator, reprezentând o combinaţie a materialelor genetice extrase din bacteriile descoperite în interiorul rocilor din văile uscate ale Antarcticii, din anaerobele capabile să supravieţuiască în ţevile de scurgere ale reactoarelor nucleare, din organismele unicelulare recuperate din mâlul îngheţat de

pe fundul mării Barenţ. Aceste organisme aveau în primul rând rolul unor formatori de sol, meniţi să se înmulţească în timp ce soarele îmbătrânit încălzea suprafaţa planetei, eliberând vaporii de apă şi alte gaze. Pe urmă aveau să sosească soiurile hipermodificate genetic de alge albastre-verzi, doar cu rol de fotosintetizatori, şi, în final, o serie de forme de viaţă ceva mai complexe, capabile să exploateze mediul ambiant creat cu ajutorul lansărilor iniţiale. În cel mai bun caz, Marte avea să rămână pentru vecie un deşert, toată apa eliberată adunându-se în câteva lacuri puţin adânci, sărate, instabile… dar putea fi suficient. Suficient pentru a crea un ţinut locuibil în condiţii limită, unde fiinţele omeneşti să ajungă şi să trăiască. Un milion de secole pentru fiecare an de-al nostru. Verii noştri marţieni ar fi avut timp să dezlege enigme de care noi nu ne apropiam decât pe bâjbâite.

Unde am fi putut crea o rasă de salvatori sau i-am fi îngăduit evoluţiei s-o creeze în numele nostru.

— E greu de crezut că putem face într-adevăr aşa ceva…

— *Dacă* o putem face. E greu să tragi o concluzie evidentă.

— Chiar şi aşa, ca modalitate de rezolvare a problemei…

— E un act de disperare teleologică. Ai perfectă dreptate. Doar să nu ridici vocea. Însă avem de partea noastră o forţă puternică.

— Timpul, am presupus.

— Nu. Timpul reprezintă o dimensiune utilă. Ingredientul activ e viaţa. Adică viaţa în sens abstract: înmulţirea, evoluţia, complexificarea. Viaţa umple fisurile şi crevasele, se perpetuează într-un mod neaşteptat. Am încredere în acest proces: e robust, e perseverent. Ne poate salva? Nu ştiu. Dar există o posibilitate reală.

A zâmbit.

— Dacă ai fi fost preşedintele unui comitet însărcinat de Congres cu gestionarea bugetului, aş fi fost mai puţin evaziv.

Mi-a întins săgeata. Era surprinzător de uşoară, nu depăşea greutatea unei mingi de baseball. Am încercat să-mi imaginez sute de astfel de obiecte revărsându-se din cerul marţian lipsit de nori, impregnând solul steril cu destin uman. Cu indiferent ce destin ne mai rămăsese.

E.D. Lawton a vizitat complexul din Florida la trei luni de la începutul noului an, când au reapărut şi simptomele lui Jason. Îi dispăruseră vreme de luni întregi.

Când mă vizitase, în anul precedent, îşi descrisese starea fără tragere de inimă, dar sistematic. O senzaţie de slăbiciune, o amorţeală a braţelor şi picioarelor, ambele pasagere. Vedere înceţoşată. Ameţeli episodice. Incontinenţă urinară ocazională. Nici unul dintre aceste simptome nu îi întrerupea activitatea, dar deveniseră prea frecvente ca să mai fie ignorate.

Puteau exista o mulţime de cauze, i-am spus, deşi el trebuie să fi înţeles la fel de bine ca mine că probabil era vorba de o problemă neurologică.

Amândoi ne simţiserăm uşuraţi când analizele sângelui demonstraseră prezenţa sclerozei multiple. SM devenise o boală vindecabilă (sau controlabilă) cu zece ani în urmă, odată cu introducerea tratamentului cu sclerostatini obţinuţi pe cale chimică. Una dintre micile ironii ale Turbionului consta în faptul că apariţia sa coincisese cu o serie de progrese ale medicinii, ca urmare a cercetărilor proteinomice. Generaţia noastră, a lui Jason şi a mea, putea pieri, dar nu ucişi de SM, Parkinson, diabet, cancer al plămânilor, arterioscleroză sau boala lui Alzheimer. Ultima generaţie a lumii industrializate avea să fie, probabil, cea mai sănătoasă.

Bineînţeles că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Aproape cinci la sută din cazurile diagnosticate de SM nu răspundeau nici la tratamentul cu sclerostatini, nici la alte terapii. Medicii practicanţi începuseră să vorbească despre aceste cazuri numindu-le scleroză multiplă multi-medicamentos-rezistentă sau chiar considerându-le o altă boală, dar cu aceeaşi simptomatologie.

În privinţa lui Jason, tratamentul iniţial dăduse rezultate. Îi prescrisesem doza minimă zilnică de tremex şi, de atunci, boala fusese în plin regres. Cel puţin până în săptămâna când E.D. sosise la Periheliu cu viclenia unei furtuni tropicale, împrăştiind pe culoare asistenţii trimişi de Congres şi ataşaţii de presă ca pe nişte resturi purtate de vânt.

E.D. era Washingtonul, noi eram Florida, el era administraţia, noi, ştiinţa şi tehnologia. Jase se afla între cele două, într-un echilibru cam precar. Datoria lui era, în esenţă, să verifice dacă directivele comitetului de conducere era aduse la

îndeplinire, dar se ridicase în calea birocraţiei suficient de des pentru ca savanţii să înceteze cu discuţiile despre „nepotism” şi să înceapă să-l invite la o bere. Necazul era, spunea Jase, că E.D. nu se mulţumea să vadă proiectul Marte pus în mişcare, voia să îl conducă până în cele mai mici detalii, încredinţând uneori contractele unor ofertanţi dubioşi, în scopul cumpărării sprijinului Congresului. Personalul îl ponegrea, dar păreau cu toţii destul de încântaţi să-i strângă mâna când venea în oraş.

În anul acela, petrecerea din aula complexului a culminat cu discursul său adresat personalului şi oaspeţilor. Ne-am adunat cu toţii, ascultători ca nişte şcolari, dar dând dovadă de un entuziasm mult mai plauzibil, şi, imediat ce audienţa şi-a ocupat locurile, Jason s-a ridicat în picioare, prezentându-şi tatăl. L-am urmărit cu privirea în timp ce urca treptele scenei şi se instala pe podium. I-am remarcat mişcarea necontrolată a braţului stâng la nivelul coapsei şi am observat cum s-a întors, pivotând stângaci pe călcâie, când a strâns mâna tatălui său.

L-a prezentat succint, dar cu eleganţă, şi s-a topit în mulţimea de demnitari din spatele scenei. E.D. a făcut un pas înainte. Împlinise şaizeci de ani înainte de Crăciun, dar ar fi putut trece drept un tip atletic, de numai cincizeci, cu stomacul plat sub costumul din trei piese, cu părul rar tuns scurt, într-un stil cazon, înviorător. A ţinut o cuvântare demnă de discurs electoral, lăudând administraţia Clayton pentru ideile sale anticipatoare, iar personalul adunat pentru devotamentul faţă de „viziunea Periheliu”, pe fiul său pentru o „organizare inspirată”, iar inginerii şi tehnicienii pentru „aducerea la viaţă a unui vis şi, dacă vom avea succes, aducerea vieţii pe o planetă sterilă şi revigorarea speranţelor acestei lumi pe care încă o mai numim căminul nostru”. Ovaţii, o fluturare de mână, un zâmbet ameninţător, şi apoi a dispărut, ascuns ca prin minune de clica lui de bodyguarzi.

O oră mai târziu, am dat de urma lui Jase în restaurantul executivului, unde stătea la o măsuţă, pretinzând că citea reproducerea unui articol din *Astrophysics Review*.

M-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

— Cât de rău e?

A zâmbit fără vlagă.

— Vorbeşti despre vizita vijelioasă a tatălui meu?

— Ştii despre ce vorbesc.

A coborât vocea.

— Am luat medicamentele. La ora indicată, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Dar a revenit. Foarte puternic în dimineaţa asta. Braţul stâng, piciorul stâng, ace şi cuie. Şi se agravează. E mai rău ca niciodată. Din ce în ce mai rău, aproape de la o oră la alta. Un curent electric care-mi trece printr-o jumătate de corp.

— Ai timp să treci pe la infirmerie?

— Am timp, dar... s-a oprit, şi ochii i-au scânteiat. S-ar putea să n-am posibilitatea. Nu vreau să te-alarmez. Dar mă bucur c-ai apărut. În clipa asta, n-am certitudinea că pot să merg. Am reuşit să ajung aici după discursul lui E.D. Dar sunt aproape sigur că, dacă încerc să mă ridic, o să cad. Nu cred că pot să merg. *Ty, nu sunt în stare să merg.*

— Chem ajutoare.

S-a îndreptat în scaun.

— În nici un caz. Dacă-i nevoie, stau aici până când nu mai e nimeni prin preajmă, cu excepţia paznicului de noapte.

— E absurd.

— Sau m-ai putea ajuta, cu *discreţie,* să mă ţin pe picioare. Ne aflăm la, cât să fie, douăzeci sau treizeci de metri de infirmerie? Dacă mă înşfaci de braţ şi părem foarte apropiaţi, o să mergem, probabil, până acolo fără să atragem atenţia.

Am cedat, nu pentru că aş fi fost de acord cu pretenţia absurdă, ci pentru că părea singurul mod de a-l duce în cabinetul meu. L-am prins de braţul stâng, în timp ce el s-a proptit cu dreptul de marginea mesei, ridicându-se. Am reuşit să traversăm sala fără să ne împleticim, cu toate că el îşi târa piciorul stâng într-un mod greu de mascat. Din fericire, nimeni nu ne privea cu prea multă atenţie. Odată ajunşi pe coridor, am luat-o pe lângă perete, unde mersul lui târşâit sărea mai puţin în ochi.

— Stop, a şoptit Jason, când un membru important al conducerii a apărut în capătul culoarului, şi am rămas locului, ca şi cum am fi discutat cu nonşalanţă, iar el s-a sprijinit de o vitrină, încleştându-şi mâna dreaptă de raftul de oţel cu atâta înverşunare încât i s-au albit încheieturile degetelor şi sudoarea i-a îmbrobonit fruntea.

Reprezentantul executivului a trecut salutându-ne fără cuvinte, cu o înclinare a capului.

Când am ajuns la intrarea clinicii, îi sprijineam aproape toată greutatea corpului. Din fericire, Molly Seagram lipsea din cabinet şi, odată ce am închis uşa exterioară, am fost singuri. L-am ajutat să se aşeze pe un pat, într-unul dintre cabinete, şi m-am întors în zona recepţiei, unde i-am lăsat un bilet lui Molly, să mă asigur că n-aveam să fim deranjaţi.

Când m-am întors, Jason plângea. Nu hohotea, dar lacrimile îi brăzdau obrajii şi îi zăboveau pe bărbie.

— E al naibii de îngrozitor.

S-a ferit să mă privească în ochi.

— Nu m-am putut reţine, a spus. Îmi cer scuze. Nu m-am putut reţine.

Îşi pierduse controlul băşicii udului.

L-am ajutat să se îmbrace cu un halat medical, i-am spălat hainele ude în chiuveta din cabinet şi le-am pus să se usuce în faţa unei ferestre însorite din magazia rar folosită, aflată în spatele dulapurilor cu medicamente. În ziua aceea nu aveam prea mult de lucru, şi am folosit asta drept pretext ca să-i dau lui Molly o după-amiază liberă.

Jason şi-a recăpătat sângele rece într-o oarecare măsură, cu toate că arăta slăbit în halatul de hârtie.

— Ziceai că e o boală vindecabilă. Spune-mi ce n-a mers cum trebuia.

— E tratabilă, Jase. Pentru cei mai mulţi dintre pacienţi, de cele mai multe ori. Dar există şi excepţii.

— Şi ce, eu sunt una dintre ele? Am câştigat la loteria veştilor proaste?

— Ai o recidivă. E o manifestare tipică a bolii netratate: perioade de invaliditate urmate de intervale de atenuare. E posibil ca, pur şi simplu, să reacţionezi cu întârziere la tratament. În anumite cazuri, cantitatea de substanţă medicamentoasă din organism trebuie să se menţină la un anumit nivel pe o perioadă mai lungă de timp înainte de a-şi dovedi întreaga eficienţă.

— Au trecut şase luni de când mi-ai prescris tratamentul. Şi mă simt mai rău, nu mai bine.

— Am putea trece de la un tip de sclerostatin la altul, să vedem dacă e de folos. Cu toate că, din punct de vedere chimic, sunt toate similare.

— Deci schimbarea tratamentului n-are efect.
— S-ar putea să aibă. Sau să nu aibă. O să încercăm înainte de a o exclude.
— Şi dacă nu dă rezultate?
— Atunci o să-ncetăm să vorbim despre vindecarea bolii şi o să ne concentrăm asupra menţinerii ei sub control. Chiar şi netratată, SM nu poate fi considerată o condamnare la moarte. O mulţime de oameni se bucură de o revenire completă între două atacuri şi reuşesc să ducă o viaţă relativ normală.
Deşi am omis să adaug că, în asemenea cazuri, manifestările erau rareori atât de grave şi de agresive cum părea să se întâmple cu Jason.
— Tratamentul obişnuit al regresiunilor constă într-un cocteil de medicamente antiinflamatoare, de inhibitori proteici selectivi şi stimulante cu ţintă precisă ale sistemului nervos central. Poate fi extrem de eficient în ce priveşte suprimarea simptomelor şi încetinirea evoluţiei bolii.
— Bun, a zis Jason. Excelent. Scrie-mi o reţetă.
— Nu e chiar atât de simplu. Ar trebui să iei în considerare efectele secundare.
— Cum ar fi?
— Poate nimic. Poate câteva tulburări psihice, o uşoară depresie sau episoade maniacale. O oarecare oboseală fizică generalizată.
— Dar o să par normal?
— După toate probabilităţile.
Pe moment şi pentru încă zece, cincisprezece sau chiar mai mulţi ani.
— Dar e o metodă de a ţine boala sub control, nu un tratament, o ciupire a frânei, nu o oprire completă. Boala poate reveni, dacă trăieşti destul de mult.
— Cu toate astea, îmi garantezi cel puţin un deceniu?
— În măsura în care se poate oferi o garanţie în meseria mea.
— Un deceniu, a spus, dus pe gânduri. Sau un miliard de ani. Depinde cum priveşti lucrurile. Poate că e suficient. Ar trebui să fie suficient, nu crezi?
N-am întrebat: Suficient pentru ce?
— Dar, între timp…

— Nu vreau un „între timp”, Tyler. Nu-mi pot permite să-mi întrerup activitatea şi nu vreau să afle nimeni despre asta.

— Nu e ceva de care să-ţi fie ruşine.

— Nu mi-e ruşine.

A arătat cu mâna dreaptă spre halatul de hârtie.

— Mă simt al naibii de umilit, dar nu mi-e ruşine. Nu e o problemă psihologică. E vorba despre ce fac aici, la Periheliu. De ce mi se permite să fac. E.D. detestă bolile. Detestă orice slăbiciune. A început s-o deteste pe Carol din ziua când băutura a devenit pentru ea o problemă.

— Nu crezi c-ar înţelege?

— Îmi iubesc tatăl, dar nu sunt orb la defectele lui. Nu, n-ar înţelege. Influenţa pe care o am la Periheliu depinde în întregime de E.D. Pe moment, e puţin cam precară. Am avut nişte diferende. Dacă ar începe să mă considere un handicapat, m-ar exila într-o staţiune scumpă de tratament din Elveţia sau din Bali înainte de sfârşitul săptămânii, spunându-şi că o face pentru binele meu. Încă şi mai rău, ar fi convins de asta.

— Ce anume vrei să faci public e treaba ta. Dar trebuie să mergi la un neurolog, nu doar la medicul generalist al companiei.

— Nu!

— Jase, dacă nu mergi la un specialist, nu pot continua să te tratez cu conştiinţa împăcată. Deja mi-am asumat un risc, trecându-te pe tremex fără să mă consult cu un medic specializat în afecţiunile creierului.

— Ai rezultatul RMN-ului şi al analizelor sângelui. Ce altceva îţi mai trebuie?

— Ideal ar fi să am un laborator de spital complet echipat şi o diplomă de neurolog.

— Prostii. Ai spus chiar tu, SM nu mai înseamnă mare lucru în ziua de azi.

— Cu excepţia cazurilor în care nu răspunde la tratament.

— Nu pot...

Voia să aducă argumente. Dar era vizibil obosit, o oboseală neomenească. Extenuarea ar fi putut reprezenta un alt simptom al recidivei, cu toate că se solicitase din greu în săptămânile dinaintea vizitei lui E.D.

— O să facem un târg. Merg la un specialist, dacă poţi aranja asta în mod discret şi fără să apară în fişa mea medicală de la

Periheliu. Dar trebuie să fiu pe picioare. Trebuie să fiu pe picioare mâine. Adică să pot merge fără ajutor şi să nu mă scap pe mine. Cocteilul ăla de medicamente despre care vorbeai poate avea o acţiune atât de rapidă?

— De obicei. Dar, fără un consult neurologic...

— Tyler, trebuie să-ţi spun că apreciez ce faci pentru mine, dar îmi pot cumpăra un doctor mai cooperant, dacă e necesar. Tratează-mă acum şi o să merg la un specialist, o să fac orice crezi tu că e bine. Dar dacă îţi închipui că o să apar la serviciu într-un scaun cu rotile şi cu un cateter în penis, te înşeli al dracului de mult.

— Chiar dacă-ţi scriu o reţetă, n-o să-ţi treacă peste noapte. E nevoie de două zile.

— S-ar putea să-mi permit două zile libere.

A chibzuit o vreme.

— OK! a spus, în cele din urmă. Vreau medicamentele şi vreau să mă scoţi de-aici fără să atragem atenţia. Dacă o poţi face, mă dau pe mâna ta. Fără cârtire.

— Medicii nu se târguiesc, Jase.

— Accepţi sau refuzi, Hipocrate.

N-am început să-l tratez cu întregul cocteil, farmacia noastră n-avea în stoc toate medicamentele, dar i-am dat un stimulant al sistemului nervos central care trebuia să-i redea cel puţin controlul asupra vezicii şi abilitatea de a merge fără ajutor în următoarele câteva zile. Efectul negativ era o stare de iritare, o răceală a minţii, asemănătoare, după cum mi s-a spus, cu ultima senzaţie remanentă după ce te-ai drogat cu cocaină. I-a ridicat tensiunea arterială şi s-a ales cu pungi negre sub ochi.

Am aşteptat până ce a plecat majoritatea personalului şi în complex n-a mai rămas decât schimbul de noapte. Jase a trecut prin faţa biroului de recepţie al parcării mergând ţeapăn, dar fără să dea de bănuit, şi-a fluturat prieteneşte mâna către doi colegi întârziaţi şi s-a prăbuşit pe scaunul pasagerului din maşina mea. L-am dus acasă.

El mă vizitase de câteva ori în casa mea închiriată, dar eu nu mai pusesem piciorul în locuinţa lui până atunci. Mă aşteptasem la ceva care să-i reflecte statutul din cadrul fundaţiei Periheliu. De fapt, apartamentul în care dormea – era evident că făcea puţine alte lucruri în locul acela – era plasat

într-un complex modest de locuinţe, de unde se zărea o fâşie de ocean. Îl mobilase cu o canapea, un televizor, un birou, două corpuri de bibliotecă şi cu o conexiune media/ internet de bandă largă. Pereţii erau goi, cu excepţia spaţiului de deasupra biroului, unde lipise cu scotch o diagramă desenată de mână, care descria evoluţia liniară a sistemului solar, de la naşterea soarelui şi până la colapsul lui final, sub forma unei pitice albe arzând mocnit, cu istoria speciei umane abătându-se de la linie într-un loc marcat drept „TURBIONUL”. Corpurile de bibliotecă erau pline cu reviste şi lucrări academice, fiind împodobite cu doar trei fotografii înrămate: a lui E.D. Lawton, a lui Carol Lawton şi a Dianei, cu o mină serioasă, surprinsă, probabil, cu vreo zece ani în urmă.

Jase s-a întins pe sofa. Arăta ca un studiu de paradox, cu trupul în repaus şi cu ochii strălucind, într-o stare de hiperalertă indusă de medicamente. M-am dus în mica bucătărie alăturată, am făcut o omletă (nici unul dintre noi nu mai mâncase de la micul dejun) în timp ce Jason vorbea. Vorbea şi iar vorbea. Continua să vorbească.

— Bineînţeles, a spus la un moment dat, ştiu că sunt mult prea vorbăreţ, sunt conştient, dar nici măcar nu mă pot gândi să dorm. Senzaţia asta o să dispară?

— Dacă faci un tratament de durată cu cocteilul de medicamente, atunci efectul stimulativ vizibil o să dispară.

I-am adus farfuria lângă canapea.

— Accelerează foarte mult gândirea. Ca una dintre pilulele alea toceşte-pentru-examen pe care o ia lumea. Dar te linişteşte fizic. Mă simt ca o reclamă cu neon de pe o clădire părăsită. Cu toate luminile aprinse, dar, în esenţă, pustiit. Ouăle, ouăle sunt foarte bune. Mulţumesc.

A pus farfuria alături. Mâncase, poate, cât ar fi încăput într-o lingură.

M-am aşezat la biroul lui, cu ochii la diagrama Turbionului de pe peretele din faţă. Mă întrebam cum era să trăieşti cu acea viziune dezolantă a originilor omenirii şi a destinului ei, a speciei umane ca eveniment limitat din viaţa unei stele obişnuite. Desenase cu o cariocă pe o coală de hârtie maro, pentru împachetat.

Mi-a urmărit privirea.

— Este evident că cineva ne îndeamnă să facem *ceva anume...*

— Cine anume?

— Ipoteticii. Dacă-i numim aşa. Şi cred că trebuie. Ca toată lumea. Aşteaptă ceva de la noi. Nu ştiu ce. Un dar, un semnal, un sacrificiu satisfăcător.

— De unde ştii?

— Nu-i cine ştie ce observaţie originală. De ce Turbionul e permeabil pentru artefactele umane, de genul sateliţilor, dar nu şi pentru meteoriţi sau măcar pentru particulele Brownlee? Evident că *nu* este o barieră, n-a fost niciodată cuvântul potrivit.

Sub influenţa stimulantului, Jase părea să se fi îndrăgostit în mod deosebit de cuvântul *evident.*

— Evident că e un filtru selectiv. Ştim că filtrează energia care ajunge pe suprafaţa Pământului. Ipoteticii vor să ne păstreze teferi şi nevătămaţi sau cel puţin să păstreze sistemul ecologic terestru, dar de ce ne permit accesul în spaţiu? Chiar şi după ce am trimis bombe atomice asupra singurelor două artefacte corelate cu Turbionul pe care le-a descoperit vreodată cineva? Ce *aşteaptă* de la noi, Ty? Care e premiul?

— Poate că nu e un premiu. Poate e o răscumpărare. Plătiţi şi vă lăsăm în pace.

A clătinat din cap.

— E prea târziu să ne mai lase în pace. Acum avem nevoie de ei. Şi încă nu putem exclude ipoteza că sunt binevoitori sau cel puţin benigni. Adică, închipuie-ţi că n-ar fi venit atunci când au venit. Către ce ne îndreptam? Mulţi sunt de părere că ne aflam în faţa ultimului nostru secol de existenţă în chip de civilizaţie viabilă, poate chiar şi ca specie. Încălzire globală, suprapopulare, moartea oceanelor, pierderea terenurilor agricole, proliferarea bolilor, ameninţarea războiului nuclear sau biologic...

— Poate că ne-am fi autodistrus, dar cel puţin ar fi fost din vina noastră.

— Aşa să fi fost? Mai exact, a cui vină? A ta? A mea? Nu, ar fi fost rezultatul acţiunilor mai multor miliarde de oameni care luau decizii relativ inofensive: să aibă copii, să meargă la lucru cu maşina, să-şi păstreze slujba, să-şi rezolve mai întâi problemele pe termen scurt. Când ajungi în punctul în care

până şi cele mai banale activităţi sunt pedepsite cu anihilarea speciei, atunci, evident, evident, te afli în punctul critic, într-un alt soi de punct de unde nu mai există întoarcere.

— Şi e de preferat să fii mistuit de soare?

— Asta încă nu s-a-ntâmplat. Şi steaua noastră nu e prima care arde complet. Galaxia e presărată cu pitice albe care s-ar putea să fi găzduit cândva planete locuibile. Te întrebi vreodată ce s-a întâmplat cu *locuitorii lor?*

— Foarte rar, am răspuns.

Am traversat parchetul dezgolit, îndreptându-mă spre bibliotecă, spre fotografiile de familie. Iată-l pe E.D., zâmbind către aparat, un bărbat ale cărui zâmbete nu erau niciodată pe deplin convingătoare. Asemănarea fizică dintre el şi Jason era foarte clară. (Era evidentă, ar fi spus acesta din urmă.) Maşină similară, o altă stafie[1].

— Cum ar putea continua viaţa după o catastrofă stelară? Depinde despre ce fel de „viaţă" vorbim. Discutăm despre viaţa organică sau despre orice tip de buclă de feedback autocatalitică? Ipoteticii sunt de natură organică? Iată o întrebare interesantă prin ea însăşi...

— Încearcă neapărat să dormi.

Era trecut de miezul nopţii. Folosea cuvinte pe care nu le înţelegeam. Am luat fotografia lui Carol. În cazul ei, asemănarea era mai subtilă. Fotograful o prinsese într-una dintre zilele ei bune: îşi ţinea ochii deschişi, nu avea pleoapele blocate într-o poziţie intermediară, de drapel în bernă, iar zâmbetul ei, o îndepărtare aproape imperceptibilă a buzelor subţiri, deşi răutăcios, nu era pe de-a-ntregul lipsit de autenticitate.

— Poate extrag minereuri din soare, a spus Jason, continuând să vorbească despre ipotetici. Erupţiile solare ne pot oferi date sugestive. Ce i-au făcut Pământului necesită o

---

[1] Aluzie la „doctrina fantomei din maşină", expresie cu care filozoful Gilbert Ryle numeşte diferenţierea trup-minte făcută de cartezieni, pe care o respinge în *The Concept of the Mind* (*Conceptul minţii*, 1949). Arthur Koestler analizează şi el sintagma, în cartea *The Ghost in the Machine* (*Stafia din maşină*, 1967), dar perspectiva este alta, şi anume alunecarea omenirii spre autodistrugere. Scriitorul consideră că dezvoltarea creierului uman s-a făcut pe structura celui primitiv, pe care îl numeşte „fantoma din maşină". Aceasta poate prelua uneori controlul, fiind responsabilă pentru ură, mânie şi alte asemenea sentimente (n. tr.).

cantitate foarte mare de energie. Echivalentul congelării unei mase de substanţă de dimensiunile unei planete la o temperatură apropiată de zero absolut. Aşa că, unde-i priza? Cel mai probabil, e soarele. Am observat o reducere pronunţată a exploziilor de mari dimensiuni de când există Turbionul. S-ar putea extrage printr-un procedeu particulele de mare energie înainte de a ajunge în heliosferă. Exploatarea soarelui, Tyler! Un procedeu tehnologic sfidător, aproape tot atât de uluitor ca Turbionul.

Am luat fotografia înrămată a Dianei. Era înaintea căsătoriei cu Simon Townsend. Îi surprinsese o anumită nelinişte interioară, de parcă o idee derutantă tocmai ar fi făcut-o să-şi îngusteze ochii. Era frumoasă fără să fi făcut vreun efort, dar nu tocmai în largul ei, plină de farmec şi, în acelaşi timp, uşor confuză.

Aveam atât de multe amintiri despre ea. Dar erau vechi de ani de zile, dispărând în trecut cu o viteză aproape comparabilă cu a Turbionului. Jason m-a văzut ţinând fotografia în mână şi a tăcut pentru câteva momente binecuvântate. Apoi a spus:

— Tyler, obsesia asta e nedemnă de tine.

— Nu are aproape nimic dintr-o obsesie.

— De ce? Pentru că eşti mai presus de Diane sau fiindcă te temi de ea? Dar aş putea să-i pun şi ei aceeaşi întrebare. Dacă ar suna vreodată. Simon o ţine din scurt. Presupun că ei îi lipsesc vechile zile ale NI, când mişcarea era plină de unitarieni despuiaţi şi de evanghelişti hipioţi. Preţul pietăţii e mai exorbitant acum. Din când în când, vorbeşte cu Carol, a mai adăugat.

— Măcar e fericită?

— Diane se află printre fanatici. S-ar putea să fie şi ea una. Fericirea nu e o opţiune.

— Crezi că e în pericol?

A ridicat din umeri.

— Cred că trăieşte viaţa pe care şi-a ales-o. Ar fi putut face alte alegeri. De exemplu, s-ar fi putut mărita cu tine, Tyler, dacă n-ar fi fost fantezia aia ridicolă a ei...

— Care fantezie?

— Că E.D. e tatăl tău. Că e sora ta biologică.

M-am îndepărtat în pripă de bibliotecă şi am dărâmat fotografiile pe podea.

— E ridicol!

— Evident ridicol. Dar nu cred c-a renunţat cu totul la ideea asta în timpul facultăţii.

— Cum de şi-a putut închipui vreodată…

— A fost o fantezie, nu o teorie. Gândeşte-te! Între Diane şi E.D. n-a existat niciodată prea multă afecţiune. Simţea că o ignoră. Într-un anumit sens, avea dreptate. E.D. nu şi-a dorit niciodată o fată. Voia un moştenitor, unul de parte bărbătească. Din punctul lui de vedere, Diane era ceva care distrage atenţia. Se aştepta să fie educată de Carol, iar ea… A ridicat din umeri. Carol nu s-a dovedit la înălţimea îndatoririi.

— Aşa că a inventat… povestea asta?

— O considera o deducţie. Explica de ce vă lăsa E.D. pe mama ta şi pe tine să locuiţi pe proprietatea noastră. Explica nefericirea neîntreruptă a lui Carol. Şi, în esenţă, o făcea pe ea însăşi să se simtă mai bine. Mama ta era mai blândă şi mai atentă faţă de ea decât a fost Carol vreodată. Îi plăcea ideea existenţei unei legături de sânge cu familia Dupree.

M-am uitat la Jason. Avea tenul palid, pupilele dilatate, privirea rece şi îndreptată spre fereastră. Mi-am amintit că îmi era pacient, că avea o reacţie psihologică previzibilă la un medicament puternic, că tot el, cu doar câteva ore în urmă, plânsese din cauza propriei incontinenţe urinare.

— Jason, chiar trebuie să plec.

— De ce, toate astea sunt atât de şocante? Credeai că te poţi maturiza fără nici o suferinţă?

Pe urmă, înainte de a fi avut timp să-i răspund, şi-a întors pe neaşteptate capul şi mi-a întâlnit ochii pentru prima oară, pe toată durata serii.

— Oh, Doamne. Încep să cred că m-am purtat urât.

— Medicamentele… am spus.

— M-am purtat monstruos. Tyler, îmi pare rău.

— O să te simţi mai bine după o noapte de somn. Dar n-ar trebui să te întorci la Periheliu în următoarele două zile.

— Nu, sigur nu. O să treci pe-aici mâine?

— Da.

— Îţi mulţumesc.

Am plecat fără să-i răspund.

GRĂDINĂRIT CELEST

Aceea a fost iarna rampelor de lansare.

S-au construit platforme noi, nu numai la Canaveral, ci şi de-a lungul deşertului din sud-vest, în sudul Franţei şi în Africa ecuatorială, la Jiuquan şi la Xichang, în China, la Baikonur şi Svobodnyy, în Rusia. Rampe pentru lansările de seminţe către Marte şi rampe mai solide, pentru aşa-numitele Stocuri Mari, rachetele enorme care aveau să-i transporte pe voluntarii dispuşi să trăiască în condiţii limită, dacă terraformarea rudimentară dădea rezultate. În iarna aceea, platformele de lansare au crescut ca nişte păduri de fier şi oţel, exuberante, luxuriante, înrădăcinate în beton şi udate din rezervoarele de bani federali.

Primele rachete cu seminţe au fost, într-un fel, mai puţin spectaculoase decât facilităţile de lansare construite să le susţină. Erau produse în serie, pornindu-se de la vechile modele Titan şi Delta, nici măcar cu un dram sau cu un microcip mai complicate decât era necesar, şi în timp ce iarna avansa către primăvară au populat platformele într-un număr uluitor de mare. Nave spaţiale ca nişte păstăi de plop american, pregătite să transporte viaţa în stare latentă către un sol îndepărtat şi steril.

Într-un anume fel, era primăvară în întregul sistem solar, sau cel puţin o vară indiană prelungită. Pe măsură ce soarele îşi consuma inima de heliu, zona locuibilă din sistem era în expansiune, începând să includă planeta Marte, aşa cum avea să o înglobeze, în cele din urmă, pe Ganymede, luna acoperită de ape a lui Jupiter, o altă ţintă potenţială a unui stadiu mai târziu al terraformării. Pe Marte, cantităţi imense de bioxid de carbon îngheţat şi de apă sub formă de gheaţă începeau să sublimeze în atmosferă, după milioane de veri din ce în ce mai călduroase. La începutul Turbionului, presiunea atmosferică marţiană la nivelul solului era de aproximativ opt milibari, fiind tot atât de rarefiată ca aerul de la altitudinea de cinci kilometri deasupra Everestului. Acum, chiar şi fără intervenţia umană, climatul planetei ajunsese echivalent cu cel de pe un vârf de munte arctic scăldat în bioxid de carbon lichid – plăcut, după standardele marţiene.

Dar noi aveam de gând să ducem lucrurile mai departe. Intenţionam să adăugăm oxigen în aerul planetei, să-i înverzim

ţinuturile joase, să creăm lacuri acolo unde gheaţa subterană care se topea ţâşnea acum în chipul unor gheizere de vapori sau al unor suspensii de nămol toxic.

În timpul iernii rampelor de lansare, am fost periculos de optimişti.

Pe trei martie, cu puţin timp înainte de data programată pentru primul val de lansări al seminţelor, Carol Lawton m-a sunat acasă, povestindu-mi că mama suferise un atac cerebral sever şi că nu erau speranţe să supravieţuiască.

Am aranjat cu un medic din zonă să-mi ţină locul la Periheliu, apoi am plecat cu maşina la Orlando şi mi-am rezervat un loc la primul zbor către D.C. din dimineaţa următoare.

Carol m-a aşteptat la aeroportul internaţional Reagan, părând să nu fi băut nimic. Şi-a deschis braţele şi m-a îmbrăţişat, ea, femeia care, în toţi anii trăiţi pe proprietatea ei, nu manifestase faţă de mine nimic mai mult decât o indiferenţă confuză. Pe urmă s-a tras înapoi şi mi-a pus pe umeri mâinile tremurătoare.

— Îmi pare atât de rău, Tyler.

— E încă în viaţă?

— Se agaţă de viaţă. Ne aşteaptă o maşină. Putem vorbi pe drum.

Am urmat-o la un vehicul care trebuie să fi fost trimis de E.D. însuşi, o limuzină neagră cu numere federale. Şoferul abia dacă a scos o vorbă în timp ce îmi punea valizele în portbagaj, şi-a ridicat pălăria când i-am mulţumit şi s-a instalat la volan, pe locul său, izolat cu meticulozitate de compartimentul luxos al pasagerilor. S-a îndreptat spre spitalul universitar George Washington fără să i se fi spus.

Carol era mai slabă decât mi-o aminteam, aducând cu o pasăre rezemată de tapiseria de piele. A scos o batistă de bumbac din geanta minusculă, tamponându-şi ochii.

— Toate aceste lacrimi ridicole, a spus. Ieri mi-am pierdut lentilele de contact. Într-un fel, le-am plâns, dacă îţi poţi imagina aşa ceva. Există anumite lucruri pe care le luăm drept sigure. Pentru mine, aşa era s-o am pe mama ta în casă, ţinând lucrurile în ordine, sau să ştiu măcar că era în apropiere, de partea cealaltă a peluzei. Mă trezeam în toiul nopţii, nu dorm

profund, probabil că nu te miră, mă trezeam cu senzaţia că lumea era fragilă şi că aş fi putut să cad prin ea, să cad prin podea şi să continui să mă prăbuşesc la nesfârşit. Pe urmă mă gândeam la ea, acolo, în Casa Mică, dormind adânc. Era ca o dovadă prezentată la tribunal. Proba A, Belinda Dupree, posibilitatea existenţei unei linişti a minţii. Era stâlpul gospodăriei, Tyler, fie că ştiai sau nu.

Cred că ştiusem. De fapt, existase o singură gospodărie, deşi, copil fiind, sesizasem mai ales deosebirile dintre cele două locuinţe: casa mea, modestă, dar liniştită, şi Casa Mare, unde jucăriile erau mai scumpe şi certurile mai urâte.

Am întrebat dacă E.D. trecuse pe la spital.

— E.D.? Nu. E ocupat. Trimiterea navelor spaţiale spre Marte pare să implice o grămadă de mese luate în oraş. Ştiu că tot asta îl reţine şi pe Jason în Florida, dar cred că el se ocupă de partea practică a problemei, dacă există o asemenea parte, în timp ce E.D. e, mai degrabă, un magician de scenă, scoate bani din diverse pălării. Dar sunt sigură c-o să-l vezi la înmormântare.

M-am cutremurat, iar ea mi-a aruncat o privire plină de scuze.

— Dacă şi când. Dar doctorii spun...

— Nu se aşteaptă să-şi revină.

— E pe moarte. Da. Ca de la medic la medic. Ţii minte, Tyler? Am practicat cândva meseria asta. Pe vremuri, când eram în stare de aşa ceva. Şi acum tu eşti doctor, o practici tu însuţi. Doamne.

I-am apreciat francheţea. Poate că asta explica de ce era neaşteptat de trează. Se întorsese în lumea strălucitor luminată pe care o evita de douăzeci de ani şi totul era exact atât de cumplit cum îşi aducea aminte.

Am sosit la spitalul universitar George Washington. Carol era cunoscută deja de asistentele din secţia de reanimare, aşa că am intrat direct în rezerva mamei.

— Intri? am întrebat, când am văzut-o pe Carol ezitând în uşă.

— Eu... nu, nu cred. Deja mi-am luat rămas-bun de mai multe ori. Trebuie să stau undeva unde aerul nu miroase a dezinfectant. O să aştept în parcare şi-o să fumez o ţigară cu brancardierii. Ne întâlnim acolo?

I-am spus că da.

În rezervă, mama era inconştientă, captivă în aparatura de menţinere a vieţii, cu respiraţia reglată de o maşină care şuiera de fiecare dată când i se umfla şi i se relaxa cutia toracică. Avea părul mai alb decât îmi aduceam aminte. Am atins-o pe obraz, dar n-a reacţionat.

Unul dintre instinctele nefireşti, de medic, m-a făcut să-i ridic o pleoapă, cu intenţia de a-i verifica dilatarea pupilelor. Dar, după atac, avusese o hemoragie oculară. Ochiul inundat de sânge avea culoarea unei roşii.

Am plecat de la spital cu maşina lui Carol, dar i-am refuzat invitaţia la cină, spunându-i că aveam să-mi pregătesc singur ceva de mâncare.

— O să găseşti cu siguranţă ceva în bucătăria mamei tale. Dar eşti mai mult decât binevenit dacă vrei să stai în Casa Mare. Deşi acum, când mama ta nu mai conduce personalul, e o oarecare dezordine. Sunt sigură că putem găsi o cameră de oaspeţi acceptabilă.

I-am mulţumit, dar i-am spus că preferam să stau de partea cealaltă a peluzei.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.

Stând pe pietrişul aleii, a traversat cu privirea întinderea ierbii, uitându-se lung la Casa Mică, de parcă atunci ar fi văzut-o limpede pentru prima oară.

— Mai ai cheia...?

— Da, am răspuns.

— Bine, atunci. Las la alegerea ta. La spital au ambele numere de telefon, dacă se întâmplă ceva.

Carol m-a îmbrăţişat din nou şi a urcat scările verandei fără cine ştie ce nerăbdare, dar cu o fermitate care demonstra că nu mai băuse de destul de multă vreme.

Mi-am purtat paşii înspre casa mamei. Mai mult a ei decât a mea, mi-am spus, cu toate că urmele prezenţei mele nu fuseseră îndepărtate. Când plecasem la universitate, îmi despuiasem micul dormitor, împachetând tot ce era important pentru mine, dar mama îmi păstrase patul şi umpluse spaţiile goale (rafturile de pin, pervazul ferestrei) cu ghivece cu flori ce se uscau, în lipsa ei, cu repeziciune. Le-am udat. În restul casei era curat, peste tot. Diane descrisese odată modul în care se

ocupa mama de gospodărie numindu-l „liniar”, termen care, cred eu, voia să însemne sistematic, dar nu obsesiv. Am trecut în revistă salonul, bucătăria, am aruncat o privire în dormitorul ei. Nu erau toate lucrurile la locul lor. Dar toate *aveau* un loc al lor.

La căderea nopţii, am tras draperiile şi, ca o luare de poziţie împotriva morţii, am aprins lumina în fiecare dintre camere, mai multe lumini decât ar fi considerat mama că era potrivit să aprindă, cu indiferent ce ocazie. M-am întrebat dacă strălucirea de dincolo de fâşia de pământ de un cafeniu iernatic atrăsese atenţia lui Carol şi dacă i se părea reconfortantă sau alarmantă.

În seara aceea, E.D. a ajuns acasă în jur de ora nouă şi a fost suficient de amabil ca să-mi bată la uşă şi să-şi exprime compasiunea. În lumina becului de pe verandă, părea stânjenit, cu costumul lui făcut la comandă acum în dezordine. Aburul respiraţiei i se înălţa în răcoarea serii. Şi-a atins buzunarele, cel de la piept şi cele laterale, cu un gest inconştient, ca şi cum ar fi uitat ceva sau, pur şi simplu, ca şi cum n-ar fi ştiut ce era de făcut cu mâinile.

— Îmi pare rău, Tyler, a spus.

Condoleanţele lui păreau grosolan de premature, de parcă moartea mamei ar fi fost nu un simplu fapt inevitabil, ci unul bine stabilit. O ştersese deja de pe listă. Dar ea mai respira încă, am cugetat, sau cel puţin prelucra oxigenul, la câţiva kilometri depărtare, singură în rezerva ei din spitalul George Washington.

— Vă mulţumesc, domnule Lawton.

— Iisuse, Tyler, spune-mi E.D. Ca toţi ceilalţi. Jason îmi povesteşte că faci treabă bună în Florida, la Periheliu.

— Pacienţii mei sunt mulţumiţi.

— Grozav. Orice contribuţie contează, oricât ar fi de neînsemnată. Ascultă, Carol te-a trimis să stai aici? Pentru că, dacă vrei, am o cameră de oaspeţi pregătită.

— Mă simt bine unde mă aflu.

— OK. Înţeleg. Bate la uşa noastră dacă ai nevoie de ceva, bine?

A traversat agale peluza căreia iarna îi dăduse o tentă cafenie. În presă şi în familia Lawton se făcuseră multe datorită geniului lui Jason, dar mi-am reamintit că şi E.D. putea pretinde acelaşi calificativ. Îşi preschimbase diploma de inginer şi

talentul pentru afaceri într-o corporaţie de importanţă majoră şi vânduse aerostate capabile să asigure telecomunicaţiile în bandă largă într-un moment când Americom şi AT&T continuau să privească Turbionul cu ochii mijiţi, de căprioară speriată. Era la fel de inteligent ca fiul său, dar îi lipsea curiozitatea lui profundă în privinţa universului fizic. Şi, poate, un strop din omenia lui Jason.

Când am rămas din nou singur, acasă, fără să fiu acasă, m-am aşezat pe canapea, minunându-mă, o vreme, cât de puţin se schimbase camera. Mai devreme sau mai târziu, avea să cadă în sarcina mea să dispun de tot ce se afla în locuinţa aceea, o povară pe care abia dacă mi-o puteam imagina, mult mai dificilă şi mai absurdă decât strădania de a cultiva viaţa pe o altă planetă. Poate că am observat golul de pe raftul de sus al etajerei de lângă televizor tocmai fiindcă meditam la acest act de deconstrucţie.

L-am observat pentru că, după ştiinţa mea, raftul de sus nu fusese şters de praf mai mult de o singură dată în toţi anii în care locuisem acolo. Raftul de sus era podul vieţii mamei. I-aş fi putut înşira conţinutul în ordine, cu ochii închişi, rememorându-l: anuarele liceului ei (*Martell Secondary School* din Bingham, Maine, 1975,76,77,78); albumul de absolvire de la *Berkeley*, 1982; un Buddha de jad, ca margine de raft, diploma ei în ramă de plastic, aşezată în picioare; dosarul cu burduf, de culoare maro, în care îşi ţinea certificatul de naştere, paşaportul şi chitanţele de plată a impozitelor; în fine, susţinute de un alt Buddha verde, trei cutii zdrenţuite de pantofi New Balance, etichetate AMINITIRI (ŞCOALĂ), AMINTIRI (MARCUS) şi DIVERSE.

În seara aceea, al doilea Buddha de jad stătea pieziş, iar cutia botezată AMINITIRI (ŞCOALĂ) dispăruse. Am presupus că o îndepărtase chiar mama, cu toate că nu o văzusem nicăieri altundeva, în toată casa. Dintre cele trei cutii, singura pe care o deschidea cu regularitate în prezenţa mea era DIVERSE, înăuntru erau programe de concerte şi jumătăţi de bilete de intrare, tăieturi sfărâmicioase din ziare (printre care se numărau necrologurile părinţilor ei), insigne de forma corabiei Bluenose, ca suvenire din luna de miere petrecută în Noua Scoţie, cutii de chibrituri adunate din restaurantele şi hotelurile în care fusese, bijuterii false, un certificat de botez,

ba chiar şi o buclă din părul meu de bebeluş, înfăşurată într-o bucată de hârtie cerată, prinsă cu un ac.

Am dat jos cealaltă cutie, etichetată AMINTIRI (MARCUS). Nu fusesem niciodată deosebit de curios în privinţa lui tata, iar mama vorbea rareori despre el, cu excepţia descrierii sumare de bază (un bărbat frumos, un inginer, un colecţionar de muzică de jazz, cel mai bun prieten din facultate al lui E.D., dar un băutor înveederat şi o victimă a propriei sale pasiuni pentru automobile rapide, care îi fusese fatală într-o noapte, pe drumul de întoarcere de la un furnizor de piese electronice din Milpitas). În cutie era un teanc de scrisori în plicuri de hârtie velină, cu adresele caligrafiate cu un scris dezlânat şi clar, care trebuie să fi fost al lui. I le trimisese Belindei Sutton, numele de fată al mamei, la o adresă din Berkeley care nu-mi era cunoscută.

Am luat unul dintre plicuri, l-am deschis, am scos hârtia îngălbenită şi am despăturit-o.

Nu era liniată, dar scrisul traversa pagina în şiruri mărunte, ordonate, paralele. *Dragă Bel*, începea, apoi, în continuare: *Credeam că aseară, la telefon, ţi-am spus totul, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tine. Scrierea acestor rânduri pare să te aducă mai aproape, dar nu atât de aproape cum mi-ar plăcea. Nu atât de aproape cum am fost anul trecut, în august! Derulez amintirea aceea, ca pe o bandă video, în fiecare seară când nu mă pot culca alături de tine.*

Şi multe altele, pe care nu le-am mai citit. Am împăturit scrisoarea, am îndesat-o în plicul îngălbenit, am închis cutia şi am aşezat-o la locul ei.

În dimineaţa următoare, am fost trezit de o bătaie la uşă. Am deschis, aşteptându-mă să fie Carol sau vreo secretară din Casa Mare.

Dar nu era Carol. Era Diane. Într-o fustă albastru miez de noapte, lungă până la pământ, şi într-o bluză cu guler înalt. Îşi ţinea mâinile încleştate sub sâni. Şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii scânteind.

— Îmi pare atât de rău, a spus. Am venit imediat ce am auzit.

Dar prea târziu. Cei de la spital sunaseră cu zece minute mai devreme. Belinda Dupree murise fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

La înmormântare, E.D. a vorbit scurt, stânjenit, fără să spună nimic semnificativ. Eu am vorbit, Diane a vorbit, Carol a avut de gând să vorbească, dar, în cele din urmă, s-a dovedit a fi prea înlăcrimată sau prea beată ca să urce în amvon.

Elogiul Dianei a fost cel mai emoţionant, plin de ritm şi de sinceritate, o listă a faptelor bune transmise de mama de dincolo de peluză, ca daruri ale unei naţiuni mai bogate şi mai prietenoase. Îi era recunoscătoare. În comparaţie, tot restul ceremoniei a părut să se desfăşoare mecanic: chipuri pe jumătate familiare ridicându-se din mulţime ca să înşire predici şi jumătăţi de adevăruri, iar eu mulţumindu-le şi zâmbind, mulţumind şi zâmbind, până când a sosit momentul să plecăm spre cimitir.

În seara aceea, în Casa Mare s-a desfăşurat o ceremonie, o recepţie post-funeralii, în timpul căreia am primit condoleanţe din partea partenerilor de afaceri ai lui E.D., dintre care nu-l cunoşteam pe nici unul, dar printre care se aflau unii care îl cunoscuseră pe tata, şi din partea personalului care se ocupa de gospodărie, a cărui mâhnire era mult mai sinceră şi mai greu de suportat.

Chelnerii se strecurau prin mulţime cu pahare de vin pe tăvi de argint şi eu am băut mai mult decât ar fi trebuit, până când Diane, care plutea de asemenea printre oaspeţi, m-a tras din mijlocul unei alte runde de îmi-pare-atât-de-rău-pentru-pierderea-pe-care-aţi-suferit-o, spunând:

— Ai nevoie de aer.

— Afară e prea frig.

— Dacă mai bei, devii prea posac. Deja eşti la jumătatea drumului. Haide, Ty. Doar câteva minute.

Am ieşit pe pajişte. Pe pajiştea cafenie din miez de iarnă. Pe aceeaşi pajişte de pe care asistasem la primele momente ale Turbionului, cu aproape optsprezece ani în urmă. Am ocolit Casa Mare, ne-am plimbat cu adevărat agale, în ciuda vântului puternic de martie şi a zăpezii grăunţoase care mai exista în toate locurile adăpostite sau umbrite.

Ne spuseserăm deja toate lucrurile lipsite de subtilităţi. Făcuserăm schimb de impresii: cariera mea, mutarea în Florida, munca de la Periheliu, anii ei alături de Simon, ieşirea

din NI şi alunecarea către mult mai insipida religie recunoscută, întâmpinarea Ridicării la Ceruri cu evlavie şi spirit de sacrificiu.

— Nu mâncăm carne, îmi mărturisise. Nu purtăm haine din fibre artificiale.

Mergând alături de ea, ameţit, mă întrebam dacă, în ochii ei, devenisem vulgar şi respingător, dacă era conştientă de mirosul aperitivelor cu şuncă şi brânză din respiraţia mea sau de puloverul de bumbac şi poliester. Nu se schimbase prea mult, deşi era mai slabă decât de obicei, poate mai slabă decât ar fi trebuit să fie, cu o uşoară rigiditate a liniei maxilarului sprijinit de gulerul înalt şi strâmt.

Eram destul de treaz ca să-i mulţumesc pentru că se străduise să-mi alunge aburul beţiei.

— Şi eu simţeam nevoia să ies. Dintre toţi oamenii ăştia pe care i-a invitat E.D., nici unul n-a cunoscut-o pe mama ta din vreun punct important de vedere. Nici măcar unul. Au venit aici să vorbească despre alocaţii bugetare sau despre taxele pe tonaj. Să facă afaceri.

— Poate că e modul lui E.D. de a-i aduce un omagiu. Condimentându-i parastasul cu personalităţi politice.

— E un mod generos de a privi lucrurile.

— Încă te mai scoate din sărite.

Cu atâta uşurinţă, m-am gândit.

— E.D.? Bineînţeles! Cred c-ar fi mult mai caritabil să-l iert. Se pare că tu aşa ai făcut.

— Eu trebuie să-i iert mai puţine. Nu e tatăl meu.

N-am vrut să insinuez nimic. Dar eram încă mult prea conştient de ce-mi spusese Jason, cu câteva săptămâni în urmă. Remarca m-a tulburat, am reinterpretat-o chiar înainte de a mi se desprinde cu totul de pe buze, am roşit când am terminat-o. Diane m-a privit lung, neînţelegând, pe urmă a făcut ochii mari, căpătând o expresie în care furia şi stânjeneala se amestecau atât de limpede, încât am reuşit să o desluşesc şi în lumina palidă a becului de pe verandă.

— Ai stat de vorbă cu Jason, a spus cu răceală.

— Îmi cer scuze...

— Cum funcţionează chestia asta? Vă omorâţi timpul făcând haz pe seama mea?

— Sigur că nu. El… indiferent ce-a spus Jason, a fost din cauza medicamentelor.

O altă gafă ridicolă, iar Diane a profitat de ea:

— Ce medicamente?

— Sunt medicul lui de familie. Uneori îi scriu câte-o reţetă. Are vreo importanţă?

— Tyler, ce medicamente te fac să-ncalci o promisiune? Mi-a promis că n-o să-ţi spună niciodată… Apoi a făcut o altă deducţie. Jason e bolnav? De-asta n-a venit la înmormântare?

— E ocupat. De primele lansări îl mai despart doar câteva zile.

— Dar îl tratezi pentru ceva.

— Etica meseriei nu-mi permite să discut despre istoricul lui medical, am spus, ştiind că nu făcusem altceva decât să-i stârnesc suspiciunile şi că, de fapt, îi dezvăluisem secretul încercând să i-l ascund.

— E în stilul lui să nu-i spună nici unuia dintre noi când se-mbolnăveşte. E atât, atât de *ermetic închis în sine…*

— Poate c-ar trebui să iei tu iniţiativa. Sună-l din când în când.

— Crezi că n-o fac? Ţi-a spus asta? Obişnuiam să-i dau telefon în fiecare săptămână. Dar el adopta acel farmec inexpresiv şi refuza să spună ceva care ar fi avut vreo semnificaţie. Ce mai faci, foarte bine, ce mai e nou, nimic. Nu vrea s-audă de mine, Tyler. E adânc înregimentat în tabăra lui E.D. Pentru el, nu sunt decât un impediment.

A făcut o pauză.

— Dacă nu cumva s-au schimbat lucrurile.

— Nu ştiu ce s-a schimbat. Dar poate că ar trebui să-l vezi, să staţi de vorbă faţă-n faţă.

— Cum aş putea?

Am ridicat din umeri.

— Ia-ţi încă o săptămână liberă. Vino cu mine.

— Spuneai că e ocupat.

— Odată ce-ncep lansările, nu e altceva de făcut decât să stai cu braţele-ncrucişate şi s-aştepţi. Ai putea să mergi la Canaveral cu noi. Să vezi cum se scrie istoria.

— Lansările sunt inutile, a spus, dar suna ca un răspuns învăţat dinainte. Aş vrea, a adăugat, dar nu-mi permit. Eu şi

Simon ne descurcăm. Dar nu suntem bogaţi. Nu suntem familia Lawton.

— Îţi plătesc biletul de avion.

— Eşti un beţiv darnic.

— Vorbesc serios.

— Îţi mulţumesc, dar nu. Nu pot.

— Mai gândeşte-te.

— Întreabă-mă când o să fii treaz.

Pe urmă a adăugat, în timp ce urca treptele verandei, cu ochii ascunşi sub strălucirea galbenă a luminii:

— Indiferent ce aş fi crezut vreodată... indiferent ce i-aş fi spus lui Jason...

— Nu e nevoie, Diane.

— Ştiu că E.D. nu e tatăl tău.

Partea interesantă a dezminţirii era modul în care o făcuse. Cu fermitate, decisiv. De parcă ar fi ştiut exact. De parcă ar fi descoperit un alt adevăr, o cheie alternativă a misterelor familiei Lawton.

Diane s-a întors în Casa Mare. Eu am hotărât că nu mai puteam suporta încă o doză de urări de bine. M-am dus în locuinţa mamei, care părea înăbuşitoare şi supraîncălzită.

A doua zi, Carol mi-a spus că nu era nevoie să mă grăbesc să strâng lucrurile mamei, numind asta „a face amenajări”. Casa Mică nu pleca nicăieri, a mai spus. Aveam la dispoziţie o lună. Sau un an. Puteam să „fac amenajările” oricând aveam timp şi după ce eram consolat.

Alinarea nu se întrezărea nici măcar la orizont, dar i-am mulţumit pentru răbdare şi mi-am petrecut ziua făcându-mi bagajele pentru întoarcerea la Orlando. Eram obsedat de ideea că trebuia să iau cu mine ceva de-al mamei, ceva pe care ea ar fi vrut să-l păstrez ca amintire, într-o cutie de pantofi a mea. Dar ce anume? Una dintre figurinele ei Hummel, pe care le îndrăgea atât de mult, dar care mie îmi creaseră întotdeauna impresia unui kitsch costisitor? Goblenul înfăţişând un fluture, de pe peretele sufrageriei, tabloul cu *Nuferi,* într-o ramă de asamblat acasă?

Diane a apărut în uşă în timp ce stăteam pe gânduri.

— Oferta ta mai e încă în picioare? Călătoria în Florida? Ai vorbit serios?

— Sigur că da.

— Pentru că am discutat cu Simon. Nu e foarte încântat de idee, dar crede că o se descurce singur pentru alte câteva zile.

Extrem de amabil din partea lui, mi-am spus.

— Aşa că, dacă nu cumva... adică, ştiu că băuseşi...

— Nu fi prostuţă. Sun la aeroport.

Am rezervat un loc pe numele ei la primul zbor D.C.- Orlando din ziua următoare.

Am terminat de împachetat. În privinţa unei amintiri, i-am ales, până la urmă, pe cei doi Buddha sculptaţi în jad, care ţineau loc de capete de raft.

Am căutat prin toată casa, uitându-mă chiar şi sub paturi, dar cutia botezată AMINTIRI (ŞCOALĂ) părea să fi dispărut fără urmă.

INSTANTANEE ALE ECOPOIESISULUI

Jason a sugerat să ne închiriem camere în Cocoa Beach şi să aşteptăm o zi, până când avea să ni se alăture. Trebuia să înfrunte presa la Periheliu, într-o ultimă rundă de întrebări şi răspunsuri, dar îşi golise agenda zilei din ajunul lansării, la care voia să asiste fără să fie sâcâit de întrebările stupide ale unei echipe de la CNN.

— Excelent, a spus Diane, când i-am transmis informaţia. Pot să-i pun eu toate întrebările stupide.

Reuşisem să-i liniştesc temerile legate de starea sănătăţii lui Jason: nu, nu era pe moarte, iar orice abatere temporară de la normalitate din fişa lui medicală îl privea personal. A fost de acord sau a părut să fie, dar tot voia să-l vadă, fie şi numai ca să se autoliniştească, de parcă moartea mamei i-ar fi zguduit încrederea în stelele fixe ale universului Lawton.

M-am folosit de legitimaţia de la Periheliu şi de relaţia cu Jase ca să închiriez două apartamente alăturate, cu vedere spre Canaveral, într-un hotel din lanţul Holiday Inn. La scurt timp după conceperea proiectului Marte, odată ce obiecţiile Agenţiei de protecţie a mediului fuseseră consemnate şi ignorate, o duzină de platforme de lansare maritime fuseseră construite şi ancorate de coastele insulei Merritt. Acestea erau structurile pe care le puteam zări foarte limpede din hotelul nostru. În rest, priveliştea includea parcări, plajele la vreme de iarnă, apă albastră.

Stăteam în balconul apartamentului ei. Făcuse un duş şi se schimbase după drumul cu maşina din Orlando şi eram pe punctul de a coborî să dăm piept cu restaurantul din hol. În toate celelalte balcoane se vedeau aglomerări de camere de televiziune şi de obiective. Holiday Inn era un hotel rezervat pentru presă. (Poate că Simon nu avea încredere în presa laică, dar Diane se pomenise pe neaşteptate afundată în ea până la genunchi.) Nu puteam zări soarele care apunea, dar lumina lui învăluia platformele îndepărtate şi rachetele, dându-le aparenţa mai degrabă eterică decât reală a unei armate de roboţi gigantici mărşăluind către o bătălie din Dorsala Medio-Atlantică.

— De ce sunt atât de multe?

— Echipa de atac ecopoiesis, am spus.

A râs cu un oarecare reproş.

— Asta e una dintre expresiile lui Jason?

Nu era, nu în întregime. „Ecopoiesis” era un cuvânt inventat de Robert Haynes în 1990, când terraformarea era o ştiinţă pur speculativă. Din punct de vedere tehnic, însemna crearea unei biosfere anaerobe autoreglabile acolo unde mai înainte nu exista absolut nici una, însă în prezent denumea orice modificare pur biologică a planetei Marte. Pentru înverzirea planetei Marte era nevoie de două tipuri diferite de inginerie planetară: terraformarea rudimentară, menită să ridice temperatura de la suprafaţa planetei şi presiunea atmosferică până la un prag rezonabil pentru apariţia vieţii, şi ecopoiesisul: folosirea microbilor şi a vieţii vegetale pentru a îmbunătăţi calităţile solului şi a oxigena aerul.

Turbionul îndeplinise deja cea mai grea muncă în locul nostru. Fiecare planetă din sistemul solar, cu excepţia Pământului, se încălzise în mod semnificativ datorită soarelui în expansiune. Ne rămăsese activitatea subtilă de ecopoiesis. Dar la ecopoiesis se putea ajunge pe diverse căi, şi numeroase organisme, de la bacteriile din roci până la muşchiul alpin, toate candidau pentru a-şi aduce contribuţia.

— Deci se numesc echipa de atac pentru că le trimiteţi pe toate, a presupus Diane.

— Pe toate şi cât de multe ne putem permite, pentru că nici un organism anume nu prezintă garanţia că se va adapta şi va supravieţui. Dar unul dintre ele ar putea reuşi.

— Chiar mai multe.

— Ar fi minunat. Vrem un sistem ecologic, nu o monocultură.

De fapt, lansările urmau să fie sincronizate şi decalate. Primul val avea să transporte numai organisme anaerobe şi fotoautotrofe, forme simple de viaţă care nu aveau nevoie de oxigen şi captau energie din lumina solară. Dacă se dezvoltau şi mureau în număr destul de mare, creau un stat de biomasă capabil să alimenteze ecosisteme mai complexe. Valul următor, care trebuia să plece peste un an, avea să introducă organismele oxigenatoare, iar ultimele lansări fără oameni la bord urmau să includă plante primitive, care să fixeze solul, să regleze procesul de evaporare şi ciclul precipitaţiilor.

— Totul pare atât de neverosimil.

— Trăim vremuri neverosimile. Dar reuşita nu e garantată.

— Şi dacă o să fie un eşec?

Am ridicat din umeri.
— Ce avem de pierdut?
— O groază de bani. O grămadă de forţă de muncă.
— Nu mă pot gândi la o întrebuinţare mai bună. Da, este un pariu, şi nu, nu e nimic sigur, dar profitul potenţial merită din plin riscul. Cel puţin până acum, a prins bine pentru toată lumea. A avut un efect pozitiv asupra moralului local şi s-a dovedit a fi o metodă reuşită de promovare a cooperării internaţionale.
— Dar o să induceţi în eroare o mulţime de oameni simpli. O să-i convingeţi că Turbionul e ceva căruia îi putem face faţă, ceva pentru care putem găsi o soluţie tehnologică.
— Vrei să spui că le dăm speranţe.
— Genul nepotrivit de speranţe. Dacă nu reuşiţi, îi lăsaţi fără nici o speranţă.
— Ce-ai vrea să facem, Diane? Să ne retragem la covoraşele noastre de rugăciune?
— Înfrângerea, adică retragerea în rugăciune, o să fie greu de acceptat. Dacă reuşiţi, următorul pas e trimiterea oamenilor?
— Da. Dacă înverzim planeta, trimitem oameni.
O problemă mult mai dificilă şi mai complexă din punct de vedere etic. Urma să trimitem echipaje de câte zece voluntari. O călătorie de o durată imprevizibilă, în cabine absurd de mici, dispunând de provizii limitate. După luni de zile petrecute în imponderabilitate, aveau să fie siliţi să suporte efectele frânării în atmosferă, cauzate de o schimbarea de viteză aproape letală, urmate de o coborâre periculoasă către suprafaţa planetei. Dacă toate acestea se sfârşeau cu bine şi dacă puţinul lor echipament destinat supravieţuirii reuşea şi el să coboare şi să atingă solul, undeva în apropiere, atunci trebuiau să deprindă abilităţile necesare pentru a-şi duce existenţa într-un mediu doar cu aproximaţie prielnic vieţii umane. Misiunea lor nu era să se întoarcă pe pământ, ci să trăiască destul de mult pentru a se reproduce şi pentru a le lăsa moştenire urmaşilor o modalitate de a-şi continua existenţa.
— Ce om zdravăn la minte ar fi de acord cu aşa ceva?
— O să fii surprinsă.
Nu ştiam ce să spun despre chinezi, despre ruşi sau despre orice voluntari de o altă naţionalitate, dar nord-americanii

candidaţi la zbor alcătuiau un grup de bărbaţi şi femei extraordinar de obişnuiţi. Fuseseră selectaţi ţinându-se cont de tinereţea lor, de rezistenţa fizică şi de capacitatea de a tolera şi de a suporta lipsa de confort. Deşi numai câţiva practicaseră o asemenea meserie în cadrul Forţelor Aeriene, posedau, cu toţii, ceea ce Jason numea „mentalitatea pilotului de încercare”, plăcerea de a accepta riscuri fizice majore de dragul unei realizări spectaculoase. Bineînţeles, cei mai mulţi dintre ei erau, după toate probabilităţile, condamnaţi la moarte, aşa cum erau condamnate şi cele mai multe dintre bacteriile îmbarcate pe rachetele din zare. Cel mai bun rezultat la care ne puteam aştepta, în mod rezonabil, era ca un grup de supravieţuitori nomazi, hoinărind printre canioanele acoperite cu muşchi din Valles Marineris[1] să întâlnească o ceată similară de ruşi, danezi sau canadieni şi să dea naştere unei rase umane marţiene viabile.

— Şi tu eşti *de acord* cu asta?

— Nu mi-a cerut nimeni părerea. Dar le urez noroc.

Diane mi-a aruncat o privire gen asta-nu-e-suficient, dar a preferat să nu continue disputa. Am luat un lift şi am coborât în restaurantul din hol. Probabil că simţise cum înfrigurarea creştea, în timp ce ne-am aşezat la coadă, în spatele unei duzini de tehnicieni de la canalele de ştiri, pentru a ocupa o masă la care să fim serviţi.

După ce am comandat, şi-a întors capul, ascultând frânturile de conversaţii: cuvinte ca „fotodisociere”, „criptoendelitic” şi, da, „ecopoiesis” se revărsau în jurul meselor aglomerate, în timp ce jurnaliştii recapitulau jargonul următoarei zile de muncă sau se străduiau doar să-l înţeleagă. Erau şi râsete, zăngănit nepăsător de tacâmuri, o atmosferă ameţitoare a speranţelor incerte. După aselenizarea petrecută cu mai bine de şaizeci de ani în urmă, se întâmpla pentru prima dată ca atenţia lumii întregi să fie atât de complet focalizată asupra unei aventuri spaţiale şi, de data asta, Turbionul îi dădea evenimentului ceea ce îi lipsise aselenizării: un caracter cu adevărat imperios şi un simţ generalizat al riscului.

— Toate astea sunt opera lui Jason, nu-i aşa?

---

[1] Vast sistem de canioane situat de-a lungul ecuatorului marţian şi întins pe aproape un sfert din circumferinţa planetei (n. tr).

— Ar fi fost posibil să se-ntâmple şi fără el sau E.D. Dar lucrurile s-ar fi petrecut altfel, poate mai lent, cu mai puţină eficienţă. Jase s-a aflat întotdeauna în miezul lucrurilor.

— Iar noi la periferie. Orbitând în jurul geniului său. Îţi spun un secret. Mi-e puţin cam frică de el. Mi-e frică să-l revăd după atât de mult timp. Ştiu că mă condamnă.

— Nu pe tine. Poate stilul tău de viaţă.

— Te referi la credinţa mea. E OK să discutăm despre asta. Ştiu că Jase se simte oarecum... trădat. De parcă eu şi Simon am fi repudiat toate lucrurile în care crede el. Dar nu e adevărat. Eu şi Jason n-am urmat niciodată aceeaşi cale.

— Ştii, în esenţă, nu e decât Jase. Acelaşi Jase.

— Dar eu sunt aceeaşi Diane?

La asta nu aveam nici un răspuns.

A mâncat cu o poftă vizibilă şi, după felurile principale, am comandat desertul şi cafeaua.

— E un noroc că ţi-ai putut găsi timp, am spus.

— Bine că Simon m-a lăsat să scap din lesă?

— N-am vrut să spun asta.

— Ştiu. Dar, într-un fel, e adevărat. Simon e cam prea dominator. Îi place să ştie unde sunt.

— Şi e o problemă?

— Cu alte cuvinte, dacă mariajul nostru e în pericol? Nu. Nu este şi nici n-aş lăsa se se-ntâmple aşa ceva. Nu înseamnă că suntem întotdeauna de acord.

A ezitat.

— Dacă vorbesc despre asta, îţi povestesc numai ţie, da? Nu şi lui Jason, doar ţie.

Am dat din cap.

— Simon s-a schimbat de când l-ai cunoscut. Ne-am schimbat cu toţii, cei din vechile zile ale NI. Gruparea reprezenta tot ce înseamnă să fii tânăr şi să creezi o comunitate a credinţei, un soi de spaţiu sacru, unde nu trebuia să ne temem unii de alţii, unde ne puteam îmbrăţişa unii pe alţii, nu doar la figurat, ci şi la propriu. Raiul pe Pământ. Dar ne-am înşelat. Am crezut că SIDA n-are nici o importanţă, că nici gelozia n-are vreuna – nu puteau avea importanţă, fiindcă urma să ajungem la sfârşitul lumii. Dar e o suferinţă lentă, Ty. E lucrarea unei vieţi întregi şi trebuie să fim puternici şi sănătoşi ca s-o putem îndura.

— Tu şi Simon…

— Oh, noi suntem sănătoşi.

A zâmbit.

— Şi îţi mulţumesc pentru întrebare, doctore Dupree. Dar SIDA şi drogurile ne-au răpit prietenii. Mişcarea a fost o călătorie în montagne-russe, cu dragoste în timpul oricărui suiş şi mâhnire în timpul fiecărui coborâş. Oricine a făcut parte din ea îţi poate spune asta.

Poate aşa o fi fost, dar singurul veteran NI pe care îl cunoşteam era ea însăşi.

— Ultimii ani n-au fost uşori pentru nimeni.

— Lui Simon i-a venit greu să accepte. A crezut cu toată sinceritatea că eram o generaţie binecuvântată. Odată mi-a spus că Dumnezeu se apropiase atât de mult de omenire, încât era ca şi cum ar fi stat lângă o sobă într-o noapte de iarnă, că, practic vorbind, îşi putea încălzi mâinile la împărăţia Raiului. Toţi simţeam asta, dar din Simon a scos ce era mai bun. Când lucrurile au început să se înrăutăţească, când cei mai mulţi dintre prietenii noştri erau bolnavi sau căpătaseră o dependenţă de un fel sau altul, a fost rănit adânc. Tot atunci au început să se termine banii şi, în cele din urmă, a fost nevoit să-şi caute de lucru – am făcut-o amândoi. Eu am fost angajată temporar, vreme de câţiva ani. Simon n-a reuşit să-şi găsească o slujbă într-un domeniu laic, dar e administratorul bisericii noastre din Tempe, Templul Iordanului, iar ei îl plătesc atunci când pot… învaţă ca să-şi ia un atestat de instalator.

— Nu e tocmai Pământul Făgăduinţei.

— Da, dar ştii ce? Nici nu cred că trebuia să fie. Asta îi tot spun. Poate că suntem capabili să simţim apropierea împărăţiei lui Hristos, dar încă n-a sosit, trebuie să jucăm ultimele minute ale meciului, chiar dacă rezultatul e cunoscut dinainte. Poate că asta ne va fi judecata. Trebuie să le jucăm de parcă ar avea importanţă.

Am luat liftul şi am urcat spre camerele noastre. Diane s-a oprit în faţa uşii ei.

— Îmi amintesc, a spus, cât de bine mă simţeam când stăteam amândoi de vorbă. Eram buni la asta, îţi aduci aminte?

Mărturisirea temerilor prin mijlocirea castă a telefonului. Intimitate de la distanţă. Calea preferată de ea întotdeauna. Am dat din cap, încuviinţând.

— Poate mai vorbim iarăşi. Poate o să te sun, din când în când, din Arizona.

Bineînţeles că avea să mă sune ea, fiindcă lui Simon nu i-ar fi plăcut să sun eu. Era de înţeles. Ca şi natura relaţiei propuse. Aveam să fiu prietenul ei platonic. Un tip inofensiv, în care să ai încredere în vremuri grele, de genul prietenulului homosexual al eroinei dintr-o dramă cineplex. Aveam să stăm de vorbă. Să ne facem confidenţe. Nimeni nu suferea.

Nu asta îmi doream, nu de asta aveam nevoie. Dar nu-i puteam spune sub privirea nerăbdătoare, uşor pierdută, în care mă învăluia. Am îngăimat, în schimb:

— Da, bineînţeles.

A zâmbit, m-a îmbrăţişat şi m-a lăsat singur pe culoar.

Am rămas treaz mai mult decât ar fi trebuit, încercând să-mi vindec demnitatea rănită, captiv în mijlocul zgomotelor şi al râsetelor din camerele alăturate, gândindu-mă la toţi oamenii de ştiinţă şi la toţi inginerii de la Periheliu, JPL şi Kennedy, la toţi acei ziarişti privind rachetele îndepărtate sub jocul luminii reflectoarelor, la noi toţi, cei care ne practicam meseria acolo, în finalul istoriei omenirii, făcând ce se aştepta de la noi, acţionând ca şi cum asta ar fi avut importanţă.

Jason a sosit a doua zi, cu zece ore înainte de momentul stabilit pentru lansarea primului val de rachete. Vremea era senină şi calmă, de bun augur. Dintre toate centrele de lansare de pe glob, singurul care nu se afla în stare de funcţionare, fiind închis din cauza unei furtuni violente de martie, era complexul extins Kurov al Agenţiei Spaţiale Europene, aflat în Guineea Franceză. (Microorganismele acesteia aveau să întârzie cu o zi sau două – sau, după timpul Turbionului, cu o jumătate de milion de ani.)

Jase a venit direct în apartamentul meu, unde îl aşteptam împreună cu Diane. Purta un hanorac ieftin, din material sintetic, şi o şapcă a echipei de baseball Marlins, trasă pe ochi, să nu fie recunoscut de reporterii cazaţi în hotel.

— Tyler, a spus, când i-am deschis uşa, îmi pare rău! Aş fi vrut să fiu acolo.

Înmormântarea.

— Ştiu.

— Belinda Dupree a fost cel mai bun lucru legat de Casa Mare.

— Apreciez, am spus, şi m-am dat deoparte, făcându-i loc.

Diane a traversat camera cu o expresie circumspectă. Jason a închis uşa în urma lui, fără să zâmbească. S-au oprit la un metru depărtare, uitându-se unul la altul. Tăcerea era grea. Jason a spart-o.

— Gulerul ăsta te face să arăţi ca un bancher victorian. Ar trebui să te mai îngraşi puţin. Acolo, în ţara vacilor, e atât de greu să şterpeleşti ceva de mâncare?

— Mai mult a cactuşilor decât a vacilor, Jase, a spus Diane.

Au râs amândoi şi s-au aruncat unul în braţele celuilalt.

După căderea nopţii ne-am instalat postul de supraveghere pe balcon, am scos afară scaune confortabile şi am cerut să ni se aducă în cameră o tavă cu legume (preferinţa Dianei). Noaptea era tot atât de întunecată ca orice altă noapte fără stele sub linţoliul Turbionului, dar platformele de lansare erau luminate de reflectoare gigantice şi reflexiile lor dansau pe talazurile leneşe.

Jason fusese deja la un neurolog, în urmă cu câteva săptămâni. Diagnosticul specialistului coincisese cu al meu. Jason suferea de scleroză multiplă neresponsivă, al cărei unic tratament util era administrarea paliativelor. De fapt, neurologul intenţionase să supună cazul, spre examinare, Centrului de Control al Maladiilor, ca parte a unui studiu în plină desfăşurare a ceea ce unii numeau SMA – scleroză multiplă atipică. Jase îl ameninţase sau îl mituise, făcându-l să abandoneze ideea. Cel puţin până atunci, noul cocteil medicamentos îl menţinuse într-un stadiu de ameliorare a bolii. Era tot atât de eficient şi de mobil ca întotdeauna. Toate suspiciunile pe care le-ar fi putut avea Diane fuseseră curând domolite.

Adusese cu el o sticlă de şampanie franţuzească autentică, foarte scumpă, pentru sărbătorirea lansărilor.

— Am fi putut avea locuri de VIP, i-am spus Dianei. În tribuna de lângă Clădirea de Asamblare a Vehiculelor. Cot la cot cu preşedintele Garland.

— De aici se vede mai bine, a precizat Jason. Mai bine. Aici nu suntem decoruri mobile pentru vreo fotografie publicitară.

— N-am întâlnit niciodată un preşedinte, am auzit-o pe Diane.

Cerul era, desigur, negru, dar la televizorul din camera de hotel (îl deschiseserăm ca să auzim numărătoarea inversă) se vorbea despre Bariera Turbionară, iar Diane s-a uitat la cer de parcă suprafaţa care împrejmuia lumea ar fi devenit brusc vizibilă. Jason a văzut că-şi înclinase capul.

— N-ar trebui s-o numească barieră. Nici o revistă de specialitate n-o mai numeşte aşa.

— Oh? Şi cum *este* numită?

El şi-a dres glasul.

— „Membrană stranie.”

— Nu pot să cred.

Diane a început să râdă.

— E groaznic. Nu se poate. Pare să fie numele unei dereglări ginecologice.

— Da, dar „barieră” e incorect. Seamănă, mai degrabă, cu un strat limită. Nu e o linie pe care o traversezi. Captează obiectele selectiv şi le accelerează către universul exterior. Procesul seamănă mai mult cu osmoza decât cu, să zicem, o spărtură într-un gard. Prin urmare, membrană.

— Uitasem cum e să ai o discuţie cu tine, Jase. Are ceva suprarealist.

— Linişte! am cerut. Ascultaţi!

Transmisia TV de la NASA se întrerupsese şi o voce inexpresivă de la Controlul Misiunii începuse numărătoarea inversă. Treizeci de secunde. Erau douăsprezece rachete alimentate cu combustibil, programate să se desprindă de platforme. Douăsprezece lansări simultane, o acţiune pe care, odinioară, o agenţie spaţială mai puţin ambiţioasă ar fi considerat-o irealizabilă şi extrem de periculoasă. Dar noi trăiam vremuri mai cutezătoare şi mai disperate.

— De ce trebuie să plece toate odată? a întrebat Diane.

— Pentru că, a început Jason, apoi a spus: Nu. Aşteaptă. Priveşte.

Douăzeci de secunde. Zece. Jase s-a ridicat şi s-a aplecat peste balustrada balconului. Balcoanele erau ticsite. Plaja era ticsită. O mie de capete şi de obiective pivotând în aceeaşi direcţie. Estimările ulterioare au apreciat că mulţimea din Cape şi din împrejurimi era alcătuită din aproape două milioane de

oameni. Conform rapoartelor poliţiei, în noaptea aceea au fost furate mai bine de o sută de portofele. Două persoane au fost înjunghiate mortal, au avut loc cincisprezece tentative de acte de violenţă şi o naştere prematură. (Copilul, o fetiţă de aproape două kilograme, a venit pe lume pe o masă pliantă, în restaurantul International House of Pancakes din Cocoa Beach.)

Cinci secunde. Televizorul din camera de hotel a amuţit. Pentru o clipă, nu s-a auzit nici un zgomot, cu excepţia zumzetului şi al scâncetelor aparaturii fotografice.

Pe urmă, oceanul s-a umplut de flăcări, până la orizont.

Singură, nici una dintre rachete n-ar fi impresionat mulţimea, nici măcar pe întuneric, dar acum nu era vorba de o singură coloană de vâlvătăi, erau cinci, şapte, zece, douăsprezece. Platformele maritime se conturau sumar, ca nişte zgârie-nori scheletici, dispăruţi curând în talazurile vaporilor de apă de mare. Doisprezece stâlpi de foc alb, separaţi de kilometri întregi, dar apropiaţi de perspectiva sub care îi priveam, înfigându-se în cerul devenit albastru indigo sub luminile amalgamate. Mulţimea de pe plajă a început să aclame, iar sunetul s-a pierdut în cel al strădaniei motoarelor auxiliare, cu combustibil solid, de a câştiga altitudine, o vibraţie care îţi strângea inima, aşa cum nu o mai fac decât extazul sau teroarea. Dar ovaţiile noastre nu erau destinate doar spectacolului în sine. Aproape fără nici o îndoială, fiecare dintre cele două milioane de oameni mai asistase până atunci la lansarea unei rachete, fie şi numai la televizor, dar acea ascensiune multiplă, deşi grandioasă şi sonoră, era remarcabilă mai ales pentru scopul său, pentru ideea care o motiva. Făceam mai mult decât să înfigem steagul vieţii terestre pe Marte, sfidam însuşi Turbionul.

Rachetele se înălţau. (Când am aruncat o privire prin uşa deschisă a balconului, pe ecranul dreptunghiular al televizorului rachete similare întunecau lumina zilei în Jiuquan, Svobodnyy, Baikonur, Xichang.) Stratul orizontal de lumină violentă a devenit oblic şi a început să pălească, în timp ce noaptea se grăbea să se-ntoarcă, ridicându-se din mare. Zgomotul s-a mistuit pe sine însuşi, pierzându-se în nisip, în beton şi în apa sărată supraîncălzită. Am avut impresia că

simţeam mirosul fumului exploziilor, purtat de flux către ţărm, mirosul plăcut, teribil de greu, de artificii.

O mie de aparate de fotografiat au păcănit, ca tot atâţia greieri muribunzi, apoi au amuţit.

Uralele au continuat, într-o formă sau alta, până în zori.

Am intrat în cameră, am tras draperiile, ascunzând întunericul de după climax, şi am deschis şampania. Am privit ştirile de dincolo de ocean. Cu excepţia întârzierii francezilor, datorată ploii, toate celelalte lansări fuseseră încununate de succes. O armada de bacterii era în drum spre Marte.

— Deci, de ce trebuie să plece toate odată? şi-a repetat Diane întrebarea.

Jason a privit-o lung, meditativ.

— Pentru că vrem să ajungă la destinaţie în aproximativ acelaşi timp. Ceea ce nu e atât de simplu cum pare. Trebuie să pătrundă în Membrana Turbionară mai mult sau mai puţin simultan, altfel o vor părăsi cu decalaje de ani sau de secole. Nu are o atât de mare importanţă în privinţa actualelor încărcături anaerobe, dar ne antrenăm pentru momentul în care contează într-adevăr.

— Ani sau secole? Cum de e posibil?

— Natura Turbionului, Diane.

— Corect, dar secole?

Şi-a răsucit scaunul s-o privească, încruntându-se.

— Încerc să pricep cât de extinsă e ignoranţa ta...

— E doar o întrebare, Jase.

— Numără o secundă pentru mine.

— Poftim?

— Uită-te la ceas şi numără o secundă. Nu, lasă-mă pe mine. Una...

A făcut o pauză.

— A doua. Ai reţinut?

— Jason...

— Ascultă-mă cu răbdare. Înţelegi raportul de timp al Turbionului?

— Aproximativ.

— Aproximativ nu e suficient. În timpul Turbionului, o secundă terestră echivalează cu 3,17 ani. Ţine minte asta. Dacă una dintre rachetele noastre intră în Membrana Turbionară cu

o singură secundă mai târziu decât celelalte, ajunge pe orbită cu peste trei ani mai târziu.

— Numai fiindcă nu pot face referiri la aceste cifre...

— Sunt cifre importante, Diane. Să presupunem că flotila noastră tocmai a ieşit din membrană, exact acum, acum... Şi-a mişcat degetul în aer, ca o limbă de ceas. O secundă deja trecută. Pentru flotilă, au trecut trei ani şi ceva. Acum o secundă, rachetele erau pe orbita terestră. Acum îşi descarcă încărcătura pe suprafaţa lui Marte. *Acum*, Diane, literalmente *acum*. S-a întâmplat deja, s-a făcut. Aşa că lasă să se scurgă un minut, după ceasul tău. După cel din exterior, au trecut aproape o sută nouăzeci de ani.

— Bineînţeles că e foarte mult, dar n-ai cum să transformi o planetă în două sute de ani, nu-i aşa?

— În momentul de faţă, experimentul a început deja de două sute de ani. Chiar acum. Toate coloniile de bacterii care au supravieţuit călătoriei se reproduc deja pe Marte, de două sute de ani. Peste o oră, se vor afla acolo de unsprezece mii patru sute de ani. Mâine la ora asta se vor fi înmulţit deja de aproape două sute şaptezeci şi patru de mii de ani.

— OK, Jase. Am prins ideea.

— Săptămâna viitoare, pe vremea asta, vor fi trecut deja 1,9 milioane de ani.

— OK.

— Într-o lună, 8,3 milioane de ani.

— Jason...

— La anul, pe vremea asta, o sută de milioane de ani.

— Da, dar...

— Pe Pământ, o sută de milioane de ani, reprezintă, cu aproximaţie, timpul scurs între ieşirea fiinţelor vii pe uscat şi ultima ta aniversare. O sută de milioane de ani reprezintă un timp suficient pentru ca microorganismele să pompeze bioxidul de carbon din depozitele de carbonaţi din scoarţă, să extragă nitrogenul din nitraţi, să epureze oxizii din regolit şi să-l îmbogăţească murind în număr mare. Bioxidul de carbon eliberat este un gaz de seră. Atmosfera devine mai densă şi mai caldă. Peste un an, trimitem o altă armada, formată din organisme care respiră, iar acestea vor începe să creeze un ciclu de transformare a bioxidului de carbon în oxigen liber. Peste încă un an – sau imediat ce semnătura spectroscopică a

planetei începe să arate aşa cum ar trebui – introducem ierburile, alte plante, alte organisme complexe. Când totul se stabilizează într-un soi de ecologie planetară homeostatică în fază incipientă, trimitem oameni. Ştii ce înseamnă asta?

— Spune-mi, a răspuns Diane, ursuză.

— Înseamnă că, peste cinci ani, pe Marte va exista o civilizaţie umană înfloritoare. Ferme, fabrici, şosele, oraşe...

— Există un cuvânt grecesc pentru asta, Jase.

— Ecopoiesis.

— Mă gândeam la „hybris”.

El a zâmbit.

— Îmi fac griji pentru o mulţime de lucruri. Dar nu şi fiindcă aş putea ofensa zeii.

— Sau pentru că îi ofensezi pe ipotetici?

Asta l-a oprit. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a sorbit din paharul camerei de hotel, plin cu şampanie, cam răsuflată între timp.

— Nu mă tem că le aduc o ofensă, a spus, în cele din urmă. Dimpotrivă. Mă tem că s-ar putea să facem exact ce vor ei să facem.

Dar nu avea chef să dea explicaţii, iar Diane era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

A doua zi, am dus-o pe Diane cu maşina la Orlando, să ia avionul înapoi, către Phoenix. În ultimele zile, devenise evident că nu avea să aducă în discuţie, să amintească sau să facă vreo aluzie la intimitatea noastră fizică din acea noapte din Berkshires, dinainte de căsătoria cu Simon. Dacă am recunoscut amândoi, în vreun fel, că existase, s-a întâmplat numai datorită ocolurilor stânjenitoare pe care le-a făcut ca să evite subiectul.

— O să te sun, a spus, când ne-am îmbrăţişat (cast) în faţa porţii de siguranţă a aeroportului, iar eu am ştiut că aşa avea să fie – Diane făcea puţine promisiuni, dar le respecta cu scrupulozitate –, fiind în aceeaşi măsură conştient de timpul care trecuse de când o văzusem ultima oară şi de cel care urma să se scurgă, inevitabil, înainte de a o revedea. Nu era un timp al Turbionului, dar era ceva tot atât de distrugător şi de nesăţios. În colţurile ochilor şi ale gurii avea încreţituri ce nu

se deosebeau de cele pe care le vedeam în oglindă, în fiecare dimineaţă.

Era uluitor, mi-am spus, cât de repede ne transformaserăm în nişte oameni care nu se ştiu prea bine.

În primăvara şi în vara acelui an, au mai avut loc şi alte lansări, misiuni de supraveghere, care petreceau luni de zile pe orbite terestre înalte şi se întorceau cu imagini vizuale şi spectrografice ale planetei Marte – instantanee ale ecopoiesisului.

Primele rezultate erau pline de echivoc: o creştere modestă a bioxidului de carbon din atmosferă, care putea fi un efect secundar al încălzirii provocate de radiaţiile solare. Conform tuturor evaluărilor plauzibile, Marte rămânea o lume rece, inospitalieră. Jason a recunoscut că era posibil ca până şi OMOIG-urile – organismele marţiene obţinute prin inginerie genetică din care era alcătuit grosul însămânţării iniţiale – să nu fi fost suficient de bine adaptate la nivelurile de radiaţii ultraviolete din lumina zilei şi la regolitul extrem de oxidant.

Dar, pe la mijlocul verii, am fost martorii apariţiei dovezilor spectrografice evidente ale unei activităţi biologice. În atmosfera mai densă, erau mai mulţi vapori de apă, mai mult metan, etan şi ozon, existând chiar şi o infimă, dar detectabilă, creştere a cantităţii de nitrogen liber.

De Crăciun, toate aceste modificări, deşi subtile, depăşiseră atât de evident orice putea fi atribuit simplei încălziri a sistemului solar, încât nu mai rămăsese nici o îndoială. Marte devenise o planetă vie.

Platformele de lansare au fost pregătite încă o dată, noile încărcături de viaţă microbiană fiind preparate şi ambalate. În anul acela, în Statele Unite, două procente întregi din valoarea producţiei globale a anului au fost dedicate activităţii aerospaţiale referitoare la Turbion – în esenţă, programului Marte –, iar proporţia era similară celor din alte ţări industrializate.

În februarie, Jason a avut parte de o revenire a bolii. S-a trezit, într-o bună dimineaţă, nemaireuşind să-şi focalizeze privirea. Neurologul i-a modificat medicaţia şi i-a prescris un

pansament ocular ca remediu temporar. Şi-a revenit rapid, dar a lipsit de la lucru aproape o săptămână.

Diane s-a ţinut de cuvânt. A început să-mi telefoneze cel puţin o dată pe lună, de obicei noaptea târziu, când Simon dormea în capătul opus al micului lor apartament. Aveau câteva camere deasupra unui anticariat din Tempe, cea mai bună locuinţă pe care şi-o puteau permite din salariul ei şi din venitul sporadic obţinut de Simon de la Templul Iordanului. Pe vreme călduroasă, auzeam, ca zgomot de fond, bâzâitul unui ventilator cu apă. Iarna, un aparat de radio cânta în surdină, să-i acopere sunetul vocii.

Am invitat-o să vină din nou în Florida, pentru noua serie de lansări, dar bineînţeles că n-a reuşit: era ocupată la serviciu şi, în săptămâna aceea, invitaseră la cină nişte coreligionari, iar Simon n-ar fi înţeles-o.

— Simon trece printr-o criză spirituală minoră, încearcă să se confrunte cu problema mesianică…

— Există o problemă mesianică?

— Ar trebui să citeşti ziarele, a spus Diane, probabil supraestimând frecvenţa cu care apăreau asemenea dezbateri religioase în cotidiene, mai ales în Florida. Poate că, în vest, era altfel. Vechea mişcare NI credea într-o parousia fără Hristos. Era semnul nostru distinctiv.

Plus predilecţia lor pentru nuditatea publică, am adăugat în minte.

— Primii autorii, Ratei şi Greengage, au văzut în Turbion o îndeplinire nemijlocită a prorocirilor biblice, însemnând că profeţia în sine era redefinită, remodelată de evenimentele istorice. Nu era necesar să existe o suferinţă în sensul literal al cuvântului, sau o A Doua Venire a lui Hristos la modul fizic. Toată vorbăria aia din epistolele către tesalonicieni şi corinteni şi din Apocalipsă poate fi reinterpretată sau ignorată, pentru că Turbionul este o intervenţie dumnezeiască autentică în viaţa omenirii – o minune palpabilă, care înlocuieşte Sfânta Scriptură. Ne-a eliberat de îndatorirea de a construi o împărăţie a lui Hristos pe Pământ. Am devenit pe neaşteptate responsabili pentru propria noastră împărăţie de O Mie de Ani.

— Nu sunt sigur că te pot urmări.

De fapt, mă pierduse pe undeva, prin jurul cuvântului „parousia”.

— Înseamnă că... ei, contează doar că Templul Iordanului, mica noastră biserică, a renunţat oficial la toate aspectele doctrinei NI, deşi jumătate din congregaţie e alcătuită din vechi adepţi ai mişcării, ca mine şi Simon. Au apărut, dintr-odată, toate aceste dispute legate de suferinţă şi de modul în care Turbionul contrazice profeţia biblică. Oamenii iau atitudine. Există un Anticrist şi, dacă da, unde este? Înălţarea la Ceruri va avea loc înainte de începerea perioadei de suferinţă, în timpul sau după încheierea ei? Poate că pare lipsit de importanţă, dar ştachetele sunt foarte înalte, iar cei care susţin aceste dispute sunt oameni de a căror soartă ne pasă, sunt prietenii noştri.

— Tu de ce parte eşti?

— Eu, personal?

A tăcut şi am auzit din nou radioul care murmura în spatele ei, vocea toropită de valium a unui crainic care aducea ştirile târzii ale nopţii la cunoştinţa insomniacilor. *Ultimele noutăţi despre focurile de armă din Mesa.* Cu sau fără parousia.

— Aş putea spune că mă lupt cu mine însămi. Nu ştiu ce să cred. Uneori îmi lipsesc zilele de odinioară. Când construiam din mers paradisul. E ca şi cum...

S-a întrerupt. Acum se auzea o altă voce, dublând paraziţii din transmisia radio: *Diane? Mai eşti acolo?*

— Scuze, a şoptit.

Simon în patrulare. Era timpul să ne întrerupem brusc întâlnirea telefonică, actul ei de infidelitate intangibilă.

— Pe curând.

A închis înainte de a apuca să-i spun la revedere.

A doua serie de lansări s-a desfăşurat tot atât de ireproşabil precum cea dintâi. Mass-media s-a înghesuit din nou la Canaveral, dar eu am urmărit această rundă sub forma unei imense proiecţii digitale, în sala de conferinţe de la Periheliu, o lansare la lumina zilei, care a împrăştiat bâtlanii de pe cerul de deasupra insulei Merritt ca pe nişte conferi strălucitoare.

A urmat o altă vară de aşteptare. Agenţia Spaţială Europeană a lansat o serie de telescoape orbitale şi de interferometre de nouă generaţie, iar datele înregistrate pe care le-au recuperat erau încă şi mai atrăgătoare şi mai clare decât cele din anul precedent. Până în septembrie, fiecare birou din Periheliu era tapetat cu imagini de rezoluţie mărită

ale succesului nostru. Am înrămat una pentru sala de aşteptare a infirmeriei. Era un fotomontaj color, înfăţişând Munţii Olimp de pe Marte, conturaţi de chiciură sau de gheaţă şi purtând cicatricele unor făgaşe recente de scurgere, ceaţa prelingându-se ca o apă prin Valles Marineris, capilare verzi şerpuind pe întinderea lui Solis Lacus. Terra Sirenum, ţinutul înalt din sud, continua să fie un deşert, dar craterele de impact din regiune fuseseră erodate, devenind aproape invizibile, datorită unui climat mai umed şi mai vântos.

Cantitatea de oxigen din atmosferă a oscilat vreme de câteva luni, în funcţie de variaţiile populaţiei de organisme aerobice, dar în decembrie a ajuns la douăzeci de milibari şi s-a stabilizat. Cu excepţia amestecului haotic de tot mai multe gaze de seră, a instabilităţii ciclului hidrologic şi a unor bucle de feedback inedite, Marte îşi descoperea propriul echilibru.

Şirul de succese i-a priit lui Jason. A rămas într-o stare de regres a bolii, iar activitatea intensă îi întreţinea entuziasmul şi avea un rol aproape terapeutic. Îl speria doar promovarea ca geniu al Fundaţiei Periheliu, o celebritate ştiinţifică, personaj emblematic al terraformării planetei Marte. Nu el căuta publicitatea, ci tatăl său: E.D. ştia că publicul îşi dorea ca Periheliul să fie reprezentat de un chip uman, de preferinţă tânăr, inteligent, dar nu intimidant, şi îl împinsese pe Jase în faţa camerelor de luat vederi încă din zilele când fundaţia nu era decât un grup de susţinere a industriei aerospaţiale. Jase s-a împăcat cu situaţia, se pricepea să dea explicaţii, o făcea cu răbdare şi era rezonabil de fotogenic, dar detesta procedeul şi prefera mai degrabă să plece din încăpere decât să se vadă la televizor.

A fost anul primelor zboruri PNE fără echipaj uman, pe care Jase le-a urmărit cu o atenţie deosebită. Acestea erau vehiculele care urmau să transporte fiinţe umane pe Marte şi, spre deosebire de relativ simplele transportoare de seminţe, PNE-urile reprezentau o nouă tehnologie. PNE însemna Propulsie Nuclearo-Electrică: reactoare nucleare în miniatură, alimentând motoare ionice cu mult mai puternice decât cele care puseseră în mişcare navetele cu germeni, suficient de puternice ca să permită transportul unor încărcături masive. Dar pentru plasarea acestor leviatani pe orbită erau necesare cele mai mari motoare auxiliare pe care le folosise vreodată

NASA, proiect numit de Jason „inginerie grandioasă”, grandios de costisitoare. Preţul estimat începuse să stârnească nemulţumiri chiar şi într-un Congres dispus în majoritate să susţină ideea, dar şirul de succese notabile era o stavilă în calea disensiunilor. Jason se temea că fie şi un singur eşec bătător la ochi ar fi schimbat datele problemei.

La scurt timp după Anul Nou, un vehicul PNE de încercare nu a reuşit să-şi retrimită pachetul de date de testare şi s-a presupus că a ieşit din funcţiune pe orbită. Pe dealul Capitoliului erau oratori care arătau cu degetul, conduşi de o coterie de conservatori, reprezentând state în care nu existau investiţii semnificative în industria aerospaţială, dar prietenii lui E.D. din Congres au înlăturat obiecţiile, iar un test încununat de succes desfăşurat cu o săptămână mai târziu a îngropat controversa. Totuşi, a spus Jason, evitaserăm un eşec.

Diane urmărise dezbaterea, dar o considerase nesemnificativă.

— Jase ar trebui să se-*ngrijoreze* pentru influenţa poveştii cu Marte asupra oamenilor. Deocamdată, ecourile din presă sunt favorabile, corect? Toată lumea debordează de entuziasm, cu toţii ne dorim ceva care să ne liniştească în privinţa – nu sunt sigură cum ar trebui să-i spun – potenţei rasei umane. Dar euforia se va stinge mai curând sau mai târziu, iar între timp vor înţelege extrem de bine care e natura Turbionului.

— Şi e rău?

— Da, dacă proiectul Marte eşuează sau nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. Nu numai fiindcă oamenii vor fi dezamăgiţi. După ce au urmărit transformarea unei întregi planete vor avea un etalon cu care să măsoare Turbionul. Adică puterea lui de o demenţă absolută. Turbionul nu mai e un fenomen abstract, voi i-aţi făcut să privească fiara în ochii şi presupun că ăsta e un merit, dar, dacă proiectul nu merge bine, le veţi răpi din nou curajul, numai că va fi mai rău, pentru că au văzut cum stau lucrurile. Şi nu vă vor iubi pentru eşecul vostru, Tyler, pentru că, în urma lui, vor rămâne mai înfricoşaţi ca oricând.

Am citat din poezia lui Houseman, pe care o învăţasem de la ea cu mult timp în urmă: *Iar bietul copilaş habar nu are / C-a fost mâncat de ursul ăsta mare.*

— Copilaşul începe să-şi dea seama, a spus Diane. Poate că aşa trebuie definită suferinţa.

Poate că da. În unele nopţi, când nu puteam să dorm, mă gândeam la ipotetici, indiferent cine sau ce or fi. În privinţa lor, un singur lucru era evident, frapant: pur şi simplu, erau capabili să înfăşoare Pământul în acea... membrană bizară, dar mai şi stăteau undeva deoparte, ţinându-ne în proprietatea lor, dirijând planeta şi trecerea timpului de aproape două miliarde de ani.

Nici o creatură înrudită, oricât de departe, cu omul nu putea avea atâta răbdare.

Neurologul lui Jason mi-a atras atenţia asupra unui studiu din *Journal of the American Medical Association*, publicat în iarna aceea. Cercetătorii de la Universitatea Cornell descoperiseră un marcator genetic responsabil pentru SM acută neresponsivă. Neurologul, un grăsan genial, născut în Florida, pe nume David Malmstein, rulase profilul genetic al lui Jason şi descoperise în el secvenţa suspectă. L-am întrebat ce semnificaţie avea.

— Înseamnă că îi putem stabili o medicaţie ceva mai personalizată. Şi mai înseamnă că nu-i putem oferi acel tip de ameliorare definitivă la care se aşteaptă orice bolnav tipic de SM.

— Pare că se află într-o perioadă de regres, de aproape un an. Nu se poate numi ameliorare pe termen lung?

— Simptomele lui sunt sub control, asta-i tot. SMA continuă să-l mistuie, ca un soi de foc într-un strat de cărbune. Va veni un moment când n-o să mai putem face faţă.

— Punctul din care nu mai există întoarcere.

— I-ai putea spune aşa.

— Cât timp mai poate trece drept un om sănătos?

Malmstein a făcut o pauză.

— Exact asta m-a întrebat şi Jason.

— Ce i-ai spus?

— Nu sunt prezicător. SMA e o boală cu etiologie incertă. Organismul uman are propriul său calendar.

— Presupun că nu i-a plăcut răspunsul.

— Şi-a exprimat dezaprobarea prin viu grai. Dar ăsta e adevărul. E posibil să nu mai aibă nici un simptom vreme de un

deceniu. Sau ar putea ajunge într-un scaun cu rotile la sfârşitul săptămânii.

— I-ai spus *asta?*

— Într-o versiune mai îndulcită, mai blândă. Nu vreau să-şi piardă speranţa. Are un spirit de luptător, ceea ce e foarte important. Părerea mea sinceră e că se va simţi bine pe termen scurt, doi ani, cinci ani, poate mai mult. Pe urmă totul se poate da oricând peste cap. Aş fi vrut să am o prognoză mai bună.

Nu i-am spus lui Jase că stătusem de vorbă cu Malmstein, dar am văzut cum şi-a dublat eforturile în următoarele două săptămâni, numărându-şi succesele dobândite în lupta cu timpul şi cu moartea, nu a omenirii, ci a lui însuşi.

A urmat o escaladare a ritmului lansărilor, să nu mai vorbesc de cea a costurilor. Ultimul val de lansări de seminţe (singurul care, în parte, conţinea într-adevăr seminţe) s-a desfăşurat în martie, la doi ani după ce eu, Jase şi Diane priviserăm o duzină de rachete similare părăsind Florida ş îndreptându-se către planeta sterilă de atunci.

Turbionul ne oferise avantajul unui ecopoiesis îndelungat. Totuşi, acum, după lansarea seminţelor unor plante complexe, sincronizarea căpăta o importanţă crucială. Dacă aşteptam prea mult, evoluţia planetei Marte ne-ar fi putut scăpa din mână: după un milion de ani de evoluţie în sălbăticie, o specie de cereale comestibile putea să nu mai semene cu forma sa ancestrală, devenind indigestă sau chiar otrăvitoare.

Însemna că sateliţii de supraveghere trebuiau lansaţi la numai câteva săptămâni după armada de seminţe, fiind urmaţi imediat de navetele PNE cu oameni la bord, dacă rezultatele se dovedeau promiţătoare.

În miezul nopţii de după plasarea pe orbită a sateliţilor de supraveghere, am primit un alt telefon de la Diane. (Pachetele de date fuseseră deja recuperate după câteva ore, dar se aflau încă pe drum, către JPL, aflat în Pasadena, pentru a fi analizate.) Părea stresată şi, când am întrebat-o, a recunoscut că îşi pierduse slujba, fără speranţa de a fi reangajată mai devreme de luna iunie. Ea şi Simon dăduseră de necaz, erau în urmă cu plata chiriei. Nu-i putea cere bani lui E.D., iar cu Carol era imposibil să discuţi. Se străduia să-şi ia inima-n dinţi şi să i

se adreseze lui Jase, dar nu-i făcea nici o plăcere să se umilească.

— Despre câţi bani vorbim, Diane?

— Tyler, nu am vrut să…

— Ştiu. Nu mi-ai cerut nimic. Eu îţi ofer.

— Păi… luna asta, chiar şi cinci sute de dolari ar îmbunătăţi lucrurile.

— Presupun că averea instalatorului a secat.

— Fondurile lui Simon s-au terminat. Banii familiei mai există încă, dar rudele nu-i mai vorbesc.

— N-o să-şi dea seama dacă-ţi trimit un cec?

— Asta nu i-ar plăcea. I-aş putea spune că am găsit o poliţă veche de asigurare şi am încasat-o. Ceva de genul ăsta. Genul de minciună care nu poate fi considerată cu adevărat un păcat. Sper.

— Adresa voastră din Collier Street mai e valabilă?

Acolo le trimiteam, în fiecare an, de Crăciun, câte o felicitare politicoasă, neutră, şi de acolo primeam, drept răspuns, o alta, cu un peisaj cu multă zăpadă şi purtând semnătura *Simon şi Diane Townsend, Domnul să te aibă în pază!*

— Da, a răspuns, apoi a adăugat: Îţi mulţumesc, Tyler. Îţi mulţumesc atât de mult. Ştii că e incredibil de umilitor.

— Sunt vremuri grele pentru o mulţime de oameni.

— Tu te descurci, totuşi?

— Da, mă descurc.

I-am trimis şase cecuri, fiecare dintre ele postdatat pe ziua de cincisprezecece a lunii, vreme de o jumătate de an, fără să ştiu dacă avea să ne cimenteze prietenia sau să o otrăvească. Sau dacă avea vreo importanţă.

Informaţiile primite au scos la iveală o lume mai secetoasă decât Pământul, dar presărată cu lacuri de un turcoaz tot atât de lucios ca incrustaţiile de pe un disc de cupru. O planetă în jurul căreia norii se învolburau domol, cu furtuni ce revărsau ploaia pe pantele bătute de vânt ale străvechilor vulcani, alimentând bazinele fluviilor şi deltele din ţinuturile joase, pline de aluviuni şi tot atât de verzi ca peluzele din zonele suburbane.

Rachetele uriaşe au fost alimentate şi, în centrele de lansare şi în cosmodromurile din întreaga lume, opt sute de oameni au

urcat pe platforme ca să se închidă în cabine de dimensiunile unui şifonier, înfruntând un destin care era oricum altcumva, dar nu sigur. Arcele PNE din vârfurile rachetelor adăposteau (pe lângă astronauţi) embrioni de oi, vite, cai, porci şi capre, plus uterele de oţel în care se puteau dezvolta. Plus seminţele a zece mii de plante, larve de albine şi de alte insecte utile, zeci de încărcături biologice similare, care ar fi putut supravieţui sau nu călătoriei şi rigorilor renaşterii. Se mai adăugau arhive condensate ale tuturor cunoştinţelor esenţiale ale omenirii, atât în formă digitală (plus mijloacele necesare pentru a fi citite), cât şi tipărite mărunt. Erau şi componente şi materii prime pentru construirea adăposturilor simple, a generatoarelor solare de curent electric, a serelor, a filtrelor de apă şi a unor spitale de campanie. Conform celui mai favorabil scenariu, toate aceste nave expediţionare trebuiau să ajungă, cu aproximaţie, în aceleaşi ţinuturi joase din preajma ecuatorului, într-un interval de câţiva ani, în funcţie de modul de traversare a Membranei Turbionare. În cel mai rău caz, chiar şi o singură navă ajunsă relativ intactă putea asigura supravieţuirea echipajului pe perioada aclimatizării.

Iată-mă din nou în sala de conferinţe a Periheliului, alături de toţi cei care nu plecaseră pe litoral, să vadă evenimentul pe viu. M-am aşezat în faţă, lângă Jason, şi ne-am întins gâturile ca să urmărim transmisia video realizată de NASA, o imagine spectaculoasă a platformelor maritime de lansare, insule de oţel unite între ele de poduri imense de cale ferată, cele zece rachete Prometeu imense (numite „Prometeu” numai dacă erau construite de Boeing sau de Lockheed-Martin, ruşii, chinezii şi europenii folosiseră acelaşi proiect, dar le botezaseră şi le vopsiseră altfel) scăldate în lumina reflectoarelor şi înşiruite departe, în apele albastre ale Atlanticului, ca nişte stâlpi de gard văruiţi în alb. Pentru a trăi această clipă se sacrificaseră multe: impozite şi tezaure, conturul litoralurilor şi recifurile de corali, cariere şi vieţi. (La baza fiecărei platforme de la Canaveral fusese montată o placă comemorativă pe care erau gravate numele celor cincisprezece constructori decedaţi în timpul lucrărilor de asamblare.) În timp ce numărătoarea inversă se apropia de ultimul minut, Jason bătea din picior în ritm grăbit şi eu mă întrebam dacă aveam de-a face cu

manifestarea unui simptom, dar el mi-a prins privirea, s-a apropiat de ureche mea şi a spus:

— Sunt doar nervos. Tu nu eşti?

Apăruseră deja probleme. În toată lumea, fuseseră asamblate şi pregătite pentru lansarea sincronizată din acea seară optzeci de asemenea rachete imense. Dar era vorba de un proiect nou, care nu apucase să fie pus la punct în întregime. Patru fuseseră abandonate înainte de lansare, datorită unor probleme tehnice. Trei nu-şi începuseră numărătoarea inversă, în cadrul unei lansări care trebuia să fie sincronizată în întreaga lume, din motive obişnuite: conducte de alimentare care nu prezentau garanţii, erori de soft. Astfel de incidente erau inevitabile şi fuseseră luate în calcul, dar păreau, totuşi, de rău augur.

Se întâmplaseră atât de multe şi atât de repede. De data asta, nu transplantam elemente biologice, ci istorie umană, iar istoria omenirii, spusese Jase, mistuia ca un foc în comparaţie cu rugina lentă a evoluţiei. (Când eram mult mai tineri, după Turbion, dar înainte de a părăsi Casa Mare, Jason obişnuia să folosească trucuri de salon ca să-şi demonstreze ideile, „Întinde braţele în lateral, cerea, şi, după ce te aducea în poziţia cuvenită, de crucifix, adăuga: De la arătătorul mâinii stângi până la cel al mâinii drepte, trecând prin inimă, se întinde istoria Pământului. Ştii care e istoria omenirii? E unghia arătătorului drept. Nici măcar toată unghia. Doar mica parte albă. Partea pe care o tai când creşte prea lungă. Acolo sunt descoperirea focului, inventarea scrisului, Galileo şi Newton, aselenizarea şi reţeaua magazinelor 9/11, săptămâna trecută şi dimineaţa de azi. În comparaţie cu evoluţia, suntem nou-născuţi. Comparativ cu geologia, abia dacă existăm.”)

— Contact, s-a auzit apoi o voce de la NASA, şi Jason a supt aerul printre dinţi şi a întors capul pe jumătate, în timp ce nouă dintre cele zece rachete, tuburi găunoase cu lichid exploziv, mai înalte decât Empire State Building, au detunat, înălţându-se spre cer împotriva oricărei logici a gravitaţiei şi a inerţiei, arzând tone de combustibil pentru a câştiga primii câţiva centimetri de altitudine şi evaporând apa de mare ca să reducă la tăcere un eveniment sonor care, altminteri, le-ar fi sfârtecat. Pe urmă a fost ca şi cum şi-ar fi făurit scări de abur şi de fum, urcându-se pe ele cu o viteză deja vizibilă, cu dâre de foc

depăşind rostogolirea norilor pe care îi creaseră. În sus şi dispărând, ca la orice altă lansare de succes: iuţi şi strălucitoare ca un vis, pe urmă înălţându-se şi dispărând.

Ultima rachetă a fost întârziată de un senzor defectuos, dar a fost lansată peste zece minute. Avea să ajungă pe Marte cu aproape o mie de ani mai târziu decât restul flotei, dar întârzierea se luase în calcul în timpul planificării şi s-ar fi putut dovedi a fi un lucru bun, o injecţie de tehnologie terestră şi de know-how după ce cărţile de hârtie şi cititoarele digitale ale primilor colonişti se vor fi prefăcut în ţărână.

Câteva clipe mai târziu, emisia video s-a întrerupt, fiind înlocuită de cea din Guyana Franceză, de la vechiul şi mult extinsul Centre National d'Etudes Spatiales de la Kourou, unde una dintre imensele rachete de la Aerospaţiale se înălţase până la treizeci de metri, pierzându-şi apoi impulsul şi recăzând pe platformă într-o ciupercă de foc.

Au fost ucişi doisprezece oameni, zece de la bordul PNE-ului şi doi de la sol, dar a reprezentat singura tragedie evidentă din întreaga secvenţă de lansare şi probabil că, una peste alta, se adăugase norocului expediţiei.

Dar operaţiunea nu se sfârşea aici. Până la miezul nopţii – iar acesta, după părerea mea, era cel mai limpede indicator al decalajului grotesc dintre timpul terestru şi cel al Turbionului – civilizaţia umană de pe Marte fie că eşuase, fie că era în plin progres, de aproape o sută de mii de ani.

Reprezenta, cu aproximaţie, timpul scurs de la apariţia lui *homo sapiens* ca specie distinctă, până în după-amiaza zilei de ieri.

Trecuse în timp ce îmi conduceam maşina de la Periheliu la casa mea închiriată. Era pe deplin posibil ca dinastiile marţiene să se ridice şi să se prăbuşească în timp ce aşteptam să se schimbe culoarea semaforului. M-am gândit la vieţile acelea, ale unor oameni adevăraţi, înghesuite într-un spaţiu de mai puţin de un minut, după ceasul meu, şi am simţit cum mă cuprinde o uşoară ameţeală. Vertij de Turbion. Sau ceva mai profund.

Noaptea a fost lansată o jumătate de duzină de sateliţi, programaţi să caute semne de viaţă umană pe Marte. Pachetele

lor de informaţii au fost paraşutate înapoi, pe Pământ, şi au fost recuperate înainte de a se lumina se ziuă.

Am văzut rezultatele înainte de a fi date publicităţii.

A fost o săptămână plină după lansările rachetelor Prometeu. Jason îşi programase o consultaţie la infirmerie la ora zece şi jumătate, având ca obiect noutăţile extrem de importante aflate de la JPL. Nu a anulat programarea, dar a apărut cu o oră mai târziu, cu un dosar de hârtie în mână, evident nerăbdător să discute despre ceva care nu avea nici o legătură cu regimul lui medical. L-am introdus rapid într-un cabinet de consultaţii.

— Nu ştiu ce să-i spun presei. Tocmai am plecat de la o conferinţă cu directorul Agenţiei Spaţiale Europene şi cu un grup de birocraţi chinezi. Încercăm să încropim schiţa unei declaraţii comune a şefilor de state, dar imediat ce ruşii sunt de acord cu o frază, chinezii se reped să voteze împotriva ei şi viceversa.

— O declaraţie despre ce, Jase?

— Despre datele trimise de sateliţi.

— Aveţi rezultatele?

De fapt, termenul fusese depăşit. De obicei, JPA acţiona cu mai multă promptitudine când trebuia să trimită fotografiile. Dar, din câte aflasem, datele fuseseră studiate cu atenţie. Însemna că nu se potriveau cu aşteptările. Veşti rele, poate.

— Priveşte, a spus Jason.

A deschis dosarul şi a scos două montaje ale fotografiilor telescopice, aşezându-le unul peste celălalt. Amândouă cuprindeau imagini ale planetei Marte, luate de pe orbita terestră după lansările Prometeu.

Când o priveai pe prima, îţi stătea inima. Nu era la fel de clară ca imaginea înrămată pe care o plasasem în sala de aşteptare, pentru că era făcută din preajma Pământului. Totuşi, claritatea ei reprezenta o dovadă grăitoare a tehnologiei recente. La o privire superficială, nu diferea prea mult de cea înrămată: puteam zări destul verde ca să ştiu că sistemul ecologic transplantat continua să fie intact şi activ.

— Priveşte mai cu atenţie.

Şi-a plimbat degetul de-a lungul liniei sinuoase a unui teren de joasă altitudine, care urmărea cursul unui fluviu. Se

distingeau locuri verzi, cu contururi precise, uniforme. Pe măsură ce continuam să mă uit, desluşeam tot mai multe.

— Agricultură, a spus Jase.

Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am gândit ce semnificaţie avea. *Acum sunt două planete locuite în sistemul solar*. Nu ipotetice, ci reale. Acelea erau locuri unde trăiau oameni, unde trăiau oamenii pe Marte.

Voiam să contemplu imaginea. Dar Jason a strecurat-o la loc, în plicul ei, dezvăluind-o pe cea de dedesubt.

— A doua fotografie a fost făcută cu douăzeci şi patru de ore mai târziu.

— Nu înţeleg.

— Făcută de aceeaşi cameră foto, de pe acelaşi satelit. Avem imagini luate în paralel, care adeveresc rezultatul. Părea să indice o defecţiune a sistemului de preluare a imaginilor, până când am mărit contrastul suficient de mult ca să vedem stelele.

Dar *în* fotografie nu era nimic. Câteva stele şi o zonă centrală extinsă, goală, de forma unui disc.

— Ce e asta?

— O Membrană Turbionară, a răspuns Jason. Văzută din exterior. Acum are şi Marte una.

ANNO DOMINI 4×10^9

Plecasem din Pandang şi călătorisem spre interiorul continentului, atât înţelegeam, în susul dealului, unde drumurile erau uneori netede ca mătasea, alteori pline de gropi, accidentate, pentru a ne opri în cele din urmă în faţa unui buncăr de beton, din cât se desluşea în întuneric, dar care (judecând după semiluna roşie pictată dedesubtul unui bec tungsten orbitor) trebuie să fi fost un soi de clinică medicală. Şoferul s-a supărat când a văzut unde ne adusese, o dovadă în plus că eram bolnav, nu doar beat, dar Diane i-a îndesat mai multe bancnote în mână, făcându-l să plece, dacă nu încântat, cel puţin domolit.

Îmi era greu să mă ţin pe picioare. M-am sprijinit de Diane, care mi-a preluat cu curaj greutatea şi am rămas amândoi acolo, în noaptea umedă, pe un drum pustiu, cu lumina lunii strecurându-se printre nori zdrenţuiţi. În jur erau clinica din faţa noastră, o staţie de benzină de partea cealaltă a şoselei şi nimic altceva decât pădure şi întinderi plate, posibil terenuri agricole. N-am zărit nici picior de om înainte ca uşa blindată a clinicii să se deschidă huruind şi o femeie cu fustă lungă şi cu o mică pălărie albă să se grăbească înspre noi.

— *Abu* Diane! a spus ea, entuziasmată, dar cu voce scăzută, de parcă s-ar fi temut că trăgea cineva cu urechea, chiar şi la o oră când locul era atât de pustiu. Bine-ai venit!

— *Abu* Ina, a răspuns Diane, cu respect.

— Iar acesta trebuie să fie…

— Pak Jason Tyler. Cel despre care ţi-am vorbit.

— Prea bolnav ca să vorbească?

— Prea bolnav ca să spună ceva raţional.

— Atunci să-l ducem neapărat înăuntru.

Diane m-a sprijinit de o parte, iar femeia pe care o numise *Abu* Ina m-a prins de umărul drept. Nu era tânără, dar părea impresionant de puternică. Părul de sub pălăria ei albă era cărunt şi rărit. Mirosea a scorţişoară. Judecând după felul cum a strâmbat din nas, eu miroseam a ceva mult mai urât.

Pe urmă am intrat, am străbătut o sală de aşteptare goală, mobilată cu scaune de trestie indiană şi cu unele metalice, ieftine, şi am intrat într-un cabinet destul de modern, unde Diane m-a lăsat să cad pe o masă capitonată, iar eu m-am simţit

destul de în siguranţă ca să leşin, după ce am auzit-o pe Ina spunând:

— Să vedem ce putem face pentru el.

M-a trezit chemarea unui muezin dintr-o moschee îndepărtată şi mirosul cafelei proaspete.

Eram întins, în pielea goală, pe o saltea de paie dintr-o cameră mică, cu pereţi de beton şi cu o singură fereastră, prin care nu pătrundea decât o singură lumină, o prevestire palidă a asfinţitului. Exista o uşă, acoperită cu un soi de împletitură dantelată de bambus. De dincolo de ea venea zgomotul stârnit de cineva care mânuia cu multă energie căni şi castroane.

Hainele pe care le purtasem în noaptea trecută fuseseră spălate şi erau împăturite alături de saltea.

Mă aflam între două accese de febră, învăţasem să recunosc oazele acestea de sănătate, şi mă simţeam destul de puternic să mă îmbrac singur.

Mă legănam într-un picior, îndreptându-l pe celălalt spre cracul pantalonului, când *Abu* Ina a aruncat o privire prin draperie.

— Deci, a exclamat ea, te simţi destul de bine ca să stai în picioare!

Pentru scurtă vreme. Am căzut pe saltea, pe jumătate îmbrăcat. Ina a intrat, aducând un castron cu orez alb, o lingură şi o cană de tablă emailată. A îngenuncheat lângă mine şi s-a uitat la tava de lemn:

— Vrei ceva de aici?

Am descoperit că voiam. După multe zile, îmi era foame pentru prima dată. Probabil că era bine. Pantalonii îmi erau ridicol de largi şi coastele obscen de proeminente.

— Mulţumesc!

— Am fost prezentaţi unul altuia azi-noapte, a spus, întinzându-mi castronul. Îţi aduci aminte? Îmi cer scuze pentru că totul e atât de rudimentar. Camera asta e mai degrabă o ascunzătoare, decât un loc confortabil.

Părea de vreo cincizeci sau şaizeci de ani. Avea faţa rotundă şi zbârcită, cu trăsăturile adunate pe o lună de piele cafenie, înfăţişarea ei de păpuşă făcută dintr-un măr fiind accentuată de rochia lungă, neagră, şi de pălăria albă. Dacă populaţia amish s-ar fi stabilit în Sumatra de Vest, ar fi semănat cu *Abu* Ina.

Pronunţa cuvintele într-un ritm vioi, cu accent indonezian, dar se exprima într-o manieră excesiv de corectă.

— Vorbeşti foarte bine engleza, i-am spus, dând glas singurului compliment care îmi venise instantaneu în minte.

— Mulţumesc. Am studiat la Cambridge.

— Limba engleză?

— Medicina.

Orezul nu era condimentat, dar era gustos. L-am mâncat pe tot, cu o poftă care sărea în ochi.

— Poate mai vrei o porţie, mai târziu? a întrebat *Abu* Ina.

— Da, mulţumesc.

În dialectul minangkabau, *Abu* era o formulă de respect, uzuală când te adresai unei femei. (Echivalentul masculin era *Pak.*) Ceea ce însemna că Ina era o doctoriţă minangkabau, iar noi ne aflam în ţinuturile înalte din Sumatra, de unde se zărea, probabil, muntele Merapi. Tot ce ştiam despre poporul Inei se rezuma la cuprinsul unui ghid al Sumatrei, pe care îl citisem în timp ce veneam de la Singapore cu avionul: în oraşele şi satele din regiunile înalte trăiau mai bine de cinci milioane de minangkabau, multe dintre cele mai rafinate restaurante din Padang se aflau în grija unor minangkabau, erau renumiţi pentru cultura lor de tip matriarhal, pentru priceperea în afaceri şi pentru amestecul de credinţă islamică şi obiceiuri tradiţionale *adat.*

Nimic nu explica prezenţa mea în camera din spate a cabinetului unei doctoriţe minang.

— Diane mai doarme încă? Fiindcă nu înţeleg...

— *Abu* Diane a luat autobuzul şi s-a întors la Padang. Dar aici eşti în siguranţă.

— Speram să fie şi ea în siguranţă.

— Bineînţeles că ar fi mai în siguranţă aici decât în oraş. Dar asta nu v-ar scoate pe nici unul din Indonezia.

— Cum ai cunoscut-o pe Diane?

Ina a zâmbit larg.

— Absolut din întâmplare. Sau aproape din întâmplare. Negocia un contract cu fostul meu soţ, Jala, care se ocupă de import-export, printre altele, când a devenit evident că noii reformatori erau mult prea interesaţi de ea. Lucrez câteva zile pe săptămână la spitalul naţional din Padang şi am fost încântată când Jala mi-a prezentat-o pe Diane, deşi el căuta

doar un loc unde să ascundă un posibil client. Am fost atât de entuziasmată de întâlnirea cu sora lui Pak Jason Lawton!

Vorbele ei erau surprinzătoare din prea multe puncte de vedere.

— Jason îţi e cunoscut?

— Am *auzit* de el, spre deosebire de tine, n-am avut niciodată privilegiul să-i vorbesc. Oh, dar în primele zile ale Turbionului urmăream cu pasiune toate ştirile legate de Jason Lawton. Iar tu ai fost medicul lui personal! Şi acum te afli aici, în camera din spate a clinicii mele!

— Nu sunt sigur că Diane ar fi trebuit să povestească atâtea.

Eram sigur că n-ar fi trebuit. Singura noastră protecţie era anonimatul, iar acum fusese compromis.

Abu Ina a părut să se-ntristeze.

— Sigur că da, ar fi fost de preferat să nu pomenească acest nume. Dar străinii care au probleme cu legea sunt ceva extrem de obişnuit în Padang. Există o expresie: o duzină la centimă. Străinii care nu stau bine nici cu legea, nici cu sănătatea sunt o problemă încă şi mai dificilă. Diane trebuie să fi aflat că eu şi Jala suntem admiratori înfocaţi ai lui Jason Lawton, probabil că i-a invocat numele numai şi numai împinsă de disperare. Chiar şi aşa, eu n-am crezut-o până n-am căutat fotografii pe internet. Să tot fii fotografiat trebuie să fie unul dintre neajunsurile celebrităţii. În orice caz, am găsit o fotografie a familiei Lawton, făcută chiar la începuturile Turbionului, şi am recunoscut-o pe Diane: era adevărat! Aşa că şi povestea despre prietenul ei bolnav trebuia să fie adevărată. Ai fost medicul lui Jason Lawton şi al celuilalt, mult mai celebru...

— Da.

— Bărbatul mărunţel, negru şi zbârcit.

— Da.

— Al cărui medicament te face să te simţi rău.

— Sper c-o să mă facă şi să mă simt mai bine.

— Dianei i-a făcut deja bine, sau aşa spune. Şi asta mă interesează. Există într-adevăr o altă maturitate dincolo de maturitate? Cum te simţi?

— Se poate şi mai bine.

— Dar procesul nu s-a încheiat.

— Nu, nu s-a încheiat.

— Atunci ar trebui să te odihneşti. Ţi-aş putea face rost de ceva anume?
— Aveam blocnotesuri… hârtie…
— Într-un pachet, alături de celelalte bagaje. Le aduc. Ca scriitor eşti tot atât de bun cum eşti ca medic?
— Numai temporar. Trebuie să-mi notez câteva gânduri pe hârtie.
— Poate că, atunci când o să te simţi mai bine, o să-mi poţi împărtăşi unele dintre ele.
— Poate că da. Aş fi onorat.
S-a ridicat din genunchi.
— Mai ales despre omuleţul negru şi zbârcit. Omul de pe Marte.

În următoarele două zile, am avut un somn agitat, neuniform, trezindu-mă surprins de trecerea timpului, de nopţile căzute brusc sau de dimineţile venite pe neaşteptate, apreciind momentele zilei după chemarea la rugăciune, după zgomotul traficului, după ofrandele de orez şi de ouă condimentate cu praf de curry aduse de *Abu* Ina şi după spălările periodice cu buretele. Am stat de vorbă, dar conversaţiile mi s-au scurs din memorie ca nisipul printr-o sită, şi mi-am dat seama, după expresia feţei ei, că uneori mă repetam sau uitam ce-mi spusese. Lumină şi întuneric, lumină şi întuneric, apoi, dintr-odată, Diane îngenuncheată lângă patul meu, alături de Ina, şi amândouă îmi aruncau priviri sobre.
— S-a trezit, a spus *Abu* Ina. Vă rog să mă scuzaţi. Vă las singuri.
Pe urmă, lângă patul meu n-a mai rămas decât Diane.
Purta o bluză albă, o eşarfă albă peste părul întunecat, pantaloni albaştri bufanţi. Ar fi putut trece drept o obişnuită a mall-urilor din centrul Padangului, deşi era prea înaltă şi prea palidă ca să păcălească pe cineva cu adevărat.
Mă privea cu ochii mari şi albaştri.
— Tyler, te hidratezi suficient?
— Arăt chiar atât de rău?
Mi-a mângâiat fruntea.
— Nu e uşor, nu-i aşa?
— Nu mă aşteptam să n-am nici o durere.
— Încă două săptămâni, şi gata. Până atunci…

Nu trebuia să-mi spună. Medicamentul începuse să lucreze în adâncimea ţesuturilor musculare, a ţesuturilor nervoase.

— Locul e foarte potrivit, a adăugat. Avem antispasmodice, avem analgezice mulţumitoare. Ina înţelege ce se întâmplă.

Mi-a adresat un zâmbet trist.

— Totuşi... nu e exact cum am plănuit.

Planul nostru se baza pe anonimat. Oricare dintre oraşele portuare ale Arcadei putea fi un loc unde un american cu bani îşi pierdea cu uşurinţă urma.

Nu ne stabiliserăm la Padang numai pentru avantaje, Sumatra era zona continentală cea mai apropiată de Arcadă, ci şi datorită faptului că dezvoltarea sa economică ultrarapidă şi necazurile avute recent cu guvernul noilor reformatori din Jakarta transformaseră oraşul într-o anarhie funcţională. Aveam să suport efectele medicamentului într-un hotel obscur şi, odată totul încheiat, când aveam să fiu efectiv refăcut, urma să ne plătim călătoria spre un loc unde nimic rău nu ne putea atinge. Aşa ar fi trebuit să se desfăşoare lucrurile.

Neglijaserăm setea de răzbunare a administraţiei Chaykin şi hotărârea de a oferi prin noi un exemplu, atât din cauza secretelor pe care le păstraserăm, cât şi dintr-a celor pe care le divulgaserăm deja.

— Cred că m-am făcut remarcată mai mult decât era necesar şi acolo unde n-ar fi trebuit, a spus Diane. Rezervasem locuri în două grupuri *rantau* diferite, dar amândouă înţelegerile au căzut, dintr-odată oamenii n-au mai vrut să-mi vorbească şi era evident că noi atrăgeam mult prea multă atenţie. Consulatul, noii reformatori şi poliţia locală au descrierile noastre. Nu pe de-a-ntregul *exacte,* dar destul de apropiate.

— De aceea le-ai spus oamenilor ăstora cine suntem.

— Le-am spus pentru că bănuiau deja. *Abu* Ina nu, dar Jala, fostul ei soţ, ne suspecta cu siguranţă. E un tip uns cu toate alifiile. Conduce o companie de transport maritim relativ respectabilă. Mare parte din betonul vrac şi din uleiul de palmier care tranzitează portul Teluk Bayur trece prin unul sau altul dintre depozitele lui. Afacerile *rantau gadang* nu aduc profituri foarte mari, dar sunt scutite de taxe şi navele alea pline de emigranţi nu se întorc înapoi goale. În plus, învârte afaceri prospere pe piaţa neagră, cu vite şi capre.

— Pare să fie un tip care ne-ar vinde cu plăcere noilor reformatori.

— Dar noi îl plătim mai bine. Atâta vreme cât nu suntem prinşi, îi creăm puţine dificultăţi din punct de vedere legal.

— Ina e de acord?

— Cu ce? Cu *rantau gadang?* Are doi băieţi şi o fată în lumea nouă. Cu Jala? Crede că i se poate acorda o anumită încredere. Dacă e plătit, rămâne de partea celui care l-a cumpărat. Cu noi? Ne consideră în pragul sfinţeniei.

— Datorită lui Wun Ngo Wen?

— În primul rând.

— Ai avut noroc c-ai dat peste ea.

— N-a fost numai noroc.

— Totuşi, ar trebui să plecăm cât mai repede posibil.

— Imediat ce-o să te simţi mai bine. Jala are o navă pregătită de plecare. *Capetown Maru*. De-asta fac naveta de aici la Padang. Sunt mai mulţi oameni pe care trebuie să-i plătesc.

Ne transformam, cu rapiditate, din nişte străini cu bani în nişte străini care avuseseră bani.

— Totuşi, am spus, mi-aş dori...

— Ce ţi-ai dori?

Şi-a plimbat degetul pe fruntea mea, înainte şi înapoi, languroasă.

— Mi-aş dori să nu mai fiu nevoit să dorm singur.

A râs scurt şi mi-a aşezat mâna pe piept. Pe toracele meu costeliv, pe pielea mea încă urâtă, ca de crocodil. Nu era tocmai o invitaţie la intimitate.

— E prea fierbinte ca să poţi fi strâns la piept.

— Prea fierbinte?

Eu tremuram.

— Bietul Tyler, a spus.

Voiam să-i spun să fie prudentă. Dar am închis ochii şi, când i-am deschis, plecase din nou.

Avea să-mi fie mai rău, inevitabil, dar în următoarele câteva zile m-am simţit de fapt mai bine: ochiul furtunii, aşa îi zicea Diane. Era ca şi cum medicamentul marţian şi organismul meu ar fi negociat un armistiţiu temporar, amândouă taberele pregătindu-se pentru lupta finală. Am încercat să profit de răgaz.

Am mâncat tot ce mi-a oferit Ina şi am mers din când în când prin cameră, străduindu-mă să aduc oarece vigoare în picioarele mele sfrijite. Dacă m-aş fi simţit mai în putere, cutia aceea de beton (în care îşi păstrase Ina stocurile de medicamente înainte de a construi alături de clinică un depozit mai sigur, cu încuietoare şi alarmă) mi s-ar fi părut o celulă de închisoare. În circumstanţele actuale, era aproape confortabilă. Am stivuit valizele noastre din material rigid într-un colţ şi le foloseam pe post de birou, scriind aşezat pe o rogojină de trestie. Fereastra înaltă lăsa lumina soarelui să se strecoare.

Lăsa să apară şi chipul unui băiat de şcoală din zonă, pe care l-am prins de două ori cercetându-mă cu privirea. Când i-am vorbit despre asta lui *Abu* Ina, a dat din cap, a dispărut câteva minute şi s-a întors trăgându-l după ea pe copil.

— El e En, a spus, aruncându-l practic către mine prin perdeaua de bambus. En are zece ani. E foarte inteligent. Vrea să ajungă doctor într-o bună zi. Şi e fiul nepotului meu. Din păcate, e blestemat să fie curios, în detrimentul sensibilităţii. S-a urcat pe lada cu gunoi ca să vadă ce ascund în camera din spate. De neiertat. Cere-i scuze oaspetelui meu, En.

Băiatul şi-a lăsat capul atât de jos, încât m-am temut că ochelarii lui enormi aveau să-i cadă de pe vârful nasului. A mormăit ceva.

— În engleză, a zis Ina.

— *Scuze!*

— Lipsit de eleganţă, dar la obiect. Poate că En ar fi în stare să te ajute cu ceva, Pak Tyler, în compensarea purtării lui urâte?

Era limpede că En dăduse de bucluc. Am încercat să-l scot din încurcătură.

— Nimic, decât să-mi respecte intimitatea.

— Ţi-o va respecta cu siguranţă de acum înainte, *nu-i aşa,* En?

Băiatul s-a făcut mic şi a dat din cap.

— Oricum, am eu o treabă pentru el. Trece pe la clinică aproape în fiecare zi. Dacă nu sunt ocupată, îi arăt câte ceva. Schema anatomiei umane. Hârtia de turnesol, care îşi schimbă culoarea când o introduci în oţet. Pretinde că îmi e recunoscător pentru aceste favoruri.

En a început să dea din cap cu atâta vehemenţă, încât mişcarea era aproape spasmodică.

— Pentru a-şi răscumpăra neglijenţa grosolană în privinţa celui mai elementar *budi,* o să devină paznicul acestei clinici. En, ştii ce-nseamnă asta?

Băiatul a încetat să mai dea din cap, căpătând un aer circumspect.

— Înseamnă, a spus *Abu* Ina, că de acum înainte o să-ţi foloseşti vigilenţa şi curiozitatea într-un scop folositor. Dacă în sat vine cineva din oraş care întreabă de clinică, oricine ar fi, mai ales dacă arată şi se poartă ca un poliţist, alergi imediat încoace şi-mi povesteşti.

— Chiar dacă sunt la şcoală?

— Mă îndoiesc că noii reformatori vor veni să te deranjeze la şcoală. Cât eşti acolo, fii atent la lecţii, însă, oriunde altundeva, pe stradă, în vreun *warung*, dacă vezi pe cineva sau auzi vorbindu-se despre mine, despre clinică sau despre Pak Tyler (despre care tu nu trebuie să spui nimănui), vii imediat la clinică. Ai înţeles?

— Da, a răspuns En, murmurând şi alte cuvinte, pe care n-am reuşit să le aud.

— Nu, a zis Ina, cu promptitudine, nu e vorba de nici o plată, ce întrebare scandaloasă! Cu toate că, dacă o să fiu mulţumită, vor urma nişte favoruri. Acum nu sunt mulţumită câtuşi de puţin.

En a şters-o în grabă, cu tricoul alb, prea mare, umflându-se în spatele lui.

La căderea nopţii a început să plouă, o ploaie tropicală violentă, care a durat zile întregi, în timpul cărora am scris, am dormit, am mâncat, am măsurat camera cu pasul, am suferit.

Abu Ina mi-a spălat trupul cu buretele în bezna unei nopţi ploioase, îndepărtând o porţiune de piele moartă.

— Povesteşte-mi una dintre amintirile tale despre ei, a spus. Povesteşte-mi cum a fost să creşti alături de Diane şi Jason Lawton.

M-am gândit. Sau mai degrabă m-am scufundat în din ce în ce mai întunecosul heleşteu al memoriei, căutând ceva de oferit, ceva adevărat, dar şi semnificativ. N-am reuşit să găsesc

exact ce voiam, însă ceva a plutit către suprafaţă: un cer luminat de stele, un copac. Copacul era un plop argintiu.

— Odată, ne-am dus într-o excursie cu cortul. Era înainte de Turbion, dar nu cu mult.

Mă simţeam bine când mi se îndepărta pielea moartă, cel puţin la început, însă derma care rămânea descoperită era sensibilă, dureroasă. Prima atingere a buretelui era liniştitoare, pe a doua o simţeam ca pe o picătură de iod pe o tăietură fină. Ina şi-a dat seama.

— Voi trei? Nu eraţi cam mici pentru o excursie cu cortul, ţinând cont de felul cum sunt văzute lucrurile acolo de unde veniţi? Sau aţi mers împreună cu părinţii?

— Nu cu părinţii noştri. E.D. şi Carol plecau în concediu o dată pe an, într-o staţiune balneară sau într-o croazieră, de preferinţă fără copii.

— Şi mama ta?

— Îi plăcea mai mult să stea acasă. Un cuplu din vecini ne-a luat în munţii Adirondack, împreună cu cei doi băieţi ai lor, nişte adolescenţi care nu voiau să aibă de-a face cu noi.

— Atunci de ce... oh, presupun că tatăl lor avea de gând să se pună bine cu E.D. Lawton? Poate să-i ceară vreo favoare?

— Ceva de genul ăsta. N-am întrebat. N-a întrebat nici Jason. Diane s-ar putea să fi ştiut, ea dădea atenţie unor asemenea lucruri.

— Nu are nici o importanţă. Aţi mers într-un camping din munţi? Răsuceşte-te pe o parte, te rog.

— Genul de camping cu parcare. Nu tocmai în sânul naturii virgine. Dar era un weekend de septembrie, aşa că aveam locul aproape în întregime numai pentru noi. Ne-am instalat corturile şi am făcut un foc. Adulţii...

Numele lor mi-a revenit în memorie.

— Familia Fitch a cântat şi ne-a îndemnat să ne alăturăm corului. Probabil că aveau amintiri plăcute din taberele de vară. De fapt, a fost aproape deprimant. Adolescenţii detestau toată povestea şi s-au ascuns în cortul lor, cu căştile casetofoanelor pe urechi. Bătrânii s-au lăsat păgubaşi până la urmă şi s-au dus la culcare.

— Şi v-au lăsat pe voi trei în jurul focului muribund de tabără. Era o noapte senină sau una ploioasă, ca asta?

— O noapte senină, de început de toamnă.

Nu semăna cu asta, cu corul ei de broaşte şi cu ploaia răpăind pe acoperişul subţire.

— Fără lună, dar se vedeau o mulţime de stele. Nu era cald, dar nici frig cu adevărat, deşi ne aflam destul de sus, pe dealuri. Vânt. Destul de tare ca să auzi copacii vorbind cu ei înşişi.

Zâmbetul Inei s-a lărgit.

— Copacii vorbind cu ei înşişi! Da, ştiu cum sună asta. Acum pe partea stângă, te rog.

— Călătoria fusese plictisitoare, dar acum, când eram numai noi trei, am început să ne simţim bine. Jase a plecat după o lanternă şi ne-am dus câţiva metri mai încolo de foc, departe de maşini, de corturi şi de oameni, oprindu-ne într-un spaţiu deschis dintr-un crâng de plopi, de unde terenul se povârnea, coborând către vest. Jase ne-a arătat lumina zodiacală, care se ridica pe cer.

— Ce e lumina zodiacală?

— Soarele reflectat de fărâmele de gheaţă din centura de asteroizi. Uneori se vede foarte clar, în nopţile întunecoase.

Sau se vedea, înainte de Turbion. Oare lumina zodiacală continua să existe, sau puterea soarelui topise gheaţa?

— S-a înălţat deasupra orizontului ca o răsuflare la vreme de iarnă, îndepărtată, firavă. Diane era fascinată. L-a ascultat pe Jase explicând totul, iar asta se întâmpla pe vremea când explicaţiile lui o mai fermecau încă, nu ajunsese să se creadă mai presus de ele. Îi îndrăgea inteligenţa, îl îndrăgea pe el pentru inteligenţa lui...

— La fel ca tatăl lui? Acum întoarce-te pe burtă, te rog.

— Dar nu în stilul posesiv. Era o încântare pură, care o lăsa cu gura căscată şi ochii bulbucaţi.

— Scuză-mă, „ochii bulbucaţi”?

— Făcea ochii mari. Când a început să se-nteţească vântul, Jase a îndreptat lanterna către plopi, să vadă Diane cum se mişcau frunzele.

Cuvintele mi-au adus amintirea vie a tinerei Diane, într-un pulover cu cel puţin două numere mai mare, cu mâinile pierdute în lâna împletită, cuprinzându-se singură cu braţele, cu chipul răsucit spre conul de lumină şi cu ochii reflectând-o sub forma unor luni sărbătoreşti.

— I-a arătat cum se legănau crengile mai mari, cu un soi de mişcare lentă, iar cele mici se agitau mult mai repede. Pentru că fiecare ramură şi fiecare crenguţă avea o frecvenţă rezonantă, a explicat Jase. Mai zicea că te puteai gândi la frecvenţele alea ca la nişte note muzicale. Mişcarea copacilor în vânt era cu adevărat un soi de muzică, cu sunete prea joase pentru urechea omenească, trunchiul copacului fiind vocea de bas, iar crengile interpretau partea tenorului şi rămurelele cântau la flaut piccolo. A mai adăugat că toate rezonanţele, de la cea a vântului la tremoloul frunzelor, puteau fi privite ca nişte simple numere, făcând un calcul în interiorul altui calcul din interiorul altui calcul.

— Descrii totul foarte frumos, a spus Ina.

— Nici pe jumătate atât de frumos ca Jason. Părea îndrăgostit de lume, sau cel puţin de şabloanele ei. De muzica ei. *Au!*

— Îmi cer scuze. Şi Diane era îndrăgostită de Jason?

— Îndrăgostită de faptul că era sora lui. Mândră de el.

— Iar tu te simţeai îndrăgostit de faptul că-i erai prieten?

— Cred că da.

— Şi îndrăgostit de Diane.

— Da.

— Şi ea de tine.

— Poate. Eu aşa speram.

— Atunci, dacă îmi e permis să întreb, ce n-a mers?

— Ce te face să crezi că n-a mers ceva?

— E evident că eşti încă îndrăgostit. Că sunteţi amândoi. Dar nu ca un bărbat şi o femeie care au petrecut împreună mulţi ani. Ceva trebuia să vă fi ţinut despărţiţi. Scuză-mă, asta e o impertinenţă îngrozitoare.

Da, ceva ne ţinuse despărţiţi. Mai multe lucruri. Dar cel mai evident păruse a fi Turbionul. Pe Diane o înspăimântase într-un fel aparte, din motive pe care nu le înţelesesem niciodată pe deplin. De parcă ar fi fost o provocare şi acuzaţie la adresa tuturor lucrurilor care o făceau să se simtă în siguranţă. Ce o făcea să se simtă în siguranţă? Desfăşurarea sistematică a vieţii, prietenii, familia, munca, un soi de sensibilitate fundamentală a lucrurilor, care, în Casa Mare a lui E.D. şi Carol Lawton trebuie să fi părut deja fragilă, mai mult dorită, decât reală.

Casa Mare o trădase şi, în cele din urmă, o trădase şi Jason. Ideile ştiinţifice pe care i le descria ca pe nişte daruri aparte, odinioară liniştitoare, confortabilele strune majore ale lui Newton şi Euclid, deveniseră mai stranii şi mai străine: lungimea Plank (sub care lucrurile nu se mai comportau ca nişte lucruri), găurile negre, sigilate de propria lor densitate imponderabilă într-un tărâm dincolo de cauză şi efect, un univers nu numai în expansiune, dar şi accelerând către propria sa destrămare. Îmi spusese o dată, pe vremea când Sfântul Augustin era încă în viaţă, că în momentul în care punea mâna pe blana unui câine voia să-i simtă căldura şi vioiciunea, nu să-i numere bătăile inimii şi să ia în considerare spaţiile dintre nucleele şi electronii din care era constituită făptura lui materială. Voia ca Sfântul Căţel şi fie el însuşi, un întreg, nu suma părţilor lui înspăimântătoare, nu un epifenomen cu o evoluţie pasageră din decursul vieţii unei stele muribunde. Dragostea şi ataşamentul din viaţa ei erau deja insuficiente şi fiecare exemplificare a acestora trebuia descrisă şi păstrată în ceruri, tezaurizată la adăpost de iarna universului.

În momentul apariţiei, Turbionul trebuie să i se fi părut o justificare monstruoasă a viziunii lui Jason asupra lumii, mai ales din cauza obsesiei lui. Era evident că altundeva, în galaxie, exista viaţă inteligentă şi era la fel de evident că nu era nicidecum similară cu a noastră. Avea o putere imensă, o răbdare înspăimântătoare şi dădea dovadă de o indiferenţă desăvârşită faţă de teroarea pe care o crease în lume. Imaginându-ţi-i pe Ipotetici, ai fi putut descrie nişte roboţi superinteligenţi sau nişte fiinţe energetice misterioase, dar niciodată atingerea unei mâini, un sărut, un pat cald sau o vorbă consolatoare.

Aşa că detestase Turbionul într-un mod profund aparte şi cred că aversiunea aceasta o împinsese, în ultimă instanţă, către Simon Townsend şi mişcarea NI. În teologia lor, Turbionul devenea un eveniment sacru şi, în acelaşi timp, secundar: amplu, dar nu tot atât de cuprinzător ca Dumnezeul lui Abraham, şocant, dar nu tot atât de şocant ca un Mântuitor răstignit, ca un mormânt gol.

I-am spus Inei câte ceva din toate astea.

— Desigur, eu nu sunt creştină. Nu sunt nici măcar destul de mahomedană ca să le dau satisfacţie autorităţilor locale. Coruptă de ateismul occidental, aşa sunt eu. Dar până şi în islam au existat asemenea mişcări. Oameni bolborosind despre Imam Mehdi şi Ad-Dajjal, despre Yajuj şi Majuj secând dintr-o sorbitură Marea Galileii. Pentru că li se părea că avea mai mult sens. Gata. Am terminat.

Îmi curăţase tălpile picioarelor.

— Ai ştiut întotdeauna toate astea despre Diane?

În ce sens să fi ştiut? Simţit, bănuit, intuit, dar *ştiut* – nu, n-aş fi putut spune.

— Atunci poate că medicamentul marţian se ridică la înălţimea aşteptărilor, a spus Ina, şi a plecat, cu oala ei de inox plină cu apă caldă şi cu setul de bureţi, lăsându-mi ceva la care să mă gândesc în întunericul nopţii.

Existau trei uşi prin care puteai să intri sau să ieşi din clinica lui *Abu* Ina. M-a plimbat o dată prin clădire, după ce ultimul ei pacient plecase cu un deget într-o atelă.

— Iată ce am construit în toată viaţa mea. Te-ai putea gândi că e destul de puţin. Dar oamenii din sat aveau nevoie de ceva aici, mai aproape decât spitalul din Padang, de care ne desparte o distanţă însemnată, mai ales când trebuie să călătoreşti cu autobuzul sau când drumurile sunt într-o stare pe care nu te poţi bizui.

O uşă era cea din faţă, prin care intrau sau ieşeau pacienţii.

O alta era cea din dos, căptuşită cu metal, solidă. Ina îşi parca mica maşină cu baterie solară pe pământul bătătorit din spatele clinicii şi folosea uşa aceea ca să intre în fiecare dimineaţă, încuind-o întotdeauna la plecare. Se afla alături de camera unde locuiam, şi învăţasem să recunosc zornăitul cheilor ei în broască, la scurt timp după prima chemare la rugăciune venind dinspre moscheea satului, aflată la aproape jumătate de kilometru distanţă.

Cea de a treia uşă era laterală, la capătul unui coridor care mai găzduia toaleta şi un şir de dulapuri cu rezerve de medicamente. Acolo primea livrările şi aceea era ruta pe care o prefera En, atât la venire, cât şi la plecare.

Era exact aşa cum îl descrisese Ina: timid, dar inteligent, destul de isteţ ca să dobândească diploma de medic spre care

se îndreptau speranţele inimii sale. Părinţii lui nu erau bogaţi, spunea Ina, dar, dacă obţinea o bursă, dacă absolvea cursurile premergătoare de la universitatea din Padang făcându-se remarcat, avea să găsească un mod de finanţare pentru a-şi lua diploma...

— Pe urmă, cine ştie? Satul ar putea avea un alt doctor. Eu aşa am procedat.

— Crezi c-o să se-ntoarcă să practice aici?

— S-ar putea. Noi plecăm şi ne reîntoarcem.

A ridicat din umeri, ca şi cum asta ar fi fost ordinea firească a lucrurilor. Pentru poporul minang, chiar era: *rantau*, tradiţia de a trimite bărbaţii tineri în străinătate, făcea parte din *adat*, sistemul tradiţional de legi, era o tradiţie şi o obligaţie. Aidoma credinţei islamice conservatoare, *adat* se tocise în ultimii treizeci de ani de modernizări, dar continua să pulseze, precum o inimă, sub viaţa etniei minang.

En fusese avertizat să nu mă deranjeze, dar a început, treptat, să nu se mai teamă de mine. Când eram între două accese de febră, îşi şlefuia vocabularul limbii engleze aducându-mi, cu permisiunea expresă a Inei, mostre de feluri de mâncare şi spunându-mi denumirile lor: *silomak*, orez cleios; *singgang ayam*, pui condimentat cu praf de curry.

— Cu plăcere! exclama, când îi mulţumeam, şi zâmbea larg, dezvăluind un şir de dinţi albi, dar extraordinar de neuniformi. Ina încerca să-i convingă părinţii să-i pună un aparat dentar.

Ea locuia într-o casă mică din sat, pe care o împărţea cu rudele, deşi în ultima vreme dormea într-unul dintre cabinetele clinicii, probabil nu cu mult mai confortabil decât celula mea nemobilată. În unele nopţi, îndatoririle de familie o sileau totuşi să plece. Atunci îşi nota temperatura şi starea în care mă aflam, mă aproviziona cu apă şi mâncare şi îmi lăsa un pager, pentru cazul vreunei urgenţe. Rămâneam singur până în dimineaţa următoare, când cheia ei zornăia în broască.

Dar într-o noapte am fost trezit dintr-un vis dement, încâlcit, de zgomotul uşii laterale, care se cutremura de parcă cineva ar fi răsucit mânerul, străduindu-se s-o deschidă. Nu era Ina. O uşă nepotrivită, la o oră nepotrivită. Ceasul meu arăta ora douăsprezece, eram abia la începutul celei mai adânci părţi a nopţii. Sătenii ar fi putut să mai umble încă din *warung* în *warung,* iar pe şosea mai treceau maşini, camioane, încercând

să ajungă în vreun *desa* îndepărtat până a doua zi dimineaţă. Poate era un pacient care spera să o găsească. Sau vreun toxicoman, în căutare de droguri.

Zgomotul mânerului răsucit a încetat.

M-am ridicat în tăcere şi mi-am tras blugii şi tricoul. În clinică era întuneric, la fel în celula mea, singura lumină fiind cea a lunii, care pătrundea prin fereastra înaltă... brusc eclipsată.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut conturându-se capul lui En, ca o planetă alunecând pe cer.

— Pak Tyler! a şoptit.

— En! M-ai speriat.

De fapt, şocul îmi înmuiase picioarele. Trebuia să mă sprijin de perete ca să mă pot menţine în poziţie verticală.

— Lasă-mă să intru!

Aşa că m-am îndreptat spre uşa laterală, în picioarele goale, şi am tras zăvorul. Adierea care a năvălit înăuntru era caldă şi umedă. En a dat buzna în urma ei.

— Lasă-mă să vorbesc cu *Abu* Ina!

— Nu e aici. Ce s-a întâmplat, En?

S-a tulburat pe de-a-ntregul. Şi-a împins ochelarii în sus, spre rădăcina nasului.

— Dar trebuie să vorbesc cu ea!

— În seara asta s-a dus acasă. Ştii unde stă?

A dat din cap, cu o faţă nefericită.

— Dar a zis să vin aici şi să-i spun.

— Ce? Vreau să spun, când a zis ea asta?

— Dacă un străin întreabă despre clinică, trebuie să vin aici şi s-o anunţ.

— Dar nu e...

Pe urmă, semnificaţia cuvintelor lui a străpuns ceaţa febrei care începuse să mă cuprindă.

— En, cineva din oraş a întrebat despre *Abu* Ina?

Am reuşit să-l conving să-mi spună toată povestea. En locuia, împreună cu familia, într-o casă din spatele unui *warung* (chioşc stradal) din inima satului, doar la trei uşi distanţă de biroul primarului, *kepala desa*. În nopţile fără somn, întins în pat, putea auzi conversaţiile clienţilor din *warung*. Aşa îşi însuşise o colecţie enciclopedică, deşi nu prea bine înţeleasă, a bârfelor satului. De obicei, după căderea întunericului, cei care

stăteau de vorbă, bând cafele, erau bărbaţii, tatăl lui En, unchii, vecinii. Dar în seara aceea fuseseră şi doi străini, sosiţi într-o maşină neagră, lucioasă, care se apropiaseră de lumina din *warung* cu îndrăzneala unui bivol indian şi, fără să se prezinte, întrebaseră cum ajung la clinica din sat. Niciunul nu era bolnav. Aveau haine de oraş, se purtau grosolan şi aveau sângele rece al poliţiştilor, iar indicaţiile pe care le primiseră de la tatăl lui En erau vagi şi incorecte, trimiţându-i exact în capătul opus al satului.

Dar căutau clinica Inei şi, inevitabil, aveau s-o găsească, într-un sat de asemenea dimensiuni, o îndrumare greşită nu făcea altceva decât să te întârzie, în cel mai bun caz. Aşa că En se îmbrăcase, se grăbise să se furişeze afară din casă şi venise acolo, aşa cum fusese instruit, ca să respecte târgul făcut cu *Abu* Ina şi s-o avertizeze asupra pericolului.

— Foarte bine! i-am spus. Bună treabă! Acum trebuie să te duci la ea acasă şi să-i povesteşti toate astea.

Între timp, eu aveam să-mi strâng lucrurile şi să plec din clinică. Mi-am închipuit că mă puteam ascunde în lanurile de orez învecinate până la plecarea poliţiei. Eram destul de în putere ca s-o fac. Probabil.

Dar En şi-a încrucişat braţele la piept şi a dat înapoi cu un pas.

— A spus s-o aştept *aici.*

— Aşa e. Dar nu se întoarce până dimineaţă.

— Doarme aici în cele mai multe nopţi.

Şi-a lungit gâtul, uitându-se dincolo de mine, în lungul coridorului întunecat, de parcă ea ar fi putut ieşi din cabinet, să-l liniştească.

— Da, dar nu şi în seara asta. Pe cuvântul meu. En, toate astea pot fi periculoase. Oamenii ăia ar putea fi duşmanii lui *Abu* Ina, înţelegi?

Dar el era posedat de o încăpăţânare îndârjită, instinctivă. Deşi ne purtaserăm prieteneşte unul cu altul, continua să nu aibă încredere în mine. A trepidat o clipă, cu ochii măriţi ca un lemurian, apoi s-a repezit pe lângă mine, afundându-se în clinica luminată de lună şi strigând:

— Ina! Ina!

Am luat-o pe urmele lui, aprinzând luminile pe unde treceam.

Încercând, în acelaşi timp, să gândesc raţional la ce se întâmpla. Bărbaţii nepoliticoşi puteau fi noii reformatori din Padang, poliţişti locali, de la Interpol, Departamentul de Stat sau de la orice altă agenţie aleasă de administraţia Chaykin să lovească.

Dacă mă căutau pe mine, asta însemna că îl găsiseră şi îl interogaseră pe Jala, fostul soţ al Inei? Însemna că o arestaseră deja pe Diane?

En a intrat, poticnindu-se, într-un cabinet întunecos. S-a lovit cu fruntea de suportul pentru picioare, care ieşea în afara unei mese de consultaţii, şi a căzut pe spate, dând cu fundul de podea. Când am ajuns lângă el, plângea în tăcere, speriat, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Lovitura de deasupra sprâncenei stângi era inflamată, dar nu şi periculoasă.

I-am pus mâinile pe umeri.

— En, nu e aici. Serios. Chiar nu e aici, ăsta e adevărul. Ştiu sigur că nu ţi-a spus să rămâi aici, în întuneric, când s-ar putea întâmpla ceva rău. N-ar face una ca asta, nu-i aşa?

— Îhî, s-a smiorcăit, declarându-se de acord.

— Aşa că fugi acasă, OK? Fugi acasă şi rămâi acolo. O să mă ocup eu de asta, iar mâine o să stăm amândoi de vorbă cu *Abu* Ina. Ce zici, e logic?

A încercat să-şi înlocuiască privirea speriată cu una critică.

— Cred că da, a spus, crispându-se de durere.

L-am ajutat să se ridice.

Însă am auzit pietrişul din faţa clinicii scrâşnind sub nişte cauciucuri, şi ne-am ghemuit din nou, amândoi.

Ne-am grăbit să trecem în sala de aşteptare, unde am tras cu ochiul printre stinghiile jaluzelelor de bambus, cu En în spatele meu, cu mâinile lui mici încleştate de cămaşa mea.

Maşina stătea nemişcată în lumina lunii. N-am recunoscut marca, dar judecând după strălucirea întunecată părea să fie nouă. În bezna din interior am zărit o scurtă pâlpâire, probabil a unei brichete. Pe urmă o lumină mult mai puternică, lumina unei lanterne măturând exteriorul prin fereastra pasagerului. S-a strecurat printre jaluzele, rostogolind umbre peste posterele despre igienă de pe peretele opus. Ne-am lăsat capetele în jos cu o mişcare rapidă. En a scâncit.

— Pak Tyler?

Am închis ochii şi am descoperit că-mi era greu să-i redeschid. În spatele pleoapelor închise, am văzut artificii şi explozii de stele. Din nou febra. Un mic cor de voci interioare a început să repete: *Din nou febra, din nou febra*. Bătându-şi joc de mine.

— Pak Tyler!

Era o sincronizare extrem de nefericită. (*Sincronizare nefericită, sincronizare nefericită...*)

— Du-te la uşă, En. La uşa laterală.

— Vino cu mine!

Bun sfat. M-am uitat din nou pe fereastră. Lanterna se stinsese. M-am ridicat şi l-am condus pe En de-a lungul coridorului, trecând pe lângă dulapurile cu medicamente în drumul nostru către uşa laterală, pe care el o lăsase deschisă. Noaptea era amăgitor de liniştită, amăgitor de îmbietoare, o fâşie de pământ bătătorit, un câmp de orez, pădurea, palmierii negri sub lumina lunii, legănându-şi uşor frunzişul.

Clădirea clinicii era între noi şi maşină.

— Aleargă drept către pădure, am spus.

— Ştiu drumul...

— Ţine-te departe de drum. Ascunde-te dacă e nevoie.

— Ştiu. Vino cu mine!

— Nu pot, am răspuns, spunând literalmente adevărul.

În starea mea, ideea de a alerga în urma unui copil de zece ani era absurdă.

— Dar... a spus En, însă eu l-am împins uşor şi i-am cerut să nu mai piardă timpul.

A fugit fără să se uite înapoi, dispărând în întuneric cu o viteză aproape alarmantă, fără zgomot, uşor, admirabil. L-am invidiat. În tăcerea care a urmat, am auzit portiera maşinii deschizându-se şi închizându-se.

Luna era pe trei sferturi plină, mai roşie şi mai îndepărtată decât fusese cândva, arătându-şi o faţă diferită de cea pe care mi-o aminteam din copilărie. Nu mai exista Omul din Lună, iar cicatricea întunecată, ovală, care îi traversa suprafaţa, acea nouă, dar acum străveche mare, era rezultatul unui impact masiv, care topise regolitul de la poli până la ecuator şi încetinise mişcarea treptată a lunii pe traiectoria spirală care o îndepărta de Pământ.

În spatele meu, i-am auzit pe poliţişti (am presupus că erau doi) bătând la uşa din faţă, anunţându-şi prezenţa cu glasuri aspre, zdrăngănind încuietoarea.

M-am gândit să fug. Credeam că aş fi putut fugi, nu cu atâta pricepere ca En, dar cu succes, cel puţin până în lanul de porumb. Să mă ascund acolo, sperând la mai bine.

Apoi m-am gândit la bagajul pe care îl lăsasem în camera din spate a Inei. Bagaj care nu conţinea doar haine, ci şi blocnotesuri, discuri, memorii digitale şi fiole incriminante, cu lichid transparent.

M-am întors. Revenit în interior, am încuiat uşa. Am mers desculţ, în alertă, ascultând zgomotele făcute de poliţişti. Poate înconjurau casa sau poate făceau o altă încercare la uşa din faţă. Oricum, febra îmi revenea cu repeziciune şi auzeam multe lucruri, numai că era puţin probabil ca unele dintre ele să fie reale.

În camera din spate a clinicii, becul din plafon continua să fie stins. Am trudit pe pipăite, în lumina lunii. Am deschis una dintre cele două valize şi am îndesat înăuntru un teanc de pagini scrise de mână, am închis-o, am încuiat-o, am ridicat-o şi m-am clătinat pe picioare. Pe urmă am săltat-o pe a doua, ca balast de echilibrare, şi am descoperit că abia dacă puteam să merg.

Aproape că m-am împiedicat de un obiect mic, de plastic, pe care l-am recunoscut drept pagerul Inei. M-am oprit, am lăsat jos bagajele, l-am înhăţat şi mi l-am pus în buzunarul cămăşii. Pe urmă am respirat de vreo câteva ori adânc şi am ridicat din nou valizele, păreau să fi devenit, în mod misterios, încă şi mai grele. Am încercat să-mi spun: *Poţi s-o faci*, dar cuvintele erau răsuflate, neconvingătoare şi răsunau de parcă ţeasta mi s-ar fi extins până la dimensiunile unei catedrale.

Am auzit zgomote la uşa din spate, cea pe care Ina o încuia cu un lacăt exterior; zăngănit metalic şi geamătul lacătului, poate sunetul scos de o rangă introdusă între braţele lui şi răsucită. Urma să cedeze cât de curând, inevitabil, iar bărbaţii din maşină aveau să ajungă înăuntru.

M-am împleticit către uşa a treia, uşa lui En, am descuiat-o şi am deschis-o, cu speranţa oarbă că afară nu era nimeni. Nu era. Amândoi intruşii (dacă erau numai doi) se aflau în spate. Vorbeau în şoaptă în timp ce forţau lacătul, cu vocile abia

ridicându-se deasupra corurilor de broaşte şi a şuierului uşor al vântului.

Nu eram sigur că pot ajunge la adăpostul lanului de orez fără să fiu văzut. Încă şi mai rău, nu eram sigur că puteam ajunge acolo fără să mă prăbuşesc la pământ.

Însă am auzit un zgomot puternic, percusiv, când lacătul s-a desprins de uşă. Împuşcătura de start, mi-am spus. O să reuşeşti, mi-am spus. Mi-am ridicat bagajele şi am început să mă împleticesc, desculţ, sub cerul înstelat.

OSPITALITATE

— Ai văzut asta?

În timp ce intram în infirmeria de la Periheliu, Molly Seagram şi-a fluturat mâna către revista de pe biroul de la recepţie. Expresia feţei ei spunea: *Idoli nefaşti, semne rele*. Era ediţia lucioasă a unei reviste lunare de ştiri, de importanţă majoră, iar fotografia lui Jason se afla pe copertă. Legenda: PERSONALITEA EXTREM DE ASCUNSĂ DIN SPATELE FEŢEI PUBLICE A PROIECTULUI PERIHELIU.

— Să înţeleg că nu-s veşti bune?

A ridicat din umeri.

— Nu tocmai măgulitoare. Ia-o. Citeşte-o. Putem sta de vorbă despre articol la cină. I-o promisesem deja. Aa, doamna Tuckman e pregătită şi aşteaptă în boxa trei.

Îi spusesem lui Molly să nu se mai refere la camerele de consultaţii numindu-le boxe, dar n-avea rost să ne certăm. Am lăsat revista să alunece în tava de corespondenţă. Era o dimineaţă monotonă, ploioasă, de aprilie, iar doamna Tuckman era singurul pacient programat înainte de amiază.

Era soţia unui inginer din personalul fundaţiei şi venise la mine de trei ori în ultima lună, plângându-se de stări de nelinişte şi de oboseală. Cauza problemelor ei nu era greu de ghicit. Trecuseră doi ani de la izolarea planetei Marte, şi Periheliul se umpluse de zvonuri despre şomajul temporar. Situaţia financiară a soţului ei era incertă, iar încercările ei de a-şi găsi de lucru eşuaseră. Începuse să ia xanax într-un ritm alarmant şi voia mai mult, imediat.

— Poate ar trebui să luaţi în considerare un alt tratament, i-am spus.

— Nu vreau un antidepresiv, dacă la asta vă referiţi.

Era o femeie scundă, cu chipul de altfel plăcut schimonosit de înverşunarea cu care se încruntase. Privirea i-a fâlfâit în jurul cabinetului şi i s-a oprit o clipă asupra şiroaielor de ploaie de pe fereastra care dădea spre peluza din sud.

— Serios. Am luat paraloft vreme de şase luni şi alergam întruna la baie.

— Când s-a întâmplat?

— Înainte să veniţi. Mi l-a prescris doctorul Koenig. Bineînţeles că lucrurile stăteau altfel atunci. Abia dacă apucam să-l văd pe Carl, era atât de ocupat. O grămadă de nopţi

petrecute singură. Cel puţin pe vremea aia părea să aibă o slujbă bună, sigură, care avea să dureze. Cred că atunci ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Asta nu apare în, ăă, fişa mea, sau cum s-o fi numind?

Istoricul pacientei era deschis pe biroul din faţa mea. Notiţele doctorului Koenig erau uneori greu de descifrat, cu toate că avusese bunăvoinţa de a folosi un marker roşu pentru a evidenţia problemele cu un caracter imperios: alergiile, aspectele cronice. Datele din dosarul doamnei Tuckman erau explicite, succinte, consemnate cu zgârcenie. Exista o notă despre paraloft, întrerupt (data indescifrabilă) la cererea pacientei, „pacienta continuă să se plângă de nervozitate, teamă de viitor”. Nu ne temem de viitor cu toţii?

— Acum nici măcar nu mai putem conta pe slujba lui Carl. Inima mea bătea atât de tare azi-noapte – adică foarte repede, neobişnuit de repede. M-am gândit că ar putea fi, ştiţi dumneavoastră.

— Ce?

— Ştiţi. SCCV.

Sindromul Caşexiei Cardio-Vasculare era în atenţia emisiunilor de ştiri de câteva luni de zile. Ucisese mii de oameni în Egipt şi Sudan, fuseseră raportate cazuri în Grecia, Spania şi în sudul Statelor Unite. Era o infecţie bacteriană cu evoluţie lentă, potenţial periculoasă în ţările tropicale din lumea a treia, dar tratabilă cu ajutorul medicamentelor moderne. Doamna Tuckman nu avea de ce să se teamă de SCCV, şi i-am spus.

— Lumea spune că ei ne-au adus-o.

— Cine şi ce ne-a adus, doamnă Tuckman?

— Boala asta. Ipoteticii. Ei ne-au adus-o.

— Tot ce am citit sugerează că SCCV e un sindrom preluat de la vite.

Continua să fie principala maladie a copitatelor şi decima cu regularitate turmele din nordul Africii.

— Vite. Eh. Dar nu era necesar să vă anunţe, nu-i aşa? Adică, doar nu era să vină şi să dea ştirea la televizor.

— SCCV e o maladie acută. Dacă aţi fi avut-o, aţi fi fost spitalizată până acum. Pulsul dumneavoastră este normal şi electrocardiograma e perfectă.

Nu părea convinsă. În cele din urmă, i-am scris o reţetă pentru un anxiolitic alternativ, în esenţă, xanax cu un marker secundar, sperând că noua denumire, dacă nu medicamentul însuşi, urma să aibă un efect util. Doamna Tuckman a plecat din cabinet domolită, strângând reţeta în mână ca pe un pergament sacru.

M-am simţit inutil şi oarecum escroc.

Dar starea în care se afla doamna Tuckman era departe de a fi unică. Întreaga omenire se clătina, atinsă de anxietate. Terraformarea şi colonizarea planetei Marte, cea mai reuşită dintre încercările noastre de a ne asigura supravieţuirea în viitor, aşa cum păruse cândva, sfârşise prin a ne reduce la neputinţă şi incertitudine. Nu ne lăsase nici un alt viitor în afară de Turbion. Economia globală începuse să se şubrezească, consumatorii şi naţiunile făcând împrumuturi pe care se aşteptau să nu mai fie nevoiţi să le plătească, în timp ce creditorii stocau fonduri, şi ratele dobânzilor creşteau vertiginos. Religiozitatea dusă la extrem şi criminalitatea atroce luau amploare în tandem, în ţară şi dincolo de hotare. Efectele erau devastatoare mai ales în lumea a treia, unde căderea monedelor naţionale şi foametea repetată ajutaseră la revigorarea marxiştilor adormiţi şi mişcărilor islamice militante.

Tangenta psihologică nu era greu de înţeles. Şi nici violenţa. O mulţime de oameni au motive de nemulţumire, dar numai cei care şi-au pierdut încrederea în viitor sunt în stare să vină la lucru cu o armă automată şi cu o listă de victime. Indiferent dacă doriseră sau nu, Ipoteticii înteţiseră exact acel timp de disperare letală. Sinucigaşii nemulţumiţi erau nenumăraţi şi printre inamicii lor erau incluşi toţi şi oricare dintre americani, britanici, canadieni, danezi şi aşa mai departe. Sau musulmanii, oamenii de culoare, nevorbitorii de engleză, imigranţii, toţi catolicii, fundamentaliştii, ateii, liberalii, conservatorii… Pentru asemenea oameni, actul final, de o desăvârşită claritate morală, era lansarea unei bombe sau o bombă sinucigaşă, ofatwa sau un pogrom. Ajunseseră în plină ascensiune, înălţându-se ca nişte stele întunecate deasupra unui peisaj de sfârşit de lume.

Trăiam în vremuri periculoase. Doamna Tuckman ştia şi nici măcar tot xanaxul din lume n-avea s-o convingă de contrariu.

La prânz, mi-am găsit o masă retrasă în bufetul expres, unde am sorbit o cafea, am privit ploaia căzând în parcare şi am citit cu atenţie revista pe care mi-o dăduse Molly.

Dacă ar fi existat o ştiinţă numită Turbionologie, începea articolul de fond, *Jason Lawson ar fi fost, în privinţa acesteia, şi Newton, şi Einstein, şi Stephen Hawking.*

E.D. încurajase întotdeauna presa să facă astfel de afirmaţii, iar lui Jason îi fusese întotdeauna groază să le audă.

De la investigaţiile radiologice la studiile de permeabilitate, de la ştiinţa consacrată până la dezbaterea filozofică, e greu să găseşti un aspect al Turbionului pe care ideile sale să nu-l fi atins şi să nu-l fi transformat. A publicat numeroase lucrări, citate adesea. Prezenţa sa transformă conferinţele academice plictisitoare în evenimente media instantanee. Iar în calitate de director executiv al Fundaţiei Periheliu a avut o influenţă puternică asupra politicii spaţiale americane globale din epoca Turbionului.

Dar, în mijlocul adevăratelor realizări – şi al şarlataniilor ocazionale – ce îl înconjoară pe Jason Lawton, e uşor să uiţi că Fundaţia Periheliu a fost creată de tatăl său, Edward Dean (E.D.) Lawton, care deţine în continuare un loc proeminent în consiliul de conducere şi în cabinetul prezidenţial. Unii ar putea spune că imaginea publică a fiului este tot o creaţie a mai misteriosului, tot atât de influentului şi mult mai puţin cunoscut publicului Lawton senior.

Articolul continua cu detalii legate de începuturile carierei lui E.D.: succesul masiv al aerostatelor de comunicaţii, ca urmare a Turbionului, adoptarea sa afectivă de către trei administraţii prezidenţiale succesive, înfiinţarea Fundaţiei Periheliu.

Concepută iniţial ca institut de cercetare şi ca mijloc de susţinere a industriei, fundaţia Periheliu a fost, în cele din urmă, reinventată ca agenţie a guvernului, menită să conceapă misiunile spaţiale legate de Turbion şi să coordoneze activitatea a zeci de universităţi şi de centre NASA. Ca efect, declinul „vechii NASA" a însemnat ascensiunea Periheliului. Cu un deceniu în urmă, relaţia a fost oficializată şi fundaţia Periheliu a fost anexată la NASA, ca organism consultativ. În realitate, afirmă persoanele din interior, NASA a fost anexată la

Periheliu. În timp ce tânărul talent Jason Lawton fermeca presa, tatăl său a continuat să tragă sforile.

Articolul investiga relaţia îndelungată dintre E.D. şi administraţia Garland şi făcea aluzie la un scandal potenţial: anume seturi de aparate fuseseră fabricate, contra mai multe milioane de dolari bucata, de o mică firmă din Pasadena, condusă de un vechi amic al lui E.D, cu toate că firma Ball Aerospace făcuse o ofertă cu un cost mai scăzut.

Traversam o campanie electorală, în timpul căreia ambele partide majore îşi reactivaseră facţiunile radicale. Garland, un republican reformat, pentru a cărui dezaprobare revista era notorie, avusese deja două mandate, iar Preston Lomax, vicepreşedintele lui Clayton şi succesorul său oficial, îşi surclasa oponentul în sondajele recente. De fapt, „scandalul" nu era un scandal. Oferta făcută de Ball avusese un preţ mai scăzut, dar aparatura proiectată de specialiştii săi era mai puţin eficientă. Inginerii din Pasadena înglobaseră mai multă aparatură într-o navetă cu aceeaşi greutate.

Cam asta i-am spus lui Molly în timpul cinei la Champs, la un kilometru şi jumătate pe drumul de la Periheliu. Articolul nu aducea nimic cu adevărat nou. Insinuările erau într-o mai mare măsură politice, decât reale.

— Are vreo importanţă, a întrebat, dacă au sau nu dreptate? Important e modul în care ne folosesc. E dintr-odată OK ca un emisar major al mass-mediei să critice Periheliul.

Altundeva, în acelaşi număr al revistei, un editorial descria proiectul Marte ca fiind „cea mai costisitoare activitate inutilă din istorie, atât în privinţa vieţilor umane, cât şi din punct de vedere financiar, un monument al abilităţii umane de a stoarce profit dintr-o catastrofă globală". Autorul scria discursuri pentru Partidul Creştin Conservator.

— Fiţuica asta e a PCC-ului, Moll. Toată lumea ştie.

— Vor să ne desfiinţeze.

— Nu ne vor desfiinţa. Nici dacă Lomax pierde alegerile. Chiar dacă ne vor limita la misiunile de supraveghere, suntem singurul ochi prin care naţiunea urmăreşte Turbionul.

— Nu înseamnă că nu vom fi concediaţi şi înlocuiţi cu toţii.

— Nu e chiar aşa de rău.

Nu părea convinsă.

Molly era asistenta/secretara pe care o moştenisem de la doctorul Koenig când venisem la Periheliu. Vreme de cinci ani, fusese politicoasă, profesionistă, o componentă eficientă din dotarea cabinetului. Nu schimbasem mai mult decât glumele obişnuite, din care aflasem că era necăsătorită, cu trei ani mai tânără decât mine, şi că locuia într-un apartament dintr-un bloc fără lift, situat departe de ocean. Nu fusese niciodată excesiv de vorbăreaţă şi îmi închipuisem că prefera această stare de lucruri.

Apoi, cu mai puţin de o lună în urmă, într-o seară de joi, Molly se întorsese spre mine în timp ce îşi recupera poşeta după ce o dusesem acasă cu maşina şi mă întrebase dacă eram de acord să luăm cina împreună. De ce?

— Pentru că m-am săturat să tot aştept să mă inviţi. Aşadar? Da? Nu?

Da.

Molly se dovedise a fi inteligentă, mucalită, cinică şi o companie mai plăcută decât îmi închipuisem. Trecuseră trei săptămâni de când mâncam împreună la Champs. Ne plăcea meniul (fără pretenţii) şi atmosfera (colegială). Mă gândeam adesea că Molly arăta cel mai bine în separeul cu banchete de vinilin de la Champs, împodobindu-l cu prezenţa ei şi împrumutându-i o anumită demnitate. Părul ei blond era lung şi, în seara aceea, îi atârna, pleoştit din cauza umidităţii masive. Verdele ochilor ei se datora lentilelor de contact colorate, dar i se potrivea.

— Ai citit informaţiile de pe margine?

— Am aruncat o privire.

Profilul lui Jason de acolo îi punea cariera de succes în contrast cu o viaţă particulară fie atât de bine ascunsă încât era impenetrabilă, fie inexistentă. *Cunoştinţele spun că locuinţa sa e tot atât de sărăcăcios mobilată ca viaţa lui sentimentală. Nu s-a auzit, niciodată, nici un zvon despre o logodnică, o prietenă sau despre un partener de indiferent ce sex. Creează impresia unui bărbat nu numai căsătorit cu ideile sale, ci şi dedicat acestora, într-un mod aproape patologic. Aidoma Periheliului însuşi, Jason Lawton rămâne, în multe aspecte, sub influenţa sufocantă a tatălui său. În ciuda tuturor realizărilor sale, trebuie să se mai străduiască să iasă la suprafaţă, dovedindu-se a fi independent.*

— Cel puţin partea asta sună corect, a spus Molly.

— Oare? S-ar putea ca Jason să fie puţin cam egocentric, dar...

— Trece pe lângă mine de parcă nici n-aş exista. Adică, asta e o problemă minoră, dar nu e o purtare prea *călduroasă.* Cum merge tratamentul?

— Nu-l tratez pentru nimic, Moll.

Îi văzuse fişele medicale, dar eu nu făcusem nici o menţiune despre SMA.

— Vine să stăm de vorbă.

— Îhî. Uneori, când vine să staţi de vorbă, e practic neputincios. Nu, nu trebuie să-mi povesteşti. Dar nu sunt oarbă. Ca să ştii. Oricum, în momentul de faţă e la Washington, nu?

Stătea mai mult acolo decât în Florida.

— Se poartă o mulţime de discuţii. Toată lumea îşi caută o poziţie avantajoasă pentru perioada post-electorală.

— Deci e ceva în pregătire.

— Întotdeauna e ceva în pregătire.

— Mă refeream la Periheliu. Personalul auxiliar adună indicii. De exemplu, ştii ce e ciudat? Tocmai am achiziţionat încă patruzeci de hectare de teren la vest de gard. Am aflat de la Tim Chesley, transcripţionistul de la Resurse Umane. Se presupune că săptămâna viitoare vor veni nişte topometri.

— Pentru ce?

— Nimeni nu ştie. Poate ne extindem. Sau poate or să ne transforme într-un mall.

Era prima dată când auzeam.

— Nu eşti la curent cu noutăţile din conducere, a zâmbit Molly. Ai nevoie de un om de legătură. Ca mine.

După cină, ne-am dus în apartamentul lui Molly, unde am rămas peste noapte.

Nu o să descriu aici gesturile, privirile, atingerile prin care ne-am negociat apropierea. Nu fiindcă sunt pudic, ci fiindcă se pare că am pierdut această amintire. Mi-a şters-o timpul, mi-a şters-o reconstruirea, îmi dau seama care e ironia. Pot să citez articolul din revistă despre care am discutat şi pot să vă spun ce a mâncat la cină... dar tot ce a rămas din noaptea noastră de dragoste e un instantaneu care îmi stăruie palid în minte: o

cameră slab luminată, o adiere umedă răsucind perdele subţiri din faţa unei ferestre deschise, ochi ei verzi alături de ai mei.

După o lună, Jase era înapoi, la Periheliu, umblând ţanţoş pe culoare, de parcă ar fi primit o nouă infuzie de energie.

A adus cu sine o armată de personal de securitate, înveşmântată în negru şi de origine incertă, despre care se presupunea că reprezintă Departamentul Trezoreriei. Aceasta a fost urmată, pe rând, de mici batalioane de antreprenori şi topometri, care forfoteau pe coridoare, dar refuzau să stea de vorbă cu personalul fundaţiei. Molly mă ţinea la curent cu zvonurile: complexul avea să fie făcut una cu pământul, complexul avea să fie extins, urma să fim concediaţi cu toţii, aveau să ni se mărească salariile. Pe scurt, ceva era în plină desfăşurare.

Timp de aproape o săptămână, n-am aflat nimic de la Jason însuşi. Pe urmă, într-o după-amiază de joi care se scurgea cu încetineală, m-a sunat pe pagerul din birou şi mi-a cerut să urc la etajul întâi.

— E aici cineva pe care vreau să-l cunoşti.

Înainte de a ajunge la acum bine păzita scară, am fost abordat de o escortă de paznici înarmaţi cu insigne de liberă trecere, care m-au condus într-o sală de conferinţe de la etaj. Evident, nu era o întâlnire obişnuită. Era o problemă secretă a Periheliului, care n-ar fi trebuit să-mi fie cunoscută. După toate aparenţele, se părea că Jason se hotărâse încă o dată să-şi împărtăşească secretele. Nu reprezenta niciodată o binecuvântare fără complicaţii. Am respirat adânc şi mi-am impus să trec dincolo de uşă.

În încăpere erau o masă de mahon, o jumătate de duzină de scaune capitonate şi încă doi bărbaţi în afară de mine.

Unul dintre ei era Jason.

Cel de-al doilea ar fi putut fi confundat cu un copil. Unul care suferise arsuri oribile şi avea nevoie disperată de o grefă de piele: a fost prima mea impresie. Tipul cu pricina, de un metru cincizeci înălţime, stătea într-un colţ al camerei. Purta blugi şi un tricou alb, simplu, de bumbac. Avea umerii largi, ochii mari, congestionaţi, iar braţele lui păreau o idee cam prea lungi faţă de trunchiul scurt.

Cel mai izbitor lucru la el era pielea. Mată, ca de cenuşă neagră, şi complet lipsită de păr. Nu era zbârcită în sensul

convenţional al cuvântului, nu *încreţită,* ca pielea unui copoi, dar avea un model, săpat în profunzime, ca al unei coji de pepene.

Bărbatul mărunţel s-a apropiat de mine şi mi-a întins mâna. Mică şi zbârcită, la capătul unui braţ lung şi zbârcit. I-am luat-o cu o ezitare. Degete de mumie, mi-am spus. Dar cărnoase, durdulii, ca frunzele unei plante din deşert, ca şi cum aş fi strâns un mănunchi de *aloe vera*, care răspundea strângerii mele de mână. Creatura a rânjit.

— El e Wun, a spus Jason.

— Un *ce?*

Wun a râs. Dinţii lui erau mari şi bonţi, dar imaculaţi.

— Nu mă satur niciodată de gluma aceasta excelentă!

Numele lui complet era Wun Ngo Wen şi venea de pe Marte.

Omul de pe Marte.

Era o descriere derutantă. Marţienii au o istorie literară îndelungată, de la Wells până la Heinlein. Bineînţeles că, în realitate, Marte a fost o planetă moartă. Până când am terraformat-o noi. Până când i-am adus pe lume pe marţienii noştri.

Iar acolo se afla, după toate aparenţele, un specimen viu, 99,9% uman, chiar dacă avea o înfăţişare puţin cam ciudată. Un *individ* de pe Marte, descendentul coloniştilor trimişi de noi cu numai doi ani în urmă, având în spate o evoluţie de milenii din timpul Turbionului. Vorbea o engleză scrupuloasă. Accentul lui părea pe jumătate din Oxford, pe jumătate din New Delhi. Se plimba prin cameră. A luat de pe masă o sticlă cu apă plată, i-a deşurubat dopul şi a băut cu sete. S-a şters la gură cu antebraţul. Picăturile mărunte au rămas, ca nişte broboane, pe pielea lui încreţită.

M-am aşezat şi m-am străduit să nu rămân cu ochii holbaţi, în timp ce Jase îmi dădea explicaţii.

Iată ce a spus, simplificat şi completat cu câteva amănunte pe care aveam să le aflu mai târziu.

Marţianul îşi părăsise planeta cu puţin timp înainte de a fi învăluită de membrana Turbionului.

Wun Ngo Wen era istoric şi lingvist, relativ tânăr după standardele marţiene, cincizeci şi cinci de ani tereştri, şi într-o

bună formă fizică. Era savant de meserie, aflat în momentul respectiv între două proiecte, făcând muncă voluntară în beneficiul cooperativelor agricole, şi tocmai îşi petrecuse Luna scânteietoare în delta fluviului Kirioloj, în bazinul Argyre, după cum îl numeam noi, sau în câmpia Baryal (*Epu Barial*), după cum îi spuneau marţienii, când fusese chemat la datorie.

Asemenea altor mii de bărbaţi şi femei de vârsta şi din clasa lui socială, Wun îşi trimisese scrisorile de recomandare la comitetele care proiectau şi coordonau o călătorie ce se intenţiona să fie făcută către Pământ, fără să fi sperat cu adevărat că avea să fie ales. De fapt, era o fire relativ timidă şi nu se aventurase niciodată cu mult în afara propriului district, cu excepţia excursiilor de studiu şi a reuniunilor de familie. A fost cuprins de o spaimă profundă când i s-a rostit numele şi, dacă n-ar fi intrat de curând în Vârsta a Patra, ar fi refuzat, probabil, să răspundă solicitării. Sigur nu exista nimeni altcineva mai potrivit pentru o asemenea însărcinare? După toate aparenţele, nu. Aptitudinile şi povestea vieţii lui se potriveau, în mod unic, cu sarcina respectivă, au insistat autorităţile. De aceea şi-a pus în regulă afacerile (aşa cum erau ele) şi s-a urcat într-un tren spre complexul de lansare Bazalt Arid (Tharsis, pe hărţile noastre), unde a fost pregătit să reprezinte Cele Cinci Republici în cadrul unei misiuni diplomatice pe Pământ.

Tehnologia marţiană adoptase abia de curând noţiunea de zbor spaţial cu oameni la bord. În trecut, aceasta păruse, în ochii consiliilor de guvernare, o aventură cu totul necugetată, care risca să atragă atenţia ipoteticilor, era o consumatoare inutilă de resurse şi solicita o producţie pe scară largă, care ar fi putut expulza substanţe volatile neprevăzute într-o biosferă întreţinută cu meticulozitate şi extrem de vulnerabilă. Marţienii erau conservatori din fire şi zgârciţi din instinct. Tehnologiile lor biologice, puse în practică la scară redusă, erau străvechi şi sofisticate, iar industria lor era superficială şi fusese deja suprasolicitată de explorarea cu nave fără echipaj a lunilor minuscule şi inutile ale planetei.

Însă priveau de secole Pământul înfăşurat de Turbion, făcând speculaţii. Ştiau că planeta întunecată era leagănul omenirii şi aflaseră, ca urmare a observaţiilor telescopice şi a datelor memorate din informaţiile aduse de o arcă PNE

întârziată, că membrana care o înconjura era penetrabilă. Înţelegeau natura temporală a Turbionului, cu toate că nu şi mecanismele care o generau. Făcuseră raţionamentul că o călătorie de pe Marte către Pământ, deşi fizic posibilă, era dificilă şi ineficientă. La urma urmelor, Pământul era efectiv staţionar. Un explorator lansat în întunecimea terestră ar fi rămas captiv în interior vreme de milenii, chiar dacă, după propriul lui calcul, ar fi plecat înapoi, spre casă, a doua zi.

Ulterior, astronomii vigilenţi detectaseră structurile asemănătoare unor cutii, care se alcătuiau singure, fără grabă, la sute de kilometri deasupra polilor marţieni – artefactele ipoteticilor, aproape identice cu cele asociate cu Pământul. După sute de mii de ani de singurătate netulburată, Marte atrăsese în cele din urmă atenţia omnipotentelor creaturi fără chip cu care împărţea sistemul solar. Concluzia se impunea de la sine: Marte avea să fie în curând plasată sub o Membrană Turbionară. Facţiuni cu influenţă aduceau argumente în favoarea unei consultări cu Pământul învăluit. Resursele sărăcăcioase au fost puse laolaltă. A fost proiectată şi montată o navă spaţială. Iar Wun Ngo Wen, un lingvist şi un savant pe deplin familiarizat cu fragmentele încă existente ale istoriei şi ale limbajului terestru, a fost mobilizat pentru a face călătoria – spre marea lui spaimă.

Wun Ngo Wen s-a împăcat cu ideea posibilei sale morţi încă din perioada de antrenament, necesară pentru a face faţă lipsei mişcării şi slăbirii impuse de un lung voiaj spaţial şi de rigorile mediului terestru, cu o gravitaţie mai mare. Wun îşi pierduse majoritatea rudelor apropiate cu trei veri în urmă, în timpul unei revărsări a fluviului Kirioloj – unul dintre motivele pentru care se oferise voluntar pentru zbor şi pentru care fusese ales. Pentru el, riscul propriei morţi era o povară mult mai uşoară decât ar fi fost pentru majoritatea oamenilor de vârsta lui. Nu era, totuşi, vorba despre un eveniment pe care îl aştepta cu nerăbdare, spera să-l evite. S-a antrenat cu hotărâre. S-a familiarizat cu toate detaliile complexe legate de vehicul şi comportamentul său. Dacă ipoteticii chiar învăluiau planeta, deşi nu-şi dorea un asemenea lucru, ar fi însemnat că avea o şansă de a se reîntoarce nu într-o lume modificată în mod straniu de trecerea multor milioane de ani, ci în căminul său

familiar, care îşi păstra amintirile şi morţii, la adăpost de trecerea timpului.

Cu toate astea călătoria de întoarcere nu era prevăzută: naveta lui Wun era proiectată pentru un singur drum. Revenirea pe Marte rămânea la bunul plac al pământenilor, care ar fi trebuit să fie într-adevăr foarte generoşi, se gândea Wun, ca să-i ofere un bilet de întoarcere acasă.

Aşa ajunsese Wun să savureze probabil ultima sa privire asupra planetei Marte – ţinuturile plate, erodate de vânturi, de pe Bazalt Arid, şi oraşul Odos din Epu-Epia –, înainte de a fi închis în compartimentul de zbor al rachetei în trepte, de fier şi ceramică brută, care l-a purtat prin spaţiul cosmic.

A petrecut o mare parte a călătoriei într-o stare de letargie metabolică indusă de medicamente, dar a trecut totuşi printr-un test de rezistenţă dificil şi epuizant. Membrana Turbionară marţiană a fost plasată în timp ce se afla pe drum şi, pe tot restul zborului, s-a simţit izolat, rupt, prin discontinuitate temporală, de ambele lumi umane: cea din faţa sa şi cea pe care o lăsase în urmă. Oricât de îngrozitoare ar fi fost moartea, a meditat el, oare cât de mult putea să difere de acea linişte neîntreruptă, de încredinţarea sa în deplina custodie a unei maşinării minuscule, ce se prăbuşea la nesfârşit printr-un vid inuman?

Orele în care era într-adevăr conştient s-au împuţinat, îşi căuta refugiul în vise şi în somnul indus.

Nava lui, primitivă în multe privinţe, dar echipată cu aparatură de orientare şi de navigaţie subtilă şi inteligentă, şi-a consumat cea mai mare parte a rezervelor de combustibil frânând pe o orbită înaltă a Pământului. Planeta de sub el era un neant întunecat, iar luna ei se rotea ca un disc imens. Sondele microscopice de pe navetă au luat probe din zonele exterioare ale atmosferei, generând semnale de telemetrie din ce în ce mai deplasate către zona roşie a spectrului înainte de a dispărea în Turbion, furnizându-i minimum de date necesare pentru calculul unghiului de intrare. Nava sa spaţială era dotată cu un set de suprafeţe de zbor, de frâne aerodinamice şi de paraşute cu deschidere automată şi, cu ceva noroc, l-ar fi putut purta către suprafaţa enormei planete, prin atmosfera densă şi turbulentă, fără să fie nici prăjit, nici strivit. Dar multe depindeau de noroc. Mult prea multe, după părerea lui Wun. S-

a scufundat într-o cuvă cu gel de protecţie şi a iniţiat coborârea finală, pe de-a-ntregul pregătit să-şi întâmpine sfârşitul.

La trezire, Wun Ngo Wen şi-a văzut nava uşor pârlită în mijlocul a ce mai rămăsese dintr-un câmp plin de napi din sudul Manitobei, înconjurat de bărbaţi cu o piele ciudat de palidă şi de netedă, dintre care unii purtau echipament de izolare biologică, după cum l-a recunoscut. A ieşit din naveta lui spaţială, cu inima bătându-i violent, cu muşchii apăsaţi şi îndureraţi de gravitaţia teribil de puternică, cu plămânii maltrataţi de aerul dens şi apăsător, fiind luat rapid în custodie.

Şi-a petrecut următoarea lună într-o sferă de plastic, plasată într-o încăpere a Centrului de Boli Animale al Ministerului Agriculturii de pe Plum Island, în largul coastelor Long Island din New York. În perioada aceea a învăţat să vorbească o limbă pe care nu o ştia decât din mărturiile scrise rămase din Antichitate, exersându-şi mişcările buzelor şi ale limbii pentru a se deprinde cu modulaţiile bogate ale vocalelor ei şi perfecţionându-şi vocabularul, în timp ce se străduia să dea explicaţii despre el însuşi în faţa unor străini zâmbitori sau intimidanţi. A fost un răstimp dificil. Pământenii erau nişte fiinţe palide, deşirate, nicidecum aşa cum şi-i imaginase când descifra documentele străvechi. Mulţi erau tot atât de palizi ca stafiile, făcându-l să-şi reamintească poveştile din Luna tăciunilor, care îl îngrozeau în copilărie. Aproape se aştepta ca unul dintre ei să apară într-o noapte lângă patul său, ca Huld din Phraya, cerându-i drept tribut o mână sau un picior. Avea vise agitate, urâte.

Din fericire, continua să fie în posesia abilităţilor sale de lingvist şi le-a fost prezentat în curând unor oameni influenţi, de o altă condiţie socială, care s-au dovedit mult mai ospitalieri decât custozii săi iniţiali. Wun Ngo Wen a cultivat aceste prietenii utile, aşteptând cu răbdare momentul potrivit pentru dezvăluirea propunerii pe care o purtase, cu preţul unui asemenea efort individual şi comunitar, între cele două lumi umane.

— Jason, am spus, când a ajuns, cu aproximaţie, în acest punct al naraţiunii. Opreşte-te! *Te rog!*

S-a întrerupt.

— Ai vreo întrebare, Tyler?

— Nici o întrebare. Doar că... sunt atât de multe de asimilat.

— Dar totul ţi se pare OK? Mă poţi urmări? Pentru că am de gând să mai repet povestea, şi nu numai o singură dată. Vreau să fie fluentă. E fluentă?

— Curge frumos. Cui vrei să i-o spui?

— Tuturor. Mass-mediei. O facem publică.

— Nu vreau să mai fiu un secret, a zis Wun Ngo Wen. N-am venit aici ca să m-ascund. Am ceva de spus. A scos dopul sticlei cu apă plată. Vrei să bei, Tyler Dupree? Pare că ţi-ar prinde bine o gură de apă.

Am luat sticla dintre degetele lui durdulii şi zbârcite şi am băut cu lăcomie.

— Aşadar, am spus, asta ne face fraţi de apă?

Wun Ngo Wen a părut nedumerit. Jason a râs zgomotos.

PATRU FOTOGRAFII DIN DELTA FLUVIULUI KIRIOLOJ

Este dificil să surprinzi demenţa nealterată a vremurilor.

În unele zile, părea aproape eliberatoare. Dincolo de mărunta iluzie care ne ţinea loc de cer, soarele continua să se extindă, stelele se mistuiau sau se năşteau, o planetă moartă fusese infuzată cu viaţă şi evoluase către o civilizaţie care rivaliza cu a noastră sau chiar o surclasa. În plan mai apropiat, guvernele cădeau şi erau înlocuite, fiind la rândul lor date jos de la putere, religiile, curentele filozofice şi ideologiile se modificau şi se contopeau, zămislind mutanţi. Vechea noastră lume ordonată se surpa. Printre ruine creşteau lucruri noi. Culegeam dragoste nepârguită şi îi savuram acreala: Molly Seagram mă iubea, îmi închipuiam, pentru că eram disponibil. Şi de ce nu? Vara se apropia de sfârşit, iar recolta era incertă.

De mult răposata mişcare numită Noua Împărăţie începea să pară atât clarvăzătoare, cât şi vizibil demodată, revolta ei timidă împotriva vechiului consens ecleziastic era o umbră a mai recentului şi mai irascibilului zel religios. Cultele dionisiace înfloreau pretutindeni în lumea occidentală, dezgolite de pietatea şi de ipocrizia vechii NI – cluburi ale sexului, cu flamuri sau simboluri sacre. Nu priveau de sus sentimentul geloziei, ci îl îmbrăţişau sau chiar îl transformau în spectacol: partenerii desconsideraţi preferau să tragă de aproape, cu pistoale de calibrul 45, lăsând un trandafir roşu pe trupul victimei. Era suferinţa, reconfigurată ca dramă elisabetană.

Dacă s-ar fi născut cu un deceniu mai târziu, Simon Townsend ar fi putut da, din întâmplare, peste unul dintre aceste tipuri de spiritualitate gen Quentin Tarantino. Dar eşecul NI îl lăsase deziluzionat şi tânjind după ceva mai simplu. Diane încă telefona din când în când, o dată pe lună, sau cam aşa ceva, când auspiciile erau favorabile şi Simon nu era acasă, să mă ţină la curent cu situaţia ei sau, pur şi simplu, să ne lăsăm în voia amintirilor, pe care le strângea grămadă, ca pe nişte tăciuni aprinşi, încălzindu-se cu dogoarea lor.

După toate aparenţele, acasă nu avea parte de prea multă căldură, deşi situaţia ei financiară se îmbunătăţise într-o oarecare măsură. Simon se ocupa de administrarea micii lor biserici independente, Templul Iordanului, fiind angajat cu normă întreagă. Diane îşi lua slujbe temporare, cu specific clerical, o activitate intermitentă, care îi lăsa adesea timp să se

foiască prin apartament sau să se furişeze la biblioteca locală, unde citea cărţi cu care Simon nu era de acord: romane contemporane, evenimente curente. Templul Iordanului, spunea, era o biserică a „detaşării”, enoriaşii erau încurajaţi să închidă televizorul şi să evite cărţile, ziarele şi alte manifestări culturale efemere. Altminteri riscau să întâmpine Înălţarea la Ceruri într-o stare impură.

Diane nu pleda niciodată în favoarea unor asemenea idei, nu-mi ţinea niciodată predici, dar ţinea cont de ele, se ferea, cu grijă, să le pună sub semnul întrebării. Uneori mă făcea să-mi pierd răbdarea.

— Diane, i-am spus într-o noapte, tu chiar crezi toate chestiile astea?

— Ce „chestii”, Tyler?

— Ia alege: fără cărţi în casă, ipoteticii ca agenţi ai *Celei de a Doua Veniri*. Tot rahatul ăsta.

(Poate că băusem o bere în plus.)

— Simon crede.

— Nu te-am întrebat de el.

— Simon e mai evlavios decât mine. Fapt pentru care îl invidiez. Ştiu cum sună. *Pune cărţile alea la gunoi*, ca şi cum el ar fi monstruos, arogant. De fapt, e un act de umilinţă, un act de supunere. Simon i se dăruieşte lui Dumnezeu într-un mod în care eu nu pot.

— Norocosul!

— *Este* norocos. N-ai cum să-ţi dai seama, dar e foarte liniştit. A găsit un soi de echilibru sufletesc. Poate privi Turbionul în faţă zâmbind, pentru că se ştie mântuit.

— Şi tu? Tu nu eşti mântuită?

A lăsat o tăcere îndelungată să călătorească pe linia telefonică dintre noi.

— Aş vrea să fi fost o întrebare simplă. Chiar aş vrea. Mă tot gândesc, poate aici nu e vorba de credinţa mea. Poate credinţa lui Simon e suficientă pentru amândoi. Destul de puternică pentru a mă purta pe o scurtă parte a drumului. Adevărul e că el are foarte multă răbdare cu mine. Singurul lucru pentru care ne certăm sunt copiii. Lui Simon i-ar plăcea să avem. Biserica ne încurajează. Şi eu îl înţeleg, dar banii fiind atât de puţini şi – ştii – lumea fiind aşa cum este…

— Nu e o decizie la care să fii constrânsă.

— Nu vreau să insinuez că el mă constrânge. „Lasă asta în mâinile lui Dumnezeu”, îmi spune. Las-o în mâinile lui Dumnezeu şi se va sfârşi cu bine.

— Dar tu eşti prea inteligentă să crezi.

— Sunt oare? Oh, Tyler, sper că nu. Sper că nu e adevărat.

Molly, pe de altă parte, nu vedea nici o utilitate a „acestui rahat dumnezeiesc”. Fiecare femeie pentru sine, asta era filozofia ei. Mai ales, zicea, dacă lumea îşi pierdea liniştea şi nici unul dintre noi n-avea să trăiască mai mult de cincizeci de ani.

— N-am de gând să-mi petrec timpul stând în genunchi.

Era o fire puternică. Părinţii ei avuseseră o fermă de lapte. Îşi pierduseră zece ani judecându-se din cauza unui proiect de extragere a petrolului dintr-un strat de gresie la marginea proprietăţii lor, care le otrăvea încet terenul. În cele din urmă, negociaseră o înţelegere în afara tribunalului, cedându-şi ferma în schimbul unei sume suficient de mari ca să-şi asigure o pensie confortabilă şi o educaţie decentă pentru fiica lor. Dar, spunea Molly, fusese genul de experienţă care făcea să apară bătături pe fundul unui înger.

În privinţa evoluţiei peisajului social, nu o surprindeau prea multe. Într-o seară, stăteam în faţa televizorului, privind un reportaj despre revoltele din Stockholm. O adunătură de pescari de cod şi de radicali religioşi azvârleau cărămizi prin ferestre şi ardeau maşini. Elicopterele poliţiei au bombardat mulţimea cu spumă până când Gamla Stan a început să semene cu flegma unei Godzille tuberculoase. Am făcut o remarcă prostească, despre purtarea urâtă a oamenilor înspăimântaţi.

— Haide, Tyler, chiar îi compătimeşti pe nemernicii ăştia?

— N-am spus asta, Molly.

— Turbionul le dă mână liberă să distrugă clădirea Parlamentului? De ce, pentru că sunt înspăimântaţi?

— Nu e o scuză. E un motiv. N-au nici un viitor. Se cred condamnaţi.

— Condamnaţi la moarte. Păi, bun venit în clubul condiţiei umane. Ei vor muri, tu o să mori, eu o să mor – când anume nu a fost aşa?

— Suntem muritori, dar până acum ne consolam cu ideea că specia umană va continua să existe după moartea noastră.

— Dar şi speciile sunt muritoare. Tot ce s-a schimbat e faptul că, dintr-odată, asta nu mai e o perspectivă îndepărtată, dintr-un viitor ceţos. E posibil să murim împreună, într-un mod spectaculos, peste câţiva ani… dar până şi asta nu e decât o posibilitate. S-ar putea ca ipoteticii să ne ţină în viaţă mai mult decât atât. Pentru indiferent ce motiv de neînţeles.

— Asta nu te înspăimântă?

— Ba da, sigur că da! Toată povestea mă înspăimântă. Dar nu e un motiv să ies în stradă şi să omor oameni.

Şi-a fluturat mâna către televizor. Cineva aruncase o grenadă în Riksdag.

— Un gest din cale-afară de stupid. Nu rezolvă nimic. E o manifestare hormonală. Comportament simian.

— Nu poţi pretinde că nu te afectează.

A început să râdă, ceea ce m-a surprins.

— Nu… ăsta-i stilul tău, nu al meu.

— Oare?

Şi-a retras brusc capul, dar şi-a reluat imediat poziţia, privindu-mă fix, aproape sfidător.

— Felul în care pretinzi întotdeauna că-ţi păstrezi calmul în privinţa Turbionului. Într-un fel, îţi păstrezi calmul în privinţa familiei Lawton. Ei te folosesc, te ignoră, iar tu zâmbeşti de parcă ar fi starea naturală a lucrurilor.

M-a privit, în aşteptarea unei reacţii. Eram prea încăpăţânat să-i ofer una.

— Cred, pur şi simplu, că sunt moduri mai bune de a-ţi duce traiul până la sfârşitul lumii.

Dar n-a putut să spună care erau.

Toată lumea care lucra la Periheliu semnase, la angajare, un acord de confidenţialitate şi trecuserăm, cu toţii, printr-o verificare de rutină, primind o aprobare din partea Departamentului de Securitate Internă. Eram discreţi şi înţelegeam necesitatea de a păstra conţinutul discuţiilor la nivel înalt în interiorul clădirii. Orice scurgere de informaţii putea speria comitetele Congresului, putea deranja prieteni influenţi, putea descuraja finanţatorii.

Dar acum în complex locuia un marţian, cea mai mare parte a aripii de nord fusese transformată în apartamente pentru

Wun Ngo Wen şi agenţii lui, iar ăsta era un secret greu de păstrat.

Oricum, nu mai putea fi păstrat prea multă vreme. La data sosirii lui Wun în Florida, o mare parte a elitei din D.C. şi mai mulţi conducători ai altor state ştiau totul despre el. Departamentul de Stat îi garanta un statut legal *ad-hoc* şi plănuia să-l prezinte pe plan internaţional la momentul potrivit. Oamenii lui de legătură îl pregăteau deja pentru inevitabila frenezie alimentată de mass-media.

Poate că sosirea lui ar fi trebuit abordată într-un mod diferit. Ar fi putut fi preluat de Naţiunile Unite, prezenţa lui fiind adusă imediat la cunoştinţa publicului. Administraţia Garland nu avea cum să nu fie învinuită pentru că-l ascundea. Partidul Creştin Conservator sugera deja că „administraţia ştie mai multe decât spune despre rezultatele proiectului de terraformare”, sperând să îl stârnească pe preşedinte sau să-l facă să dea ocazia de a fi criticat Lomax, succesorul său desemnat. Criticile aveau să apară, în mod inevitabil, dar Wun îşi exprimase dorinţa de a nu fi transformat într-un subiect al campaniei electorale. Voia să apară în public, dar avea să aştepte până în noiembrie, spunea el, pentru a-şi anunţa prezenţa.

Dar aceasta nu era decât cel mai evident dintre secretele care îi înconjurau sosirea. Mai existau şi altele. Erau exact ce trebuia pentru o vară stranie la Periheliu.

În luna august, Jason m-a chemat în aripa de nord. Ne-am întâlnit în biroul lui, adevăratul birou, nu setul de încăperi mobilate cu gust, în care primea vizitatorii oficiali şi presa: un cub fără ferestre, cu un birou şi o canapea. Instalat pe scaun, între teancuri de reviste ştiinţifice, purtând blugi Levi’s şi un tricou murdar de bumbac, arăta de parcă ar fi crescut din acea dezordine, ca o legumă hidroponică. Transpira. Nu era niciodată un semn bun în ce-l privea.

— Îmi pierd din nou picioarele, a spus.

Am făcut loc pe canapea, m-am aşezat şi am aşteptat să intre în amănunte.

— De vreo două săptămâni, am avut crize neînsemnate. Simptomele obişnuite, furnicături şi înţepături dimineaţa. Încă mă pot descurca. Dar persistă. De fapt, se înrăutăţesc. M-am gândit că poate e necesar să schimbăm tratamentul.

Poate că da. În realitate, nu-mi plăcea ce îi făcuseră medicamentele. Ajunsese să ia zilnic un pumn de pastile: stimulatoare ale mielinei pentru a încetini ritmul pierderilor de ţesut nervos, amplificatori neurali pentru a ajuta creierul să reconecteze zonele lezate şi o medicaţie suplimentară, pentru tratamentul efectelor-secundare ale medicamentelor primare. Puteam să mărim doza? Era posibil. Dar procedeul avea un plafon de toxicitate care se apropiase deja în mod alarmant. Pierduse din greutate şi mai pierduse ceva, poate de o mult mai mare importanţă: un anumit echilibru emoţional. Jase vorbea mai repede decât înainte şi nu mai zâmbea atât de des. În vreme ce cândva păruse pe deplin stăpân pe propriul său corp, acum avea mişcări de marionetă – când se întindea după o cană, mâna greşea ţinta şi se poticnea, retrăgându-se pentru o a doua încercare.

— În orice caz, am spus, trebuie să cerem părerea doctorului Malmstein.

— Nu am absolut nici o posibilitate de a pleca de aici timp suficient de îndelungat ca să ajung la el. Lucrurile s-au schimbat, dacă n-ai băgat seamă. Ne putem rezuma la o consultaţie telefonică?

— Poate. O să-ntreb.

— Între timp, poţi să-mi faci o altă favoare?

— Care, Jase?

— Explică lui Wun în ce constă problema mea. Caută vreo două manuale despre subiectul ăsta pentru el.

— Manuale de medicină? De ce, e doctor?

— Nu tocmai, dar a adus cu el o mulţime de informaţii. Ştiinţele biologice marţiene sunt cu mult mai avansate faţă de ale noastre. (A spus asta cu un zâmbet strâmb, pe care n-am fost în stare să-l interpretez.) E de părere că m-ar putea ajuta.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Încetează să pari atât de şocat. O să vorbeşti cu el? Un om de pe o altă planetă. Un om cu o sută de mii de ani de istorie marţiană în spate.

— Sigur! am spus. E un privilegiu să vorbesc cu el. Dar...

— Atunci o să aranjez întâlnirea.

— Dar dacă are acel gen de cunoştinţe medicale care pot trata efectiv SMA, e nevoie să ia legătura cu medici mai pricepuţi decât mine.

— Wun a adus cu el enciclopedii întregi. Avem deja oameni care trec în revistă arhivele marţiene, o parte dintre ele, oricum, în căutarea unor informaţii utile, medicale sau de alt tip. Ăsta nu e decât un aspect colateral.

— Sunt surprins că-şi poate face timp pentru un aspect colateral.

— Se plictiseşte mult mai des decât ţi-ai putea închipui. Simte, totodată, lipsa unor prieteni. M-am gândit că i-ar putea face plăcere să petreacă puţin timp în compania cuiva care nu-l consideră nici un mântuitor, nici o ameninţare. Privind lucrurile pe termen scurt, aş vrea totuşi să discuţi cu Malmstein.

— Sigur că da.

— Sună de la tine de acasă, bine? Nu mai am încredere în telefoanele de aici.

A zâmbit ca şi cum ar fi spus ceva amuzant.

În vara aceea, făceam uneori plimbări pe plaja publică, aflată de cealaltă parte a autostrăzii, vizavi de casă.

Nu era cine ştie ce plajă. Un banc lung de nisip, neamenajat, protejat împotriva eroziunii şi devenit inutil pentru surfişti. În după-amiezile fierbinţi, motelurile vechi îl priveau cu ochi sticloşi şi câţiva turişti preocupaţi îşi spălau picioarele în valuri.

Am coborât spre apă şi m-am aşezat pe o pasarelă fierbinte de lemn, suspendată deasupra ierbii stufoase, privind norii care se grupau în preajma liniei orizontului estic şi m-am gândit la vorbele lui Molly, după a cărei părere eu mă prefăceam că-mi păstrez calmul în privinţa Turbionului (şi a familiei Lawton), simulând un echilibru sufletesc pe care era imposibil să-l deţin.

Nu ţineam s-o contrazic. Poate că aşa apăream în ochii ei.

„Turbionul” era un nume idiot, dar inevitabil, pentru ce i se făcuse Pământului. Însemna că era un termen fizic eronat, nimic nu se învârtejea, nu se rotea cu mai multă forţă sau mai repede decât până atunci, dar era o metaforă abilă. În realitate, Pământul era mai stabil decât fusese vreodată. Dar nu crea senzaţia că se roteşte, scăpat de sub control? Ba da, într-un sens foarte important. Trebuia să te agăţi de ceva, altminteri alunecai în uitare.

Aşa că poate eu mă agăţam de familia Lawton, nu doar de Jason şi Diane, ci de întreaga lor lume, de Casa Mare şi de Casa Mică, de loialităţile copilăriei pierdute. Poate că era singurul

mâner de care mă puteam prinde. Şi poate că nu era neapărat un lucru rău. Dacă Moll avea dreptate, atunci cu toţii trebuia să ne agăţăm de ceva, altfel eram pierduţi. Diane se agăţase de religie, Jason se agăţase de ştiinţă.

Iar eu mă agăţasem de Jason şi de Diane.

Am plecat de pe plajă când s-au apropiat norii, una dintre furtunile inevitabile din după-amiezile de sfârşit de august, cu partea estică a cerului tulburată de fulgere, cu ploaia începând să biciuiască balcoanele hotelurilor, vopsite în culori triste, pastelate. Când am ajuns acasă, aveam hainele ude. A fost nevoie de ore întregi ca să se usuce în aerul umed. Furtuna a încetat după căderea serii, dar a lăsat în urmă o nemişcare fetidă, aburindă.

Molly a trecut pe la mine după cină şi am descărcat un film recent, una dintre dramele victoriene de salon după care se dădea în vânt. După film, s-a dus la bucătărie să prepare ceva de băut, în timp ce eu l-am sunat pe David Malmstein de la telefonul din camera de oaspeţi. A spus că ar fi vrut să-l vadă pe Jase „imediat ce e posibil”, dar că, după părerea lui, era în regulă să mărim puţin dozele, atâta timp cât şi eu, şi pacientul eram cu ochii în patru, urmărind apariţia oricărei reacţii neplăcute.

Am pus receptorul în furcă, am ieşit din încăpere şi am găsit-o pe Molly pe coridor, cu câte un pahar în fiecare mână şi cu o expresie nedumerită pe chip.

— Unde ai dispărut?

— Am dat doar un telefon.

— Ceva important?

— Nu.

— Verificarea stării unui pacient?

— Ceva de genul ăsta, am spus.

În cursul următoarelor câteva zile, Jase a aranjat o întâlnire între mine şi Wun Ngo Wen, la Periheliu, în apartamentul celui din urmă.

Ambasadorul marţian locuia într-o cameră pe care o mobilase după placul său, alegând din cataloage. Se oprise la mobile de răchită relativ uşoare, joase. Linoleumul podelei era acoperit cu o carpetă minusculă. Un computer era aşezat pe un birou simplu, din lemn negeluit de pin. Existau şi câteva

corpuri de bibliotecă, asortate cu biroul. Se părea că, în materie de decoraţiuni, marţienii şi studenţii proaspăt căsătoriţi aveau aceleaşi gusturi.

I-am adus lui Wun lucrările ştiinţifice pe care le dorea: două cărţi despre etiologie şi despre tratamentul sclerozei multiple, plus o serie de articole disparate despre SMA, extrase din JAMA. În viziunea actuală, SMA era, de fapt, cu totul altceva decât SM, era o boală în întregime diferită, o dereglare generalizată cu simptome asemănătoare cu ale SM şi implica o degradare similară a tecilor de mielină care protejează ţesutul nervos uman. SMA se deosebea prin severitatea ei, prin evoluţia rapidă şi prin rezistenţa faţă de tratamentele standard. Wun a spus că boala nu-i era cunoscută, dar că avea să caute informaţii în arhive.

I-am mulţumit, dar am ridicat o obiecţie evidentă: nu era doctor, iar fiziologia marţienilor era în mod vădit diferită, chiar dacă găsea un tratament potrivit, avea să dea rezultate în cazul lui Jason?

— Nu suntem chiar atât de diferiţi cum ţi-ai putea imagina. Unul dintre primele lucruri pe care l-au făcut specialiştii voştri a fost să-mi secvenţieze genomul. Nu se deosebeşte de al vostru.

— N-am spus-o ca pe o ofensă.

— Nu mă simt ofensat. O sută de mii de ani reprezintă o perioadă îndelungată de separare, suficient de lungă pentru ceea ce biologii numesc o speciere. Totuşi, întâmplarea face ca semenii mei şi ai voştri să fie pe deplin interfertili. Diferenţele evidente dintre noi sunt adaptări superficiale la un mediu mai răcoros şi mai uscat.

Vorbea cu o autoritate care contrasta cu dimensiunile sale. Vocea îi era ceva mai înaltă decât a unui adult obişnuit, dar nu avea nimic juvenil, era ritmată, aproape feminină, dar părea întotdeauna a unui om de stat.

— Chiar şi aşa, există o serie de probleme potenţiale, dacă vorbim despre un tratament care n-a trecut printr-un proces de aprobare oficială.

— Sunt sigur că Jason va fi dispus să aştepte aprobarea. Dar boala lui s-ar putea să nu fie la fel de răbdătoare.

Aici Wun şi-a ridicat mâna, anticipând alte obiecţii.

— Lasă-mă să citesc ce mi-ai adus. Apoi o să reluăm discuţia.

Pe urmă, problema presantă fiind dată deoparte, m-a rugat să rămân şi să stăm de vorbă. Am fost flatat, în ciuda stranietăţii sale, prezenţa lui Wun avea ceva reconfortant, o tihnă molipsitoare. S-a lăsat pe spătarul scaunului de răchită prea mare pentru el, cu picioarele bălăbănindu-se, şi a ascultat cu aparentă fascinaţie o relatare rapidă, schiţată, a vieţii mele.

Mi-a pus vreo două întrebări despre Diane („Jason nu vorbeşte prea mult despre familia lui.”) şi mai multe despre facultatea de medicină (conceptul disecării cadavrelor era nou pentru el, s-a înfiorat când i-am povestit – la fel ca majoritatea oamenilor).

Când l-am întrebat despre viaţa lui, a întins mâna către o geantă de umăr, de culoare gri, pe care o avea la îndemână, şi a scos o serie de imagini tipărite, de fotografii pe care le adusese cu el ca fişiere digitale. Patru fotografii de pe Marte.

— Doar patru?

A ridicat din umeri.

— Nici un număr nu e destul de mare ca să înlocuiască memoria. Bineînţeles că în arhivele oficiale e mult mai mult material vizual. Astea sunt ale mele. Personale. Vrei să le vezi?

— Da, sigur că da.

Mi le-a întins.

Fotografia 1: O casă. În ciuda arhitecturii stranii, techno-retro, era, evident, un sălaş omenesc, scund şi rotunjit, ca un model de porţelan al unei colibe acoperite cu iarbă. Cerul era de un turcoaz strălucitor sau cel puţin aşa îl redase imprimanta. Orizontul era bizar de aproape, dar de o formă geometrică plată, împărţit în dreptunghiurile pierdute în depărtare ale unor parcele cultivate, o recoltă pe care n-am reuşit s-o identific, dar care era prea cărnoasă ca să fie grâu sau porumb şi prea înaltă pentru lăptuci sau varză. În prim-plan erau doi marţieni adulţi, bărbat şi femeie, cu expresii amuzant de sobre. Gotic marţian. Tot ce-i mai lipsea era o furcă pentru fân şi semnătura lui Grant Wood.

— Mama şi tatăl meu, a spus Wun, cu simplitate.

Fotografia 2: „Eu însumi copil.”

Asta era uimitoare. Pielea extraordinar de ridată a marţienilor, mi-a explicat Wun, apare la pubertate. La o vârstă de aproximativ şapte ani tereştri, Wun avea un chip neted şi zâmbitor. Arăta ca un copil de pe pământ, cu toate că nu-l

puteam încadra în nici o etnie: păr blond, piele de culoarea cafelei, nas subţire şi buze generoase. Stătea în ceea ce, la prima vedere, părea să fie un parc tematic excentric, dar care era, mi-a spus Wun, un oraş marţian. O piaţă. Tarabe cu alimente şi magazine, clădiri construite din acelaşi material asemănător cu porţelanul folosit pentru casa fermei, în nuanţe ţipătoare ale culorilor de bază. Strada din spate era aglomerată, plină de maşini uşoare şi de pietoni. Printre clădirile înalte se zărea un singur petic de cer, dar până şi acolo fuseseră surprinse câteva vehicule în trecere, cu palele în mişcare de rotaţie părând un oval ceţos, estompat.

— Pari fericit, am spus.

— Oraşul se cheamă Voy Voyud. În ziua aceea, am venit de la ţară, să facem cumpărături. Pentru că era primăvară, părinţii mei m-au lăsat să cumpăr *murkuzi*. Creaturi mărunte. Broscuţe, ca animale de companie, în sacoşa pe care o ţin – vezi?

Wun strângea în mână o sacoşă de pânză, care avea nişte umflături misterioase. *Murkuzi*.

— Trăiesc numai câteva săptămâni. Dar ouăle lor sunt delicioase.

Fotografia 3: Era o vedere panoramică. În plan apropiat: o altă casă marţiană, o femeie într-un caftan multicolor (soţia lui Wun, mi-a explicat) şi două fetiţe frumoase, cu pielea netedă, în rochii-sac, chihlimbarii (fiicele lui). Fotografia fusese făcută de la înălţime, în spatele casei se vedea un întreg peisaj semirural. Câmpii verzi, mlăştinoase, savurând căldura soarelui sub un alt cer turcoaz. Terenul agricol era parcelat de drumuri supraînălţate, pe care circulau câteva vehicule pătrăţoase, iar printre lanuri se zăreau maşini agricole, combine negre, pline de graţie. La orizont, acolo unde convergeau drumurile, era un oraş, acelaşi oraş, a spus Wun, de unde îşi cumpărase *murkuzi* în copilărie. Voy Voyud, capitala provinciei Kirioloj, cu turnurile sale cu terase amplasate după un model încâlcit şi de o înălţime specifică gravitaţiei scăzute.

— În poza asta, se vede cea mai mare parte a deltei din Kirioloj.

Fluviul era o panglică albastră, scurgându-se într-un lac de culoarea cerului. Oraşul Voy Voyud fusese construit pe un teren mai înalt, coroana erodată a unui vechi crater de impact, m-a lămurit Wun, cu toate că mie mi se părea un şir de dealuri

scunde, obişnuite. Punctele negre de pe lacul din depărtare ar fi putut fi bărci sau barje.

— E un loc frumos, am spus.

— Da.

— Peisajul, dar şi familia ta.

— Da. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Au murit.

— Ah, îmi pare rău să aflu.

— Au murit acum câţiva ani, în timpul unei inundaţii masive. Ultima fotografie, vezi? E acelaşi loc, dar imediat după dezastru.

La sfârşitul unui îndelungat anotimp secetos, o furtună monstruoasă vărsase cantităţi record de apă pe pantele Munţilor Solitari. Cea mai mare parte a ploii se scursese, ca printr-o pâlnie, în albiile secate ale afluenţilor fluviului Kirioloj. Marte terraformat era, în anumite privinţe, o lume încă tânără, cu cicluri hidrologice încă nestabilizate, cu peisajele schimbându-i-se cu repeziciune, pe măsură ce apele curgătoare rearanjau praful antic şi regolitul. Rezultatul unei ploi puternice, neaşteptate, era un soi de şlam de oxid roşu, mâlos, care vâjâia în josul albei Kiriolojului, năpustindu-se în deltă ca un mărfar fluid.

Fotografia 4: Urmările. Din casa lui Wun nu mai rămăsese decât fundaţia şi un singur perete, înălţându-se ca nişte cioburi de ceramică în mijlocul unei întinderi haotice de mâl, moloz şi pietre. Oraşul îndepărtat de pe dealuri era neatins, dar terenurile fertile ale fermelor fuseseră îngropate. Cu excepţia unui licăr de apă maronie din zona lacului, vedeam o planetă Marte aproape recăzută în starea sa virgină, un regolit fără viaţă. Mai multe vehicule planau în înălţimi, probabil în căutarea supravieţuitorilor.

— Petrecusem o zi în zona joasă a dealurilor şi am venit acasă să găsesc asta. S-au pierdut foarte multe vieţi, nu doar ale familiei mele. Aşa că păstrez aceste patru fotografii ca să-mi aducă aminte de unde vin. Şi de ce nu mă mai pot întoarce.

— Trebuie să fi fost de nesuportat.

— M-am împăcat. În măsura în care o poate face cineva. În momentul când am părăsit Marte, delta fusese regenerată. Bineînţeles că nu mai e cum a fost. Dar e vie, fertilă, productivă.

Nu părea dornic să spună mai multe.

Am privit din nou primele imagini, reamintindu-mi la ce anume mă uitam. Nu erau imagini fanteziste, generate de computer, ci nişte fotografii obişnuite. Fotografiile unei alte lumi. Fotografii de pe Marte, o planetă populată timp îndelungat de propria noastră imaginaţie temerară.

— Nu e Burroughs, cu siguranţă nu Wells, poate puţin Bradbury…

Wun şi-a încruntat fruntea deja puternic încreţită.

— Îmi cer scuze, nu cunosc aceste cuvinte.

— Sunt scriitori. Autorii unor ficţiuni, care au scris despre planeta voastră.

Odată ce i-am împărtăşit ideea că anumiţi scriitori îşi imaginaseră un Marte viu cu mult înainte de actuala terraformare, Wun a fost fascinat.

— Ar fi posibil să citesc textele astea? Şi să vorbim despre ele la următoarea ta vizită?

— Sunt flatat. Eşti sigur că îţi poţi permite să le acorzi timp? Probabil că mai mulţi şefi de state ar dori foarte mult să-ţi vorbească.

— Sunt sigur că doresc. Dar pot să aştepte.

I-am spus că eu aşteptam cu nerăbdare următoarea noastră discuţie.

În drum spre casă am făcut o incursiune într-un anticariat şi, în dimineaţa următoare, i-am livrat lui Wun, sau mai bine zis tipului taciturn care îi păzea apartamentul, un pachet cu volume broşate: *Războiul lumilor, Prinţesa marţiană, Cronicile marţiene, Străin în ţară străină, Marte Roşu*.

N-am mai auzit nimic despre el vreme de două săptămâni.

Construcţia noilor facilităţi de la Periheliu continua. Pe la sfârşitul lui septembrie, acolo unde fuseseră pini pitici şi palmieri evantai zdrenţuiţi se afla o fundaţie masivă de beton, un ansamblu imens de grinzi de oţel şi de ţevărie de aluminiu.

Molly auzise că era vorba de un laborator militar şi că peste o săptămână urma să sosească aparatura de refrigerare. (Încă o cină la Champs, cu cei mai mulţi dintre clienţi holbându-se la zbenguiala peştilor lance de pe ecranul cu plasmă de dimensiunea unui panou de afişaj, în timp ce noi ne împărţeam aperitivele într-un colţ îndepărtat şi întunecos.)

— De ce avem nevoie de aparatură de laborator, Tyler? Periheliu se ocupă numai de cercetări spaţiale şi de Turbion. Nu înţeleg.

— Nu ştiu. Nimeni nu vorbeşte.

— L-ai putea întreba pe Jason, într-una dintre după-amiezile pe care le petreci în aripa de nord.

Îi povestisem că discutasem cu Jase, nimic despre ambasadorul marţian.

— Nu sunt autorizat să am acces la genul ăsta de secrete.

Bineînţeles că nici ea nu era.

— Încep să mă gândesc că n-ai încredere în mine.

— Respect doar regulamentul, Moll.

— Sigur, a spus. Eşti *genul ăsta* de sfânt.

Wilson Jason mi-a făcut o vizită pe neaşteptate, din fericire într-o seară când Molly nu era la mine, ca să discutăm despre medicamentele lui. I-am povestit ce spusese Malmstein, că era probabil în ordine să mărim dozajul, dacă acordam atenţie efectelor secundare. Boala nu avea o evoluţie staţionară şi exista o limită concretă a gradului în care îi puteam suprima simptomele. Nu voiam să spun că soarta lui era pecetluită, ci doar că, mai curând sau mai târziu, avea să fie nevoit să abordeze lucrurile într-o altă manieră – mai degrabă să se acomodeze cu boala, decât să-ncerce să o suprime. (Dincolo de asta se afla un alt prag, pe care nici unul dintre noi nu l-a adus în discuţie: invaliditatea totală şi demenţa.)

— Înţeleg, a spus Jason.

Stătea pe un scaun de lângă fereastră, picior peste picior, privindu-şi, din când în când, imaginea reflectată în geam.

— Mai am nevoie de câteva luni.

— Câteva luni pentru ce?

— Să tai craca de sub picioarele lui E.D. Lawton.

M-am holbat la el. Am crezut că era o glumă. Nu zâmbea.

— Trebuie să-ţi explic?

— Da, dacă vrei să pricep ceva.

— Eu şi E.D. avem păreri diferite în ceea ce priveşte viitorul Periheliului. După părerea lui, Periheliul există ca să susţină industria aerospaţială. Aici se opresc lucrurile şi aici s-au oprit întotdeauna. N-a crezut niciodată că am putea face ceva în privinţa Turbionului.

Jason a ridicat din umeri.

— Are dreptate, aproape cu certitudine, în sensul că nu-l putem opri. Dar asta nu-nseamnă că nu l-am putea înţelege. Nu putem purta un război împotriva ipoteticilor, în nici un mod semnificativ, dar putem organiza o mică gherilă ştiinţifică. Ăsta e rostul sosirii lui Wun.

— Nu te pot urmări.

— Wun nu e doar un ambasador al bunelor intenţii interplanetare. A venit aici având un plan, a venit să propună o aventură întreprinsă în colaborare, care ne-ar putea oferi indicii despre ipotetici, de unde vin, ce vor, ce fac cu ambele planete. Ideea e recepţionată în mai multe feluri. E.D. încearcă s-o ţintuiască locului cu harponul, nu crede că ne e de vreun folos şi crede că ne riscăm capitalul politic, atât cât ne-a mai rămas după terraformare.

— Aşa că îl sapi?

Jason a oftat.

— Ştiu că pare o cruzime, dar E.D. nu înţelege că vremea lui a fost şi a trecut. Tatăl meu reprezintă exact ce avea nevoie lumea acum douăzeci de ani. Îl admir. A realizat lucruri uimitoare, de necrezut. Fundaţia Periheliu n-ar fi existat dacă el nu i-ar fi pus pe politicieni pe jar. Una dintre ironiile Turbionului sunt consecinţele pe termen lung ale geniului lui E.D., care s-au întors acum împotriva lui – dacă E.D. n-ar fi existat, n-ar fi existat nici Wun Ngo Wen. Nu m-am angajat într-un soi de luptă a lui Oedip. Ştiu exact cine e tatăl meu şi ce face. Se simte acasă pe coridoarele puterii, Garland e partenerul lui de golf. Grozav. Dar, în acelaşi timp, e prizonier. E prizonierul vederilor sale înguste. Zilele lui de vizionar s-au încheiat. Îi displace planul lui Wun pentru că n-are încredere în tehnologie – nu-i place nimic căruia nu-i poate descoperi principiul de funcţionare, nu-i place că marţienii stăpânesc tehnologii pe care noi abia începem să le intuim. Şi detestă faptul că eu sunt de partea lui Wun. Eu şi, aş putea adăuga, noua generaţie de persoane influente din D.C., inclusiv Preston Lomax, care ar putea fi noul preşedinte. E.D. s-a pomenit, dintr-odată, în mijlocul unor oameni pe care nu-i poate manipula. Oameni mai tineri, oameni care au asimilat Turbionul într-un mod în care n-a făcut-o niciodată generaţia lui. Oameni ca noi, Tyler.

Am fost uşor flatat şi uşor alarmat de includerea mea în acel pronume.

— Iei asupra ta foarte multe, nu-i aşa?

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Fac exact ce m-a învăţat E.D. încă de la naştere. Nu şi-a dorit niciodată un fiu, şi-a dorit un moştenitor, un ucenic. A luat decizia cu mult înainte de Turbion, Tyler. A ştiut exact cât de inteligent eram şi cum anume voia să mă folosesc de inteligenţa mea. Iar eu am mers alături de el. Am cooperat chiar şi după ce m-am maturizat suficient ca să pricep ce punea la cale. Aşa că, iată-mă aici, un produs al lui E.D. Lawton: obiectul arătos, raţional, neinteresat de sex şi tolerant faţă de mass-media pe care-l ai în faţa ochilor. Imagine vandabilă, o anumită perspicacitate intelectuală, nici urmă de devotament faţă de orice nu începe şi nu se termină cu Periheliu. Dar în contractul ăsta a existat întotdeauna o mică anexă, chiar dacă lui E.D. îi place s-o dea uitării. Un „moştenitor” implică o „succesiune”. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, hotărârile mele trebuie să le înlocuiască pe ale lui. Ei bine, clipa aceea a sosit. Oportunitatea care ni s-a ivit în faţă e prea importantă ca s-o ratăm.

Am observat că îşi încleştase pumnii şi că îi tremurau picioarele, dar era vorba de intensitatea emoţiilor sau de un simptom al bolii? Din aceeaşi perspectivă, în ce măsură era monologul lui autentic şi în ce măsură era produsul neurostimulantelor pe care i le prescrisesem?

— Pari speriat, a spus.

— Mai exact, despre ce tehnologie marţiană vorbim aici?

A zâmbit larg.

— Una într-adevăr foarte inteligentă. Cvasibiologică. De dimensiuni extrem de reduse. În esenţă, bucle de feedback molecular autocatalitice, cu o eventuală posibilitate de programare introdusă în procedura de reproducere.

— În engleză, Jase, te rog.

— Replicatori artificiali minusculi.

— Fiinţe vii?

— Într-un anumit sens, da. Fiinţe vii artificiale, pe care le putem lansa în spaţiu.

— Şi ce *fac,* de fapt, Jase?

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Îngurgitează gheaţă, a spus, şi defechează informaţii.

ANNO DOMINI 4 x 10^9

Am traversat cei câţiva metri de pământ bătătorit, de care se agăţau petice zgrunţuroase de asfalt uzat, am ajuns la un val de pământ şi am alunecat în josul lui, zgomotos, cu tot cu valizele pline cu haine modeste, cu însemnări scrise de mână, cu fişiere digitale şi cu medicamente marţiene. Am aterizat într-un canal de scurgere, afundându-mă până la coapse în apa verde ca frunzele de papaya şi caldă ca noaptea tropicală. Un luciu care reflecta luna cu cicatrice şi duhoarea de bălegar.

Mi-am ascuns bagajele într-un loc uscat, pe la jumătatea înălţimii valului de pământ, şi m-am săltat pe restul distanţei care mă despărţea de vârf, rămânând întins sub un unghi care îmi ascundea trupul, dar îmi îngăduia să văd cutia de beton care era clinica lui *Abu* Ina şi automobilul negru parcat în faţă.

Bărbaţii din maşină spărseseră uşa din spate şi intraseră. Aprindeau luminile în timp ce se mişcau prin clădire, transformând ferestrele cu jaluzelele trase în dreptunghiuri galbene, dar nu aveam cum să-mi dau seama ce anume făceau. Probabil percheziţionau locul. Am încercat să apreciez cât de mult au rămas acolo, dar se părea că îmi pierdusem abilitatea de a calcula timpul sau chiar de a citi cifrele de pe ceas. Străluceau ca nişte licurici neobosiţi, dar nu stăteau locului destul de mult pentru a căpăta vreun sens.

Unul dintre bărbaţi a ieşit pe uşa din faţă, s-a îndreptat spre maşină şi a pornit motorul. Cel de al doilea a ieşit după câteva secunde şi s-a afundat în scaunul pasagerului. Automobilul de culoarea miezului de noapte a trecut foarte aproape de mine, cu farurile măturând malul înalt. M-am ghemuit şi am stat nemişcat până ce zgomotul motorului a început să se stingă.

Am stat apoi să mă gândesc ce urma să fac. Nu puteam găsi cu uşurinţă un răspuns, pentru că mă simţeam obosit, o sfârşeală bruscă, masivă. Eram prea slăbit să stau în picioare. Voiam să mă întorc, să găsesc un telefon şi s-o previn pe *Abu* Ina în privinţa bărbaţilor din maşină. Dar poate că avea să o facă En. Speram. Pentru că nu eram în stare să mă duc înapoi. Picioarele nu făceau altceva decât să tremure când doream să le mişc. Era mai mult decât oboseală. Părea paralizie.

Când m-am uitat din nou spre clădire, fumul se încolăcea ieşind prin hornul din acoperiş, iar lumina din spatele jaluzelelor pâlpâia. Incendiu.

Bărbaţii din automobil dăduseră foc clinicii Inei, iar eu nu puteam face altceva decât să-nchid ochii şi să sper că n-aveam să mor înainte de a mă găsi cineva.

Mirosul greu, de fum, şi hohotele de plâns m-au trezit.

Încă nu se luminase de ziuă. Dar am descoperit că mă puteam mişca, măcar foarte puţin, cu un efort considerabil şi cu durere, se părea că eram capabil să gândesc, mai mult sau mai puţin limpede. Aşa că m-am săltat în susul pantei, centimetru cu centimetru.

Erau maşini şi oameni pretutindeni, pe întreg spaţiul deschis dintre mine şi clinică, faruri şi lanterne decupând arcuri spasmodice pe cer. Clădirea era o ruină ce ardea mocnit. Zidurile de beton mai erau încă în picioare, dar acoperişul se prăbuşise şi focul mistuise interiorul. Am reuşit să mă ridic. Am pornit către locul de unde se auzea plânsetul.

Sunetul venea dinspre *Abu* Ina. Stătea pe o insulă de asfalt, îmbrăţişându-şi genunchii. Era înconjurată de un grup de femei, ale căror priviri sumbre, suspicioase, m-au urmărit apropiindu-mă. Dar ea m-a văzut şi a sărit în picioare, ştergându-şi ochii cu mâneca.

— Tyler Dupree! A luat-o la fugă spre mine. Credeam c-ai murit ars! Ars odată cu toate celelalte!

M-a înşfăcat, m-a îmbrăţişat, m-a sprijinit, picioarele îmi erau din nou ca de cauciuc.

— Clinica, am reuşit să spun. Toată munca ta. Ina, îmi pare atât de rău...

— E o clădire. Accesoriile medicale pot fi înlocuite. Tu, pe de altă parte, eşti unic. En ne-a povestit cum l-ai făcut să plece când au apărut incendiatorii. I-ai salvat viaţa, Tyler! S-a tras cu un pas înapoi. Te simţi bine?

Nu mă simţeam. M-am uitat la cer, peste umărul ei. Aproape că mijeau zorii. Anticul soare se înălţa. Muntele Merapi se contura pe bolta de un albastru-indigo. Mi-am simţit picioarele îndoindu-se sub mine şi am auzit-o pe Ina strigând după ajutor, apoi am adormit iarăşi, pentru câteva zile, mi s-a spus mai târziu.

N-am putut să rămân în sat, din motive evidente.

Ina voia să mă îngrijească în timpul ultimei crize datorate medicamentului şi simţea că satul era dator să mă protejeze. La urma urmelor, salvasem viaţa lui En (sau aşa insista ea), iar el nu era doar nepotul ei, ci se înrudea, practic, într-un fel sau altul, cu aproape toţi ceilalţi localnici. Eram un erou. Dar şi un magnet care atrăgea atenţia oamenilor răi şi presupun că, dacă n-ar fi fost rugăminţile Inei, *kepala desa* m-ar fi urcat în primul autobuz către Padang şi ar fi scăpat de belea. Aşa că am fost dus într-o casă nelocuită din sat (proprietarii plecaseră *rantau* cu luni în urmă), cu bagaje cu tot, pentru un timp suficient ca să se facă aranjamentele.

Populaţia minangkabau din Sumatra de vest ştia cum să se plece şi cum să să-şi croiască drum în faţa opresiunii. Supravieţuiseră convertirii la islam din secolul al şaisprezecelea, războiului Padri, colonialismului olandez, Noii Ordini a lui Suharto şi, după Turbion, noilor reformatori şi poliţiei lor de asasini. Ina îmi spusese toate aceste poveşti, nu numai în clinică, ci şi după aceea, când zăceam în încăperea micuţă din casa de lemn, sub palele enorme şi leneşe ale unui ventilator electric. Puterea indigenilor minang, zicea ea, consta în flexibilitatea lor, în profunda înţelegere a faptului că în nici o altă parte a lumii nu erau acasă şi nici nu aveau să fie vreodată. (A citat un proverb minang: „Alte câmpii, alte lăcuste, alte iazuri, alţi peşti.”) Tradiţia *rantau*, emigrarea, plecarea în lume a bărbaţilor tineri, pentru a se întoarce mai bogaţi sau mai înţelepţi, îi transformase într-un popor sofisticat. Casele din sat, simple, din lemn, de forma unui corn de bivol, erau împodobite cu antene de aerostat şi cele mai multe familii, spunea Ina, primeau cu regularitate scrisori sau emailuri din Australia, Europa, Canada şi Statele Unite.

În plus, nu era surprinzător faptul că, pe docurile din Padang, erau minangkabau care lucrau la toate nivelurile. Jala, fostul soţ al Inei, era doar unul dintre cei care se ocupau de import-export şi organizau expediţii *rantau* spre Arcadă şi dincolo de ea. Cercetările întreprinse de Diane nu o conduseseră la Jala şi apoi la *Abu* Ina şi în acel sat din ţinuturile înalte printr-o coincidenţă.

— Jala e oportunist şi poate săvârşi răutăţi mărunte, dar nu e lipsit de scrupule, a spus Ina. Diane a avut noroc că l-a găsit sau se pricepe să aprecieze caracterul oamenilor – probabil a

doua variantă e adevărată. Oricum, Jala nu-i îndrăgeşte pe noii Reformatori, ceea ce e o fericire, din toate punctele de vedere.

(Divorţase de Jala deoarece căpătase prostul obicei de a se culca mai ales cu femeile rău famate din oraş. Cheltuia prea mulţi bani cu prietenele lui şi de două ori adusese acasă boli venerice, vindecabile, dar alarmante. Era un soţ rău, spunea, dar nu un om deosebit de rău. N-avea s-o trădeze pe Diane autorităţilor, decât dacă era prins şi supus unor torturi fizice… şi era mult prea deştept ca să se lase capturat.)

— Bărbaţii care ţi-au ars clinica…

— Probabil că au urmărit-o pe Diane la hotelul din Padang şi l-au interogat pe şoferul care v-a adus aici.

— De ce au ars clădirea?

— Nu ştiu, dar presupun că a fost o încercare de a te înspăimânta, făcându-te să ieşi din ascunzătoare. Şi un avertisment pentru oricine te-ar fi ajutat.

— Dacă au găsit clinica, îţi ştiu numele.

— Nu vor veni în sat pe faţă, cu focuri de armă. Lucrurile nu s-au înrăutăţit într-un asemenea hal. Mă aştept să stea la pândă, sperând să facem o prostie.

— Chiar şi aşa, dacă numele tău e pe o listă şi dacă încerci să deschizi o altă clinică…

— Dar n-am avut niciodată un asemenea plan.

— Nu?

— Nu. M-ai convins că *rantau gadang* poate fi un lucru bun pentru un medic. Dacă nu te deranjează concurenţa.

— Nu înţeleg.

— Vreau să spun că există o soluţie simplă pentru toate problemele noastre, una pe care o studiez de multă vreme. Tot satul a luat-o în considerare, într-un fel sau altul. Mulţi au plecat deja. Noi nu suntem un oraş mare, prosper, ca Belubus sau Batusangkar. Pământul nu e foarte mănos şi, în fiecare an, tot mai mulţi oameni pleacă în oraş sau în alte clanuri, din alte oraşe, sau în *rantau gadang*, de ce nu? În lumea nouă e loc destul.

— Vrei să emigrezi?

— Eu, Jala, sora mea, sora ei şi nepoţii şi verii mei – mai bine de treizeci dintre noi, cu totul. Fostul meu soţ are mai mulţi copii nelegitimi, care s-ar bucura să preia controlul afacerilor, odată ce el e de partea cealaltă. Aşa că, înţelegi?

A zâmbit.

— Nu trebuie să ne fii recunoscător. Nu suntem binefăcătorii tăi. Doar tovarăşii tăi de călătorie.

Am întrebat-o, de mai multe ori, dacă Diane era în siguranţă. Da, în măsura în care Jala îi putea garanta, a răspuns. O instalase într-un spaţiu locuibil de deasupra unei clădirii a vămii, unde putea sta relativ confortabil, fiind ascunsă în condiţii de siguranţă, până la încheierea ultimelor aranjamente.

— Partea cea mai dificilă va fi să te ducem în port neobservat. Poliţia bănuieşte că eşti în ţinuturile înalte şi vor verifica drumurile în căutarea străinilor, mai ales a străinilor bolnavi, de vreme ce şoferul care v-a adus la clinică trebuie să le fi spus că nu te simţeai bine.

— Am terminat cu boala.

Ultima criză începuse în afara clinicii, în flăcări, şi se încheiase în timp ce eram inconştient. *Abu* Ina mi-a povestit că trecusem prin momente dificile, că după mutarea în acea mică încăpere a casei părăsite gemusem până când se plânseseră vecinii şi că avusese nevoie de vărul ei, Adek, să mă ţină în pat în timpul celor mai violente dintre convulsii – de aceea aveam atâtea vânătăi urâte pe braţe şi pe umeri, nu băgasem de seamă? Însă eu nu-mi aminteam nimic. Ştiam doar că, pe zi ce trecea, mă simţeam tot mai în putere, că temperatura mea rămânea, cu fidelitate, normală. Puteam merge fără să tremur.

— Şi celelalte efecte ale medicamentului? s-a interesat Ina. Te simţi diferit?

Era o întrebare interesantă, iar eu i-am răspuns cu sinceritate:

— Nu ştiu. Oricum, nu încă.

— Bun. Pentru moment, n-are mare importanţă. Aşa cum spuneam, problema e să te scoatem din ţinuturile înalte şi să te ducem înapoi, la Padang. Din fericire, cred că ne putem descurca.

— Când plecăm?

— Peste trei sau patru zile. Până atunci, odihneşte-te.

Ina a fost ocupată în cea mai mare parte a celor trei zile. Am văzut-o foarte puţin. Vremea era toridă şi însorită, dar vântul străbătea casa de lemn în rafale mângâietoare, iar eu îmi petreceam vremea făcând, cu prudenţă, exerciţii fizice, scriind

şi citind – pe un raft de trestie din dormitor erau cărţi, volume broşate, în limba engleză, printre care şi o biografie la modă a lui Jason Lawton, intitulată *O viaţă pentru stele*. (Mi-am căutat numele în index şi l-am găsit: Dupree, Tyler, cu trimitere pe cinci pagini. Dar nu m-am putut hotărî s-o citesc. Nuvelele lui Somerset Maugham erau mai tentante.)

En mă vizita cu regularitate, să vadă dacă mă simţeam bine şi să-mi aducă sandviciuri şi apă îmbuteliată de la *warungul* unchiului său. Adoptase o atitudine de proprietar şi îşi făcuse obiceiul să mă-ntrebe de sănătate. Spunea că e mândru „să facă *rantau*” împreună cu mine.

— Şi tu, En? Şi tu mergi în lumea nouă?

A dat din cap cu hotărâre.

— Şi tata, şi mama, şi unchiul meu, şi o duzină de alte rude apropiate, iar el a folosit cuvinte minang ca să specifice gradul de rudenie.

Ochii îi străluceau.

— Poate c-o să mă-nveţi medicină acolo.

Poate c-aveam să fiu nevoit. Traversarea Arcadei excludea, într-o foarte marte măsură, o educaţie tradiţională. Era posibil să nu fie cel mai bun lucru pentru En şi m-am întrebat dacă părinţii lui îşi cântăriseră suficient de bine decizia.

Dar nu era treaba mea, iar ideea călătoriei îl însufleţea evident. Îşi stăpânea cu greu vocea când vorbea despre asta. Iar eu savuram expresia nerăbdătoare, sinceră a feţei lui. Aparţinea unei generaţii capabile să privească viitorul mai degrabă cu speranţă, decât cu teamă. Nici un membru al generaţiei mele groteşti nu zâmbise niciodată astfel către viitor. Era o privire frumoasă, profund umană, care mă făcea fericit şi mă întrista în acelaşi timp.

Ina s-a întors în seara dinaintea zilei programate pentru plecare, aducând cina şi un plan.

— Cumnatul fiului vărului meu, a spus, conduce ambulanţele care ţin de spitalul din Batusangkar. Poate împrumuta o ambulanţă din parcul de maşini să te ducă la Padang. Înaintea noastră vor merge cel puţin două maşini cu telefoane mobile, aşa că vom fi avertizaţi dacă există vreun blocaj rutier.

— N-am nevoie de ambulanţă.

— Ambulanţa e un truc. Tu în spate, ascuns, şi eu, în echipament medical, cu un sătean care să se prefacă bolnav –

En cere rolul ăsta. Înţelegi? Dacă poliţiştii se uită în spatele ambulanţei, mă văd pe mine cu un copil, iar eu spun „SCCV”, o să le piară cheful de a căuta mai atent. Şi astfel, ridicol de înaltul doctor american e trecut, prin contrabandă, pe sub nasul lor.

— Crezi c-o să meargă?

— Cred că are şanse foarte mari.

— Dar dacă eşti prinsă împreună cu mine…

— Oricât de grave ar fi lucrurile, poliţia nu mă poate aresta atâta timp cât nu săvârşesc nici o infracţiune. Transportul unui occidental nu e o crimă.

— Transportul unui infractor ar putea fi.

— Eşti un infractor, Pak Tyler?

— Depinde cum interpretezi anumite documente ale Congresului.

— Prefer să nu le interpretez deloc. Te rog să nu-ţi faci griji. Ţi-am spus că plecarea a fost amânată cu o zi?

— De ce?

— O nuntă. Bineînţeles că nunţile nu mai sunt ca odinioară. În privinţa nunţilor, adat s-a deteriorat cumplit de când cu Turbionul. Aşa cum s-a întâmplat cu toate de când banii, şoselele şi fast-food-urile au pătruns în ţinuturile înalte. Nu cred că banii sunt răul în persoană, dar pot fi înfricoşător de corozivi. În zilele noastre, tinerii se grăbesc. Cel puţin, nu avem nunţi de zece minute, stil Las Vegas… mai există în ţara ta?

Am recunoscut că da.

— Şi noi ne îndreptăm în aceeaşi direcţie. *Minang hilang, tinggal kerbau*. Cel puţin, o să avem un *palaminan*, o mulţime de orez cleios şi muzică *saluang*. Te simţi destul de bine ca să asişti? Cel puţin pentru muzică?

— Aş fi onorat.

— Atunci mâine noapte cântăm, iar în dimineaţa următoare sfidăm Congresul American. Şi nunta lucrează în favoarea noastră. O mulţime de călătorii, o mulţime de vehicule pe drum, n-o să batem la ochi, noi, micul grup *rantau* îndreptându-se spre Teluk Bayur.

Am dormit până târziu şi m-am trezit simţindu-mă aşa de bine cum nu mai fusesem de mult, mai puternic şi, într-un mod subtil, mai vioi. Vântul dimineţii era cald şi purta mirosurile bogate ale mâncărurilor, tânguirile cocoşilor şi zgomotul

ciocanelor din centru, unde se construia o scenă în aer liber. Mi-am petrecut ziua stând la fereastră, citind şi privind procesiunea publică a mirelui şi a miresei, în drum spre casa celui dintâi. Satul Inei era suficient de mic pentru ca nunta să ducă la încetarea oricărei activităţi. Până şi *warungurile* locale fuseseră închise pe toată durata zilei, cu toate că personalul francizelor de pe şoseaua principală era la datorie, în aşteptarea turiştilor. La sfârşitul după-amiezii, mirosul puiului cu praf de curry şi al laptelui de cocos plutea, gros, în aer, iar En m-a vizitat în grabă, aducându-mi mâncarea pregătită pentru mine.

Abu Ina a apărut în pragul uşii la puţin timp după miezul nopţii, purtând o rochie brodată şi având pe cap o eşarfă de mătase.

— S-a terminat, a spus, nunta propriu-zisă, adică. N-au mai rămas decât cântecele şi dansul. Mai vrei să iei parte, Tyler?

Mi-am pus cele mai bune haine pe care le aveam, pantaloni albi, de bumbac, şi o cămaşă albă. Mă agitam la gândul că urma să apar în public, dar Ina mi-a garantat că la petrecerea de nuntă nu era nici un străin şi că aveam să fiu bine primit în mijlocul mulţimii.

În ciuda asigurărilor ei, mă simţeam dureros de bătător la ochi în timp ce mergeam împreună pe stradă, îndreptându-ne către scenă şi muzică, nu atât din pricina înălţimii mele, cât fiindcă stătusem între patru pereţi atât de multă vreme. A ieşi era ca şi cum aş fi păşit afară din apă, în îmbrăţişarea aerului, dintr-odată, nu mai eram înconjurat de nimic substanţial. Ina mi-a distras atenţia vorbindu-mi despre tinerii căsătoriţi. Mirele, un ucenic de farmacist din Belubus, era un tânăr văr de-al ei. (Ina numea „văr” orice rudă mai îndepărtată decât un frate, o soră, un unchi sau o mătuşă, pentru că sistemul de rudenie minang folosea termeni bine definiţi, dar care nu aveau nici un echivalent simplu în limba engleză.) Mireasa era o fată din sat, cu un trecut uşor îndoielnic. Amândoi aveau să plece *rantau* după nuntă. Lumea nouă le făcea cu ochiul.

Muzica a început în amurg şi avea să continue până dimineaţă. Era transmisă în întreg satul cu ajutorul unor difuzoare enorme, montate pe stâlpi, dar avea ca sursă scena înălţată şi grupul aşezat acolo, pe rogojini de trestie – doi bărbaţi instrumentişti şi două femei cântăreţe. Cântecele, mi-a

explicat Ina, erau despre dragoste, căsătorie, dezamăgire, soartă şi sex. Sex din abundenţă, ascuns în metafore pe care Chaucer le-ar fi apreciat. Ne-am aşezat pe o bancă, la periferia locului sărbătorii. Am atras mai mult de câteva priviri ale oamenilor din mulţime, dintre care cel puţin o parte trebuie să fi auzit povestea clinicii arse şi a americanului fugar, dar Ina a avut grijă să nu mă lase să devin un motiv de distragere a atenţiei. M-a păstrat lângă ea, deşi le zâmbea cu indulgenţă tinerilor adunaţi pe scenă.

— Am trecut de vârsta regretelor. Câmpul meu nu mai are nevoie de plug, aşa cum spune cântecul. Toată agitaţia asta inutilă. Doamne Sfinte!

În hainele lor bogat împodobite, mirele şi mireasa stăteau în apropierea platformei, pe nişte imitaţii de tronuri. M-am gândit că mirele, cu mustaţa lui groasă, de birjar, părea un tip nestatornic. Ba nu, a insistat Ina, fata, atât de inocentă în costumul ei de brocart, albastru cu alb, era cea care trebuia supravegheată. Am băut lapte de cocos. Am zâmbit. Pe măsură ce se apropia miezul nopţii, multe dintre femeile din sat au plecat, lăsând în urmă o mulţime de bărbaţi: tineri îngrămădiţi pe scenă, râzând, bătrâni aşezaţi la mese, jucând cărţi cu un aer preocupat, cu feţele albe şi pielea uscată.

I-am arătat Inei paginile pe care le scrisesem despre prima mea întâlnire cu Wun Ngo Wen.

— Dar relatarea nu poate fi în întregime exactă, a spus, într-un moment când muzica se domolise. Păreai mult prea calm.

— Nu eram calm, nicidecum. Încercam doar să nu mă simt stânjenit.

— La urma urmei, să fii prezentat unui om de pe Marte...

S-a uitat în sus, spre cer, spre constelaţiile post-Turbion, firave şi răsfirate, palide dincolo de strălucirea petrecerii de nuntă.

— La ce-ar fi trebuit să te aştepţi?

— La ceva mai puţin uman, presupun.

— Ah, dar el era extrem de uman.

— Da, am spus.

În India rurală, în Indonezia şi în Asia de sud-est, Wun Ngo Wen devenise un fel de personaj venerat. În Padang, a spus Ina, îi vedeai uneori fotografia în casele oamenilor, în ramă aurită, ca pe a unui sfânt sau a unui mullah pictat în acuarelă.

— Felul lui de a fi avea ceva foarte atractiv. Un mod familiar de a vorbi, deşi nu l-am auzit decât în traducere. Când am văzut fotografiile planetei lui, toate câmpurile alea cultivate, părea mai mult rurală decât urbană. Mai degrabă orientală decât occidentală. Pământul vizitat de ambasadorul unei alte lumi, iar el era unul de-al *nostru!* Cel puţin aşa părea. Şi i-a pus la punct pe americani într-un mod delectabil.

— Ultimul lucru pe care şi-l dorea Wun era să dojenească pe cineva.

— Sunt sigură că legenda depăşeşte realitatea. În ziua când i-ai fost prezentat, nu aveai o mie de întrebări?

— Bineînţeles. Dar m-am gândit că răspunsese la cele mai evidente imediat după sosire. Mi-am închipuit că era posibil să se fi săturat de ele.

— Ezita să vorbească despre căminul lui?

— Nicidecum. Adora. Nu-i plăcea să fie interogat.

— Manierele mele nu sunt atât de cizelate ca ale tale. Sunt sigură că l-aş fi iritat cu nenumărate întrebări. Tyler, imaginează-ţi că, în acea primă zi, l-ai fi putut întreba orice: cu ce ai fi început?

Era simplu. Ştiam exact ce întrebare nu pusesem la prima întâlnire cu Wun Ngo Wen.

— L-aş fi întrebat despre Turbion. Despre ipotetici. Dacă nu cumva poporul lui aflase lucruri pe care noi nu le ştiam încă.

— Şi *ai discutat* vreodată cu el despre asta?

— Da.

— A avut multe de spus.

— Multe.

M-am uitat către scenă. Apăruse un nou grup de cântăreţi la *saluang*. Unul dintre ei cânta la un *rabab*, un instrument cu coarde. Muzicantul şi-a lovit arcuşul de pântecul acestuia şi a zâmbit. Un alt cântec obscen de nuntă.

— Mă tem că m-am apucat să te interoghez, a spus Ina.

— Îmi cer scuze. Încă mă simt puţin obosit.

— Atunci ar trebui să mergi acasă şi să dormi. Astea-s instrucţiunile medicului. Cu puţin noroc, mâine o s-o revezi pe *Abu* Diane.

M-a însoţit de-a lungul străzii zgomotoase, tot mai departe de petrecere. Muzica a continuat aproape până la cinci dimineaţa. În ciuda ei, am dormit adânc.

Şoferul ambulanţei era un bărbat costeliv, taciturn, purtând uniforma albă a Semilunii Roşii. Se numea Nijon, mi-a strâns mâna cu un respect exagerat şi a pironit-o cu ochii mari pe *Abu* Ina în timp ce îmi vorbea. L-am întrebat dacă drumul spre Padang îl neliniştea. Ina a tradus răspunsul:

— Spune că a făcut lucruri mai periculoase, din motive mai puţin convingătoare. Spune că e încântat să cunoască un prieten de-al lui Wun Ngo Wen. Şi că ar trebui să pornim cât mai repede cu putinţă.

Aşa că ne-am urcat în partea din spate a ambulanţei. De-a lungul unuia dintre pereţi era un dulap orizontal, unde se păstra, de obicei, aparatura medicală. Ţinea şi loc de banchetă. Nijon îl golise şi am ajuns cu toţii la concluzia că era posibil să mă înghesui înăuntru, îndoindu-mi picioarele din şolduri şi din genunchi şi îndesându-mi capul într-un umăr. Dulapul mirosea a antiseptic şi a latex şi era cam tot atât de confortabil ca un sicriu de maimuţă, dar, dacă aveam să fim opriţi la un punct de control, urma să stau acolo, cu Ina aşezată pe banchetă, în halatul ei alb, şi cu En întins pe o targă, jucându-şi cât putea de bine rolul de bolnav infectat cu SCCV. În lumina fierbinte a dimineţii, planul părea mai mult decât uşor ridicol.

Nijon pusese nişte pene sub capacul dulapului, aşa că, probabil, n-aveam să mă sufoc, dar nu savuram perspectiva de a-mi petrece timpul în ceea ce era, în esenţă, o cutie întunecoasă şi încinsă de metal. Din fericire, odată ce stabiliserăm că încăpeam în interior, nu era nevoie s-o fac, cel puţin nu încă. Toată activitatea poliţiei, spunea Ina, se desfăşura pe noua autostradă dintre Bukik Tinggi şi Padang şi, pentru că urma să călătorim într-un convoi răsfirat, împreună cu ceilalţi săteni, trebuia să primim o mulţime de avertismente înainte de a fi opriţi. Aşa că, pe moment, m-am aşezat alături de Ina, în timp ce fixa o perfuzie salină (sigilată, fără ac, o piesă de decor) în scobitura cotului lui En. Băiatul era entuziasmat de rol şi a început să-şi exerseze tusea, sacadată şi răguşită, din adâncul plămânilor, care a făcut-o pe Ina să-şi încrunte sprâncenele într-un mod tot atât de teatral:

— Ai furat ţigările cu cuişoare ale fratelui tău?

En a roşit. Pentru ca totul să pară cât mai real, a spus.

— Oh? Ei, ai grijă să nu-ţi joci rolul într-un mormânt prematur.

Nijon a trântit uşile din spate, s-a urcat pe locul şoferului, a pornit motorul şi ne-am început călătoria cu peripeţii către Padang. Ina i-a spus lui En să-nchidă ochii.

— Prefă-te că dormi. Apelează la talentul tău actoricesc.

În scurt timp, respiraţia lui s-a transformat într-un sforăit uşor.

— A stat treaz toată noaptea, din cauza muzicii, mi-a explicat Ina.

— Chiar şi aşa, mă mir că poate să doarmă.

— Unul dintre avantajele copilăriei. Sau ale primei vârste, cum o numesc marţienii, e corect?

Am dat din cap, încuviinţând.

— Ei au patru, aşa cum am înţeles. Patru vârste pentru cele trei ale noastre?

Da, aşa cum ştia şi ea, fără îndoială. Dintre toate tradiţiile Celor Cinci Republici ale lui Wen, aceasta fascinase publicul de pe Pământ în cea mai mare măsură.

Culturile umane recunosc, în general, existenţa a două sau trei etape ale vieţii – copilăria şi maturitatea sau copilăria, adolescenţa şi maturitatea. Unii îi rezervă un statut special bătrâneţii. Dar tradiţia marţiană era unică şi se baza pe cunoaşterea desăvârşită a biochimiei şi a geneticii, pe care o stăpâneau de secole. Marţienii socoteau curgerea vieţii umane împărţind-o în patru etape, limitate de evenimentele care o marcau prin intermediul biochimiei. Copilăria se întindea de la naştere până la pubertate. Pubertatea, al cărei sfârşit însemna încheierea dezvoltării fizice şi începutul echilibrului metabolic, reprezenta adolescenţa. Maturitatea era starea de echilibru, până în momentul declinului, al morţii sau al unei schimbări radicale.

Şi, dincolo de maturitate, vârsta alegerii: A Patra.

Biochimiştii marţieni inventaseră, cu secole în urmă, un mijloc de a prelungi viaţa, în medie, cu şaizeci sau şaptezeci de ani. Nu reprezenta, însă, o pură binecuvântare. Marte era un ecosistem cu restricţii fundamentale, dominat de deficitul de apă şi de nitrogen. Pământul cultivat, atât de familiar în ochii lui *Abu* Ina, era triumful unei bioinginerii subtile, sofisticate. Reproducerea umană fusese monitorizată veacuri întregi, fiind

condiţionată de estimările mijloacelor de subzistenţă. Cei şaptezeci de ani adăugaţi mediei de viaţă erau o criză demografică în devenire.

Iar tratamentul de asigurare a longevităţii nu era nici simplu, nici plăcut. Consta într-o reconstituire celulară complexă. În organism era injectat un cocteil de entităţi virale şi bacteriene profund modificate genetic. Viruşii prelucraţi executau un soi de actualizare sistematică, completând sau corectând secvenţele ADN, reparând telomerii, resetând ceasul genetic, în timp ce bacteriofagele în halat alb de laborator îndepărtau depunerile de metale toxice şi plăgile şi anulau orice modificare fizică evidentă.

Sistemul imunitar opunea rezistenţă. În cel mai fericit caz, tratamentul reprezenta echivalentul a şase săptămâni de gripă epuizantă, febră, dureri ale încheieturilor şi ale muşchilor, slăbiciune. Anumite organe intrau într-un soi de extenuare reproductivă. Celulele pielii mureau şi erau înlocuite într-o succesiune sălbatică, regenerarea ţesuturilor nervoase era rapidă, spontană.

Procesul era istovitor, dureros şi existau efecte secundare potenţial negative. Majoritatea subiecţilor raportau cel puţin o serie de pierderi ale memoriei de lungă durată. În foarte rare cazuri, apăreau demenţa temporară şi amnezia ireversibilă. Creierul, refăcut şi cu noi conexiuni, devenea un organ subtil diferit. Iar posesorul său se transforma într-o fiinţă umană subtil diferită.

— Au înfrânt moartea.

— Nu tocmai.

— Ţinând cont de înţelepciunea lor, ar fi putut face din transformare o experienţă mai puţin neplăcută.

Bineînţeles că ar fi putut ameliora disconfortul superficial al trecerii la Vârsta a Patra. Dar preferaseră să n-o facă. Cultura marţiană încorporase Vârsta a Patra în suferinţele sale tradiţionale: durerea era una dintre condiţiile limitatoare, era o neplăcere tutelară. Nu se hotăra oricine să devină un cvadru. Pe lângă tranziţia dificilă, în legile longevităţii fuseseră incluse penalităţi sociale rigide. Orice cetăţean marţian avea dreptul să facă tratamentul, gratuit şi fără nici un fel de impediment. Dar cvadrilor li se interzicea să se reproducă, era un privilegiu rezervat adulţilor. (În ultimele două sute de ani, în cocteilul

longevităţii erau incluse medicamente care produceau o sterilizare ireversibilă a ambelor sexe.) Cvadrii nu aveau drept de vot pentru alegerea Consiliilor, nimeni nu-şi dorea o planetă condusă de nişte bătrâni venerabili, în propriul lor interes. Dar fiecare dintre Cele Cinci Republici avea un soi de corp de inspecţie judiciară, echivalentul unei curţi supreme, aleasă, în exclusivitate, dintre cvadri. Ei însemnau, în acelaşi timp, mai mult şi mai puţin decât adulţii, după cum şi adulţii sunt, în acelaşi timp, mai mult şi mai puţin decât copiii. Mai puternici, mai puţin jucăuşi, mai liberi şi mai puţin liberi.

Dar n-am reuşit să descifrez, nici pentru Ina, nici pentru mine însumi, toate cifrurile şi toate totemurile în care îşi încorporaseră marţienii tehnologia medicală. Antropologii se străduiseră ani de-a rândul, lucrând cu arhivele lui Wun Ngo Wen. Până când aceste cercetări fuseseră interzise.

— Şi noi avem, acum, aceeaşi tehnologie, a spus Ina.

— Unii dintre noi. Sper ca, până la urmă, să fie a tuturor.

— Mă întreb dacă o vom folosi cu tot atât de multă înţelepciune.

— Am putea. Marţienii au reuşit, iar ei sunt oameni exact în aceeaşi măsură ca noi.

— Ştiu. E posibil, cu siguranţă. Dar ce crezi, Tyler – *o să fim în stare?*

M-am uitat la En. Era încă adormit. Visând, probabil, cu ochii agitându-i-se precum peştii în apă sub pleoapele închise. Respira umflându-şi nările şi ambulanţa îl legăna dintr-o parte într-alta.

— Nu pe planeta asta.

La şaisprezece kilometri după ieşirea din Bukik Tinggi, Nijon a bătut cu putere în peretele care ne despărţea de scaunul şoferului. Era semnalul prestabilit: blocaj rutier în faţă. Ambulanţa a încetinit. Ina s-a ridicat în grabă, încordându-şi puterile. A strâns curelele unei măşti de oxigen de un galben-neon, fixând-o pe faţa lui En – băiatul, treaz acum, părea să reconsidere meritele aventurii – şi şi-a acoperit gura cu o mască de hârtie.

— Grăbeşte-te! mi-a şoptit.

Aşa că m-am contorsionat în dulapul pentru aparatură. Capacul s-a închis izbindu-se de penele care permiteau

pătrunderea unui strop de aer în interior, cinci milimetri între mine şi asfixie.

Ambulanţa s-a oprit înainte de a fi gata şi capul mi-a sunat ca un gong, lovindu-se cu putere de capătul îngust al dulapului.

— Stai liniştit, a spus Ina, adresându-mi-se mie sau lui En, nu eram sigur.

Am aşteptat în întuneric.

Minutele treceau. Se auzea zgomotul îndepărtat al unei conversaţii, imposibil de descifrat chiar şi dacă aş fi înţeles limba. Două voci. A lui Nijon şi o alta, nefamiliară. O voce subţire, nemulţumită, severă. Vocea unui poliţist.

Au înfrânt moartea, spusese Ina.

Nu, m-am gândit.

Dulapul se înfierbânta cu repeziciune. Sudoarea îmi ungea faţa, îmi îmbiba cămaşa, îmi umplea ochii de usturime. Îmi auzeam respiraţia. Îmi imaginam că mi-o auzea întreaga lume.

Nijon îi răspundea poliţistului cu murmure respectuoase. Poliţistul riposta punându-i alte întrebări, pe un ton răstit.

— *Acum stai liniştit, nu trebuie decât să stai liniştit*, a şoptit Ina, cu disperare.

En începuse să dea cu picioarele în salteaua subţire de pe targă, un tic nervos. Prea multă energie pentru o victimă a SCCV. Am văzut vârfurile degetelor Inei răsfirându-se peste fâşia luminoasă de cinci milimetri de deasupra capului meu, patru umbre ale unor încheieturi de deget.

Uşile din spate ale ambulanţei s-au deschis zăngănind şi am simţit mirosul gazelor de eşapament şi al vegetaţiei luxuriante din miezul zilei. Dacă îmi întindeam gâtul, încet, încet, puteam zări o fâşie subţire din lumina exterioară şi două umbre, care ar fi putut fi Nijon şi un poliţist sau, poate, doar copaci şi nori.

Poliţistul i-a cerut ceva Inei. Glasul lui era gutural, monoton, plictisit, ameninţător şi m-a umplut de furie. M-am gândit la Ina şi la En, umilindu-se sau prefăcându-se că se umilesc în faţa acelui bărbat înarmat şi a ce reprezenta el. Făcând-o pentru mine. Abu Ina a dat un răspuns sever, dat câtuşi de puţin provocator, în limba ei maternă. *SCCV, ceva, ceva, ceva, SCCV*. Îşi folosea autoritatea de medic, testând susceptibilitatea poliţistului, punând în balanţă o spaimă cu altă spaimă.

Replica lui a fost scurtă, o cerere de a percheziţiona ambulanţa sau de a-i vedea actele. Ina a spus ceva convingător sau disperat. Din nou cuvântul SCCV.

Îmi doream să mă apăr, dar mai presus de asta să-i protejez pe Ina şi pe En. Aveam să mă predau înainte de a vedea cum erau răniţi. Să mă predau sau să lupt. Să lupt sau să fug. Să renunţ, dacă era necesar, la toţi anii pe care medicamentele marţiene îi pompaseră înapoi, în organismul meu. Poate că ăsta era curajul cvadrilor, acel curaj aparte despre care pomenise Wun Ngo Wen.

Ei înfrânseseră moartea. Ba nu: ca specie, noi, pământenii şi marţienii, în toţi anii scurşi pe ambele noastre planete, nu făcuserăm altceva decât să fabricăm amânări. Nimic nu era sigur.

Paşi, cizme pe metal. Poliţistul se urca în ambulanţă. Puteam să-mi dau seama că o făcuse deja după felul în care se lăsase vehiculul pe amortizoare, legănându-se ca un vas pe valuri line. M-am încordat, proptindu-mă în capacul dulapului. Ina s-a ridicat, căutând o scăpare.

Am respirat adânc şi m-am pregătit să sar.

Dar pe şosea s-a auzit un zgomot nou. Un alt vehicul a trecut pe lângă noi vâjâind. După modificările de frecvenţă ale vuietului motorului suprasolicitat, mergea cu viteză ridicată, bătătoare la ochi, şocantă, care dădea dracului legea.

Poliţistul a mârâit, ultragiat. Podeaua a tresăltat din nou.

Sunete învălmăşite, o clipă de linişte, o uşă trântită şi apoi zgomotul unei maşini de poliţie (am presupus) turându-şi motorul, trezindu-l la o viaţă însetată de răzbunare, pietriş scrâşnind, împrăştiat de cauciucuri într-o grindină înfuriată.

Ina a săltat capacul sarcofagului meu. M-am ridicat în capul oaselor, în duhoarea propriei mele transpiraţii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ăsta a fost Aji. Din sat. Un văr de-al meu. Gonind în sens opus, ca să distragă atenţia poliţiei. Era palidă, dar uşurată. Mă tem că-şi conduce maşina ca un beţiv.

— A făcut-o ca să ne scoată din gura lupului?

— Ce expresie colorată. Da. Suntem un convoi, nu uita. Alte maşini, telefoane mobile, probabil a aflat c-am fost opriţi. Riscă o amendă sau o mustrare, nimic mai serios.

Am tras aer în piept, era dulce şi răcoros. M-am uitat la En. Băiatul mi-a răspuns cu un zâmbet nesigur.

— Te rog să-mi faci cunoştinţă cu Aji când ajungem la Padang, am spus. Vreau să-i mulţumesc fiindcă s-a prefăcut beat.

Ina şi-a rotit privirile.

— Din nefericire, Aji nu s-a prefăcut. Este un beţiv. O ofensă în ochii Profetului.

Nijon s-a uitat la noi, ne-a făcut cu ochiul, a închis uşile din spate.

— A fost cumplit, a spus Ina.

Şi-a pus mâna pe braţul meu.

I-am cerut scuze pentru că o lăsasem să-şi asume un asemenea risc.

— Prostii. Acum suntem prieteni. Iar riscul nu e chiar atât de mare cum ţi-ai putea imagina. Poliţiştii pot fi dificili, dar cel puţin sunt oameni de-ai locului şi respectă anumite reguli, nu sunt precum cei din Jakarta, noii Reformatori sau cum şi-or fi zicând, cei care mi-au ars clinica. Mă aştept să rişti şi tu pentru binele nostru, dacă va fi necesar. Ai face-o, Pak Tyler?

— Da, aş face-o!

Îi tremura mâna. M-a privit în ochi.

— Dumnezeule, cred că e adevărat.

Nu, noi nu înfrânseserăm niciodată moartea, nu făcuserăm altceva decât să fabricăm amânări (pastile, prafuri, angioplastie, Vârsta a Patra), adoptaserăm convingerea că o viaţă mai lungă, măcar *un pic* mai lungă, ne putea oferi plăcerea sau înţelepciunea pe care ne-o doream sau pe care o pierduserăm. După un triplu bypass sau după un tratament de longevitate nu se întoarce nimeni acasă sperând ca va trăi o veşnicie. Chiar şi Lazăr s-a ridicat din mormânt ştiind că avea să moară a doua oară.

Dar el apăruse la timp. O apariţie care te umplea de recunoştinţă. Îi eram recunoscător.

ZONELE RECI DIN UNIVERS

M-am întors acasă într-o vineri seara, târziu, după o şedinţă la Periheliu, am descuiat uşa apartamentului şi am găsit-o pe Molly în faţa tastaturii computerului.

Biroul era aşezat în partea de sud-est a camerei de zi, cu faţa către o fereastră şi cu spatele către uşă. Molly s-a întors pe jumătate şi mi-a aruncat o privire speriată. În acelaşi timp, a apăsat cu dexteritate pe un icon şi a închis programul pe care îl rula.

— Molly?

Nu eram surprins s-o găsesc. Îşi petrecea majoritatea weekendurilor împreună cu mine, avea o dublură a cheii. Dar nu îşi mai arătase niciodată interesul faţă de computerul meu.

— N-ai telefonat, a spus.

Avusesem o întâlnire cu reprezentanţii companiei de asigurări care se ocupa de protecţia angajaţilor. Mi se spusese să mă aştept la o şedinţă de două ore, dar se dovedise a nu fi decât o actualizare de douăzeci de minute a procedeului de facturare şi, când se terminase, mă gândisem că era mai rapid să mă urc în maşină şi să plec direct acasă, ajungând chiar înaintea lui Molly dacă ea se oprea să cumpere vin. Privirea ei insistentă şi calmă a avut un asemenea efect, încât m-am simţit obligat să-i explic toate astea, înainte de a o întreba ce căuta prin fişierele mele.

A râs în timp ce traversam camera, unul dintre râsetele acelea stingherite, pline de scuze: *Uite ce chestie nostimă făceam când m-ai surprins*. Mâna dreaptă plana deasupra touchpad-ului. S-a întors din nou către monitor. Pe ecran, cursorul plonja către icon-ul de închidere.

— Aşteaptă, am spus.

— De ce, ai treabă aici?

Cursorul şi-a atins ţinta. Mi-am pus mâna peste a ei.

— De fapt, aş vrea să ştiu ce făceai.

Era încordată. O venă îi pulsa pe tenul rozaliu, în faţa urechii.

— Mă simţeam acasă. Ăă, poate puţin cam prea acasă? Nu m-am gândit că te deranjează.

— Ce să mă deranjeze, Molly?

— Că-ţi folosesc computerul.

— Pentru ce-l foloseai?

— De fapt, pentru nimic. Îl studiam doar.

Dar curiozitatea ei nu putea fi stârnită de computer în sine. Era vechi de cinci ani, aproape o antichitate. Ea folosea unul mult mai sofisticat la serviciu. Şi recunoscusem programul pe care se grăbise să-l închidă la intrarea mea pe uşă. Era cel de urmărire a problemelor domestice, pe care îl foloseam să-mi plătesc facturile, să-mi echilibrez contul şi să memorez datele de contact ale cunoştinţelor.

— Se părea că te interesează informaţiile financiare.

— Umblam de colo-colo. Desktop-ul tău m-a derutat. Înţelegi. Oamenii îşi organizează lucrurile în moduri diferite. Îmi cer scuze, Tyler. Cred că a fost o obrăznicie.

Şi-a smucit mâna de sub a mea şi a dat un clic pe *shut-down.* Desktop-ul a dispărut şi am auzit ventilatorul procesorului reducându-şi vâjâitul până la tăcere. Molly s-a ridicat, aranjându-şi bluza. Îşi împrospăta întotdeauna ţinuta când se ridica de pe un scaun. Punea lucrurile în ordine.

— Ce-ar fi să-ncep să pregătesc cina.

Mi-a întors spatele şi a luat-o către bucătărie.

Am privit-o dispărând dincolo de uşile batante. Am numărat până la zece şi am plecat pe urmele ei.

Tocmai lua cratiţa de pe etajeră. S-a uitat la mine, apoi şi-a ferit privirea.

— Molly, am spus eu. Dacă vrei să ştii ceva, nu trebuie decât să-ntrebi.

— Oh. Asta-i tot ce trebuie să fac? OK.

— Molly…

A aşezat o cratiţă pe ochiul maşinii de gătit cu o grijă deosebită, de parcă ar fi fost fragilă.

— Vrei să-mi cer din nou scuze? OK, Tyler. Îmi pare rău fiindcă ţi-am folosit computerul fără să-ţi cer permisiunea.

— Nu te acuz de nimic, Molly.

— Atunci, de ce trebuie să vorbim despre asta? Adică, de ce se pare că o să ne petrecem tot restul serii vorbind despre asta?

I s-au umezit ochii. Lentilele de contact colorate au căpătat o nuanţă mai intensă de verde smarald.

— Eram un pic curioasă în privinţa ta.

— În legătură cu ce, cu facturile mele de la serviciile publice?

— În legătură cu tine.

Şi-a tras un scaun de sub masa de bucătărie. Piciorul scaunului s-a agăţat de al mesei şi ea l-a eliberat cu o mişcare bruscă. S-a aşezat, cu braţele încrucişate.

— Da, poate că şi în privinţa amănuntelor banale. Poate mai ales în privinţa lor.

A închis ochii şi a clătinat din cap.

— Spun asta şi sună de parcă aş fi un soi de spion. Dar e adevărat, mă interesează facturile tale, marca pastei de dinţi, numărul de la pantofi, chiar aşa. Da, vreau să simt că sunt ceva mai mult decât partida ta de sex din weekend. Recunosc.

— Pentru asta nu e nevoie să intri în fişierele mele.

— Poate că n-ar trebui, dacă...

— Dacă?

A scuturat din cap.

— Nu vreau să ne certăm.

— Uneori e bine să termini ce-ai început.

— Ei bine, de exemplu, asta. De câte ori te simţi ameninţat, aplici metoda ta de detaşare. Devii imperturbabil, rezervat şi analitic, de parcă eu aş fi un documentar pe care-l urmăreşti la televizor. Ecranul coboară. Dar e întotdeauna acolo, nu-i aşa? Întreaga lume e de cealaltă parte a lui. De-asta nu vorbeşti niciodată despre tine. De-asta mi-am petrecut un an aşteptând să observi că sunt ceva mai mult decât una dintre mobilele din cabinet. Această neîntreruptă privire mută, calmă, cu care urmăreşti viaţa de parcă te-ai uita la ştirile de seară, de parcă ar fi un război jalnic, de pe partea opusă a planetei, unde oamenii au nume de nepronunţat.

— Molly...

— Tyler, vreau să spun că-mi dau seama că suntem cu toţii daţi peste cap, noi toţi, cei născuţi în epoca Turbionului. Tulburări de stres posttraumatic, sau cum le-ai numit tu? O generaţie de figuri groteşti. De asta suntem toţi divorţaţi sau promiscui sau hiperreligioşi sau deprimaţi sau maniaci sau imperturbabili. Avem, cu toţii, inclusiv eu, o scuză într-adevăr foarte bună pentru apucăturile noastre rele şi, dacă acest stil exersat cu grijă de a te face util e reazemul care te ajută să-i supravieţuieşti nopţii, OK, îl accept. Dar şi pentru mine e OK să vreau mai mult decât atât. E OK, de fapt e chiar perfect uman ca eu să vreau să te-ating. Nu doar să facem sex. Să te-ating.

A spus toate astea, apoi, realizând ce făcea, şi-a desfăcut braţele şi a aşteptat să reacţionez.

M-am gândit să-i răspund cu un alt discurs. I-aş fi putut spune că *făcusem o pasiune* pentru ea. Că poate nu fusese evident, dar fusesem conştient de farmecul ei încă de când venisem să lucrez la Periheliu. Fusesem conştient de liniile şi de dinamica trupului ei, de felul în care stătea în picioare, mergea, căsca sau se întindea, conştient de hainele ei pastelate şi de bijuteria falsă, în formă de fluture, pe care o purta pe un lanţ fin, de argint, conştient de stările ei sufleteşti, de orice impuls, de catalogul zâmbetelor ei, al încruntărilor şi al tuturor gesturilor. Când îmi închideam ochii, îi vedeam chipul şi i-l priveam înainte de a mă duce la culcare. Îi iubeam înfăţişarea şi esenţa, gustul sărat al gâtului şi ritmul vocii, arcuirea degetelor şi cuvintele pe care le scriau pe trupul meu.

M-am gândit la toate astea, dar nu m-am putut convinge să le rostesc.

Nu erau tocmai o minciună. Dar nu erau nici tocmai un adevăr.

În cele din urmă, am sfârşit cu un schimb de remarci amuzante, ambigue, cu scurte accese de lacrimi şi cu îmbrăţişări conciliatorii, am lăsat toată povestea baltă şi eu am făcut-o pe ajutorul de bucătar în timp ce ea a pregătit nişte spaghete cu sos într-adevăr foarte gustoase, tensiunea a început să se spulbere şi, pe la miezul nopţii, ne dezmierdaserăm vreme de o oră în faţa televizorului, ascultând ştirile (creşterea şomajului, o dezbatere electorală, un război jalnic de cealaltă parte a planetei) şi eram gata să mergem la culcare. Molly a stins lumina înainte de a face dragoste, iar dormitorul era întunecos, fereastra deschisă, cerul gol, pustiu. În final, şi-a arcuit trupul şi, când a suspinat, respiraţia ei era dulce, lăptoasă. Despărţiţi şi încă atingându-ne, cu mâna pe coapsă, am vorbit în fraze neterminate.

— Ştii, *pasiune,* am spus, iar ea a răspuns:

— În dormitor, Doamne, da.

A adormit repede. O oră mai târziu, eram încă treaz.

Am coborât din pat cu delicateţe, fără să observ vreo schimbare a ritmului respiraţiei ei. M-am strecurat într-o pereche de blugi şi am ieşit din dormitor. În asemenea nopţi fără somn, o înghiţitură de lichior Drambui mă ajuta de obicei

să amuţesc sâcâitorul monolog interior, petiţiile pe care i le prezenta îndoiala creierului epuizat. Dar, înainte de a mă duce în bucătărie, m-am aşezat în faţa computerului şi am deschis programul de urmărire.

Nu exista nici o informaţie despre ce căutase Molly. Din câte îmi dădeam seama, nimic nu se schimbase. Toate numele şi toate cifrele păreau intacte. Poate găsise ceva care o făcea să se simtă mai apropiată de mine. Dacă asta reprezenta ceea ce îşi dorea cu adevărat.

Sau poate fusese o căutare inutilă. Poate nu găsise absolut nimic.

În săptămânile de dinaintea alegerilor din noiembrie, l-am văzut mai des pe Jason.

În ciuda măririi dozelor de medicamente, boala lui devenea tot mai activă, probabil ca urmare a stresului pricinuit de conflictul în plină desfăşurare cu tatăl său. (E.D. îşi anunţase intenţia de a lua fundaţia Periheliu „înapoi”, scoţând-o din mâinile a ceea ce considera o clică de birocraţi şi de savanţi deopotrivă de impertinenţi, aliaţi cu Wun Ngo Wen – după părerea lui Jason, o ameninţare în vânt, dar potenţial subminatoare şi stânjenitoare.)

Jase mă ţinea în apropiere, pentru cazul că ar fi avut nevoie, într-un moment critic, de o doză de antispasmodice, pe care eram dispus să i-o administrez, în limitele legii şi ale eticii profesionale. Tot ce putea face ştiinţa medicală pentru Jase era să-i ofere, pe termen scurt, posibilitatea de a fi activ, iar a rămâne în activitate suficient de mult pentru a contracara manevrele lui E.D. Lawton reprezenta, pe moment, tot ce conta în viziunea lui Jase.

Aşa că-mi petreceam foarte mult timp în aripa V.I.P.-urilor din Periheliu, de obicei împreună cu Jason, dar adesea cu Wun Ngo Wen. Mă transformam într-un obiect al suspiciunilor celorlalţi intermediari ai săi, o combinaţie de autorităţi guvernamentale de mâna a doua (reprezentanţi de rang inferior ai Departamentului de Stat, ai Casei Albe, ai Departamentului de Securitate Internă, ai Comandamentului Spaţial etc.) şi de savanţi recrutaţi pentru a traduce, studia şi clasifica aşa-numitele Arhive Marţiene. În ochii acestora, accesul meu în preajma lui Wun era neregulamentar şi nedorit. Pentru că el

insista, o serie de lingăi ursuzi mă conducea, din când în când, dincolo de setul de uşi care separa apartamentul cu aer condiţionat al ambasadorul marţian de arşiţa Floridei şi de întreaga lume de dincolo de ea.

Într-una dintre aceste ocazii, l-am găsit pe Wun Ngo Wen aşezat pe scaunul lui de răchită, cineva îi adusese un taburet de înălţime potrivită, aşa că picioarele nu i se mai bălăbăneau, uitându-se gânditor, cu privirea pierdută, la conţinutul unui flacon de sticlă de dimensiunile unei eprubete. L-am întrebat ce era înăuntru.

— Replicatori, a spus.

Purta un costum şi o cravată care trebuie să fi fost făcute de comandă, pentru un băiat îndesat de doisprezece ani: susţinuse o prezentare bazată pe imagini vizuale în faţa unei delegaţii a Congresului. Deşi existenţa lui nu fusese anunţată în mod oficial, în ultimele câteva săptămâni se desfăşurase un trafic constant de vizitatori, atât străini, cât şi autohtoni. Casa Albă urma să facă anunţul oficial imediat după alegeri şi, începând din momentul acela, Wun avea să fie într-adevăr ocupat.

M-am uitat la eprubetă, simţindu-mă în siguranţă în punctul meu de observare, din partea opusă a camerei. Replicatori. Mâncători de gheaţă. Seminţele unei biologii anorganice.

Wun a zâmbit.

— Ţi-e frică? Te rog, nu te teme. Te asigur că are un conţinut cu desăvârşire inactiv. Credeam că ţi-a explicat Jason.

O făcuse. Într-o mică măsură.

— Sunt instrumente microscopice, am spus. Semiorganice. Se reproduc în condiţiile unui frig extrem şi în vid.

— Da, bine, în principiu e corect. Jason ţi-a explicat şi care e scopul lor?

— Să iasă în spaţiu şi să populeze galaxia. Să ne trimită date.

Wun a dat uşor din cap, de parcă şi acest răspuns ar fi fost corect, în principiu, dar nu tocmai satisfăcător.

— Tyler, acesta este cel mai sofisticat artefact tehnologic produs vreodată de Cele Cinci Republici. Noi n-am fi putut susţine niciodată genul de activitate industrială practicată de poporul tău la o scară atât de alarmantă, nave transatlantice, oameni pe lună, oraşe imense...

— Din câte am văzut, oraşele voastre sunt cu mult mai impresionante.

— Numai fiindcă le-am construit pe o planetă cu gradient gravitaţional moderat. Pe Pământ, turnurile acelea s-ar prăbuşi sub propria lor greutate. Dar eu vreau să subliniez că aici, în acest tub, se află una dintre realizările noastre, echivalentul unui triumf ingineresc, ceva atât de complex şi de dificil de transpus în practică încât îl privim cu o anumită mândrie, probabil justificată.

— Sunt sigur că e aşa.

— Atunci vino să-ţi dai cu părerea. Nu te teme.

Mi-a făcut semn să mă apropii, iar eu am traversat încăperea şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui. Îmi imaginez că, priviţi de la distanţă, arătam ca orice doi prieteni care discută despre indiferent ce. Dar ochii mei nu se desprindeau de flacon. El a întins mâna, oferindu-mi-l.

— Haide, a spus.

M-am uitat la tubul pe care îl ţineam între degetul mare şi arătător şi l-am ridicat către tavan, lăsând lumina să treacă prin el. Conţinutul părea să fie apă obişnuită, cu o uşoară strălucire uleioasă. Asta era tot.

— Ca să-ţi poţi forma cu adevărat o părere, a spus Wun, trebuie să înţelegi ce ţii în mână. Tyler, în tubul ăla sunt în jur de treizeci sau patruzeci de mii de celule individuale, create de om, în suspensie de glicerină. Fiecare celulă e o ghindă.

— Ştii ce e ghinda?

— Am citit despre ea. E o metaforă des folosită. Ghinde şi stejari, corect? Când ţii în mână o ghindă, ai în palmă un potenţial stejar, dar nu numai un singur copac, ci pe toţi descendenţii săi, din decursul a nenumărate secole. Suficient lemn de stejar ca să construieşti oraşe întregi… există oraşe din lemn de stejar?

— Nu, dar n-are importanţă.

— Ţii în mână o ghindă. Într-o stare cu desăvârşire latentă, aşa cum îţi spuneam, iar mostra asta e probabil moartă de-a binelea, ţinând cont cât de mult timp a petrecut la temperatura ambiantă terestră. Fă-i o analiză chimică şi n-o să găseşti nimic mai mult decât urmele unor substanţe neobişnuite.

— Dar?

— Dar pune-o într-un mediu îngheţat, lipsit de aer, mort, într-un mediu precum cel din Norul Oort şi atunci, Tyler, o să

prindă viaţă! Începe să crească şi să se reproducă, foarte încet, cu foarte multă răbdare.

Norul Oort. Existenţa lui îmi era cunoscută din discuţiile cu Jason şi din romanele speculative pe care încă le mai citeam, din când în când. Norul lui Oort era o grupare nebuloasă de nuclee de comete, ocupând un spaţiu ce începea, cu aproximaţie, de la orbita lui Pluto, extinzându-se până la jumătatea distanţei către cea mai apropiată stea. Aceste corpuri mărunte nu erau nicidecum compactate, ocupau un volum de o amploare aproape inimaginabilă, dar masa lor totală reprezenta doar de douăzeci sau treizeci de ori masa Pământului, fiind alcătuită mai ales din gheaţă murdară.

O grămadă de hrană, dacă mănânci gheaţă şi praf.

În scaunul său, Wun s-a aplecat înainte. Pe chipul ca o bucată de piele mototolită, ochii străluceau. Zâmbea, fapt pe care învăţasem să-l interpretez ca pe un semn de seriozitate: marţienii zâmbesc numai atunci când vorbesc din adâncul inimii.

— Pentru poporul meu, toate astea nu sunt lipsite de controverse. Ceea ce ţii în mână are puterea de a transforma efectiv nu numai sistemul nostru solar, ci şi multe altele. Bineînţeles că rezultatul e incert. Replicatorii nu sunt de natură organică, în sensul convenţional al cuvântului, dar sunt vii. Sunt bucle de feedback, vii, autocatalitice, subiecţi ai modificărilor datorate presiunii mediului ambiant. Exact ca oamenii sau ca bacteriile sau…

— Sau ca murkuzii, am spus.

A zâmbit.

— Sau ca murkuzii.

— Cu alte cuvinte, pot evolua.

— Şi o vor face, dar într-un mod imprevizibil. Însă am inclus anumite limitări ale acestei evoluţii. Sau credem că am făcut-o. Aşa cum spuneam, controversele abundă.

Ori de câte ori vorbea Wun despre politica marţiană, eu aveam viziunea unor bărbaţi şi femei, zbârciţi cu toţii, purtând togi pastelate şi dezbătând probleme abstracte din înălţimea unor podiumuri de oţel inoxidabil. De fapt, insista Wun, parlamentarii marţieni se purtau, mai degrabă, ca nişte fermieri în criză de bani care se ceartă la o licitaţie de cereale, iar hainele, ei bine, nici măcar nu încerca să-ţi imaginezi

hainele. În ocazii oficiale, marţienii de ambele sexe aveau tendinţa să se îmbrace ca regina de cupă de pe cărţile de joc Bicycle.

Dar, în vreme ce dezbaterile fuseseră îndelungate şi sincere, planul în sine era relativ simplu. Replicatorii aveau să fie împrăştiaţi, la întâmplare, în zone întinse de la extremităţile îndepărtate şi reci ale sistemului solar. O fracţiune infinitezimală a acestor replicatori avea să ajungă pe două sau trei nuclee de cometă din Norul Oort. Acolo urmau să-nceapă să se reproducă.

Informaţiile lor genetice, a spus Wun, erau codificate în molecule termic instabile în orice loc cu temperatura mai ridicată decât cea de pe sateliţii lui Neptun. Dar, în mediul extrem de îngheţat pentru care fuseseră concepuţi, filamentele submicroscopice ale replicatorilor aveau să-şi înceapă metabolismul lent, migălos. Creşteau cu o viteză care ar fi făcut ca pinul Bristlecone să lase impresia că se grăbise, dar creşteau, asimilând rămăşiţele unor substanţe volatile şi molecule organice şi modelând gheaţa sub forma unor pereţi, nervuri, traverse şi elemente de legătură cu aspect spongios.

După ce vor fi consumat, cu aproximaţie, câteva sute de metri cubi de gheaţă din nucleele de cometă, interconexiunile replicatorilor aveau să înceapă să se ramifice, iar comportamentul lor avea să capete un scop. Aveau să-şi dezvolte o serie de apendice extrem de sofisticate, ochi de gheaţă şi carbon care să baleieze întunericul înstelat.

În circa un deceniu, colonia de replicatori avea să se transforme pe sine însăşi într-o entitate colectivă, capabilă să înregistreze şi să transmită date rudimentare despre mediul înconjurător. Avea să se uite la cer şi să-ntrebe: *Există vreun corp întunecat, de dimensiunile unei planete, care orbitează în jurul celei mai apropiate stele?*

Formularea întrebării şi aflarea unui răspuns avea să consume mai multe decenii şi, cel puţin într-o primă fază, acesta din urmă avea să fie cunoscut dinainte : da, două dintre lumile ce se roteau în jurul acelei stele, Pământul şi Marte, erau corpuri întunecate.

Totuşi, replicatorii aveau să interpoleze, cu răbdare, cu încăpăţânare, cu încetineală, această informaţie şi s-o trimită

înapoi, în locul lor de baştină: la noi sau, cel puţin, la sateliţii noştri de recepţie.

Pe urmă, odată ajunsă în etapa bătrâneţii sale de maşină complexă, colonia de replicatori avea să se dividă în pâlcuri individuale de celule simple, să identifice o altă stea strălucitoare sau apropiată şi să folosească substanţele volatile extrase de pe nucleul de cometă gazdă pentru a-şi propulsa seminţele în afara sistemului solar. (Aveau să lase în urmă un fragment minuscul din ea însăşi, menit să preia rolul unui releu radio, al unui nod pasiv dintr-o reţea în expansiune.)

Această a doua generaţie de seminţe avea să plutească prin spaţiul interstelar, în derivă, vreme de ani, de decenii, de milenii. Multe aveau să sfârşească prin a fi distruse, pierzându-se pe traiectorii inutile sau atrase în turbioane gravitaţionale. O parte dintre ele, incapabile să se desprindă de atracţia slabă şi îndepărtată a soarelui, aveau să recadă în Norul Oort şi să repete procesul, devorând gheaţa cu stupiditate, dar cu răbdare şi înregistrând informaţii redundante, în cazul întâlnirii a doi descendenţi, aceştia aveau să facă schimb de material celular, să compenseze erorile de multiplicare generate de trecerea timpului şi de radiaţii şi să dea naştere unui vlăstar asemănător cu ei înşişi, dar nu identic.

Altele aveau să ajungă în haloul de gheaţă din jurul unei stele învecinate şi să-şi reînceapă ciclul, de data asta adunând informaţii inedite pe care aveau să le trimită, în final, acasă, în explozii de date, în scurte orgasme digitale. Ar fi putut să spună: *Stea binară, fără nici o planetă întunecată* sau: *Pitică albă, cu o planetă întunecată.*

Şi ciclul avea să se repete iarăşi.

Şi iarăşi.

Şi iarăşi, de la o stea la alta, pas cu pas, secolele transformându-se în milenii, cu o încetineală agonizantă, dar destul de repede faţă de cum socoteşte galaxia curgerea vremii, după cum cronometrăm noi universul exterior, din mormântul nostru. Zilele noastre aveau să cuprindă sute de mii de ani de-ai lor şi, într-un deceniu din timpul nostru lent, aveam să le vedem infestând întreaga galaxie.

Informaţiile transmise din nod în nod, cu viteza luminii, aveau să treacă dintr-un punct de tranzit într-altul, aveau să modifice comportamentul, aveau să dirijeze noii replicatori

către teritoriile neexplorate, aveau să suprime informaţiile redundante, astfel încât nodurile centrale să nu fie copleşite. Ca efect, aveam să cablăm galaxia pentru a o înzestra cu un soi de gândire rudimentară. Replicatorii urmau să construiască o reţea neurală tot atât de întinsă precum cerul nopţii, care avea să ne vorbească.

Existau riscuri? Sigur că da.

În absenţa Turbionului, a spus Wun, marţienii nu ar fi fost niciodată de acord cu o astfel de alocare a resurselor galaxiei. Aici nu era vorba despre o simplă explorare, era o intervenţie, o reorganizare de tip imperial a ecologiei galactice. Dacă undeva, în exterior, trăiau alte specii conştiente, iar existenţa ipoteticilor dăduse, într-o mare măsură, un răspuns afirmativ acestei întrebări, împrăştierea replicatorilor ar fi putut fi greşit înţeleasă, fiind interpretată ca o agresiune. Şi ar fi putut atrage represalii.

Marţienii reconsideraseră riscurile abia când detectaseră construcţiile specifice Turbionului prinzând formă deasupra polilor planetei lor.

— Turbionul pune obiecţiile sub semnul întrebării, a spus Wun, sau aproape că reuşeşte. Cu puţin noroc, replicatorii ne vor comunica o informaţie importantă despre ipotetici sau cel puţin despre extinderea activităţii lor în galaxie. Am putea avea posibilitatea de a reuşi să descoperim scopul Turbionului. În cazul unui eşec, vor avea rolul unui soi de semnal de avertizare adresat altor specii raţionale care se confruntă cu aceeaşi problemă. O analiză riguroasă i-ar putea sugera unui observator atent scopul construirii reţelei. Alte civilizaţii ar putea decide să se branşeze. Informaţiile i-ar putea ajuta să se apere. Să izbândească acolo unde noi am eşuat.

— Crezi că vom eşua?

Wun a ridicat din umeri.

— N-am eşuat deja? Soarele e foarte bătrân. Ştii doar, Tyler. Nimic nu durează la infinit. În actualele circumstanţe, chiar şi „infinitul” nu reprezintă pentru noi un timp foarte îndelungat.

Poate că a fost modul în care a spus-o, cu firavul şi tristul zâmbet al sincerităţii marţiene, aplecându-se în faţă în scaunul lui de răchită, dar greutatea sentinţei mi s-a părut de-a dreptul şocantă.

Nu fiindcă m-ar fi surprins. Ştiam, cu toţii, că eram condamnaţi. Condamnaţi, cel puţin, să ne trăim vieţile sub o membrană care era singura noastră protecţie împotriva unui sistem solar ostil. Căldura solară, care transformase Marte într-o planetă locuibilă, ar fi pârjolit Pământul, dacă membrana ar fi fost îndepărtată. Ba până şi Marte (în propriul său înveliş întunecat) începuse să alunece cu repeziciune în afara aşa-numitei zone locuibile. Steaua letală care fusese mama oricărei forme de viaţă intrase în etapa unei senilităţi sângeroase şi avea să ne ucidă fără nici o mustrare de cuget.

Viaţa se născuse la hotarul unei reacţii nucleare instabile. Era adevărat şi fusese adevărat întotdeauna. Şi înainte de Turbion, chiar şi atunci când cerul era limpede şi nopţile de vară îşi scăpărau stelele îndepărtate şi irelevante. Fusese adevărat, dar nu avusese nici o importanţă, pentru că viaţa unui om era atât de scurtă, pe durata unei pulsaţii solare trăiau şi mureau nenumărate generaţii. Dar acum, Dumnezeu să ne aibă în pază, noi îi supravieţuiam soarelui. Fie că aveam să sfârşim sub forma unor tăciuni rotindu-se în jurul cadavrului său, fie că aveam să fim conservaţi într-o noapte eternă, ca nişte obiecte încapsulate produse în serie, fără nici un cămin adevărat în întregul univers.

— Tyler? Te simţi bine?

— Da, am spus. Cu gândul la Diane, dintr-un anumit motiv. Poate că singurul lucru la care putem spera este să avem parte de puţină înţelegere înainte de a cădea cortina.

— Cortina?

— Înainte de sfârşit.

— Nu e cine ştie ce consolare, a recunoscut Wun. Dar ai dreptate, e posibil să fie cel mai bun lucru la care putem spera.

— Poporul tău a ştiut despre existenţa Turbionului de milenii. Şi, în tot acest timp, nu aţi reuşit să aflaţi nimic despre ipotetici?

— Nu. Îmi pare rău. Nu vă putem oferi aşa ceva. Despre natura fizică a Turbionului nu avem decât nişte speculaţii. (Pe care Jason încercase de curând să mi le explice: ceva despre cuante temporale, mai ales matematică şi depăşind cu mult capacităţile de punere în practică ale ingineriei, fie ea marţiană sau terestră.) Nimic despre ipotetici. Cât despre ceea ce vor de la noi...

A ridicat din umeri.

— Doar alte speculaţii. Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: ce anume era deosebit în privinţa Pământului când a fost încapsulat? De ce au aşteptat înainte de a cuprinde Marte în Turbion şi ce anume i-a făcut să aleagă tocmai acest moment din istoria noastră?

— Şi aveţi răspunsuri?

Unul dintre agenţii săi a bătut la uşă şi a deschis-o. Un tip care începuse să chelească, într-un costum negru, de comandă. I s-a adresat lui Wun, dar s-a uitat la mine:

— Vreau doar să vă aduc aminte. Avem un reprezentant al Uniunii Europene care vine încoace. Peste cinci minute.

A deschis uşa larg, în aşteptare. M-am ridicat de pe scaun.

— Data viitoare, a spus Wun.

— Cât de curând, sper.

— Imediat ce pot aranja.

Era târziu şi îmi încheiasem activitatea pe ziua aceea. Am plecat pe uşa dinspre nord. În drum către parcare, m-am oprit lângă gardul de lemn care împrejmuia noua anexă a Periheliului, aflată în construcţie. Prin spaţiile dintre scândurile acestei împrejmuiri de protecţie am reuşit să văd o construcţie simplă, din blocuri de zgură, rezervoare de presiune imense, exterioare, ţevi groase ca nişte butoaie ieşind din ambrazuri de beton. Terenul era împestriţat cu izolaţii galbene de politetrafluoretilenă şi colaci de ţeavă de cupru. Un şef de echipă cu o cască de protecţie albă le dădea ordine răstite altor bărbaţi, care împingeau roabele purtând ochelari de protecţie şi pantofi cu bombeu metalic.

Bărbaţi construind un incubator pentru un nou tip de viaţă. Acolo aveau să fie crescuţi replicatorii, în leagăne pline cu heliu lichid, fiind pregătiţi pentru lansarea către zonele reci ale universului: erau, într-un anumit sens, moştenitorii noştri, meniţi să trăiască mai mult şi să călătorească mai departe decât ar fi putut-o face vreodată fiinţele omeneşti. Ultimul nostru dialog cu universul. Dacă E.D. nu reuşea cumva să acţioneze după capul său şi să anuleze întregul proiect.

În weekendul acela, eu şi Molly am făcut o plimbare pe plajă.

Era o zi senină, o sâmbătă de sfârşit de octombrie. Merseserăm vreo jumătate de kilometru pe nisipul plin de

mucuri de ţigară, înainte ca ziua să devină neplăcut de fierbinte, oceanul reflectând lumina soarelui din ce în ce mai puternic, în pete minuscule, de o strălucire orbitoare, ca şi cum departe, în larg, ar fi înotat bancuri de diamante. Molly purta pantaloni scurţi, sandale, un tricou alb, de bumbac, care începuse să i se lipească de corp într-un mod de-a dreptul ispititor, şi o şapcă al cărei cozoroc era tras în jos, să-i umbrească ochii.

— N-am înţeles niciodată asta, a spus, ştergându-şi fruntea cu încheietura mâinii şi întorcându-se cu faţa către urmele pe care le lăsase în nisip.

— Ce anume, Moll?

— Soarele. Adică lumina lui. Lumina asta. E un fals, toată lumea spune, dar, Doamne, căldura: căldura e reală.

— Soarele nu e pe de-ntregul un fals. Nu vedem adevăratul soare, dar lumina pe care o dă s-ar putea să vină de acolo. E dirijată de ipotetici, lungimile de undă sunt reduse şi e filtrată…

— Ştiu, dar mă refer la modul în care merge pe cer. Răsărit, apus. Dacă nu e decât o proiecţie, cum se face că arată la fel, din Canada până-n America de Sud? Dacă Bariera Turbionară se află la o înălţime de numai câteva sute de kilometri?

I-am povestit ce îmi spusese cândva Jason: soarele fals nu era o iluzie proiectată pe un ecran, era o reproducere controlată a luminii solare care trecea prin ecran provenind dintr-o sursă aflată la o sută patruzeci şi cinci de milioane de kilometri depărtare, ca un program de stabilire a traiectoriei razelor de lumină printr-un sistem optic, la o scară colosală.

— Un truc de scenă al naibii de complicat, a spus Molly.

— Dacă ar fi procedat altfel, am fi murit cu ani în urmă. Sistemul ecologic al planetei are nevoie de o zi de douăzeci şi patru de ore.

Pierduserăm deja o serie de specii ale căror cicluri de hrană sau de împerechere depindea de lumina lunii.

— Dar e o minciună.

— Dacă vrei s-o numeşti aşa.

— O minciună, o numesc minciună. Stau aici, cu lumina unei minciuni pe faţă. O minciună de la care te poţi alege cu un cancer al pielii. Dar tot nu pricep. Cred că nu putem pricepe, nu înainte de a-i înţelege pe ipotetici. Dac-o să reuşim vreodată. Lucru de care mă îndoiesc.

Nu poţi să înţelegi o minciună, a spus Molly, în timp ce mergeam pe lângă o veche alee podită cu scânduri albite de sare, până când nu înţelegi motivul. A spus asta aruncându-mi o privire piezişă, cu ochii umbriţi de cozoroc, trimiţându-mi mesaje pe care n-am reuşit să le-nţeleg.

Ne-am petrecut restul după-amiezii în apartamentul meu cu aer condiţionat, citind şi ascultând muzică, dar Molly era agitată, iar eu încă nu mă împăcasem cu ideea raidului ei prin computer, un alt eveniment indescifrabil. O iubeam pe Molly. Sau, cel puţin, îmi spuneam că o iubesc. Sau, dacă sentimentul meu pentru ea nu era dragoste, atunci era măcar o imitaţie plauzibilă, un substitut convingător.

Mă îngrijora faptul că rămânea profund imprevizibilă, tot atât de preocupată de Turbion ca noi, toţi ceilalţi. Nu puteam să-i cumpăr cadouri: existau lucruri pe care le voia, dar, dacă nu le admira cu voce tare când le vedea în vitrina unui magazin, nu puteam ghici ce anume erau. Îşi ascundea cele mai puternice dorinţe. Poate că, aidoma majorităţii oamenilor secretoşi, îşi închipuia că şi eu îmi păstram doar pentru mine secretele importante.

Tocmai terminaserăm cina şi începeam să strângem masa, când a sunat telefonul. A răspuns Molly, în timp ce eu mă ştergeam pe mâini.

— Ăă... ăă, am auzit-o. Nu, e aici. Aşteptaţi o secundă. A închis sonorul telefonului şi a spus: E Jason. Vrei să vorbeşti cu el? Pare dus cu pluta.

— Bineînţeles că vreau să vorbesc cu el.

Am luat receptorul şi am aşteptat. Molly m-a privit lung, apoi şi-a rostogolit ochii şi a plecat în bucătărie. Intimitate.

— Jase? Ce s-a-ntâmplat?

— Am nevoie de tine aici, Tyler.

Avea vocea încordată, sugrumată.

— Acum.

— Ai vreo problemă?

— Am o problemă dată naibii. Şi am nevoie de tine ca să repar lucrurile.

— E urgent?

— Te-aş fi sunat dacă nu era?

— Unde eşti?

— Acasă.

— OK, ascultă, o să am nevoie de ceva timp dacă traficul e aglomerat...

— Numai s-ajungi.

Aşa că i-am spus lui Molly că aveam de adus la zi nişte treburi urgente. Ea a zâmbit sau poate a rânjit cu dispreţ.

— Ce fel de treburi sunt astea? A pierdut cineva o programare? Se naşte vreun copil? Ce e?

— Sunt medic, Moll. Riscurile meseriei.

— A fi medic nu e totuna cu a fi căţeluşul lui Lawton. Nu trebuie să alergi după toate beţele pe care le-aruncă.

— Îmi pare rău fiindcă scurtez seara. Vrei să te duc undeva sau...?

— Nu, a spus. Stau aici până te-ntorci.

M-a fixat lung, sfidătoare, beligerantă, aproape dorindu-şi să obiectez.

Dar nu puteam începe o ceartă. Ar fi însemnat că nu aveam încredere în ea. Dar aveam, în cea mai mare parte.

— Nu ştiu sigur cât o să lipsesc.

— Nu contează. Mă ghemuiesc pe canapea şi mă uit la televizor. Dacă nu te deranjează.

— Atâta timp cât n-o să te plictiseşti.

— Îţi promit că n-o să mă plictisesc.

Apartamentul sărăcăcios mobilat al lui Jason se afla la peste treizeci de kilometri distanţă pe autostradă, şi am fost nevoit să ocolesc locul unui jaf eşuat, o încercare de atac a furgonetei unei bănci, în timpul căreia îşi pierduseră viaţa toţi turiştii dintr-un autocar canadian. Jase mi-a descuiat uşa clădirii după ce am sunat la interfon.

— E deschis, a strigat apoi, când am bătut la uşă.

În camera imensă de la intrare era tot atât de mult spaţiu liber ca întotdeauna, un deşert de parchet în care Jase îşi instalase tabăra de beduin. Stătea întins pe canapea. Lampadarul de alături îl plasa într-o lumină dură, deloc avantajoasă. Era palid, cu fruntea punctată de sudoare. Ochii îi străluceau.

— Credeam că e posibil să nu vii. Credeam că, poate, prietena ta necioplită n-o să te lase să ieşi din casă.

I-am povestit despre ocolul impus de poliţie. Pe urmă, am spus:

— Fă-mi o favoare. Te rog, nu mai vorbi aşa despre Molly.

— Mă rogi să nu mai vorbesc despre ea ca despre o ţopârlancă din Idaho cu sensibilităţi căpătate în parcarea de rulote? Fireşte. Orice îţi face pe plac.

— Ce-ai păţit?

— Interesantă întrebare. Cu mai multe răspunsuri posibile. Priveşte!

S-a ridicat.

Un proces demn de milă, ezitant, sacadat. Jase era la fel de înalt, la fel de suplu, dar acea eleganţă care părea cândva să nu-i solicite nici un efort dispăruse. Treiera aerul cu braţele. Când a reuşit să ajungă în poziţia verticală, picioarele tremurau sub el de parcă ar fi stat pe catalige. Clipea convulsiv.

— Asta am păţit!

Pe urmă l-a cuprins furia, odată cu o altă mişcare spasmodică, stările lui emoţionale părând tot atât de instabile cum îi erau membrele:

— Uită-te la mine! F-futu-i să-i fut, Tyler, *uită-te la mine!*

— Aşează-te la loc, Jase. Lasă-mă să te examinez.

Îmi adusesem trusa medicală. I-am ridicat mâneca şi am înfăşurat manşeta tensiometrului în jurul braţului său costeliv. Simţeam cum i se contractă muşchiul sub ea, aproape necontrolat.

Avea tensiunea ridicată şi pulsul rapid.

— Ţi-ai luat anticonvulsivele?

— Bineînţeles c-am luat nenorocitele alea de anticonvulsive.

— Ai respectat orarul? N-ai dublat doza? Pentru că, dacă iei prea multe, îţi faci mai mult rău decât bine, Jase.

A oftat, plin de nervi. Pe urmă a făcut un gest neaşteptat. Şi-a întins mâna spre ceafa mea, m-a înhăţat de păr, dureros, şi mi-a tras capul în jos, până ce faţa mi-a ajuns lângă a lui. Cuvintele au început să i se reverse într-un torent impetuos.

— Nu face pe pedantul cu mine, Tyler. Nu face, fiindcă nu-ţi pot îngădui acum. Poate ai unele obiecţii în privinţa tratamentului meu. Îmi pare rău, dar n-o să scoatem la plimbare afurisitele tale de principii. Sunt prea multe în joc. E.D. ia mâine dimineaţă avionul către Periheliu. Crede că are un as în mânecă. Mai degrabă ar închide fundaţia decât să mă lase să mă urc pe blestemăţia lui de tron. Nu pot lăsa să se-ntâmple asta, dar uită-te la mine: par să fiu în stare să comit un

patricid? Strânsoarea i s-a înteţit până când m-a durut, încă mai avea atâta putere, pe urmă mi-a dat drumul şi m-a împins cu mâna cealaltă. Aşa că, REPARĂ-MĂ! Ăsta-i rolul tău, nu?

Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat fără nici o vorbă, aşteptând până când s-a lăsat să recadă pe canapea, istovit de propria răbufnire. M-a privit scoţând o seringă din trusă şi umplând-o cu conţinutul unui flacon cafeniu.

— Ce-i asta?

— Un calmant temporar.

De fapt, era o injecţie inofensivă, vitamina B-complex plus un tranchilizant uşor. Jason a privit-o suspicios, dar m-a lăsat să i-o fac în braţ. Acul a ieşit urmat de o bobiţă minusculă de sânge.

— Ştii deja ce-am de spus. Nu există nici un remediu pentru problema asta.

— Nici un remediu terestru.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Ştii ce-nseamnă.

Vorbea despre tratamentul de longevitate al lui Wun Ngo Wen.

Reconstrucţia, spusese Wun, reprezenta, în acelaşi timp, un remediu pentru o listă lungă de infirmităţi de natură genetică. Ar fi eliminat bucla SMA din ADN-ul lui Jason, inhibând proteinele distructive care îi erodau sistemul nervos.

— Dar ar dura săptămâni întregi, am obiectat, şi, oricum, nu pot trece cu uşurinţă peste ideea de a te transforma în cobai pentru o procedură netestată.

— Nu se poate spune că e netestată. Marţienii o folosesc de secole şi ei sunt fiinţe umane în aceeaşi măsură în care suntem şi noi. Îmi cer scuze, Tyler, dar nu mă interesează scrupulele tale profesionale. Pur şi simplu, nu intră în ecuaţie.

— Cu toate astea, intră. În ce mă priveşte.

— Atunci întrebarea e dacă te priveşte. Dacă nu vrei să te implici, dă-te deoparte.

— Riscul...

— E riscul meu, nu al tău. A închis ochii. N-o confunda cu aroganţa sau cu vanitatea, dar are importanţă dacă trăiesc sau dacă mor sau chiar dacă sunt în stare să merg drept sau să pronunţ f-fututele-astea de consoane. Vreau să spun că are importanţă pentru întreaga lume. Fiindcă ocup o poziţie de o importanţă unică. Nu dintr-o întâmplare. Nu fiindcă sunt

deştept sau plin de virtuţi. Am fost programat. În esenţă, Tyler, sunt un artefact, un obiect construit, proiectat de E.D. Lawton în acelaşi mod în care proiecta aripile de avion, împreună cu tatăl tău. Îndeplinesc sarcina pentru care m-a construit – conduc fundaţia Periheliu, pregătesc răspunsul omenirii către Turbion.

— Preşedintele s-ar putea să nu fie de acord. Ca să nu mai vorbesc de Congres. Sau de Naţiunile Unite, din acelaşi punct de vedere.

— Te rog. Nu trăiesc din iluzii. Uite cum stau lucrurile. A conduce Periheliul înseamnă a juca pe degete părţile interesate. Pe toate. E.D. ştie, e de un cinism perfect în privinţa asta. A transformat Periheliu într-un chilipir bănos pentru industria aerospaţială şi a reuşit făcându-şi prieteni şi creând alianţe politice la nivel înalt. Linguşind, insistând, apelând la intrigi politice şi sponsorizând campanii favorabile. A avut o viziune, a avut relaţii şi a fost la locul potrivit în momentul potrivit. A ieşit în evidenţă cu programul de realizare a aerostatelor şi a salvat industria telecomunicaţiilor de Turbion şi asta l-a adus în compania unor oameni puternici, iar el ştie cum să exploateze o oportunitate. Fără E.D. n-ar fi existat fiinţe umane pe Marte. Fără E.D. Lawton, Wun Ngo Wen n-ar fi existat niciodată. Trebuie să recunoaştem meritele bătrânului nemernic. E un mare om.

— Dar?

— Dar e un om al timpului său. E pre-Turbion. Motivaţiile lui sunt arhaice. Torţa a fost preluată. Sau va fi, dacă eu am ceva de-a face cu asta.

— Nu ştiu la ce te referi, Jase.

— E.D. continuă să creadă că mai poate scoate un avantaj personal. Nu-l poate suferi pe Wun Ngo Wen şi detestă ideea însămânţării galaxiei cu replicatori, nu fiindcă ar fi un proiect prea ambiţios, ci fiindcă nu e rentabil pentru afaceri. Proiectul Marte a pompat trilioane de dolari în industria aerospaţială. L-a făcut pe E.D. mai bogat şi mai puternic decât a visat vreodată să devină. I-a adus numele pe buzele tuturor. Şi el încă mai crede că are importanţă. Crede că are aceeaşi importanţă pe care o avea înainte de Turbion, când puteai aborda politica de parcă ar fi fost un joc de noroc, riscând ca să câştigi. Însă propunerea lui Wun nu are un astfel de potenţial. Lansarea

replicatorilor e o investiţie minoră în comparaţie cu terraformarea planetei Marte. O putem face cu două navete spaţiale Delta 7 şi cu un motor ionic ieftin. De fapt, nu e nevoie decât de o praştie şi de o eprubetă.

— Şi cu ce-l deranjează asta pe E.D.?

— Nu face mare lucru ca să protejeze o industrie în decădere. Îi sapă baza financiară. Mai rău, îl scoate pe el însuşi din lumina reflectoarelor. Toţi ochii se vor întoarce, dintr-odată, către Wun Ngo Wen, suntem la două săptămâni distanţă de o furtună de rahat mass-media fără precedent, iar Wun m-a ales pe mine drept om de faţadă al acestui proiect. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte E.D. este ca fiul său nerecunoscător şi un marţian zbârcit să-i demoleze munca întregii vieţi, lansând o armada mai ieftină decât un singur avion comercial de linie.

— Şi ce-ar prefera să facă?

— Are în minte un proiect de mari proporţii. Îi spune sistem de supraveghere completă. Căutarea unor noi dovezi ale activităţii ipoteticilor. Sisteme de supraveghere planetare instalate peste tot, începând cu Mercur şi terminând cu Pluto, aparatură sofisticată de ascultare în spaţiul planetar, misiuni de cercetare din mers a artefactelor Turbionului plasate aici şi deasupra polilor marţieni.

— E o idee rea?

— Ar putea oferi câteva informaţii neînsemnate. Face rost de câteva date şi varsă bani gheaţă în industrie. Asta este proiectat să facă. Dar ce nu înţelege E.D., ce nu înţelege cu adevărat generaţia lui...

— Ce nu înţelege, Jase?

— Că fereastra se închide. Fereastra omenirii. Vremea noastră pe Pământ. Vremea Pământului în univers. E pe sfârşite. Mai avem, cred eu, o singură ocazie realistă de a înţelege ce înseamnă, ce a însemnat, construirea unei civilizaţii umane.

Pleoapele i-au coborât, o dată, de două ori, cu încetineală. O mare parte din încordarea lui demenţială îl părăsise.

— Ce semnificaţie are faptul că am fost aleşi pentru acest tip aparte de extincţie. Mai mult decât atât, totuşi. Ce înseamnă... ce înseamnă... Şi-a ridicat privirea. Ce dracu' mi-ai dat, Tyler?

— Nimic serios. Un anxiolitic uşor.

— O rezolvare rapidă?

— Nu asta voiai?
— Cred că da. Vreau să mă pot afişa mâine dimineaţă, asta vreau.
— Medicamentul nu e un remediu. Îmi ceri să repar o conexiune electrică întreruptă mărind tensiunea din circuit. Pe termen scurt, s-ar putea să meargă. Dar nu oferă nici o garanţie şi solicită în mod inacceptabil toate celelalte componente. Mi-ar plăcea să-ţi ofer o zi bună, fără nici un simptom al bolii. Numai că nu vreau să te omor.
— Dacă nu-mi oferi o zi fără simptome, e ca şi cum m-ai ucide.
— Tot ce-ţi pot oferi, am spus, e raţionamentul meu profesional.
— Şi la ce mă pot aştepta din partea acestui raţionament profesional?
— Te pot ajuta. Cred. În mică măsură. De data asta. De data asta, Jase. Dar n-a mai rămas prea mult loc de manevră. Trebuie să priveşti adevărul în faţă.
— Nici unul dintre noi nu mai are prea mult loc de manevră. Toţi trebuie să acceptăm.
Dar a oftat şi a zâmbit când mi-am deschis din nou trusa medicală.

Când am ajuns acasă, Molly era cocoţată pe canapea, exact în faţa televizorului, uitându-se la un film recent, foarte popular, despre elfi, sau poate că erau îngeri. Ecranul se umpluse de o lumină albastră, difuză. L-a închis când am intrat. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva în lipsa mea.
— Nu prea multe. Ai primit un telefon.
— Oh? Cine era?
— Sora lui Jason. Cum o cheamă? Diane. Cea din Arizona.
— A spus ce vrea?
— Nu voia decât să vorbească, indiferent cu cine. Aşa c-am stat puţin de vorbă.
— Ăă... Despre ce?
Molly s-a răsucit pe jumătate, oferindu-mi imaginea profilului ei, pe fundalul luminii palide care venea din dormitor.
— Despre tine.
— În legătură cu ceva anume?

— Da. I-am spus să nu te mai sune, fiindcă ai o nouă prietenă. I-am spus că, de acum înainte, o să-ţi urmăresc convorbirile telefonice.

M-am holbat la ea.

Şi-a dezgolit dinţii în ce am reţinut că se voia un zâmbet.

— Haide, Tyler, învaţă să accepţi o glumă. I-am spus că nu eşti acasă. E în ordine?

— I-ai spus că nu eram acasă?

— Da, i-am spus că erai plecat. Nu i-am spus unde. Pentru că, de fapt, nici tu nu mi-ai spus.

— A zis dacă era ceva urgent?

— Nu părea să fie o urgenţă. Sun-o, dacă vrei. Dă-i drumul, nu mă deranjează.

Însă era tot un test.

— Nu e nici o grabă.

— Perfect. A făcut gropiţe în obraji. Pentru că eu am alte planuri.

RITUALURI DE SACRIFICIU

Obsedat de aşteptata apariţie a lui E.D. Lawton, Jason neglijase să menţioneze că la Periheliu îşi anunţase vizita şi un alt oaspete: Preston Lomax, actualul vicepreşedinte al Statelor Unite şi candidatul favorit la apropiatele alegeri.

La porţi, paza era foarte strictă, iar pe acoperişul plat al părţii centrale a clădirii se afla un elicopter. Am recunoscut toate aceste proceduri de protocol specifice Codului Roşu datorită unei serii de vizite făcute de preşedintele Garland în timpul ultimei luni. Portarul de la intrarea principală, cel care îmi spunea „Doc” şi căruia îi verificam nivelul colesterolului o dată pe lună, mi-a atras atenţia că, de data asta, era Lomax.

Abia ce intrasem pe uşa clinicii (Molly lipsea, la recepţie aflându-se o angajată temporară, o oarecare Lucinda), când un mesaj primit pe pager m-a redirecţionat către biroul lui Jason din aripa executivului. După ce am pătruns în interiorul altor patru perimetre de securitate, am ajuns să fiu singur cu el. M-am temut că avea să-mi ceară mai multe medicamente, însă tratamentul din noaptea precedentă îl făcuse să intre într-o fază de regres a bolii, convingătoare, dar nicidecum permanentă. S-a ridicat şi a traversat camera, întinzându-şi ostentativ mâinile, care nu-i mai tremurau câtuşi de puţin:

— Vreau să-ţi mulţumesc, Ty.

— Cu plăcere, dar trebuie să-ţi spun din nou, nici o garanţie.

— Am reţinut. E în ordine, dacă mă simt bine toată ziua. E.D. e programat să sosească la amiază.

— Să nu mai vorbim de vicepreşedinte.

— Lomax e aici de la şapte dimineaţa. Omul ăsta se trezeşte cu noaptea-n cap. A petrecut două ore discutând cu oaspetele nostru marţian, iar eu o să-l conduc în curând într-un tur oficial al fundaţiei. Apropo, Wun ar vrea să te vadă, dacă ai câteva minute libere.

— Presupunând că afacerile naţionale nu-i ocupă timpul.

Lomax avea cele mai mari şanse de a obţine votul naţiunii în săptămâna următoare, cu lejeritate, dacă sondajele erau demne de încredere. Jase începuse să cultive relaţia cu mult timp înainte de sosirea lui Wun, iar Lomax era fascinat de marţian.

— Tatăl tău ia parte la tur?

— Numai fiindcă e nepoliticos să fie lăsat pe dinafară.

— Prevezi apariţia vreunei probleme?

— Prevăd mai multe probleme.

— Însă, din punct de vedere fizic, te simţi bine?

— Mă simt perfect. Dar tu eşti doctorul. Nu-mi trebuie decât vreo două ore, Tyler. Să presupun c-o să mă descurc?

Avea pulsul ceva cam alert, nici nu era de mirare, dar simptomele SMA fuseseră efectiv suprimate. Dacă medicamentele îl făceau să se simtă agitat sau confuz, nu arăta. De fapt, părea aproape radios de calm, blocat într-un soi de compartiment strălucitor, imperturbabil şi lucid, plasat undeva în partea dinspre ceafă a capului său.

Aşa că m-am dus să-l văd pe Wun Ngo Wen. Marţianul nu era în apartamentul lui, se furişase în micul restaurant cu autoservire al personalului executiv, care fusese izolat cu un cordon şi înconjurat de bărbaţi înalţi, cu spirale de sârmă îndesate în spatele urechilor. Şi-a ridicat privirea când treceam pe lângă suportul cu aburi pentru felurile calde de mâncare şi a fluturat mâna, îndepărtându-i pe securiştii ce semănau între ei ca nişte clone şi se pregăteau să mă oprească.

M-am aşezat în faţa lui, de partea cealaltă a mesei cu tăblia de sticlă. A ciugulit dintr-o felie decolorată de somon, folosindu-se de furculiţă, şi a zâmbit cu seninătate. M-am gârbovit în scaun, potrivindu-mi înălţimea după a lui. Ar fi putut folosi un scaun pentru copii.

Dar mâncarea îi era pe plac. M-am gândit că se îngrăşase puţin în timpul petrecut la Periheliu. Costumul lui, croit cu două luni în urmă, îl strângea peste pântec. Neglijase să-şi încheie vesta. Avea şi obrajii mai plini, deşi erau la fel de zbârciţi ca întotdeauna, cu pielea întunecată brăzdată de canale delicate.

— Am auzit c-ai avut un oaspete.

Wun a dat din cap.

— Nu pentru prima oară. M-am întâlnit cu preşedintele Garland la Washington, în diverse ocazii, iar pe vicepreşedintele Lomax l-am mai întâlnit de două ori. Lumea zice că se aşteaptă ca alegerile să-l aducă la putere.

— Nu fiindcă ar fi deosebit de iubit.

— Nu sunt în situaţia de a-i evalua calităţile de candidat la preşedinţie. Dar pune întrebări interesante.

Afirmaţia lui m-a făcut să simt o uşoară nevoie de a-l proteja.

— Sunt sigur că e amabil atunci când îşi dă silinţa, îşi face datoria în mod decent. Dar, într-o foarte mare parte a carierei sale, a fost cel mai detestat om de pe dealul Capitoliului. Biciul partidului, vreme de trei administraţii. Nu se întâmplă prea des să-i scape ceva.

Wun a rânjit.

— Mă crezi naiv, Tyler? Te temi că vicepreşedintele Lomax o să profite de mine?

— Nu naiv, mai exact...

— Sunt nou-venit, de acord. Şi îmi scapă cele mai fine nuanţe politice. Dar sunt cu mulţi ani mai vârstnic decât Preston Lomax şi am avut şi eu o funcţie publică.

— Da?

— Timp de trei ani, a zis el, cu o mândrie sesizabilă. Am fost Administratorul Agricol al Cantonului Vânturilor Îngheţate.

— Ah.

— Organismul guvernamental al celei mai mari părţi a deltei fluviului Kirioloj. Nu era preşedinţia Statelor Unite ale Americii. Administraţia Agricolă nu are la dispoziţie arme nucleare. Dar am demascat un oficial local corupt, care falsifica raportările recoltei în privinţa greutăţii şi vindea diferenţa pe piaţa surplusurilor.

— Un sistem de tranzacţii ilegale?

— Dacă ăsta e termenul folosit.

— Deci şi în Cele Cinci Republici există corupţie?

Wun a zâmbit, eveniment care s-a propagat în valuri pe întreaga geografie întortocheată a feţei sale.

— Bineînţeles, cum să nu existe? Şi de ce fac atât de mulţi pământeni presupunerea asta? Dacă aş veni dintr-o altă ţară de pe Pământ, din Franţa, din China, din Texas, nimeni nu s-ar mira când vorbesc despre mită, escrocherie sau hoţie.

— Cred că nu. Dar nu e acelaşi lucru.

— Nu e? Dar tu lucrezi aici, la Periheliu. Probabil că i-ai cunoscut pe o parte dintre oamenii din generaţia fondatorilor, oricât de stranie ar continua să mi se pară mie ideea asta, o parte dintre bărbaţii şi femeile ai căror descendenţi îndepărtaţi suntem noi, marţienii. Erau nişte persoane atât de ideale încât e de aşteptat ca urmaşii lor să fie mai presus de orice păcat?

— Nu, dar...

— Totuşi, această concepţie greşită e aproape universală. Până şi cărţile acelea pe care mi le-ai dat, scrise înainte de Turbion...

— Le-ai citit?

— Da, cu lăcomie. Mi-au plăcut. Mulţumesc. Dar, până şi în acele romane, marţienii...

A căzut pe gânduri, apoi a ridicat din umeri.

— Cred că unii dintre ei sunt puţin cam angelici.

— Distanţi, a spus el. Înţelepţi. Aparent plăpânzi. De fapt, foarte puternici. Cei Vechi. Dar, pentru noi, Tyler, voi sunteţi Cei Vechi. Specia mai vârstnică, planeta străveche. M-am gândit că ironia nu poate fi trecută cu vederea.

I-am cântărit spusele.

— Chiar şi romanul lui H.G. Wells...

— Marţienii lui abia dacă sunt vizibili. Sunt abstracţi, de o răutate detaşată. Nu înţelepţi, ci inteligenţi. Dar demonii şi îngerii sunt ca fratele şi sora, dacă eu înţeleg corect folclorul.

— Dar poveştile contemporane...

— Acelea au fost deosebit de interesante şi, cel puţin, protagoniştii lor sunt fiinţe umane. Dar adevărata plăcere pe care o oferă stă în peisaje, nu eşti de acord? Chiar şi aşa, peisajele sunt transformaţionale. Câte un destin în spatele fiecărei dune.

— Bineînţeles că Bradbury...

— Marte al lui nu e Marte. Dar Ohio, în viziunea lui, mă pune pe gânduri.

— Înţeleg ce spui. Sunteţi, pur şi simplu, oameni. Marte nu e paradisul. De acord, dar asta nu înseamnă că Lomax n-o să-ncerce să te folosească pentru a-şi atinge scopurile politice.

— Iar eu am vrut să-ţi spun că sunt pe deplin conştient de această posibilitate. Ar fi mai corect să vorbesc despre certitudine. Evident că o să fiu folosit în scopuri politice, dar în asta constă puterea mea: în a-mi da sau nu aprobarea. În a coopera sau în a fi încăpăţânat. Puterea de a rosti cuvântul dorit.

A zâmbit din nou. Avea dinţi uniformi, perfecţi, strălucitor de albi.

— Sau de a nu-l pronunţa.

— Şi ce anume vrei să faci?

Mi-a arătat palmele, într-un gest deopotrivă marţian şi terestru.

— Nimic. Sunt un sfânt marţian. Dar o să mă simt satisfăcut când o să văd lansarea replicatorilor.

— Pur şi simplu de dragul cunoaşterii?

— Asta o s-o recunosc, chiar dacă e un motiv demn de un sfânt. Măcar să aflăm câte ceva despre Turbion...

— Şi să-i provocăm pe ipotetici?

A clipit din nou.

— Sper din toată inima că ipoteticii, indiferent cine sau ce sunt, nu vor vedea în asta o provocare.

— Dar dacă o fac...

— De ce-ar face-o?

— Dar, dacă o fac, îşi vor închipui că provocarea vine din partea Pământului, nu dintr-a lui Marte.

Wun Ngo Wen a clipit de mai multe ori. Pe urmă zâmbetul i s-a întors pe furiş: indulgent, aprobator.

— Tu însuţi, doctore Dupree, eşti surprinzător de cinic.

— Cât de nemarţian din partea mea.

— Întocmai.

— Şi Preston Lomax te crede un înger?

— El e sigurul care poate răspunde la această întrebare. Ultimul lucru pe care mi l-a spus...

Aici Wun a renunţat la dicţia sa tip Oxford, creând impresia perfectă a vocii lui Preston Lomax, răstită şi distantă ca un ţărm de mare la vreme de iarnă:

— *Este un privilegiu să discut cu dumneavoastră, domnule ambasador Wen. Vorbiţi deschis. E foarte reconfortant pentru un bătrân politician din D.C., ca mine.*

Imitaţia era uluitoare, venind din partea cuiva care vorbea engleza de mai puţin de un an. I-am spus.

— Sunt cărturar. Citesc în limba engleză de când eram copil. Cu vorbitul e altceva. Dar am într-adevăr talent la limbile străine. E unul dintre motivele pentru care mă aflu aici. Tyler, pot să-ţi mai cer o altă favoare? Ai vrea să-mi aduci mai multe romane?

— Mă tem că astea au fost toate poveştile marţiene.

— Nu despre Marte. Orice gen de roman. Orice, orice crezi tu că este important, orice contează pentru tine sau îţi face cât de cât plăcere.

— Probabil că există o mulţime de profesori de engleză care ar fi încântaţi să întocmească o listă de lecturi.

— Nu mă-ndoiesc. Dar eu te rog pe tine.

— Eu nu sunt cărturar. Îmi place să citesc, însă o fac la întâmplare şi citesc mai ales autori contemporani.

— Cu atât mai bine. Mi se întâmplă să fiu singur mult mai des decât ai putea crede. Apartamentul meu e confortabil, dar nu pot pleca înainte de se face o planificare complicată. Nu pot ieşi să iau masa, nu mă pot duce să văd un film sau să mă alătur unui club. Le-aş putea cere cărţi însoţitorilor mei, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e o lucrare de ficţiune aprobată de un comitet. Iar o carte adevărată e aproape tot atât de bună ca un prieten.

Wun nu se plânsese niciodată mai mult decât atât în privinţa poziţiei sale la Periheliu, în privinţa poziţiei pe care o ocupa pe Pământ. Se simţea destul de fericit în timpul orelor zilei, a spus, era destul de ocupat ca să nu fie cuprins de nostalgie şi continua să fie excitat de stranietatea a ce avea să fie întotdeauna, pentru el, o lume străină. Însă noaptea, în pragul somnului, se imagina uneori plimbându-se pe malul unui lac marţian, privind păsările de apă adunându-se în stoluri şi rotindu-se pe deasupra valurilor şi, în mintea lui, era întotdeauna o după-amiază ceţoasă, cu lumina nuanţată de fuioarele de praf străvechi care continuau să se înalţe din deşerturile Noachis, colorând cerul. A spus că, în visul sau viziunea aceea era singur, dar ştia că mai erau prezenţi şi alţii, aşteptându-l după următoarea curbă a ţărmului stâncos. Ar fi putut fi prieteni sau străini, chiar şi familia lui pierdută, nu ştia decât că aveau să-l întâmpine, să-l atingă, să-l tragă mai aproape, să-l îmbrăţişeze. Dar nu era decât un vis.

— Când citesc, mi-a spus, aud ecoul acelor voci.

I-am promis că aveam să-i aduc cărţi. Dar acum era ocupat. În cordonul de securitate din dreptul uşii restaurantului se stârnise agitaţia. Un tip în costum a traversat încăperea.

— Vă roagă să veniţi la etaj, a anunţat el.

Wun şi-a abandonat mâncarea şi s-a ridicat de pe scaun. I-am spus că aveam să ne vedem mai târziu.

Tipul în costum s-a întors către mine.

— Şi dumneavoastră. V-au rugat să veniţi amândoi.

Individul ne-a condus, în grabă, într-o sală de consiliu de lângă biroul lui Jason, unde acesta şi o mână dintre şefii de divizii de la Periheliu duceau tratative cu o delegaţie din care făceau parte E.D. Lawton şi Preston Lomax, potenţialul viitor preşedinte. Nimeni nu părea fericit.

M-am uitat la E.D. Lawton, pe care nu-l mai văzusem de la înmormântarea mamei. Slăbiciunea lui extremă începuse să pară aproape patologică, de parcă ceva vital i s-ar fi scurs din trup. Manşete albe, apretate, încheieturi maronii, osoase. Avea părul rar, moale, pieptănat cu neglijenţă. Dar ochii îi erau încă vioi. Ochii lui E.D. erau întotdeauna plini de viaţă când era furios.

Preston Lomax, pe de altă parte, avea doar un aer nerăbdător. Venise la Periheliu să fie fotografiat alături de Wun (fotografii ce urmau să intre în circulaţie după anunţul oficial dat de Casa Albă) şi să discute despre strategia replicatorilor, pe care plănuia să o susţină. E.D. se afla acolo datorită greutăţii reputaţiei sale. În timpul turneului preelectoral al vicepreşedintelui, vorbise până răguşise şi, după toate aparenţele, de atunci vorbea întruna.

Pe toată durata turului de o oră al Periheliului, E.D. pusese întrebări, îşi exprimase îndoielile sau privise alarmat toate declaraţiile şefilor de divizii ai lui Jason, mai ales când procesiunea şerpuise pe lângă noile laboratoare incubator. Dar (conform relatărilor Jennei Wylie, şefa echipei de criogenizare, care mi-a explicat toate astea mai târziu) Jason ripostase după fiecare dintre izbucnirile tatălui, contrazicându-l cu răbdare printr-o răbufnire proprie, probabil îndelung exersată. E.D. ajunsese pe noi culmi ale indignării, făcându-l să semene, după spusele Jennei, cu un Lear dement, delirând despre marţienii perfizi.

Când am intrat noi, eu şi Wun, lupta continua să fie în plină desfăşurare. E.D. era aplecat peste masa de conferinţe, spunând:

— În concluzie, e fără precedent, e neverificată şi cuprinde o tehnologie pe care n-o înţelegem şi n-o avem sub control.

Iar Jason i-a răspuns în stilul unui om mult prea politicos pentru a pune într-o postură jenantă o persoană mai în vârstă, respectată dar excentrică.

— Evident că nimic nu e lipsit de riscuri. Dar...

Dar noi eram acolo. Câţiva dintre cei prezenţi nu-l mai văzuseră niciodată pe Wun şi s-au scos singuri în evidenţă, holbându-se ca nişte oi speriate când l-au avut în faţa ochilor. Lomax şi-a dres glasul.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar în momentul de faţă e necesar să schimb o vorbă cu Jason şi cu nou-veniţii, în particular, dacă se poate. Doar un moment sau două.

Mulţimea s-a retras, îndatoritoare, incluzându-l pe E.D., care oricum nu părea concediat, ci triumfător.

Uşile s-au închis. Liniştea vătuită din sala de şedinţe s-a aşternut în jurul nostru ca zăpada proaspătă. Lomax, care încă nu ne acordase atenţie, i s-a adresat lui Jason.

— Ştiu că mi-ai spus c-o să avem parte de o ripostă susţinută. Totuşi...

— Sunt multe de luat în considerare. Înţeleg.

— Nu-mi place să-l am pe E.D. în afara cortului, pişându-se înăuntru. E scandalos. Dar nu ne poate face rău cu adevărat, presupunând că...

— Presupunând că spusele sale n-au nici un miez. Te asigur că n-au.

— Crezi că e senil.

— N-aş merge chiar atât de departe. Vrei să ştii dacă sunt de părere că raţionamentele lui au devenit îndoielnice? Da, sunt.

— Ştii că aceste acuzaţii vin din ambele direcţii.

Nu mă mai aflasem niciodată şi nici nu aveam să mă mai aflu vreodată atât de aproape de un preşedinte. Lomax nu fusese încă ales, dar de biroul prezidenţial nu-l mai despărţeau decât nişte formalităţi. Ca vicepreşedinte, Lomax păruse întotdeauna puţin cam mohorât, puţin cam meditativ, ca stâncosul Maine pe lângă Texasul exuberant al lui Garland, o prezenţă ideală la nişte funeralii naţionale. În timpul campaniei electorale, învăţase să zâmbească mai des, dar efortul său nu era niciodată pe deplin convingător; caricaturiştii politicii îi accentuau inevitabil expresia încruntată, buza de jos întoarsă de parcă ar fi ripostat unei afurisenii, ochii la fel de reci ca iarna la Cape Cod.

— Ambele direcţii. Vorbeşti despre insinuările lui E.D. la adresa stării mele de sănătate.

Lomax a oftat.

— Sincer vorbind, părerea tatălui tău asupra caracterului practic al proiectului replicatorilor n-are prea mare greutate. E un punct minoritar de vedere şi e posibil să rămână aşa. Însă, da, trebuie să admit că acuzaţiile pe care le-a făcut astăzi sunt puţin cam alarmante.

S-a întors către mine.

— De aceea sunteţi aici, domnule doctor Dupree.

Acum Jason şi-a îndreptat atenţia asupra mea şi vocea lui a devenit prudentă, păstrându-şi cu grijă neutralitatea.

— Se pare că E.D. face nişte afirmaţii de-a dreptul nebuneşti. Spune că eu sufăr de, cum i-a spus, o boală agresivă a creierului…?

— O deteriorare neurologică netratabilă, a zis Lomax, care interferează cu capacitatea de a supraveghea activitatea de aici, de la Periheliu. Ce părere aveţi despre asta, domnule doctor Dupree?

— Cred c-ar trebui să subliniez că Jason poate vorbi în propriul său nume.

— Am şi făcut-o, a ripostat Jase. I-am povestit vicepreşedintelui Lomax totul despre scleroza mea multiplă.

De care, de fapt, nu suferea. Era o indicaţie. Mi-am dres glasul.

— Scleroza multiplă nu e pe deplin vindecabilă, dar e mai mult decât controlabilă. În zilele noastre, un pacient care suferă de SM se poate aştepta la o viaţă tot atât de îndelungată şi de productivă ca a oricui altcuiva. Poate că Jase a ezitat să vorbească despre asta, e dreptul lui, dar SM nu e ceva care să te pună într-o situaţie jenantă.

Jase mi-a aruncat o privire aspră, pe care n-am reuşit s-o interpretez.

— Mulţumesc, a zis Lomax, pe un ton ceva cam sec. Apreciez informaţia. Apropo, se întâmplă cumva să cunoaşteţi un doctor Malmstein? David Malmstein?

A urmat o tăcere, deschizându-se precum fălcile unei capcane de oţel.

— Da, am spus, poate o secundă prea târziu.

— Acest doctor Malmstein e neurolog, nu-i aşa?

— Da, este.

— V-aţi consultat cu el în trecut?

— Mă consult cu o mulţime de specialişti. Ţine de activitatea mea, ca medic.

— Pentru că, după spusele lui E.D., l-aţi sunat pe acest Malmstein în legătură cu, of, dereglarea neurologică gravă a lui Jason.

Ceea ce explica privirea îngheţată pe care mi-o aruncase acesta din urmă. Cineva îi vorbise lui E.D. Cineva apropiat. Dar nu fusesem eu.

Am încercat să nu mă gândesc cine ar fi putut fi.

— Fac acelaşi lucru pentru orice pacient care ar putea fi diagnosticat cu SM. Aici, la Periheliu, conduc o clinică bine dotată, dar nu deţin acel gen de aparatură pentru diagnosticare la care are acces Malmstein, lucrând într-un spital.

Cred că Lomax a identificat asta drept un non-răspuns, dar a aruncat mingea înapoi, la Jase.

— Doctorul Dupree spune adevărul?

— Bineînţeles.

— Ai încredere în el?

— E medicul meu personal. Bineînţeles că am încredere în el.

— Pentru că, fără a avea intenţia să jignesc pe nimeni, îţi doresc sănătate, dar nu dau nici o ceapă degerată pe problemele tale medicale. Singura mea întrebare este dacă ne poţi sau nu oferi ajutorul necesar pentru a duce acest proiect la bun sfârşit. Poţi face asta?

— Atâta vreme cât suntem finanţaţi, da, domnule, o să fiu aici.

— Dar dumneavoastră, domnule ambasador Wun? Asta ridică vreun semnal de alarmă, din punctul dumneavoastră de vedere? Vă faceţi griji sau aveţi întrebări în privinţa viitorului fundaţiei Periheliu

Wun şi-a ţuguiat buzele, schiţând trei sferturi de zâmbet marţian.

— Nu-mi fac nici un fel de griji. Am încredere în Jason Lawton, fără rezerve. Am încredere şi în doctorul Dupree. Este şi medicul meu personal.

Ceea ce ne-a făcut pe mine şi Jason să ne ascundem surprinderea, dar a închis discuţia cu Lomax. Acesta a ridicat din umeri.

— Perfect. Îmi cer scuze fiindcă am adus asta în discuţie. Jason, sper că sănătatea ta se menţine şi sper că nu v-am jignit prin tonul întrebărilor, însă, dat fiind statutul lui E.D., am simţit că trebuia să le pun.

— Înţeleg, a zis Jase. Cât despre E.D...

— Nu-ţi face griji în privinţa tatălui tău.

— Detest să-l văd umilit.

— O să fie înlăturat în tăcere. Cred că am stabilit deja. Dacă insistă să apară în public... Lomax a ridicat din umeri. Atunci mă tem că propria lui capacitate mintală o să fie cea pusă de toată lumea sub semnul întrebării.

— Bineînţeles, a spus Jason, sperăm cu toţii că aşa ceva nu e necesar.

Mi-am petrecut următoarea oră în clinică. Molly nu apăruse în dimineaţa aceea şi Lucinda făcuse toate înregistrările. I-am mulţumit şi i-am spus să-şi ia liber pentru tot restul zilei. M-am gândit să dau două telefoane, dar nu voiam să treacă prin centrala Periheliului.

Am aşteptat până ce am văzut elicopterul lui Lomax ridicându-se şi cortegiul lui imperial de maşini ieşind pe poarta principală, pe urmă mi-am făcut ordine pe birou şi am încercat să hotărăsc ce anume aveam de gând. Am descoperit că mâinile îmi tremurau uşor. Nu era SM. Poate furie. Ofensă. Durere. Voiam să le diagnostichez, nu să le experimentez. Voiam să le expulzez în indexul Manualului de Diagnoză şi Statistică. Treceam prin zona recepţiei, în drum spre ieşire, când a intrat Jason.

— Vreau să-ţi mulţumesc fiindcă m-ai susţinut. Presupun că, aşa stând lucrurile, nu eşti tu cel care i-a spus lui E.D. despre Malmstein.

— N-aş face aşa ceva, Jase.

— Sunt de acord. Dar a fost cineva. Ceea ce reprezintă o problemă. Fiindcă, vezi tu, câţi oameni ştiu că am fost la un neurolog?

— Tu, eu, Malmstein, oricine e angajat la cabinetul lui...

— Malmstein n-avea de unde să ştie că E.D. umblă după murdării, aşa cum nu putea şti nici personalul din cabinetul lui. E.D. trebuie să fi aflat despre el dintr-o sursă mai apropiată. Dacă n-ai fost tu şi n-am fost nici eu...

Molly. N-a fost nevoie să-i rostească numele.

— N-o putem învinui fără nici o dovadă.

— Vorbeşte în numele tău. Tu te culci cu ea. Păstrezi date referitoare la întâlnirile mele cu Malmstein?

— Nu aici, nu în cabinet.

— Acasă?

— Da.

— I le-ai arătat?

— Sigur că nu.

— Dar ar fi putut ajunge la ele fără să ştii.

— Cred că da.

Da.

— Iar ea nu e aici, să ne răspundă la întrebări. A sunat ca s-anunţe că-i bolnavă?

Am ridicat din umeri.

— N-a sunat deloc. Lucinda a încercat să-i dea de urmă, dar n-a răspuns la telefon.

A oftat.

— Nu s-ar putea spune că te-nvinuiesc. Dar trebuie să recunoşti, Tyler, că, în privinţa asta, ai luat o mulţime de hotărâri îndoielnice.

— O să găsesc o rezolvare.

— Ştiu că eşti furios. Rănit şi furios. Nu vreau să pleci de-aici şi să faci ceva care ar înrăutăţi lucrurile. Dar vreau să iei în considerare poziţia ta în acest proiect. Să te gândeşti cui îi eşti loial.

— Asta ştiu.

Am încercat s-o sun pe Molly din maşină, dar continua să nu răspundă. Am plecat spre apartamentul ei. Era o zi călduroasă. Grupul de clădiri scunde în care locuia era învăluit de ceaţa aspersorului care stropea peluza. În maşină s-a infiltrat mirosul de fungi al pământului umed din grădină.

Ocoleam complexul, îndreptându-mă spre parcarea vizitatorilor, când am zărit-o pe Moll stivuind cutii într-o remorcă U-Haul albă, uzată, agăţată de bara din spate a Fordului său vechi de trei ani. Am oprit în faţa ei. M-a văzut şi a zis ceva pe care nu l-am putut auzi, dar care a părut să fie:

— Oh, la naiba!

Însă nu s-a pierdut cu firea când am coborât din maşină.

— Nu poţi parca aici. Blochezi ieşirea.

— Pleci undeva?

Molly a aşezat o cutie de carton, pe care scria VESELĂ, pe podeaua de tablă ondulată a remorcii.

— Ce-ai impresia că fac?

Purta pantaloni lejeri, de culoarea topazului, cămaşă de dril, iar o batistă înnodată îi acoperea părul. M-am apropiat şi ea s-a retras trei paşi, evident speriată.

— N-am de gând să te lovesc.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să ştiu cine te-a angajat.

— Nu-nţeleg despre ce vorbeşti.

— Ai tratat direct cu E.D. sau ai apelat la un intermediar?

— La naiba, a spus, apreciind distanţa care o despărţea de portiera maşinii. Lasă-mă să plec, Tyler. Ce vrei de la mine? Ce rost au toate astea?

— Tu te-ai dus să-i faci oferta sau el te-a sunat primul? Când a început totul, Moll? Te-ai culcat cu mine ca să obţii informaţii sau m-ai vândut la un moment dat, după prima întâlnire?

— Du-te dracului!

— Cu cât te-a plătit? Vreau să ştiu cât valorez.

— Du-te dracului! Oricum, ce importanţă are? Nu e...

— Să nu-mi spui că nu e vorba de bani. Cu alte cuvinte, totul ţine de vreun *principiu?*

— Banii *sunt* principiul.

Şi-a şters mâinile pline de praf pe pantaloni, ceva mai puţin speriată, ceva mai sfidătoare.

— Ce anume vrei să cumperi, Moll?

— Ce vreau să *cumpăr?* Singurul lucru important pe care-l poate cumpăra cineva. O moarte mai bună. Mai curată, mai bună. Într-una dintre dimineţi, soarele o să se ridice şi n-o să se mai oprească până când tot afurisitul de cer n-o să fie în flăcări. Îmi pare rău, dar vreau să trăiesc într-un loc frumos până se-ntâmplă. Să fiu undeva, de capul meu. Într-un loc atât de confortabil pe cât îl pot face. Când soseşte ultima dimineaţă, vreau nişte medicamente scumpe, care să mă treacă dincolo. Vreau să adorm înainte de a începe ţipetele. Serios, Tyler. Asta-mi doresc, ăsta e singurul lucru din lume pe care mi-l doresc cu adevărat, da, cu adevărat, şi îţi mulţumesc, îţi mulţumesc fiindcă l-ai făcut să devină posibil. Se încruntase, furioasă, dar

o lacrimă i se desprinsese de pe pleoapă şi îi aluneca pe obraz. Te rog, mută-ţi maşina.

— O casă frumoasă şi un flacon cu pilule? Ăsta-i preţul tău?

— Dacă nu-mi port singură de grijă, n-o face nimeni altcineva.

— Sună patetic, dar credeam că ne-am fi putut purta de grijă unul altuia.

— Ar fi însemnat să mă bazez pe tine. Nu te supăra, dar uită-te la tine. Aluneci prin viaţă de parcă ai aştepta un răspuns sau un salvator sau, pur şi simplu, ca şi cum ai amâna mereu totul.

— Molly, încerc să fiu rezonabil.

— Oh, nu mă îndoiesc. Dacă încercarea asta a ta ar fi fost un cuţit, aş fi pierdut sânge. Tyler cel rezonabil, sărmanul. Dar mi-am dat seama despre ce e vorba. E răzbunare, nu-i aşa? Toată această sfinţenie dulceagă pe care-o porţi de parcă ar fi costumul tău de haine. E răzbunarea ta împotriva lumii, fiindcă te-a dezamăgit. Lumea nu ţi-a oferit ceea ce doreai, iar tu nu-i dai înapoi nimic altceva decât compasiune şi aspirină.

— Molly…

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui că mă iubeşti, fiindcă ştiu că nu e adevărat. Nu ştii care e diferenţa dintre *a fi* îndrăgostit şi *a te purta ca şi cum ai fi* îndrăgostit. E drăguţ că m-ai ales pe mine, dar ar fi putut fi oricine altcineva şi, crede-mă, Tyler, într-un fel sau altul, ar fi fost tot atât de amăgitor.

I-am întors spatele şi am luat-o înapoi, către maşină, clătinându-mă uşor pe picioare, şocat nu atât de trădare, cât de irevocabilitatea ei, de clipele de intimitate irosite ca nişte titluri speculative în urma unui crah bursier. Pe urmă m-am întors.

— Dar tu, Molly? Ştiu că ai fost plătită pentru informaţii, dar de-asta te-ai culcat, în primul rând, cu mine?

— M-am *culcat* cu tine, a răspuns ea, fiindcă eram *singură.*

— Eşti singură şi acum?

— Am fost tot timpul.

M-am urcat în maşină şi am plecat.

TIC-TAC-UL CEASURILOR COSTISITOARE

Alegerile federale se apropiau cu repeziciune. Jason intenţiona să le folosească drept acoperire.

— Vindecă-mă! spusese.

Există o metodă, insistase el. Nu era ortodoxă. Nu era aprobată oficial. Dar era o terapie cu o istorie lungă, temeinic atestată. Mi-a dat limpede de înţeles că era hotărât să profite de ea, indiferent dacă eu cooperam sau nu.

Pentru că Molly aproape că-l despuiase de tot ce era important pentru el şi mă părăsise printre resturi, am fost de acord să-l ajut. (Gândindu-mă, cu ironie, la ce îmi spusese E.D. cu ani în urmă: *Mă aştept să-i porţi de grijă. Mă aştept să-ţi foloseşti raţiunea.* Oare nu asta făceam?)

În zilele premergătoare alegerilor din noiembrie, Wun Ngo Wen ne-a instruit în privinţa procedurii şi ale riscurilor sale inerente.

Nu era simplu să te consulţi cu Wun. Problema nu era reprezentată atât de reţeaua de pază care îl înconjura, cu toate că impunea negocieri destul de dificile, ci de mulţimea de analişti şi specialişti care se hrăneau din arhivele lui ca păsările colibri din nectar. Erau oameni de ştiinţă redutabili, autorizaţi de FBI şi de Departamentul Securităţii Interne, care juraseră să păstreze secretul cel puţin pe moment şi pe care îi fascina vastitatea băncilor de date desprinse din experienţa marţiană şi aduse de Wun pe Pământ. Datele în format digital însumau conţinutul a mai bine de cinci sute de volume a câte o mie de pagini din domeniile astronomiei, biologiei, matematicii, fizicii, medicinii, istoriei şi tehnologiei, o mare parte dintre ele devansând cu mult cunoştinţele terestre. Nici măcar Biblioteca din Alexandria, dacă ar fi putut fi recuperată în întregime, nu putea da naştere unei mai mari frenezii de îmbogăţire a erudiţiei.

Oamenii aceia lucrau sub presiune, pentru a-şi încheia munca înainte de anunţarea oficială a prezenţei lui Wun. Guvernul federal dorea măcar un index aproximativ al arhivelor (dintre care o mare parte erau redactate într-o engleză aproximativă, restul fiind însă redat cu ajutorul alfabetului ştiinţific marţian), înainte ca guvernele străine să înceapă să solicite accesul la acestea, în egală măsură. Departamentul de Stat intenţiona să realizeze şi să distribuie copii cenzurate, cu

tehnologiile potenţial foarte valoroase sau periculoase eliminate sau „prezentate în formă sumară”, în timp ce originalele rămâneau strict secrete.

Aşa că întregul trib de savanţi se străduia să câştige şi să păstreze cu gelozie dreptul de a discuta cu Wun, care putea interpreta sau explica lacunele din textul marţian. În mai multe ocazii, am fost izgonit din apartamentul lui de bărbaţi şi femei de o politeţe frenetică, care alcătuiau „grupul de fizică a energiilor înalte” sau „grupul de biologie moleculară”, şi solicitau sfertul de oră negociat. Din când în când, Wun mă prezenta lor, dar niciunul dintre ei nu era încântat să mă vadă, iar şefa echipei de ştiinţe medicale a fost cuprinsă de o uimire care a condus-o aproape până la tahicardie, când marţianul a anunţat-o că mă alesese medic personal.

Jase i-a liniştit pe savanţi, sugerând că eram inclus în „procesul de socializare”, prin care Wun îşi şlefuia manierele specific terestre în afara contextului politic şi ştiinţific, iar eu i-am promis şefei echipei medicale că nu aveam să-i prescriu lui Wun nici un tratament fără a o implica direct. Printre cercetători s-a răspândit zvonul că eram un civil oportunist, care îşi folosise şarmul să pătrundă în anturajul interior al lui Wun şi că profitul meu urma să fie un contract generos pentru o carte, după ce Wun avea să devină o persoană publică. Zvonul s-a răspândit spontan, dar n-am făcut nimic să-l descurajăm, ne servea scopurile.

Accesul la produsele farmaceutice a fost mai simplu decât mă aşteptasem. Wun sosise pe Pământ cu o întreagă colecţie de medicamente, dintre care nici unul nu avea echivalent terestru, pretinzând că toate i-ar fi putut fi necesare, într-o bună zi, pentru a se trata pe sine însuşi. Stocul îi fusese confiscat din naveta aterizată, fiindu-i însă înapoiat imediat ce i se stabilise statutul de ambasador. (Fără îndoială că guvernul colectase mostre, dar Wun se îndoia că o analiză rudimentară ar fi putut descoperi scopul acelor substanţe sofisticat prelucrate.) Marţianul i-a dat, pur şi simplu, lui Jason câteva flacoane cu medicamente în stare brută, pe care el le-a scos în afara Periheliului la adăpostul norului camuflator al privilegiilor conducerii executive.

Wun m-a instruit în privinţa dozajului, sincronizării, contraindicaţiilor şi probleme potenţiale. Am fost îngrozit de

lista imensă a pericolelor reprezentate de efectele secundare. Chiar şi pe Marte, rata mortalităţii în urma tranziţiei la Vârsta a Patra era de un nicidecum minor unu la mie, iar cazul Jason era mai dificil din pricina SMA.

Însă, fără tratament, prognoza sănătăţii lui Jason era şi mai urâtă. Iar el avea de gând să meargă înainte, indiferent dacă eram sau nu de acord, într-un fel, medicul lui curant nu eram eu, ci Wun. Rolul meu consta doar în a supraveghea procedura, tratând eventualele efecte secundare neprevăzute. Îmi linişteam conştiinţa, cu toate că ar fi fost greu să invoc un asemenea argument în apărarea mea în faţa unui tribunal, Wun putea să fi „prescris” medicamentele, dar mâna care le introducea în trupul lui Jason nu era a lui.

Avea să fie a mea.

Wun Ngo Wen nici măcar nu avea să se afle alături de noi. Jase îşi programase trei săptămâni de concediu la sfârşit de noiembrie şi început de decembrie, moment în care Wun avea să fie deja o celebritate mondială, un nume (oricât de neobişnuit) recunoscut de oricine. Wun avea să fie ocupat, ţinând discursuri la Naţiunile Unite şi acceptând ospitalitatea colecţiei planetare, într-un anume fel pătate de sânge, de monarhi, de mullahi, de preşedinţi şi de prim-miniştri, în timp ce Jason avea să asude şi să vomite pe drumul către o sănătate mai bună.

Aveam nevoie de un loc unde să mergem. Un loc unde să nu fie nevoit să-şi ascundă boala, un loc unde să-l pot îngriji fără să atrag în mod nedorit atenţia, dar care să fie destul de civilizat pentru a putea chema o ambulanţă dacă lucrurile mergeau rău. Un loc confortabil. Un loc liniştit.

— Ştiu un loc perfect, a spus Jason.

— Şi anume?

— Casa Mare.

Am râs, până când mi-am dat seama că era serios.

Diane nu m-a mai sunat decât după o săptămână de la vizita lui Lomax la Periheliu, la o săptămână după ce Molly părăsise oraşul ca să revendice indiferent ce recompensă i-ar fi promis E.D. Lawton sau detectivii angajaţi de el.

Sâmbătă după-amiază. Eram singur în apartament. O zi însorită, dar jaluzelele erau trase. Împărţindu-mi timpul între pacienţii de la Periheliu şi seminariile secrete cu Wun şi Jase,

îmi petrecusem toată săptămâna cu gândul la acel weekend pustiu. Era bine să fii ocupat, am chibzuit, pentru că, ocupat fiind, te scufundai în nenumăratele, dar inteligibilele probleme zilnice, care alungau durerea şi înăbuşeau remuşcările. Era un procedeu sănătos. Care te ajuta să faci faţă sau, cel puţin, o tactică de amânare. Folositoare, dar temporară, din păcate. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, zgomotul se estompează, mulţimea se împrăştie, iar tu te duci acasă, unde te aşteaptă becul ars, camera goală, patul nefăcut.

Era destul de rău. Nici măcar nu ştiam sigur ce simt sau, mai degrabă, pe care dintre numeroasele tipuri de durere contradictorii şi incompatibili ar fi trebuit să-l conştientizez mai întâi.

— Îţi e mult mai bine fără ea, îmi spusese Jase de vreo două ori, lucru cel puţin tot atât de adevărat, pe cât de banal.

Mai bine fără ea, dar încă şi mai bine dacă aş fi putut s-o înţeleg, dacă aş fi putut concluziona fie că Molly mă folosise, fie că mă pedepsise pentru că eu o folosisem. Sau că modul meu distant şi poate uşor contrafăcut de a iubi îl contrabalansa pe cel glacial şi profitabil în care fusesem repudiat de ea.

Apoi a sunat telefonul. Era stânjenitor, pentru că luam cearşafurile de pe pat să le fac ghemotoc, pregătindu-le pentru o călătorie la spălătorie, cu o grămadă de detergent şi o opărire în apă fierbinte, care să le cureţe de aura lui Molly. Nimănui nu-i place să fie întrerupt dintr-o asemenea treabă. Te face să simţi cea mai mică fărâmă a conştiinţei de sine. Dar eu fusesem întotdeauna sclavul telefonului care sună. Am ridicat receptorul.

— Tyler? a spus Diane. Tu eşti, Ty? Eşti singur?

Am recunoscut că eram singur.

— Doamne, mă bucur că am reuşit, în sfârşit, să dau de tine. Voiam să-ţi spun că ne schimbăm numărul de telefon. Îl scoatem din evidenţe. Dar, în caz că e necesar să iei legătura cu mine...

A recitat numărul secret, iar eu l-am scris pe un şerveţel aflat la-ndemână.

— De ce vă scoateţi numărul din carte?

Ea şi Simon nu aveau decât un singur post telefonic interurban, dar mi-am închipuit că era un soi de penitenţă

religioasă, cum ar fi fost să te îmbraci în haine aspre de lână sau să mănânci cereale nedecorticate.

— În primul rând, pentru că primim telefoane ciudate de la E.D. A sunat de două ori, noaptea târziu, şi s-a apucat să-i ţină predici lui Simon. Sincer vorbind, părea abţiguit. E.D. îl urăşte pe Simon, l-a urât de la bun început, dar, după ce ne-am mutat în Phoenix, n-am mai auzit niciodată de el. Până acum. Tăcerea a fost dureroasă. Dar aşa e şi mai rău.

Numărul ei de telefon ar fi putut fi un alt lucru şterpelit de Molly din programul meu de evidenţă domestică şi dezvăluit lui E.D. Nu-i puteam explica Dianei fără să violez oaza mea sigură, aşa cum nu-i puteam vorbi despre Wun Ngo Wen şi despre replicatorii mâncători de gheaţă. Dar i-am spus că Jason se angajase într-o luptă cu tatăl său pentru conducerea fundaţiei Periheliu, că avusese câştig de cauză şi că poate asta îl deranja, de fapt, pe E.D.

— E posibil, a spus Diane. Fiind la atât de puţin timp după divorţ.

— Ce divorţ? Vorbeşti despre E.D. şi Carol?

— Nu ţi-a spus Jason? E.D. locuieşte în Georgetown, într-o casă închiriată, începând din mai. Negocierile sunt încă în plină desfăşurare, dar, după toate probabilităţile, Carol primeşte Casa Mare şi o pensie alimentară, iar E.D. tot restul. Divorţul a fost ideea lui, nu a ei. Ceea ce este, poate, de înţeles. De câteva decenii, Carol e aproape în comă alcoolică. Nu prea a fost o mamă adevărată şi nu avea cum să fi fost o soţie adevărată pentru E.D.

— Vrei să spui că îl aprobi?

— Nu tocmai. Nu mi-am schimbat părerea în privinţa lui. A fost un părinte groaznic, nepăsător, cel puţin pentru mine. Nu mi-a plăcut şi lui nu i-a păsat dacă îmi era pe plac sau nu. Dar nici nu l-am venerat, aşa cum a făcut Jason. L-a privit ca pe un rege grandios al industriei, ca pe un magnat care domină Washingtonul...

— Şi nu e?

— E un om de succes şi are ceva influenţă, dar sunt relative, Ty. În ţara asta sunt zece mii de E.D. Lawton. N-ar fi ajuns niciodată nicăieri dacă tatăl şi unchiul lui nu i-ar fi finanţat prima afacere, de la care sunt sigură că nu se aşteptau decât să funcţioneze ca reducere de impozit şi nimic mai mult. E.D. a

fost bun, a profitat când Turbionul i-a deschis o oportunitate şi l-a adus în atenţia oamenilor cu adevărat puternici. Însă, în ochii băieţilor mari, el continua să fie, în esenţă, un parvenit. N-a intrat în atenţia celor de la Yale-Harvard-Skull-and-Bones. N-am fost invitată la vreun bal al cotillionului. Noi eram copiii săraci din cartier. Adică, îmi plăcea cartierul, dar există bani vechi şi bani noi, iar noi îi reprezentam, categoric, pe cei noi.

— Cred că lucrurile se vedeau altfel din partea opusă a peluzei, am spus. Cum suportă Carol situaţia?

— Are un remediu care curge din aceeaşi sticlă ca întotdeauna. Tu ce faci? Cum merg lucrurile cu tine şi Molly?

— Molly a plecat.

— Ca în „plecat la piaţă” sau...

— Pur şi simplu. Ne-am despărţit. Nu găsesc nici un eufemism drăgălaş.

— Îmi pare rău, Tyler.

— Îţi mulţumesc, dar e mai bine aşa. Toată lumea crede.

— Eu şi Simon ne descurcăm bine, a spus, deşi n-o întrebasem. Povestea cu biserica îl face să sufere.

— Alte maşinaţiuni bisericeşti?

— Templul Iordanului a dat de un soi de belea oficială. Nu ştiu toate amănuntele. Nu suntem implicaţi direct, dar Simon se agită. Totuşi, tu sigur eşti OK? Pari cam răguşit.

— O să supravieţuiesc.

În dimineaţa dinaintea alegerilor am umplut două valize (haine curate, două braţe de cărţi de buzunar, trusa medicală), m-am urcat în maşină şi m-am dus să-l iau pe Jason, să plecăm în Virginia. Continua să fie îndrăgostit de maşinile bune, dar trebuia să călătorim fără să atragem atenţia. Aşadar, Honda mea, nu Porscheul lui. În zilele acelea, autostrăzile nu erau un loc sigur pentru automobilele Porsche.

Administraţia Garland fusese o epocă favorabilă pentru oricine avea un venit de peste o jumătate de milion de dolari, dar toţi ceilalţi trăiseră vremuri grele. Era evident dacă priveai drumul, un tablou derulant cu şiruri de depozite de marfă ale micilor comercianţi închise, mărginite de magazine universale cu ferestrele bătute în scânduri, cu parcări ale căror locuitori clandestini trăiau în automobile fără cauciucuri şi cu oraşe limitrofe subzistând din veniturile obţinute de magazinele

Stuckey's şi din amenzile pentru depăşirea vitezei. Pe pancartele postate de poliţia statală se vedeau avertismente de genul NU OPRIŢI DUPĂ CE SE ÎNTUNECĂ şi RĂSPUNS PROMPT ÎN CAZ DE URGENŢĂ NUMAI DUPĂ VERIFICAREA APELURILOR CĂTRE 911. Jafurile la drumul mare reduseseră la jumătate volumul traficului cu autovehicule. Am parcurs cea mai mare parte a drumului încadraţi între trailere cu optsprezece roţi, o parte dintre acestea având evident nevoie de reparaţii, şi între camioane cu prelată de camuflaj, pentru transportul trupelor aflate în serviciul diverselor baze militare.

Dar n-am vorbit despre nimic din toate astea. Sau despre alegeri, discuţie care ar fi condus, în orice caz, la o concluzie deja cunoscută, fiindcă Lomax îl depăşea, în sondaje, pe oricare dintre cei doi contracandidaţi majori şi dintre cei trei lipsiţi de importanţă. N-am vorbit despre replicatorii mâncători de gheaţă sau despre Wun Ngo Wen şi cu siguranţă nu despre E.D. Lawton. Am vorbit, în schimb, despre vremurile vechi şi despre cărţi bune şi, în cea mai mare parte a timpului, am tăcut. Eu am încărcat memoria tabloului de bord cu acel jazz colţuros, rebel, despre care ştiam că îi plăcea lui Jason: Charlie Parker, Thelonious Monk, Sonny Rollins – oameni care înţeleseseră de mult care era distanţa dintre stradă şi stele.

Am oprit maşina în faţa Casei Mari în amurg.

Era strălucitor luminată, ferestre mari, galbene ca untul, sub un cer de culoarea cernelii irizate. În anul acela, alegerile aveau parte de o vreme friguroasă. Carol a coborât de pe verandă în întâmpinarea maşinii, cu trupul mărunt înfăşurat în eşarfe multicolore şi purtând un pulover tricotat. Era aproape trează, judecând după mersul stabil, deşi ceva cam prea controlat.

Jason s-a ridicat de pe scaunul pasagerului încet, cu prudenţă.

În perioada aceea, boala lui era în regres sau atât de aproape de regres cât putea ajunge. Cu puţin efort, trecea drept un om sănătos. M-a surprins că a încetat să se prefacă imediat ce am ajuns la Casa Mare. A străbătut holul de la intrare înclinat într-o parte, îndreptându-se spre sufragerie. Nu era de faţă nici un servitor, Carol aranjase să avem casa la dispoziţie numai pentru noi, vreme de două săptămâni, dar bucătăreasa ne pregătise un platou cu carne rece şi legume,

pentru cazul că soseam flămânzi de pe drum. Jason s-a lăsat să alunece într-un scaun.

Eu şi Carol ne-am alăturat. Ea îmbătrânise vizibil de la înmormântarea mamei. Acum avea părul atât de rar, încât lăsa să i se vadă conturul ţestei, rozalie şi aducând cu a unei maimuţe, şi când i-am luat mâna mi s-a părut ca un foc arzând sub mătase. Ochii ei aveau vioiciunea fragilă şi nervoasă a unui beţiv abstinent, cel puţin pentru o vreme. Când i-am spus că mă bucuram s-o văd, a zâmbit cu tristeţe:

— Mulţumesc, Tyler. Ştiu cât de îngrozitor arăt. Gloria Swanson în *Sunset Boulevard*. Dar nu sunt încă gata pentru prim-plan[1], mulţumesc al naibii de mult.

Nu ştiam despre ce vorbea.

— Dar suport. Cum se simte Jason?

— Ca de obicei, am spus.

— Eşti dulce fiindcă eviţi adevărul. Dar ştiu, ei, nu pot spune că ştiu totul. Ştiu că e bolnav. Mi-a spus. Se aşteaptă să-l tratezi. Un tratament neortodox, dar eficient. Şi-a retras mâna şi m-a privit în ochi. Medicamentele pe care ţi-ai propus să i le dai sunt eficiente, nu-i aşa?

— Da, am răspuns, prea uluit ca să răspund orice altceva.

— Fiindcă m-a făcut să promit că n-o să pun întrebări. Sper că e în ordine. Jason are încredere în tine. Aşa că am şi eu. Deşi atunci când te privesc, nu mă pot împiedica să-l văd pe băiatul din casa de dincolo de peluză. Însă şi când mă uit la Jason văd tot un copil. Copii care au dispărut fără urmă, nu-mi vine să cred că i-am pierdut.

În noaptea aceea am dormit în Casa Mare, într-o cameră de oaspeţi pe care, în toţi anii trăiţi pe acea proprietate, nu o întrezărisem decât de pe coridor.

Oricum, nu am dormit decât într-o parte a nopţii. Restul mi l-am petrecut întins în pat, treaz, încercând să apreciez riscul pe care mi-l asumasem, din punct de vedere legal, venind acolo. Nu ştiam cu precizie câte legi sau protocoale încălcase Jase scoţând, în mod fraudulos, preparatul farmaceutic marţian din

---

[1] Aluzie la o replică memorabilă din finalul filmului menţionat, când eroina, ridicată de poliţie, confundă scânteierea bliţurilor cu luminile reflectoarelor: „Sunt gata pentru prim-plan, domnule regizor” (n. tr.).

campusul fundaţiei Periheliu, dar eu mă transformasem deja într-un complice al faptei sale.

Odată cu venirea dimineţii, Jason a început să se-ntrebe unde ar fi potrivit să păstrăm cele câteva flacoane cu lichid limpede pe care i le dăduse Wun, o cantitate suficientă pentru tratamentul a patru sau cinci persoane. („Pentru cazul că scăpăm valiza din mână, îmi explicase la începutul călătoriei. Redundanţă.”)

— Te aştepţi la o percheziţie?

Mi i-am închipuit pe funcţionarii federali, în salopete de protecţie biologică, mişunând în susul treptelor Casei Mari.

— Sigur că nu. Dar nu strică niciodată să eviţi un risc.

M-a privit cu atenţie, deşi ochii îi fugeau spre stânga la fiecare câteva secunde, un alt simptom al bolii.

— Ai o uşoară senzaţie de spaimă?

I-am spus că puteam ascunde rezervele în casa de dincolo de peluză, dacă nu cumva trebuiau păstrate la rece.

— După spusele lui Wun, sunt stabile din punct de vedere chimic în orice condiţii, cu excepţia unui război nuclear. Dar un mandat de percheziţie pentru Casa Mare ar include întreaga proprietate.

— Nu ştiu cum e cu mandatele. Dar ştiu unde sunt ascunzătorile.

— Arată-mi, a spus Jason.

Aşa că am mărşăluit de-a curmezişul pajiştii, cu Jason clătinându-se uşor pe picioare în spatele meu. Era la începutul după-amiezii, în ziua alegerilor, dar zona ierboasă dintre cele două case ar fi putut aparţine oricărei toamne, din orice an. Undeva, în afara ei, pe petecul de pământ împădurit care încadra pârâul, o pasăre şi-a făcut cunoscută prezenţa, cu o singură notă, care a început cu îndrăzneală şi a pălit ca o idee alungată de un gând potrivnic. Pe urmă am ajuns lângă casa mamei, iar eu am răsucit cheia în broască şi am deschis uşa într-o tăcere şi mai adâncă.

În casă se făcuse curăţenie periodic, dar, în esenţă, după moartea mamei fusese închisă tot timpul. Nu mă reîntorsesem să pun lucrurile în ordine, nu aveam nici o altă rudă, iar Carol preferase mai degrabă să lase clădirea aşa cum era, decât să facă vreo schimbare. Dar locuinţa nu rămăsese dincolo de timp. Departe de aşa ceva. Timpul se cuibărise acolo. Se instalase,

simţindu-se acasă. Camera din faţă mirosea a aer închis, avea toate miresmele care se prelinseseră din tapiseria neatinsă, din hârtia îngălbenită, din cutele încremenite ale ţesăturilor. După cum mi-a spus mai târziu Carol, casa era încălzită iarna atât cât era necesar să nu îngheţe ţevile, vara, draperiile erau trase, ca s-o apere de căldură. În ziua aceea era frig, înăuntru şi afară.

Jason a trecut pragul tremurând. Mersul lui fusese nesigur toată dimineaţa, motiv pentru care mă lăsase să car medicamentele (în afară de cele pe care le pusesem deja deoparte pentru tratamentul lui), vreo două sute cincizeci de grame de sticlă şi biochimicale într-o geantă de mână căptuşită cu un material spongios.

— E prima dată când intru aici, după moartea ei, a spus Jase. E stupid să spun că-i simt lipsa?

— Nu, nu e stupid.

— A fost prima persoană care m-a tratat cu blândeţe. Toată bunătatea din Casa Mare intra pe uşă odată cu Belinda Dupree.

L-am condus prin bucătărie, către uşa de două ori mai mică decât una obişnuită care dădea în subsol. Casa Mică de pe proprietatea Lawton fusese proiectată să semene cu o vilă din New England sau cu viziunea cuiva despre ea, având o pivniţă rudimentară, cu podeaua de dale de beton şi cu tavanul destul de jos pentru a-l sili pe Jason să se aplece ca să mă poată urma. Spaţiul era destul de mare ca să cuprindă o centrală termică, un boiler, o maşină de spălat şi un uscător. Acolo aerul era şi mai rece şi avea un miros umed, mineral.

M-am ghemuit în cotlonul din spatele corpului metalic al centralei, într-unul dintre acele funduri de sac pe care le ignoră, de obicei, până şi angajaţii firmelor specializate în curăţenie. I-am explicat lui Jase că una dintre plăcile care căptuşeau peretele era fisurată şi că, făcând uz de o oarecare dexteritate, o puteai disloca, dând la iveală micul gol dintre stâlpul din lemn de pin şi zidul fundaţiei.

— Interesant, a spus, stând la un metru în spatele meu, dincolo de colţul centralei inactive. Ce ascundeai aici, Tyler? Numere vechi din *Gent?*

Când aveam zece ani, păstram în locul acela anumite jucării, nu fiindcă mă temeam că mi le-ar fi putut fura cineva, ci pentru că era amuzant să ştiu că erau ascunse şi că numai eu le puteam da de urmă. Ceva mai târziu, tainiţa adăpostise lucruri

mai puţin inocente: mai multe încercări, cu viaţă scurtă, de a ţine un jurnal, scrisori către Diane, niciodată expediate sau vreodată terminate şi, cu toate că n-aş fi recunoscut-o în faţa lui Jason, da, imagini pornografice relativ moderate, găsite pe internet şi scoase la imprimantă. Toate aceste secrete vinovate fuseseră aruncate cu mult timp în urmă.

— Ar fi trebuit să aducem o lanternă, a spus Jase.

Lumina dată de singurul bec din tavan era insuficientă în acel colţ plin de pânze de păianjen.

— De obicei, era una pe masa de lângă cutia cu siguranţe.

Încă se mai afla acolo. M-am retras în afara cotlonului, atât cât era nevoie ca s-o iau din mâna lui Jason. Dădea o lumină apoasă, palidă, izvorâtă din setul de baterii învechite, dar a fost suficientă ca să pot găsi placa desprinsă a lambriului fără să bâjbâi. Am ridicat-o şi am lăsat geanta să alunece în spaţiul din spatele ei, apoi am fixat-o la loc şi am împrăştiat praful calcaros peste porţiunile vizibile ale îmbinării.

Dar, înainte de a mă retrage, am scăpat lanterna, care s-a rostogolit ceva mai departe, în adâncimea întunecoasă şi năpădită de pânze de păianjeni a ungherului din spatele centralei termice. M-am strâmbat şi am întins mâna după ea, urmărindu-i lumina pâlpâitoare. I-am atins corpul cilindric. Am mai atins şi altceva. Ceva scorburos, dar solid. O cutie.

Am tras-o mai aproape.

— Mai durează mult, Tyler?

— Încă o secundă.

Am îndreptat lumina într-acolo. Era o cutie de pantofi. O cutie cu sigla New Balance, plină de praf şi cu o altă indicaţie scrisă alături, cu litere groase, trasate cu cerneală neagră: AMINTIRI (ŞCOALĂ).

Era cutia care lipsea de pe etajera mamei din camera de deasupra, cutia pe care nu reuşisem s-o găsesc după înmormântare.

— Ai probleme? a întrebat Jason.

— Nu!

Puteam face cercetări mai târziu. Am împins cutia înapoi, acolo unde o găsisem, şi m-am târât afară din spaţiul prăfos. M-am ridicat în picioare şi mi-am scuturat mâinile.

— Cred c-am terminat.

— Ţine minte în locul meu, a spus Jason. Dacă o să uit.

În noaptea aceea am urmărit cursa alegerilor folosind aparatura video de dimensiuni impresionate, dar depăşită, a familiei Lawton. Carol nu-şi mai găsea lentilele de contact şi a stat aproape de ecran, clipind des. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult ignorând politica...

— A fost, întotdeauna, domeniul lui E.D.

...şi am fost nevoiţi să explicăm cine erau unele dintre personajele principale. Dar ea părea să aibă un simţ al momentului prielnic şi să se bucure de el. Jason a făcut câteva glume moderate, iar Carol l-a îndatorat râzând şi, când râdea, zăream pe chipul ei ceva din Diane.

Obosea totuşi repede şi se retrăsese deja în camera ei în momentul când reţelele de televiziune au început să treacă în revistă statele. Aici nu era nici o surpriză. În cele din urmă, Lomax a adunat toate voturile din nord-est şi, în cea mai mare parte, pe cele din centru şi vest. A avut mai puţin succes în sud, dar până şi acolo voturile contra erau împărţite, aproape egal, între vechea aripă reacţionară a democraţilor şi creştinii conservatori.

Am început să strângem ceştile de cafea de pe masă în momentul când ultimul contracandidat şi-a acceptat înfrângerea printr-un discurs de o politeţe sinistră.

— Aşadar, băieţii buni câştigă, am spus.

Jase a zâmbit.

— Nu sunt sigur că vreunul dintre ei a candidat.

— Credeam că Lomax e bun pentru noi.

— Poate. Dar să nu faci greşeala de a crede că îi pasă de Periheliu sau de programul replicatorilor, cu excepţia faptului că îl socoteşte un mod convenabil de a reduce bugetul industriei spaţiale, făcând să pară un mare salt înainte. Banii federali pe care-i economiseşte vor fi basculaţi în bugetul militar. De asta E.D. nu a reuşit să înfiripe un adevărat sentiment anti-Lomax în inimile vechilor lui amici din industria aerospaţială. N-o să lase nişte companii ca Boeing sau Lockheed Martin să moară de foame. Nu le cere decât să se reutileze.

— În scopuri defensive, am adăugat.

Acalmia din conflictul global, care luase locul confuziei iniţiale, de după Turbion, era de mult de domeniul trecutului. Poate că o reutilare a armatei nu era o idee chiar atât de rea.

— Dacă iei de bun ce spune Lomax.

— Tu nu-l crezi?

— Mă tem că nu-mi pot permite.

Pe fondul acestui comentariu succint m-am retras la culcare.

Dimineaţa i-am făcut prima injecţie. Jason s-a întins pe o canapea din imensa cameră din faţă, uitându-se către fereastră. Purta blugi şi o cămaşă de bumbac şi degaja un aer de neglijenţă aristocratică, părând bolnăvicios, dar în largul său. Dacă era speriat, nu se vedea. Şi-a rulat mâneca, ridicând-o şi expunându-şi scobitura cotului.

Am luat o seringă din trusă, i-am ataşat un ac steril şi am umplut-o cu lichidul limpede aflat în unul dintre flacoanele pe care nu le duseserăm în ascunzătoare. Wun făcuse o repetiţie împreună cu mine. Protocoalele Vârstei a Patra. Pe Marte ar fi fost o ceremonie plină de calm, într-un mediu liniştitor. Aici o făceam în lumina soarelui de noiembrie, ascultând tic-tac-ul unor ceasuri costisitoare.

Înainte de injecţie, i-am tamponat pielea.

— Nu e necesar să te uiţi, am spus.

— Dar vreau să mă uit, a ripostat. Arată-mi cum se face.

Întotdeauna îi plăcea să ştie cum merg lucrurile.

Injecţia n-a avut nici un efect imediat, dar a doua zi la amiază temperatura lui Jason crescuse cu un grad, devenind febră.

Privind lucrurile subiectiv, a spus, nu se simţea mai rău decât dacă ar fi avut o răceală uşoară şi, pe la mijlocul după-amiezii, m-a implorat să-mi iau termometrul şi tensiometrul şi... ei bine, să le duc altundeva, asta era esenţa problemei.

Aşa că mi-am ridicat gulerul, să mă apăr de ploaie (o burniţă monotonă, extrem de persistentă, care începuse în timpul nopţii şi continuase, întinzându-se pe durata după-amiezii) şi am traversat încă o dată pajiştea spre casa mamei, unde am recuperat cutia cu AMINTIRI (ŞCOALĂ) din subsol şi am adus-o sus, în camera din faţă.

Printre draperii pătrundea lumina palidă a ploii. Am aprins o lampă.

Mama murise la cincizeci şi şase de ani. Împărţisem aceeaşi casă vreme de optsprezece. Cu ceva mai mult de o treime a vieţii ei. Din celelalte două văzusem numai ce se hotărâse să-mi arate. Din când în când, îmi vorbise despre Bingham, oraşul ei natal. Ştiam, de exemplu, că locuise împreună cu tatăl ei (un agent de vânzări) şi cu mama vitregă (dădacă angajată cu ziua), într-o casă din capătul de sus al unei străzi în pantă abruptă, mărginită de copaci, că avusese o prietenă din copilărie, pe nume Monica Lee, că existase un pod cu acoperiş, un râu numit Micul Wyecliffe şi o biserică presbiteriană, la care încetase să mai meargă când împlinise şaisprezece ani şi în care nu mai pusese piciorul până la înmormântările părinţilor. Dar nu pomenise niciodată despre Berkeley, despre ceea ce sperase să realizeze în urma masteratului în managementul afacerilor şi despre motivul pentru care se măritase cu tata.

O dată sau de două ori, dăduse jos cutiile să-mi arate conţinutul, să-mi întipărească în minte faptul că trăise în anii de neconceput de dinaintea naşterii mele. Acelea erau dovezile, Exponatele A, B şi C, cele trei cutii cu AMINTIRI şi cu DIVERSE. Undeva, în interiorul lor, erau împăturite fragmente de istorie reală, autentică: primele pagini, de culoarea maronie a zahărului caramelizat, ale unor ziare care anunţau atacuri teroriste, campanii războinice, preşedinţi aleşi sau puşi sub semnul acuzării. Tot acolo erau şi flecuşteţele pe care, în copilărie, îmi plăcea să le strâng în mână. O monedă de cinci cenţi, care îşi pierduse luciul, din anul naşterii tatei (1951), patru cochilii de scoică, cafenii cu roz, de pe plaja din Cobscook Bay.

AMINTIRI (ŞCOALĂ) era cutia care îmi plăcea cel mai puţin. Conţinea un nasture din campania electorală pentru alegeri parlamentare a unui candidat democrat evident lipsit de succes, care îmi fusese pe plac datorită culorilor lui strălucitoare, dar restul spaţiului era ocupat de diploma ei, de câteva pagini rupte, desprinse din acel anuar al şcolii editat în anul când o absolvise, şi de un pachet de plicuri mici, dintre care nu-mi dorisem niciodată (şi nici nu-mi fusese permis) să ating vreunul.

Acum am deschis unul şi am citit o parte din conţinut, suficientă să-mi dau seama că: a) era o scrisoare de dragoste; şi

b) scrisul nu aducea nicidecum cu caligrafia îngrijită a tatălui meu din misivele aflate în cutia AMINTIRI (MARCUS).

Deci, în facultate, mama avusese un iubit. Era o noutate care s-ar putea să-l fi derutat pe Marcus Dupree (se măritase cu el la o săptămână după absolvire), dar care ar fi fost greu să şocheze pe oricine altcineva. Fără nici o îndoială, nu era un motiv pentru a ascunde cutia în subsol, nu după ce fusese expusă la vedere ani în şir.

Oare mama o ascunsese? Nu ştiam cine ar fi putut intra în casă în intervalul dintre atacul ei cerebral şi sosirea mea. Carol o găsise zăcând pe canapea şi probabil că unul dintre angajaţii Casei Mari făcuse curăţenie după, trebuie să fi intrat şi personalul de pe ambulanţă, s-o pregătească pentru transport. Dar nici unul dintre aceştia nu avea vreun motiv plauzibil care să-l îndemne să mute cutia AMINTIRI (ŞCOALĂ) la subsol şi s-o strecoare în golul întunecat dintre centrala termică şi zid.

Poate că n-avea nici o importanţă. La urma urmelor, nu se petrecuse nici o crimă, era doar o mutare ciudată. Poate era un fenomen poltergeist local. După toate probabilităţile, n-aveam să aflu niciodată şi nu avea rost să insist. Mai curând sau mai târziu, tot ce se afla în cameră, toate obiectele din casă, inclusiv cutiile, aveau să fie evacuate, vândute sau aruncate. Eu amânasem să o fac, şi Carol amânase, dar nu era decât o întârziere.

Însă, până atunci...

Până atunci, am pus AMINTIRI (ŞCOALĂ) pe raftul de sus al etajerei, între AMINTIRI (MARCUS) şi DIVERSE. Şi am lăsat încăperea cu desăvârşire pustie.

Una dintre problemele pe care le ridicasem în discuţiile purtate cu Wun Ngo Wen despre tratamentul lui Jason fusese interacţiunea medicament-medicament. Nu puteam să-i întrerup tratamentul convenţional, fără a provoca o revenire dezastruoasă a bolii. Dar ideea de a-i combina medicamentele zilnice cu reparaţia biochimică generală propusă de marţian mă neliniştea în aceeaşi măsură.

Wun mi-a promis că nu avea să fie o problemă. Tratamentul de longevitate nu era un „medicament”, în sensul convenţional al cuvântului. Injectam în fluxul sanguin al lui Jason mai degrabă programul unui computer cu acţionare biologică.

Medicamentele convenţionale interacţionează, de obicei, cu proteinele şi cu exteriorul celulelor. Poţiunea lui Wun interacţiona cu ADN-ul însuşi.

Însă, pentru a-şi îndeplini sarcina, trebuia să pătrundă, totuşi, într-o celulă şi, pe drumul său într-acolo, trebuia să negocieze cu compoziţia chimică a sângelui, cu sistemul imunitar – nu o făcea? Wun îmi răspunsese, emfatic, că nimic nu avea importanţă. Cocteilul longevităţii era suficient de flexibil pentru a acţiona în orice condiţii fiziologice, cu excepţia morţii.

Dar gena responsabilă de SMA nu migrase pe Planeta Roşie şi medicamentele pe care le lua Jase nu erau cunoscute acolo. Cu toate că Wun insistase, susţinând că temerile mele erau nefondate, am observat că, atunci când o spunea, i se întâmpla rareori să zâmbească. Aşa că noi am diminuat riscurile. Micşorasem dozele de medicamente luate de Jason cu o săptămână înainte de a-i face prima injecţie. Era doar o reducere, nu o întrerupere.

Strategia păruse să funcţioneze. În momentul sosirii în Casa Mare, Jason nu prezenta decât simptome minore, în timp ce organismul său era purtătorul unei cantităţi mai mici de substanţe medicamentoase, aşa că am început tratamentul cu optimism.

Trei zile mai târziu, a fost cuprins de o febră care creştea vertiginos şi pe care n-am reuşit s-o înfrâng. În ziua următoare, a fost semiconştient în cea mai mare parte a timpului. Peste încă o zi, pielea i s-a înroşit şi i-au apărut primele băşici. În seara aceea a început să ţipe.

Şi a continuat, în ciuda morfinei pe care i-am administrat-o.

Nu era un ţipăt pornit din gura larg deschisă, ci un geamăt, care se ridica, periodic, la un volum foarte înalt, un sunet care te-ai fi aşteptat să vină de la un câine bolnav, nu de la o fiinţă umană. Era absolut involuntar. Când era lucid, nu scotea niciodată sunetul acela şi nici nu-şi amintea, cu toate că efortul îl lăsase cu laringele inflamat şi dureros.

Carol a făcut o demonstraţie de curaj, împăcându-se cu situaţia. În anumite părţi ale casei, vaietele lui Jason erau aproape inaudibile, în dormitoarele din spate, în bucătărie, iar ea îşi petrecea majoritatea timpului acolo, citind sau ascultând

un post de radio local. Dar tensiunea era evidentă şi, nu după mult timp, a început să bea din nou.

Poate n-ar fi trebuit să spun „a început”. De fapt, nu se oprise niciodată. Nu făcuse altceva decât să se rezume la un minimum care îi permitea să acţioneze normal, oscilând între spaimele cât se poate de reale ale unei renunţări bruşte şi tentaţia unei beţii depline. Sper că nu sună superficial. Carol mergea pe o cale dificilă. Continuase s-o urmeze din dragoste pentru fiul ei, oricât de amorţită ar fi fost acea dragoste de-a lungul atât de multor ani. Sunetul durerii lui o făcuse să deraieze.

În a doua săptămână a tratamentului, Jase era conectat la o perfuzie intravenoasă şi eu stăteam cu ochii pe tensiunea lui arterială în creştere. Avusese o zi relativ bună, în ciuda înfăţişării oribile, cu pielea plină de cruste, acolo unde nu era jupuită, cu ochii aproape îngropaţi în carnea umflată din jur. Fusese destul de vioi ca să întrebe dacă Wun Ngo Wen îşi făcuse prima apariţie televizată. (Nu încă. Era programat pentru săptămâna următoare.) Dar, la căderea nopţii, alunecase din nou în inconştienţă, iar gemetele, absente pentru două zile, au reînceput, puternice şi dureroase pentru orice auz.

Dureroase pentru Carol, care a apărut în uşa dormitorului, cu urme de lacrimi pe obraji şi cu o expresie de furie nestăpânită, glacială.

— Tyler, mi-a spus, trebuie să-i pui capăt!

— Fac tot ce-mi stă în puteri. Nu reacţionează la opiu. Ar fi mai bine să discutăm mâine dimineaţă.

— Nu-l auzi?

— Bineînţeles că-l aud.

— Şi nu înseamnă nimic? Sunetul ăsta nu înseamnă nimic pentru tine? Doamne! a exclamat. I-ar fi fost mai bine în Mexic, cu un vraci. I-ar fi fost mai bine cu un tămăduitor care să se roage pentru el. De fapt, ai idee ce îi injectezi? Şarlatanul dracului ! Doamne!

Din nefericire, întrebările ei erau ecourile celor pe care începusem să mi le pun eu însumi. Nu, nu ştiam ce anume îi injectam, nu într-un mod riguros, ştiinţific. Mă încrezusem în promisiunile unui om de pe Marte, dar nu era o explicaţie pe care să i-o ofer lui Carol, în apărarea mea. Procesul în sine era

mai dificil şi evident mai chinuitor decât mă aşteptasem. Poate că nu funcţiona cum ar fi trebuit. Poate că nu funcţiona deloc.

Jase a scos un urlet jalnic, încheiat cu un suspin. Carol şi-a dus mâinile la urechi.

— Şarlatanul dracului, el suferă! *Uită-te la el!*

— Carol...

— Nu-mi spune tu mie Carol, măcelarule! Chem o ambulanţă! Chem poliţia!

Am traversat încăperea şi am luat-o de umeri. Părea fragilă şi periculos de energică sub palmele mele, un animal încolţit.

— Carol, ascultă-mă!

— De ce, de ce te-aş asculta *pe tine?*

— Pentru că fiul tău şi-a pus viaţa în mâinile mele. Ascultă-mă! Ascultă-mă, Carol! O să am nevoie de cineva care să mă ajute. N-am mai dormit de câteva zile. O să am în curând nevoie de cineva care să stea cu el, de cineva cu pregătire medicală, care să poată lua decizii în cunoştinţă de cauză.

— Trebuia să fi adus o infirmieră.

Ar fi trebuit, dar nu fusese posibil şi nu despre asta era vorba.

— N-am o infirmieră. Am nevoie de ajutorul tău.

A realizat ce-i spusesem abia după câteva clipe. Pe urmă i s-a tăiat răsuflarea şi a făcut un pas înapoi.

— De ajutorul meu!

— Încă mai ai o licenţă medicală. Aşa am auzit.

— Dar n-am mai practicat medicina de... sunt câteva zeci de ani? Zeci...

— Nu-ţi cer să faci o operaţie pe cord deschis. Nu vreau decât să-i supraveghezi tensiunea şi temperatura. Poţi?

Furia i s-a risipit. Era flatată. Era înspăimântată. A căzut pe gânduri. Mi-a aruncat o privire rece.

— De ce te-aş ajuta? De ce m-aş face complice la asta, la tortura asta?

Încă mă mai străduiam să compun un răspuns când am auzit o voce din spatele meu:

— Oh, te rog.

Vocea lui Jason. Una dintre caracteristicile tratamentului cu medicamentul marţian era luciditatea care revenea la întâmplare şi dispărea după bunul ei plac. Se părea că tocmai revenise. M-am răsucit pe călcâie.

S-a strâmbat şi a făcut o încercare, nu tocmai reuşită, de a se ridica în capul oaselor. Dar avea ochii limpezi.

I s-a adresat mamei sale:

— Într-adevăr, a spus, nu crezi că gestul tău e oarecum necuviincios? Te rog să faci ce-ţi cere Tyler. Ştie ce face, aşa cum ştiu şi eu.

Carol s-a holbat la el.

— Dar eu nu. Eu n-am. Adică nu pot...

Pe urmă ne-a întors spatele şi a ieşit din cameră clătinându-se şi sprijinindu-se cu o mână de perete.

Am rămas treaz, alături de Jase. Dimineaţă, Carol a intrat în cameră, domolită şi fără să fi băut şi s-a oferit să mă ajute. Jason era liniştit şi nu avea nevoie de îngrijiri speciale, dar am pus-o în temă şi am plecat să-mi recuperez somnul.

Am dormit douăsprezece ore. Când m-am întors în dormitor, Carol era încă acolo, strângând mâna fiului ei inconştient şi ştergându-i fruntea cu o tandreţe pe care nu i-o mai remarcasem niciodată până atunci.

În decursul tratamentului lui Jason, faza de restabilire a început peste o săptămână şi jumătate. N-a fost o schimbare bruscă sau un moment magic. Dar perioadele lui de luciditate au început să se lungească şi tensiunea i s-a stabilizat la o valoare apropiată de cea normală.

În noaptea discursului lui Wun de la Naţiunile Unite, am descoperit un televizor portabil în camerele servitorilor şi l-am adus în dormitorul lui Jason. Carol ni s-a alăturat înainte de începerea transmisiei.

Am îndoieli că ea credea în Wun Ngo Wen.

Prezenţa lui pe Pământ fusese anunţată oficial în miercurea care trecuse. Chipul lui era acum deja de câteva zile pe primele pagini ale ziarelor, plus imagini video în care era surprins străbătând cu paşi mari peluza din faţa Casei Albe, sub braţul părintesc al preşedintelui. Casa Albă dăduse limpede de înţeles că Wun se afla acolo să dea o mână de ajutor, dar că nu avea nici o soluţie de moment pentru problema Turbionului şi nici prea multe cunoştinţe inedite despre ipotetici. Reacţia publicului fusese prudentă.

În seara aceea, s-a urcat pe estrada din sala Consiliului de Securitate şi s-a apropiat de pupitrul vorbitorului, care fusese modificat, ţinându-se cont de înălţimea lui.

— Nu-i decât o creatură mărunţică, a spus Carol.

— Arată-i puţin respect, l-am auzit pe Jason. Reprezintă singura civilizaţie neîntreruptă care a durat mai mult decât oricare alta de aici, de pe Pământ..

— Arată mai degrabă ca şi cum ar reprezenta Ghilda Acadelelor, a comentat Carol.

Demnitatea lui Wun era restabilită în prim-planuri. Camerelor de luat vederi le plăceau ochii lui şi zâmbetul greu de descris. Iar când a vorbit în microfon a fost cu glas scăzut, ceea ce a coborât vocea lui frapant de înaltă la un ton mult mai terestru.

Wun ştia sau i se explicase cât de ieşit din comun i se părea un asemenea eveniment unui pământean obişnuit. („Trăim cu adevărat într-o lume a miracolelor, spusese secretarul general în introducere.”) Aşa că Wun ne-a mulţumit tuturor pentru ospitalitate, cu cel mai reuşit accent, şi a vorbit cu nostalgie despre căminul lui şi despre motivul pentru care îl părăsise, venind aici. A descris Marte ca pe un loc străin, dar profund uman, genul de loc pe care e posibil să-l vizitezi cu plăcere, unde oamenii erau prietenoşi şi decorul interesant, cu toate că iernile, a recunoscut, erau adesea aspre.

(„Parcă ar vorbi despre Canada”, a spus Carol.)

Apoi miezul problemei. Toată lumea voia să afle noutăţi despre ipotetici. Din păcate, Wun nu ştia despre ei cu mult mai multe decât noi, ipoteticii încapsulaseră Marte în timp ce el era în drum spre Pământ, iar marţienii fuseseră tot atât de neajutoraţi ca şi noi în această privinţă.

Nu putea ghici motivele ipoteticilor. Problema fusese dezbătută vreme de secole, dar nici măcar cei mai mari gânditori marţieni nu îi găsiseră vreodată o rezolvare. Era interesant, a spus Wun, că atât Pământul, cât şi Marte fuseseră încapsulate când se aflau în pragul unor catastrofe globale:

— Populaţia noastră, ca şi a dumneavoastră, se apropie de limita sustenabilităţii. Pe Pământ, atât industria, cât şi agricultura se bazează pe petrol, iar rezervele existente se epuizează cu repeziciune. Pe Marte, petrolul este inexistent, dar noi depindem de un alt produs insuficient, nitrogenul în

stare pură: acesta pune în mişcare ciclul agriculturii noastre şi impune o limită strictă a numărului de vieţi umane pe care le poate susţine planeta. Ne-am descurcat ceva mai bine decât o face Pământul, dar numai fiindcă am fost nevoiţi să recunoaştem existenţa acestei problemele chiar de la începuturile civilizaţiei noastre. Ambele planete s-au confruntat şi se confruntă cu posibilitatea unui colaps al economiei şi al agriculturii şi a unei extincţii catastrofale a omenirii. Ambele planete au fost încapsulate înainte de a atinge punctul final.

Poate ipoteticii înţeleg acest adevăr legat de existenţa noastră şi poate asta le-a influenţat acţiunea. Dar nu ştim cu certitudine. Nici nu ştim ce anume aşteaptă din partea noastră, dacă aşteaptă într-adevăr ceva, nu ştim când şi nici măcar dacă se va încheia Turbionul. Nu putem ştii înainte de a aduna mai multe informaţii directe despre ipotetici.

Din fericire, există o metodă de a obţine aceste informaţii. Am venit aici cu o propunere, pe care am discutat-o atât cu preşedintele Garland şi cu preşedintele nou ales, Lomax, cât şi cu alţi şefi de state, a spus Wun, cu aparatul de filmat apropiindu-se de el, şi a continuat schiţând elementele principale ale proiectului legat de replicatori. Cu puţin noroc, aceasta ne va spune dacă ipoteticii au capturat şi alte lumi, cum au reacţionat acestea şi care ar putea fi, în final, soarta Pământului.

Dar, când a început să vorbească despre Norul Oort şi despre tehnologia autocatalitică de feedback, am văzut ochii lui Carol devenind sticloşi.

— Aşa ceva nu se poate întâmpla, a spus, după ce Wun s-a îndepărtat de pupitru, în aplauzele năucitoare ale asistenţei, şi specialiştii în reţele au început să-i rumege şi să-i regurgiteze discursul.

Părea sincer îngrozită.

— Jason, e ceva adevărat?

— Cea mai mare parte, a răspuns el, calm. Nu mă pot pronunţa în privinţa vremii de pe Marte.

— Ne aflăm într-adevăr în pragul dezastrului?

— Suntem în pragul dezastrului de când au dispărut stelele.

— Vorbesc despre petrol şi tot restul. Dacă n-ar fi apărut Turbionul, am fi murit cu toţii de foame?

— Oamenii mor de foame. Mor de foame pentru că nu putem asigura stilul prosper de viaţă din America de Nord pentru şapte miliarde de oameni fără să extragem rezervele minerale ale planetei. E greu să contrazici cifrele. Da, e adevărat. Dacă nu ne ucide Turbionul, vom asista, mai devreme sau mai târziu, la moartea treptată a întregii omeniri.

— Şi are ceva de-a face cu Turbionul?

— Poate, dar nici eu, nici marţianul de la televizor nu suntem siguri.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Ba da. Dar e în ordine. Ştiu că sunt ignorantă. Au trecut ani de zile de când n-am mai citit un ziar. În primul rând, fiindcă exista întotdeauna riscul de a da peste fotografia tatălui tău. Singura emisiune televizată la care mă uit e serialul difuzat după-amiaza. Iar acolo nu sunt marţieni. Cred că eu sunt Rip van Winkle. Am dormit prea mult. În povestea asta, ce nu-i înspăimântător e...

A arătat către televizor.

— E ridicol.

— Toţi suntem Rip van Winkle, a spus Jason, cu blândeţe. Toţi aşteptăm să ne trezim.

În tandem cu însănătoşirea lui Jason, Carol a devenit tot mai binedispusă şi a început să dea dovadă de un viu interes faţă de evoluţia bolii lui. I-am vorbit despre scleroza lui multiplă atipică, o boală încă neînregistrată oficial în momentul când absolvise ea facultatea, ca o modalitate de a para întrebările despre tratament, un târg neexprimat prin cuvinte, pe care ea a părut să-l înţeleagă şi să-l accepte. Important era faptul că pielea distrusă a lui Jason începea să se vindece, iar probele de sânge pe care le-am trimis, pentru analize, la un laborator din D.C., au arătat o reducere accentuată a proteinelor vinovate de inflamarea neurală.

Totuşi, Carol încă mai ezita să vorbească despre Turbion şi părea nefericită când eu şi Jase îl aduceam în discuţie în prezenţa ei. M-am gândit din nou la poezia lui Houseman, pe care o învăţasem de la Diane cu atâţia ani în urmă: *Iar bietul copilaş habar nu are / C-a fost mâncat de ursul ăsta mare.*

Carol fusese hăituită de mai mulţi urşi, unii mari ca Turbionul, alţii mici ca o moleculă de etanol. Cred că ea l-ar fi invidiat pe sărmanul copilaş.

Diane a sunat (pe telefonul meu personal, nu pe cel din locuinţa lui Carol), la câteva nopţi după apariţia lui Wun la Naţiunile Unite. Mă retrăsesem în camera mea, iar Carol preluase supravegherea pe timp de noapte. Cât ţinuse luna noiembrie, ploaia venise şi plecase în repetate rânduri, iar acum curgea iarăşi, transformând fereastra dormitorului într-o oglindă fluidă de lumină galbenă.

— Eşti în Casa Mare, a spus Diane.

— Ai vorbit cu Carol?

— O sun o dată pe lună. Sunt o fiică devotată. Uneori e destul de trează ca să putem sta de vorbă. Ce nu e în regulă cu Jason?

— E o poveste lungă. Acum se simte din ce în ce mai bine. N-ai nici un motiv de îngrijorare.

— Nu pot să sufăr când mi se spune asta.

— Ştiu. Însă e adevărat. A existat o problemă, dar am rezolvat-o.

— E tot ce poţi să-mi spui.

— Pe moment. Cum merg lucrurile cu tine şi Simon?

În ultima noastră discuţie, pomenise despre nişte probleme cu legea.

— Nu prea bine, a răspuns. Ne mutăm.

— Unde?

— Plecăm din Phoenix, oricum. Plecăm din oraş. Biserica Templul Iordanului a fost închisă temporar, mă gândeam că poate ai auzit.

— Nu, am spus.

De ce era să aud despre problemele financiare ale unei mici biserici din sud-vest, dedicată suferinţei? Am continuat discuţia vorbind despre alte subiecte, iar Diane a promis să mă anunţe imediat ce ea şi Simon aveau o nouă adresă.

Sigur, de ce nu, ce naiba.

Dar am aflat veşti despre Templul Iordanului în noaptea următoare.

Carol a insistat să ne uităm la ştirile târzii, ceea ce nu-i stătea în fire. Jason era obosit, dar cu atenţia trează şi plin de

bunăvoinţă, aşa că am urmărit cu toţii cele patruzeci de minute de zăngănit de arme şi de procese judiciare ale personalităţilor. Câte ceva era interesant: o informare despre Wun Ngo Wen, care se afla în Belgia, întâlnindu-se cu diverse oficialităţi din UE, şi veşti bune din Uzbekistan, unde o bază înaintată a infanteriei marine fusese în sfârşit închisă. Apoi un reportaj despre SCCV şi industria laptelui din Israel. Am văzut imagini dramatice ale vitelor sacrificate, aruncate cu buldozerul în gropi comune şi acoperite cu var. Cu cinci ani în urmă, industria cărnii din Japonia fusese devastată în mod similar. Bovinele sau copitatele bolnave de SCCV fuseseră izolate şi ucise într-o duzină de ţări, din Brazilia până în Etiopia. Maladia umană echivalentă era tratabilă cu ajutorul antibioticelor moderne, dar rămânea o problemă mocnindă în ţările din lumea a treia.

Însă deţinătorii fermelor de lapte din Israel respectau cu stricteţe procedurile de evitare a septicemiei şi de efectuare a analizelor, aşa că nimeni nu se aşteptase la o izbucnire a epidemiei. Mai rău decât atât, primul caz, prima infecţie, condusese investigaţiile către un transport ilegal de ovule fertilizate provenind din Statele Unite.

Urmărirea provenienţei transportului ghidase apoi ancheta către o organizaţie de caritate a celor care urmau calea suferinţei, numită Cuvânt către Lume, cu sediul într-un parc industrial din Ohio, situat în afara oraşului Cincinnati. De ce trimiteau ovule de vite în Israel, prin contrabandă? S-a dovedit că nu din vreun motiv caritabil. Investigatorii au luat urma sponsorilor organizaţiei, trecând printr-o duzină de companii obscure de portofoliu şi ajungând la un consorţiu de biserici tribulaţioniste şi dispensaţionaliste şi la grupări politice extremiste, atât de mare amploare, cât şi de dimensiuni reduse. Aspectul biblic pe care îl aveau în comun era extras din Numerii (capitolul 19) şi pomenit în Matei şi Timotei, anume faptul că naşterea unei juninci în întregime roşcate, în Israel, avea să fie semnalul celei de A Doua Veniri a lui Hristos şi a instaurării împărăţiei Lui pe Pământ.

Ideea nu era nouă. Alianţa iudeilor extremişti era de părere că sacrificarea unui viţel roşu pe Muntele Templului avea să marcheze venirea lui Mesia. În anii precedenţi, avuseseră loc mai multe atacuri tip „viţel roşu” ale Cupolei Stâncii, iar unul

dintre acestea afectase moscheea Al-Aqsa şi fusese cât pe ce stârnească un război în zonă. Guvernul israelian făcuse tot ce îi stătea în putinţă pentru a desfiinţa mişcarea, dar nu reuşise decât să o împingă în ilegalitate.

Conform informaţiilor televizate, Cuvânt către Lume era sponsorizată de mai multe ferme de lapte americane din centrul şi din sud-estul ţării, toate fiind devotate, pe ascuns, acţiunii de a grăbi Armagedonul. Încercaseră să obţină viţelul în întregime roşu, probabil superior numeroaselor alte juninci dezamăgitoare care fuseseră prezentate drept candidaţi în ultimii patruzeci de ani.

Fermele respective evitaseră, în mod sistematic, inspecţiile federale şi procedurile de alimentaţie, mergând până la a ascunde o epidemie de SCCV bovin care traversase graniţa, venind dinspre Nogales. Ovulele infectate alcătuiseră un stoc de reproducere cu o abundenţă de gene care favorizau culoarea roşcată a pielii, dar, odată veniţi pe lume (la o fermă afiliată la Cuvânt către Lume din Negev) cei mai mulţi dintre viţei muriseră din cauza unor tulburări respiratorii, la o vârstă fragedă. Leşurile fuseseră arse în grabă şi fără zarvă, dar era deja prea târziu. Infecţia se răspândise, afectând şeptelul matur şi câţiva muncitori de la fermă.

Evenimentul era stânjenitor pentru administraţia Statelor Unite. Administraţia pentru Alimente şi Medicamente anunţase deja o schimbare a politicii sale, iar Departamentul de Securitate Internă blocase conturile bancare ale organizaţiei Cuvânt către Lume şi emisese mandate de percheziţie pentru colectorii lor de fonduri. La ştiri apăreau imagini ale agenţilor federali scoţând cutii cu documente din clădiri anonime şi punând lacăte pe uşile unor biserici obscure.

Crainicul de la ştiri a dat câteva exemple, menţionându-le numele.

Unul dintre acestea era Templul Iordanului.

ANNO DOMINI 4 x 10^9

Înainte de a intra în Padang, ne-am mutat din ambulanţă într-o maşină particulară, cu un şofer minang, care ne-a lăsat, pe mine, pe *Abu* Ina şi pe En, în faţa complexului unei societăţi de transport de pe şoseaua de coastă. Cinci depozite imense, cu acoperişuri de tablă, stăteau pe un platou acoperit cu prundiş negru, printre mormane conice de ciment, adăpostite sub prelate, iar undeva, în lateral, încremenise un vagon cisternă ruginit. Biroul principal se afla într-o clădire scundă de lemn, sub o firmă pe care scria, în engleză, TRANSPORTURI BAYUR.

Era una dintre firmele lui Jala, fostul soţ al Inei, iar el ne aştepta în biroul de recepţie. Era un bărbat voinic, cu obraji ca nişte mere, îmbrăcat într-un costum având croiala agreată de oamenii de afaceri şi o culoare galben canar – părea o cană Toby echipată pentru tropice. El şi Ina s-au îmbrăţişat în stilul unor oameni împăcaţi cu propriul divorţ, apoi mi-a strâns mâna şi s-a aplecat s-o strângă pe a lui En. Jala m-a prezentat funcţionarei de la recepţie drept „un importator de petrol din Suffolk”, pentru cazul în care ar fi fost interogată de noii Reformatori. Apoi ne-a condus la BMW-ul său cu alimentare electrică, vechi de şapte ani, şi am pornit-o spre sud, către Teluk Bayur, cu Jala şi Ina pe bancheta din faţă, în timp ce eu stăteam în spate, alături de En.

Teluk Bayur, cel mai mare port de apă adâncă din sudul oraşului Padang, era locul de unde îşi scotea Jala banii. Cu treizeci de ani în urmă, a spus, nu era nimic altceva decât un bazin obişnuit din Sumatra, plin de nisip, de mâl şi de apatie, care oferea servicii portuare modeste şi făcea un comerţ lipsit de imaginaţie cu cărbune, ulei brut de palmier şi îngrăşăminte. În ziua de astăzi, mulţumită boomului economic din timpul restauraţiei nagari şi exploziei demografice din epoca Arcadei, Teluk Bayur era un bazin portuar pe deplin valorificat, cu cheiuri şi dane de acostare de prima mână, cu un complex imens de depozite şi cu atât de multe facilităţi moderne, încât până şi Jala îşi pierduse până la urmă interesul faţă de clasificarea, după tonaj, a tuturor remorcherelor, hangarelor, macaralelor şi stivuitoarelor.

— Jala e mândru de Teluk Bayur, a spus Ina. Locul unde e greu să mai găseşti vreo înaltă oficialitate pe care să n-o fi mituit.

— N-am trecut mai sus de Ministerul Afacerilor Externe, a corectat-o Jala.

— Eşti prea modest.

— E ceva rău în a face bani? Am prea mult succes? E o crimă să mă ocup de treburile mele?

— Sunt întrebări retorice, i-a replicat Ina, lăsându-şi capul pe o parte.

Am întrebat dacă mergeam direct pe o navă din Teluk Bayur.

— Nu direct. Vă duc într-un loc sigur de pe docuri. Nu e chiar atât de uşor, nu vă urcaţi, pur şi simplu, pe un vas şi vă faceţi comozi.

— Nu există nici un vas?

— Sigur că există. *Capetown Maru*, un cargobot mic, frumos. Acum e încărcat cu cafea şi mirodenii. Când cala e plină, taxele plătite şi autorizaţiile semnate, urmează să urce la bord încărcătura umană, în mod discret, sper.

— Dar Diane? E la Teluk Bayur?

— Va fi în curând, a spus Ina, privindu-l pe Jala cu subînţeles.

— Da, curând, a spus el.

Poate că Teluk Bayur o fi fost cândva un port comercial cufundat în apatie, dar acum devenise, ca orice alt port modern, un oraş în sine, un oraş construit nu atât pentru oameni, cât pentru mărfuri. Portul propriu-zis era închis, izolat de un zid, dar în exterior luaseră amploare afaceri auxiliare, ca depozitele din jurul unei baze militare: facilităţi de încărcare şi expediere de calitate inferioară, grupuri de trailere recondiţionate, cu optsprezece roţi, cisterne de combustibil prost etanşate. Am trecut ca vântul pe lângă ele. Jala voia să ne vadă instalaţi înainte de asfinţit.

Golful Bayur în sine era o potcoavă de apă sărată, unsuroasă. Danele şi digurile îl străpungeau ca nişte limbi de beton. În preajma ţărmului domnea acel haos ordonat specific comerţului pe scară largă, o primă şi o a doua linie de magazii şi de terenuri de depozitare, macarale asemeni unor călugăriţe gigantice, hrănindu-se din calele navelor priponite la mal. Ne-am oprit în dreptul unui post de pază de pe linia unui gard de oţel şi Jala i-a întins ceva paznicului prin fereastra maşinii, un permis, o mită, poate şi una, şi alta. Omul a dat din cap, iar Jala

şi-a fluturat prieteneşte mâna şi am pătruns, trecând pe lângă un şir de cisterne cu ulei brut de palmier şi combustibil, cu o viteză ce părea nesăbuită.

— Am aranjat să rămâneţi aici peste noapte. Am un birou într-unul dintre depozitele de pe docul E. Acolo nu e nimic altceva decât beton, n-o să vă deranjeze nimeni. Dimineaţă o aduc pe Diane Lawton.

— Când plecăm?

— Răbdare. Nu sunteţi singurii care vor să facă *rantau*, doar cei care atrag mai mult atenţia. S-ar putea să apară complicaţii.

— Cum ar fi?

— Evident, noii reformatori. Poliţia organizează uneori câte o razie pe docuri, căutând rezidenţi ilegali şi doritori să treacă dincolo de Arcadă. De obicei, găsesc câţiva. Sau chiar mai mulţi, în funcţie de persoanele pe care le plătesc. Pe moment, Jakarta face presiuni, aşa că, cine ştie? Se mai vorbeşte şi despre o acţiune a muncitorilor. Sindicatul docherilor e extrem de combativ. Cu puţin noroc, o să plecăm înainte de a se declanşa vreun conflict. Mă tem că va trebui să dormi o noapte pe podea, în întuneric, iar pe Ina şi pe En o să-i duc să stea, de acum înainte, cu ceilalţi săteni.

— Nu, a spus Ina, cu hotărâre, eu rămân cu Tyler.

Jala s-a întrerupt. Pe urmă s-a uitat la ea şi a zis ceva în dialectul minang.

— Nu e amuzant, a ripostat ea. Şi nu e adevărat.

— Atunci ce e? N-ai încredere în mine, crezi că nu pot să-l adăpostesc în siguranţă?

— Ce-am câştigat când am avut încredere în tine?

Jala a rânjit. Avea dinţii cafenii, de la tutun.

— Senzaţii tari.

— Da, chiar aşa.

Aşa că eu şi Abu Ina am rămas în capătul nordic al complexului de depozite de dincolo de docuri, într-o încăpere dreptunghiulară, sinistră, care, după spusele ei, fusese biroul unui supraveghetor, înainte de închiderea temporară a clădirii în vederea reparării acoperişului găurit.

Unul dintre pereţi era din geam armat. M-am uitat în jos, în spaţiul cavernos al unei magazii, difuz din cauza prafului de

beton. Stâlpii de susţinere de oţel se înălţau din podeaua ca un lac noroios, părând nişte coaste ruginite.

Singura lumină venea de la lămpile de siguranţă, fixate de-a lungul pereţilor, la intervale foarte mari. Insectele zburătoare se strecuraseră prin interstiţiile clădirii şi pluteau ca nişte nori în jurul becurilor protejate de colivii sau mureau, formând moviliţe sub ele. Ina a reuşit să aprindă o lampă de birou. Într-un colţ, fuseseră stivuite cutii goale de carton, iar eu le-am depliat pe cele mai uscate şi le-am aşezat unele peste altele, sub forma a două saltele rudimentare. Fără pături. Dar era o noapte toridă. Se apropia sezonul musonic.

— Crezi c-o să poţi dormi? m-a întrebat Ina.

— Nu e ca la Hilton, dar e cel mai bun lucru pe care-l pot face.

— Oh, nu de asta. Vorbeam despre zgomot. Poţi să dormi în zgomot?

Teluk Bayur nu-şi înceta activitatea pe timpul nopţii. Descărcarea şi încărcarea mărfurilor continua douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu vedeam nimic, dar auzeam totul, răsunetul motoarelor grele şi al metalului lovit şi tunetul periodic al containerelor de mai multe tone.

— Am dormit în locuri şi mai zgomotoase.

— Nu prea cred, a spus Ina, dar e frumos din partea ta să spui.

Nici unul dintre noi n-a dormit ore întregi. În schimb, ne-am aşezat aproape de strălucirea lămpii de birou şi am stat, când şi când, de vorbă. Ina m-a întrebat despre Jason.

O lăsasem să citească o parte dintre pasajele lungi scrise de mine în timpul bolii. Se pare că trecerea lui Jason la Vârsta a Patra fusese mai uşoară decât a mea, a comentat ea. Nu, am spus. Pur şi simplu, neglijasem să includ amănuntele referitoare la ploscă.

— Dar memoria lui? N-a suferit nici o pierdere? Nu şi-a făcut griji?

— Nu mi-a dezvăluit prea multe. Sunt sigur că era îngrijorat.

De fapt, se zbătuse să iasă dintr-un acces de febră ca să-mi ceară să-i consemnez viaţa pentru el:

— *Scrie totul pentru mine, Ty. Scrie totul, pentru cazul c-o să uit.*

— Dar n-a fost afectat de grafomanie.

— Nu. Grafomania apare atunci când creierul începe să-şi refacă propriile capacităţi verbale. Nu e decât un simptom probabil. Sunetele pe care le scotea erau, probabil, forma lui specifică de manifestare.

— Ai aflat asta de la Wun Ngo Wen?

— Da, sau din arhivele lui medicale, pe care le studiasem mai târziu.

Ina continua să fie fascinată de marţian.

— Avertismentul acela de la Naţiunile Unite, despre suprapopulare şi epuizarea resurselor, e un subiect despre care ţi-a pomenit vreodată? Adică, în perioada de dinainte de…

— Înţeleg. Da, a făcut-o, dar foarte puţin.

— Ce ţi-a spus?

Era în timpul uneia dintre discuţiile noastre despre scopul final al ipoteticilor. Wun îmi desenase o diagramă, pe care am reprodus-o pentru Ina trasând-o în praful de pe parchet: o linie orizontală şi una verticală, definind un grafic. Verticala reprezenta populaţia, orizontala era timpul. Curba graficului era o linie în zigzag, care îi traversa spaţiul mai mult sau mai puţin pe orizontală.

— Evoluţia populaţiei în timp. Înţeleg atâta lucru, dar ce măsurăm de fapt?

— Orice populaţie animală dintr-un ecosistem relativ stabil. Ar putea fi vulpile din Alaska sau maimuţele urlătoare din Belize. Populaţia fluctuează în funcţie de factorii externi, cum ar fi o iarnă friguroasă sau creşterea numărului de prădători, dar e stabilă, cel puţin pe termen scurt.

Însă, întrebase Wun, ce se întâmplă dacă studiem, pe termen lung, evoluţia unei specii inteligente, care foloseşte unelte? Am desenat acelaşi grafic, numai că, de data asta, curba urca în mod constant, apropiindu-se de verticală.

— Se întâmplă ca populaţia, să-i spunem, pur şi simplu, oameni, învaţă să-şi folosească abilităţile în comun. Nu învaţă doar cum să sfărâme o bucată de cremene, ci şi cum să-i deprindă pe alţii să o facă şi cum să-şi împartă munca, din punct de vedere economic. Colaborarea le aduce mai multă mâncare. Populaţia creşte. Mai mulţi oameni colaborează în mod mai eficient şi apar deprinderi noi. Agricultura. Creşterea animalelor. Cititul şi scrisul, ceea ce înseamnă răspândirea mai

eficientă printre contemporani a abilităţilor deprinse, precum şi păstrarea celor moştenite de la generaţii dispărute demult.

— Aşadar, curba devine din ce în ce mai abruptă, până ne înăbuşim pe noi înşine.

— A, ba nu. Există alte forţe care acţionează pentru a aduce curba la forma corectă. Creşterea prosperităţii şi a progresul tehnologic acţionează, de fapt, în favoarea noastră. Bine hrăniţi, oamenii care trăiesc în siguranţă tind să-şi limiteze propria reproducere. Tehnologia şi o cultură îngăduitoare le oferă mijloacele. În cele din urmă, curba are tendinţa să redevină orizontală, sau cel puţin aşa spunea Wun.

Abu Ina părea derutată.

— Atunci nu există nici o problemă? Nici foamete, nici suprapopulare?

— Din nefericire, graficul populaţiei de pe Pământ e încă departe de a fi o linie orizontală. Iar acum suntem gata să depăşim condiţiile limitative.

— Condiţii limitative?

Încă o diagramă. Un grafic de forma unui S cursiv, cu partea de sus plată. Deasupra acestuia am trasat două linii paralele, orizontale. Prima, notată cu A, la o oarecare distanţă deasupra graficului, iar cea de-a doua, notată cu B, intersecta partea superioară a curbei.

— Ce reprezintă liniile? m-a întrebat Ina.

— Sustenabilitatea planetară. Suma terenurilor arabile disponibile pentru agricultură, a combustibililor şi a materiilor prime care ne susţin tehnologiile, aerul respirabil şi apa. Diagrama arată diferenţa dintre o specie inteligentă, de succes, şi o alta, sortită eşecului. O specie al cărei grafic îşi are punctul de maxim sub limită deţine potenţialul necesar pentru o supravieţuire pe termen lung. O specie de succes poate continua să facă toate acele lucruri la care visau cândva futuriştii – să se extindă în sistemul solar sau chiar în galaxie, să manipuleze timpul şi spaţiul.

— Grandios, a spus Ina.

— Nu te lăsa încântată. Alternativa e mai rea. O specie care trece dincolo de limitele sustenabilităţii înainte de a-şi stabiliza populaţia este, probabil, condamnată. Foamete masivă, eşecul tehnologiei şi o planetă atât de secătuită de prima explozie a civilizaţiei încât nu mai are mijloacele necesare reconstruirii.

— Înţeleg. S-a înfiorat. Şi noi ce reprezentăm? Cazul A sau cazul B? Wun ţi-a spus?

— Tot ce-a putut să spună, fără nici un dubiu, a fost că ambele planete, Pământul şi Marte, erau pe punctul de a depăşi limitele. Şi că ipoteticii au intervenit înainte de a se întâmpla.

— Dar de ce au intervenit? Ce aşteaptă de la noi?

Era o întrebare pentru care poporul lui Wun nu avea un răspuns. Aşa cum nu aveam nici noi.

Nu, nu era întru totul adevărat. Jason Lawton găsise un soi de răspuns.

Dar încă nu eram pregătit să-l aduc în discuţie.

Ina a căscat, iar eu am şters desenele de pe podeaua prăfuită. A stins lampa. Becurile de siguranţă răsfirate pe pereţi radiau o strălucire obosită. Din afara depozitului se auzea, cam la fiecare cinci secunde, un sunet asemănător cu al unor lovituri surde, date într-un clopot imens.

— Tic tac, a spus Ina, instalându-se pe salteaua ei de carton mucegăit. Îţi aduci aminte de ceasurile care ticăiau, Tyler? Da? De ceasurile de modă veche?

— Mama ţinea unul în bucătărie.

— Există atât de multe feluri de timp. Timpul cu care ne măsurăm vieţile. Luni şi ani. Sau timpul cel mare, timpul care înalţă munţii şi dă naştere stelelor. Sau toate lucrurile petrecute între o bătaie a inimii şi cea care îi urmează. E greu să trăieşti în toate aceste tipuri de timp. Şi e uşor să uiţi că trăieşti în toate.

Sunetul de metronom a continuat.

— Ai vorbit ca un cvadru, am spus.

În lumina aceea palidă, abia am reuşit să-i desluşesc zâmbetul slab.

— Cred că timpul unei singure vieţi îmi e suficient.

A doua zi ne-am trezit în sunetul unei uşi acordeon rulate până ce a atins limitatorii, o explozie de lumină şi vocea lui Jala strigându-ne.

Am coborât scările în grabă. Jala străbătuse deja jumătate din încăpere, iar Diane venea în urma lui, mergând încet.

M-am apropiat şi i-am rostit numele.

A încercat să zâmbească, dar îşi ţinea dinţii încleştaţi şi era neobişnuit de palidă. În momentul acela văzusem deja că îşi apăsa deasupra şoldului o bucată de material vătuit şi că atât cârpa aceea, cât şi bluza ei de bumbac erau de un roşu aprins, de la sângele care le îmbibase.

EUFORIA DISPERĂRII

La opt luni după ce Wun Ngo Wen se adresase Adunării Generale a Naţiunilor Unite, cuvele de cultură în mediu hiperîngheţat de la Periheliu au început să livreze încărcăturile de replicatori marţieni, în timp ce, la Canaveral şi Vandenberg, flotele de rachete Delta 7 erau pregătite să le plaseze pe orbită. Cam pe atunci, Wun s-a simţit îndemnat să vadă Marele Canion. Interesul îi fusese stârnit de un exemplar de anul trecut al revistei *Arizona Highways* uitat din întâmplare în apartamentul său de un şoarece de bibliotecă din grupul biologilor.

Mi l-a arătat două zile mai târziu.

— Uită-te la asta, mi-a spus, aproape tremurând de nerăbdare, pliind paginile unui fotoreportaj despre refacerea potecii Bright Angel. Fluviul Colorado croind lacuri cu unde verzi în gresia din precambrian. Un turist din Dubai călare pe un catâr.

— Ai auzit de asta, Tyler?

— Dacă am auzit de Marele Canion? Da. Cred că au auzit mai toţi oamenii.

— E uluitor. Foarte frumos.

— Spectaculos. Aşa se spune. Dar planeta Marte nu e vestită pentru canioanele sale?

A zâmbit.

— Vorbeşti despre Pământurile Prăvălite. Oamenii voştri le-au numit Valles Marineris când le-au descoperit de pe orbită, acum şaizeci de ani – sau cu o sută de mii de ani în urmă. O parte a lor seamănă foarte mult cu aceste fotografii din Arizona. Dar n-am fost niciodată acolo. Şi nu cred c-o să ajung vreodată. M-am gândit că mi-ar plăcea să văd în schimb Marele Canion.

— Atunci, du-te să-l vezi. E o ţară liberă.

Expresia l-a făcut pe Wun să clipească, poate era prima oară când o auzea, şi a dat din cap.

— Foarte bine, o să mă duc. Să vorbesc cu Jason despre mijlocul de transport. Ai vrea să vii?

— Unde, în Arizona?

— Da! Tyler! În Arizona, la Marele Canion! Poate că era un cvadru, dar în clipa aceea părea un puşti de zece ani. Vrei să vii cu mine?

— Va trebui să mă gândesc.

Încă mă mai gândeam, când am primit un telefon de la E.D. Lawton.

După alegerea lui Preston Lomax, E.D. Lawton devenise invizibil din punct de vedere politic. Relaţiile lui din lumea industriei mai existau încă, ar fi putut da o petrecere la care să se-aştepte să vină oameni puternici, dar nu avea să mai exercite niciodată acea influenţă la nivel guvernamental de care se bucurase în timpul administraţiei Garland. De fapt, se zvonea că intrase într-un declin psihologic, că se ascundea în reşedinţa lui din Georgetown, de unde le dădea telefoane inoportune foştilor săi aliaţi politici. Poate că o fi fost aşa, dar în ultima vreme nici Jason, nici Diane nu mai primiseră vreo veste de la el, iar eu am fost uluit când am ridicat receptorul telefonului de acasă şi i-am auzit vocea.

— Aş vrea să stăm de vorbă, mi-a spus.

Suna interesant, venind din partea unui om care plănuise şi finanţase acţiunea de spionaj sexual a lui Molly Seagram. Primul meu impuls, şi probabil cel mai inspirat, a fost să-i închid telefonul. Dar un asemenea gest părea insuficient.

— Despre Jason, a adăugat.

— Atunci vorbeşte cu Jason.

— Nu pot, Tyler. N-o să m-asculte.

— Şi te surprinde?

A oftat.

— OK, înţeleg, eşti de partea lui. Dar nu încerc să-i fac vreun rău. Vreau să-l ajut. De fapt, e o urgenţă. Spre binele lui.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Iar eu nu pot să-ţi explic la telefon. Acum sunt în Florida, la o distanţă de douăzeci de minute pe autostradă. Vino la hotel, fac cinste cu ceva de băut şi pe urmă poţi să-mi spui în faţă să mă car dracului. Te rog, Tyler. La ora opt, la hotelul Hilton de pe 95, în barul din hol. Poate-o să salvezi viaţa cuiva.

A închis înainte de-a apuca să-i răspund.

I-am telefonat lui Jason şi i-am povestit ce se întâmplase.

— Uau, a făcut, apoi a adăugat: Dacă zvonurile sunt adevărate, atunci acum e mult mai neplăcut să-ţi petreci timpul cu el decât era odată. Ai grijă.

— N-am de gând să mă duc la-ntâlnire.

— Bineînţeles că nu eşti obligat. Dar… poate ar trebui.

— Nu, mulţumesc, sunt sătul de strategiile dubioase al lui E.D.

— Numai că poate ar fi mai bine să ştim ce-are de gând.

— Adică vrei să mă-ntâlnesc cu el?

— Numai dacă nu te stânjeneşte.

— Să mă stânjenească?

— Tu hotărăşti, evident.

Aşa că m-am urcat în maşină şi m-am îndreptat, supus, către autostradă, repetând în gând toate discursurile de tip du-te-dracului pe care îmi închipuisem vreodată că i le ţineam lui E.D. Lawton, în vreme ce treceam pe lângă steagurile amplasate cu ocazia Zilei Independenţei (a doua zi era 4 iulie) şi pe lângă vânzătorii de steguleţe (fără licenţă, gata să sară oricând în camionetele lor uzate) de la colţ de stradă. Când am ajuns la Hilton, soarele dispăruse deja în spatele acoperişurilor şi ceasul din hol arăta 8:35.

E.D. stătea într-un separeu din bar, bând cu înverşunare. A părut surprins să mă vadă. Pe urmă s-a ridicat, m-a înhăţat de braţ şi m-a ghidat spre bancheta capitonată cu vinilin din partea opusă a mesei.

— Bei ceva?

— N-o să stau aici atât de mult.

— Bea un pahar, Tyler. O să-ţi îmbunătăţească atitudinea.

— Pe-a ta a îmbunătăţit-o? Mulţumeşte-te să-mi spui ce vrei, E.D.

— Ştiu că un om e furios atunci când îmi rosteşte numele ca pe o insultă. Ce te-nfurie în halul ăsta? Povestea aia cu prietena ta şi cu doctorul, cum îl cheamă, Malmstein? Uite ce e, vreau să ştii că n-am pus-o eu la cale. Nici măcar nu mi-am dat aprobarea. Am avut nişte asistenţi zeloşi. Au făcut lucrurile în numele meu. Vreau doar să ştii.

— E o scuză insuficientă pentru un comportament mizerabil.

— Cred că da. Pledez vinovat. Îmi cer scuze. Acum putem trece la altceva?

Aş fi putut să plec atunci. Presupun că m-a reţinut aura de anxietate disperată care se prelingea în jurul lui. E.D. continua să fie capabil de acel tip de condescendenţă necugetată care îi atrăsese afecţiunea familiei. Dar îşi pierduse încrederea în sine. În liniştea dintre izbucnirile verbale, mâinile lui nu-şi găseau astâmpăr. Şi-a mângâiat bărbia, şi-a împăturit şi şi-a despăturit

şervetul, şi-a netezit părul. Acea linişte aparte s-a prelungit până ce a ajuns la jumătatea celui de-al doilea pahar. Care probabil că nu era doar al doilea. Chelneriţa trecea periodic pe lângă noi cu o familiaritate plină de vioiciune.

— Ai vreo influenţă asupra lui Jason? a spus, în cele din urmă.

— Dacă vrei să vorbeşti cu el, de ce n-o faci direct?

— Pentru că nu pot. Din motive evidente.

— Atunci ce vrei să-i spun?

E.D. s-a holbat la mine, apoi la pahar.

— Vreau să-i spui să pună capăt proiectului replicatoarelor. Vorbesc serios. Să-nchidă refrigeratorul. Să-l anuleze.

Era rândul meu să fiu sceptic.

— Presupun că ştii cât de puţin probabil e să se întâmple aşa ceva.

— Nu sunt prost, Tyler.

— Atunci, de ce...

— E fiul meu.

— Ai descoperit asta?

— A încetat deodată să mai fie fiul meu fiindcă am avut nişte dispute politice? Crezi că sunt atât de superficial încât nu pot face deosebirea? Crezi că, dacă nu sunt de acord cu el, înseamnă că nu-l mai iubesc?

— Tot ce ştiu despre asta e ce am văzut.

— N-ai văzut nimic. A dat să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit. Jason e pionul lui Wun Ngo Wen. Vreau să-şi vină-n fire şi să înţeleagă ce se întâmplă.

— L-ai crescut să fie pion. Pionul tău. Pur şi simplu, nu-ţi place să vezi că altcineva are acest gen de influenţă asupra lui.

— Minciuni. Minciuni. Adică, nu, foarte bine. Facem mărturisiri aici, poate e adevărat, nu ştiu, poate că avem cu toţii nevoie de o terapie de familie, dar nu despre asta e vorba. Problema e că oricare persoană influentă din ţara asta e îndrăgostită de Wun Ngo Wen şi de nenorocitul ăsta de proiect al replicatorilor. Pentru motivul evident că e ieftin şi pare plauzibil în ochii electoratului. Cui îi pasă că nu funcţionează, fiindcă nimic altceva nu funcţionează şi, dacă nimic nu funcţionează, atunci sfârşitul e aproape şi problemele tuturor vor arăta altfel când răsare soarele roşu. Corect? Este corect? Îi pun haine de gală, îl numesc pariu sau joc de noroc, dar, în

realitate, nu e decât iuţeală de mână, cu scopul de a distrage atenţia mocofanilor.

— Interesantă analiză, am spus, dar...

— Aş mai fi stat aici, vorbind cu tine, dacă n-aş fi crezut că e o analiză interesantă? Dacă vrei să discutăm în contradictoriu, pune o întrebare potrivită.

— De exemplu?

— De exemplu, cine este, de fapt, Wun Ngo Wen? Pe cine reprezintă şi ce vrea, de fapt? Pentru că, în ciuda celor care se spun la televizor, nu e Mahatma Gandhi deghizat în altinez[1]. A venit aici fiindcă vrea ceva de la noi. A vrut din prima zi.

— Lansarea replicatorilor.

— Evident.

— Şi e o crimă?

— O întrebare mai bună ar fi de ce nu îi lansează chiar marţienii.

— Pentru că nu pot presupune că vorbesc în numele unui întreg sistem solar. Pentru că nu poţi întreprinde aşa ceva în mod unilateral.

Şi-a rostogolit ochii.

— Oamenii spun lucruri de genul ăsta, Tyler. A vorbi despre multilateralism şi diplomaţie e ca şi cum ai spune „te iubesc”, te ajută să ajungi în pat. Desigur, în afara cazului în care marţienii sunt nişte îngeri coborâţi din rai să ne scape de rele. Presupun că nu crezi.

Wun negase atât de des, încât îmi era greu să obiectez.

— Uită-te la tehnologia lor. Tipii ăştia se ocupă de biotehnologii sofisticate de o mie de ani. Dacă voiau să populeze galaxia cu nanoroboţi, ar fi putut s-o facă de mult. Aşa că, de ce n-au făcut-o? De ce, dacă eliminăm explicaţiile care ţin de natura angelică? Fiindcă se tem de represalii, evident.

— Represalii din partea ipoteticilor? Nu ştiu cu nimic mai mult decât noi despre ipotetici.

— Aşa pretind. Nu înseamnă că nu se tem de ei. Cât despre noi, suntem nemernicii care au lansat bombe nucleare către artefactele de la poli, nu cu mult timp în urmă. Da, o să ne asumăm răspunderea, de ce nu? Iisuse, gândeşte-te mai bine,

---

[1] Locuitori din ţara lui Oz, din romanul Vrăjitorul din Oz, de L. Frank Baum (n. tr.).

Tyler. E o înscenare clasică. Nici nu puteau găsi ceva mai ingenios.

— Sau poate eşti paranoic.

— Oare? Cine poate defini paranoia într-o fază atât de înaintată a Turbionului? Ştim cu toţii că există nişte forţe puternice, răuvoitoare, care ne controlează vieţile, iar asta se apropie foarte mult de definiţia paranoiei.

— Eu nu sunt decât un medic generalist. Dar oamenii inteligenţi îmi spun...

— Vorbeşti despre Jason, bineînţeles. Jason îţi spune c-o să fie OK.

— Nu doar el. Întreaga administraţie Lomax. Cea mai mare parte a Congresului.

— Iar ei depind de sfaturile unor şoareci de bibliotecă. Şi şoarecii de bibliotecă sunt hipnotizaţi de toate astea, aşa cum e şi Jason. Vrei să ştii ce-l motivează pe prietenul tău? Frica. I-e frică să nu moară în ignoranţă. În situaţia actuală, dacă el moare în ignoranţă, înseamnă că rasa umană piere în ignoranţă. Şi asta îl sperie de-i îngheaţă sângele în vene, ideea că o întreagă specie a cărei inteligenţă e demonstrabilă poate fi rasă din univers fără ca măcar să înţeleagă de ce şi pentru ce. Poate, în loc să diagnostichezi paranoia mea, ar trebui să te gândeşti la mirajul grandorii de care suferă Jason. Şi-a asumat misiunea de a înţelege Turbionul înainte de moarte. Iar Wun apare, îi întinde o unealtă pe care o poate folosi pentru aşa ceva şi bineînţeles că el o cumpără. Dă-i unui piroman o cutie cu chibrituri.

— Chiar vrei să-i spun lui asta?

— Nu vreau...

E.D. s-a posomorât dintr-odată, sau poate nu era decât o culme a alcoolului ajuns în sânge.

— Mă gândeam, fiindcă el te ascultă...

— Ar trebui să ştii mai bine cum stau lucrurile.

A închis ochii.

— Poate că ştiu. Habar n-am. Dar trebuie să-ncerc. Înţelegi? De dragul propriei mele conştiinţe.

Eram uimit fiindcă mărturisise că avea aşa ceva.

— Dă-mi voie să-ţi vorbesc sincer. Mă simt ca şi cum aş privi epava unui tren mişcându-se cu încetinitorul. Roţile au ieşit de pe şine şi conducătorul n-a băgat de seamă. Atunci, ce fac eu?

E prea târziu ca să mai trag semnalul de alarmă? Ca să mai strig „păzea”? Probabil. Dar el e fiul meu, Tyler. Conducătorul trenului e fiul meu.

— Nu e într-o primejdie mai mare decât noi toţi.

— Cred că n-ai dreptate. Chiar dacă toată povestea reuşeşte, n-o să stoarcem din ea decât nişte informaţii abstracte. Care vor să fie suficiente pentru Jason. Dar nu şi pentru restul lumii. Tu nu-l cunoşti pe Preston Lomax. Eu îl cunosc. O să fie mai mult decât încântat să dea vina eşecului pe Jason şi să-l spânzure. Iar o mulţime de oameni din administraţia lui vor să vadă Periheliul închis sau dedicat unor scopuri militare. Iar astea sunt consecinţele în cazul cel mai fericit. În cel mai rău, ipoteticii se supără şi opresc Turbionul.

— Te temi că Lomax o să desfiinţeze fundaţia Periheliu?

— Eu am construit-o. Da, îmi pasă de soarta ei. Dar nu de asta sunt aici.

— Pot să-i povestesc lui Jason tot ce-ai spus, dar crezi că o se răzgândească?

— Eu...

Acum E.D. studia tăblia mesei. Ochii începeau să i se tulbure uşor, să devină apoşi.

— Nu. Sigur că nu. Dar dacă vrea să stăm de vorbă... Vreau să ştie că mă poate găsi... Dacă vrea să stăm de vorbă. N-o să transform asta într-un chin pentru el. Sincer. Adică, dacă vrea să stăm de vorbă.

Era ca şi cum ar fi deschis o uşă şi singurătatea lui inerentă s-ar fi revărsat.

Jason îşi închipuise că E.D. venise în Florida ca parte a unui plan machiavelic. Poate că vechiul E.D. ar fi făcut-o. Dar cel nou m-a izbit ca fiind un om în pragul bătrâneţii, plin de remuşcări, lipsit de curând de putere, descoperindu-şi strategiile pe fundul unui pahar şi alunecând în lumea unui carusel al vinovăţiei.

— Ai încercat să vorbeşti cu Diane? l-am întrebat, cu mai multă blândeţe.

— Diane?

A înlăturat propunerea cu o fluturare de mână.

— Diane şi-a schimbat numărul de telefon. Nu mai pot da de ea. Oricum, e implicată în porcăria aia de cult al sfârşitului lumii.

— Nu e un cult, E.D. e doar o bisericuţă cu idei stranii. Simon e mult mai implicat decât ea.

— Ea suferă de paralizia Turbionului. Ca toată afurisita voastră de generaţie. A intrat în picaj şi a nimerit în rahatul ăsta religios când abia dacă ieşise din pubertate. Îmi aduc aminte. Era atât de deprimată din cauza Turbionului. Şi a început dintr-odată să-l citeze pe Toma d'Aquino la cină. Aş fi vrut să stea Carol de vorbă cu ea. Însă Carol n-a fost de nici un ajutor, ca de obicei. Aşa că, ştii ce-am făcut? Am organizat o dezbatere. Între ea şi Jason. Se certau de şase luni, discutând despre Dumnezeu. Aşa că am transformat disputa asta în ceva oficial, înţelegi, ca o dezbatere universitară, iar trucul a fost că fiecare trebuia să apere partea pe care nu o suporta – Jason să aducă argumente în favoarea existenţei lui Dumnezeu, iar ea să susţină punctul de vedere ateist.

Nu-mi povestiseră niciodată. Dar îmi puteam imagina cu câtă exasperare abordaseră tema cu scop educativ impusă de E.D.

— Am vrut să-şi dea seama cât de credulă era. Iar ea a dat tot ce-avea mai bun. Cred că şi-a dorit să mă impresioneze. În esenţă, a repetat tot ce-i spusese Jason. Însă el...

Mândria lui E.D. era evidentă. Îi sticleau ochii şi îşi recăpătase o parte a culorii din obraji.

— Jason a fost absolut strălucitor. O strălucire uluitoare, superbă. Jason i-a întors toate argumentele pe care i le adusese ea vreodată şi altele pe deasupra. Şi nu s-a mulţumit să repete chestiile ca un papagal. Citise teologia, citise studiile biblice. Şi a zâmbit tot timpul, ca şi cum ar fi spus: Uite, ştiu toate argumentele pe dinafară, le-am aprofundat în aceeaşi măsură în care ai făcut-o tu, le pot reproduce şi în somn, dar tot le cred demne de dispreţ. Şi era al dracului de neînduplecat, absolut neînduplecat. La sfârşit, ea plângea. A rezistat până la final, dar îi şiroiau lacrimile pe obraji.

L-am fixat cu privirea. Mi-a remarcat expresia şi s-a crispat.

— Du-te naibii cu superioritatea ta morală. Am încercat să-i dau o lecţie. Voiam să fie realistă, nu o nenorocită cu vederi înguste, condusă de Turbion. Toată prăpădita voastră de generaţie...

— Măcar îţi pasă dacă ea e sau nu în viaţă?

— Sigur că da.

— În ultima vreme, nimeni nu mai ştie nimic despre ea. Nu eşti sigurul, E.D. E de negăsit. Mă gândeam că aş putea încerca să-i dau de urmă. Crezi că e o idee bună?

Dar chelneriţa adusese un alt pahar plin şi E.D. îşi pierdea cu repeziciune interesul faţă de subiect, faţă de mine, faţă de lumea din jurul lui.

— Da, aş vrea să ştiu dacă e bine.

Şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu un şerveţel.

— Da, fă-o, Tyler.

Aşa m-am hotărât să-l însoţesc pe Wun în Arizona.

A călători împreună cu Wun Ngo Wen era de parcă ai fi călătorit împreună cu o vedetă pop sau cu un şef de stat – îngreunat de prea multă securitate şi descoperind spontaneitatea, dar cu o eficienţă înviorătoare. O succesiune atent sincronizată de coridoare de aeroport, avioane închiriate şi convoaie de maşini străbătând autostrăzile ne-a depus, în cele din urmă, în capătul potecii Bright Angel, cu trei săptămâni înainte de data programată pentru lansarea replicatorilor, într-o zi de iulie fierbinte ca focurile de artificii şi limpede ca apa de izvor.

Wun stătea în locul unde balustrada de protecţie începea să urmărească buza canionului. Administraţia parcului interzisese accesul turiştilor în centrul de vizitare şi pe potecă, iar trei dintre cei mai buni şi fotogenici pădurari se pregăteau să-l conducă pe Wun (urmat de un contingent de agenţi federali de pază, cu pistoale în tecile de umăr sub echipamentul de călătorie de culoare albă) într-o expediţie către baza canionului, unde aveau să instaleze corturile pentru noapte.

Lui Wun i se promisese că avea să se bucure de intimitate în timpul excursiei, dar, în momentul acela, se desfăşura un adevărat circ. Parcarea era plină de camionetele mass-mediei, jurnaliştii şi paparazzii se aplecau peste cordoanele de izolare a perimetrului, ca nişte cerşetori cuprinşi de nerăbdare: un elicopter s-a năpustit pe lângă peretele canionului, filmând. Cu toate acestea, Wun era fericit. A zâmbit larg. A respirat cu lăcomie aerul cu miros de pin. Mă gândeam că, pentru un marţian, căldura trebuia să fi fost cel mai îngrozitor lucru, dar el nu dădea nici un semn de epuizare, în ciuda transpiraţiei care îi strălucea pe pielea zbârcită. Purta o cămaşă lejeră, kaki,

pantaloni asortaţi, o pereche de ghete înalte de călătorie, de mărimea celor pentru copii, cu care se obişnuise în ultimele două săptămâni. A sorbit îndelung dintr-un bidon de aluminiu, apoi mi l-a întins.

— Fraţi de apă.

Am râs.

— Păstrează apa. O să-ţi prindă bine.

— Tyler, aş fi vrut să poţi face coborârea împreună cu mine. Este...

A spus ceva în limba lui.

— Prea multă tocană pentru o singură strachină. Prea multă frumuseţe pentru o singură fiinţă omenească.

— Poţi s-o împarţi oricând cu federalii.

A aruncat o privire tristă către oamenii de pază.

— Din păcate, nu pot. Ei se uită fără să vadă.

— Asta e tot o expresie marţiană?

— Ar putea fi.

În timp ce Wun se adresa mării de ziarişti şi abia sositului guvernator al Arizonei, rostind cele câteva cuvinte geniale ale formulei de încheiere, am împrumutat unul dintre numeroasele vehicule ale fundaţiei Periheliu şi am pornit către Phoenix.

Nimeni nu a intervenit şi nu m-a urmărit, presa nu era interesată. Poate că oi fi fost medicul personal al lui Wun Ngo Wen, câţiva dintre reporterii întotdeauna prezenţi chiar mă recunoscuseră, dar în absenţa lui Wun nu eram un subiect pentru ştiri. Nici măcar în cea mai mică măsură. Era un sentiment reconfortant. Am deschis aerul condiţionat, până când temperatura din interiorul maşinii a devenit comparabilă cu a unei toamne canadiene. Poate că asta numea mass-media „euforia disperării” – sentimentul suntem-cu-toţii-condamnaţi-dar-orice-se-poate-întâmpla începuse să predomine în momentul când devenise cunoscută prezenţa lui Wun. Sfârşitul lumii, plus marţienii: acestea fiind o realitate, ce mai era imposibil? Ce mai era măcar improbabil? Şi unde plasa asta argumentele standard în favoarea proprietăţii, a răbdării, a virtuţii şi a interdicţiei de a clătina barca?

E.D. acuzase generaţia mea de o paralizie a Turbionului şi poate că acuzaţia era întemeiată. Trecuseră deja treizeci de ani stranii de când eram prinşi în lumina farurilor. Nici unul dintre

noi nu reuşise să scape vreodată de sentimentul de vulnerabilitate absolută, de acea conştiinţă adânc înrădăcinată a sabiei atârnate deasupra capului. Întina orice plăcere şi făcea cele mai frumoase şi mai curajoase gesturi să pară ezitante şi timide.

Dar până şi paralizia se toceşte. Dincolo de anxietate se ascunde cutezanţa. Iar dincolo de imobilitate, acţiunea.

Totuşi, o acţiune nu neapărat folositoare sau înţeleaptă. Am trecut pe lângă trei seturi de semne de avertizare de pe autostradă care atrăgeau atenţia asupra posibilităţii jafului la drumul mare. Crainica de la emisiunea despre trafic a unui post local de radio a citit o listă de drumuri închise în „scopuri poliţieneşti” cu aceeaşi indiferenţă cu care ar fi vorbit despre nişte lucrări de întreţinere.

Dar eu am ajuns fără nici un incident în parcarea din spatele bisericii Templului Iordanului.

Pastorul din acea perioadă era un bărbat tânăr, tuns scurt, pe nume Bob Kobel, căruia îi telefonasem şi care fusese de acord cu o întâlnire. S-a apropiat de maşină în timp ce o încuiam şi m-a condus în casa parohială, unde mi-a oferit o cafea, covrigi şi o discuţie sobră. Semăna cu un licean sportiv care începea să facă burtă, dar îşi păstrase vechiul spirit de echipă.

— M-am gândit la ceea ce mi-aţi spus. Înţeleg de ce vreţi să luaţi legătura cu Diane Lawton. Însă înţelegeţi de ce e o problemă jenantă pentru biserica noastră?

— Nu, chiar nu înţeleg.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate. Atunci daţi-mi voie să vă explic. Eu am devenit pastor după criza junincii roşii, dar fac parte din această congregaţie de mulţi ani. Îi cunosc pe oamenii care vă interesează – Diane şi Simon. Cândva îi consideram prieteni.

— Şi acum nu?

— Aş vrea să pot spune că mai suntem încă prieteni. Dar va trebui să le puneţi lor întrebări în această privinţă. Vedeţi dumneavoastră, domnule Dupree, pentru o congregaţie relativ restrânsă, Templului Iordanului are o istorie litigioasă. Mai ales fiindcă am început prin a fi o corcitură, o biserică alcătuită dintr-o mână de dispensaţionalişti care s-au contopit cu câţiva hipioţi deziluzionaţi din mişcarea Noua Împărăţie. Aveam în

comun credinţa pătimaşă în iminenţa sfârşitului şi nevoia sinceră de fraternitate creştină. N-a fost o alianţă uşor de realizat, după cum vă puteţi imagina. Am înfruntat partea noastră de controverse. De schisme. De oameni trecând dintr-un ungher al creştinătăţii într-altul, de dispute doctrinare care, sincer vorbind, erau aproape de neînţeles pentru o mare parte a comunităţii. Dar cu Simon şi Diane s-a întâmplat altceva, ei s-au alăturat unui grup de post-tribulaţionişti conservatori, care intenţionau să revendice Templul Iordanului pentru ei înşişi. Asta a condus către nişte maşinaţiuni complicate, pe care lumea laică le-ar putea numi chiar luptă pentru putere.

— Pe care au pierdut-o?

— Oh, nu. Au deţinut cu fermitate controlul. Cel puţin pentru o vreme. Au radicalizat biserica într-un mod care i-a făcut pe mulţi dintre noi să nu se mai simtă în largul lor. Dan Condon a fost unul dintre ei şi el ne-a implicat în acea reţea de iresponsabili care au încercat să provoace A Doua Venire folosindu-se de o junincă roşie. Fapt care continuă să mă şocheze, ca fiind de o îngâmfare grotescă. Ca şi cum Domnul Oştirilor ar avea nevoie de un program de reproducere a vitelor ca să-şi adune credincioşii.

Pastorul Kobel a sorbit din cafea.

— Nu pot vorbi în numele credinţei lor, am spus.

— Spuneaţi, la telefon, că Diane nu mai poate fi găsită de familia ei.

— Da.

— S-ar putea să fie alegerea ei. Obişnuiam să-l urmăresc pe tatăl ei la televizor. E un bărbat intimidant.

— N-am venit aici ca s-o răpesc. Nu vreau decât să mă asigur că e bine sănătoasă.

O altă înghiţitură de cafea. Altă privire gânditoare.

— Aş vrea să vă pot spune că e bine. Şi probabil că este. Dar, după scandal, întregul grup s-a mutat undeva departe, pe coclauri. Iar unii dintre ei încă mai au citaţiile pentru o discuţie cu investigatorii federali. Aşa că vizitele sunt descurajate.

— Dar nu imposibile?

— Nu imposibile, dacă vă număraţi printre cunoscuţii lor. Nu sunt sigur că îndepliniţi condiţiile, domnule doctor Dupree. Vă pot îndruma într-acolo, dar mă tem că nu vă vor lăsa să intraţi.

— Chiar dacă garantaţi pentru mine?

Pastorul Kobel a clipit. A părut să mediteze.

Pe urmă a zâmbit. A luat o bucată de hârtie de pe biroul din spatele lui şi a scris o adresă, adăugând câteva rânduri cu îndrumări.

— E o idee bună, domnule doctor Dupree. Spuneţi-le că v-a trimis pastorul Bob. Dar, în acelaşi timp, fiţi prudent.

Pastorul Bob Kobel mă îndrumase spre ferma lui Dan Condon, care s-a dovedit a fi o casă bine îngrijită, cu două nivele, plasată într-o vale bogată în tufişuri şi aflată la trei ore de mers cu maşina faţă de oraş. Ranch-ul nu era cine ştie ce în ochii mei ignoranţi. Un grajd mare, în stare proastă, în comparaţie cu casa, iar pe peticele de iarbă păşteau câteva vite.

Imediat ce am frânat, în josul treptelor verandei a ţopăit un bărbat în salopetă, să tot fi avut vreo sută douăzeci de kilograme, cu o barbă deasă şi cu o expresie nefericită.

— Proprietate particulară, şefule.

— Am venit să-i văd pe Simon şi pe Diane.

S-a holbat la mine în tăcere.

— Nu mă aşteaptă. Dar mă cunosc.

— Te-au invitat? Fiindcă aici nu ne prea dăm în vânt după musafiri.

— Pastorul Bob mi-a spus că n-o să vă deranjeze vizita mea.

— Aşa a zis el.

— Sunt cât se poate de inofensiv.

— Pastorul Bob, deci. Ai vreun act de identitate?

I-am dat legitimaţia mea de serviciu, pe care a strâns-o în palmă şi a dus-o în casă.

Am aşteptat. Am coborât geamurile şi am lăsat o adiere uscată să fluiere prin maşină. Soarele coborâse destul de jos pentru ca umbrele stâlpilor verandei să amintească de un cadran solar, umbre care s-au lungit şi mai mult înainte ca bărbosul să se-ntoarcă şi să-mi înapoieze legitimaţia, spunând:

— Simon şi Diane vor să te primească. Îmi cer scuze dacă-am părut cam nepoliticos. Mă numesc Sorley.

Am coborât din maşină şi i-am întins mâna. Mi-a strâns-o cu putere.

— Aaron Sorley. Fratele Aaron pentru majoritatea oamenilor.

M-a condus în casă, deschizând uşa care scârţâia. Interiorul era încins de căldura verii, dar plin de viaţă. Un copil într-un tricou de bumbac a alergat pe lângă noi, la nivelul genunchilor, râzând. Am trecut prin faţa unei bucătării, unde două femei pregăteau o masă pentru mai multe persoane – oale mari pe maşina de gătit, munţi de varză pe masă.

— Simon şi Diane stau în dormitorul din spate, la etaj, ultima uşă pe dreapta, poţi să urci.

Dar n-aveam nevoie de ghid. Simon mă aştepta în capul scărilor.

Fostul moştenitor al şnururilor de curăţat pipe era cam tras la faţă. Fapt care nu mă surprindea, dat fiind că nu-l mai văzusem de douăzeci de ani, din noaptea atacului chinezilor asupra artefactelor de la poli. Era posibil să creadă acelaşi lucru despre mine. Zâmbetul lui continua să fie uluitor, larg şi generos, un zâmbet pe care Hollywoodul l-ar fi putut exploata, dacă Simon l-ar fi iubit pe Mammon mai mult decât pe Dumnezeu. Nu s-a mulţumit c-o strângere de mână. M-a strâns în braţe.

— Bine-ai venit, Tyler! Tyler Dupree! Îmi cer scuze dacă fratele Aaron a fost puţin cam necioplit tocmai acum. N-avem prea mulţi oaspeţi, dar o să descoperi că ospitalitatea noastră se numără printre cele generoase, cel puţin odată ce ai ajuns în prag. Te-am fi invitat înainte de asta, dacă am fi ştiut că există vreo şansă să faci călătoria.

— E o coincidenţă fericită, am spus. Sunt în Arizona pentru că...

— Oh, ştiu. Ascult ştirile, când şi când. Ai venit cu zbârcitul. Eşti doctorul lui.

M-a condus de-a lungul culoarului, spre o uşă crem, uşa lor, a lui Simon şi a Dianei, pe care a deschis-o.

Camera era mobilată într-un stil confortabil, dar afectat de trecerea timpului, un pat mare într-un colţ, cu o cuvertură matlasată peste somiera vălurită, o perdea cu dungi galbene, o carpetă de bumbac pe podeaua simplă, de scânduri. Un scaun lângă fereastră. Şi Diane stând pe scaun.

— Mă bucur să te văd, a spus. Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp pentru noi. Sper că nu te-am îndepărtat de munca ta.

— Nu mai mult decât am vrut eu să fiu îndepărtat. Ce mai faceţi?

Simon a traversat încăperea şi a rămas în picioare, alături de Diane. Şi-a pus mâna pe umărul ei şi a lăsat-o acolo.

— O ducem bine, amândoi. Poate nu suntem prosperi, dar ne descurcăm. Cred că nimeni nu se poate aştepta la mai mult în timpurile astea. Îmi pare rău că n-am mai păstrat legătura, Tyler. După toate necazurile de la Templul Iordanului, e greu să mai ai încredere în lumea din afara bisericii. Cred că ai auzit toată povestea.

— O belea de toată frumuseţea, s-a amestecat Simon. Agenţii au scos computerul şi xeroxul din casa parohială, le-au luat şi nu le-au mai adus niciodată înapoi. Bineînţeles că noi n-aveam nimic de-a face cu toată absurditatea aia cu juninca roşie. N-am făcut nimic altceva decât să aducem nişte broşuri în congregaţie. Pentru ca oamenii să poată hotărî, înţelegi, dacă vor să se implice în acest gen de acţiune. De-aia am ajuns să fim interogaţi de guvernul federal, dacă îţi poţi imagina una ca asta. După toate aparenţele, asta-i o crimă în America lui Preston Lomax.

— Sper că n-a fost arestat nimeni.

— Nimeni care să ne fi fost apropiat, a spus Simon.

— Dar ne-a făcut pe toţi să devenim nervoşi, a adăugat Diane. Începi să te gândeşti la lucruri pe care nu le puneai la îndoială. Telefoane. Scrisori.

— Presupun că trebuie să fiţi prudenţi.

— O, da, a încuviinţat Diane.

— Cu adevărat prudenţi, a adăugat Simon.

Diane purta o cămaşă simplă, de bumbac, strânsă pe talie, şi avea părul acoperit cu o eşarfă pepit, roşu cu alb, care părea un văl musulman fără pretenţii. Nici un fel de machiaj, dar nici nu avea nevoie. A o îmbrăca pe Diane în haine lălâi era la fel de inutil ca strădania de a ascunde un reflector sub o pălărie de paie.

La simpla ei vedere, am realizat cât de flămând fusesem. Cât de iraţional de flămând. Îmi era ruşine de plăcerea pe care o simţeam în prezenţa ei. Doi oameni care se cunoscuseră cândva. Nu aveam dreptul să-mi crească pulsul, să simt acea accelerare imponderabilă pe care mi-o provoca doar stând pe

scaun şi uitându-se când la mine, când în altă parte, roşind uşor ori de câte ori ni se întâlneau ochii.

Nu era realist şi era nedrept, nedreptăţeam pe cineva, poate pe mine, probabil pe ea. N-ar fi trebuit să vin niciodată acolo.

— Dar tu ce faci? Înţeleg că lucrezi în continuare cu Jason. Sper că se simte bine.

— Se simte excelent. Îţi trimite dragostea lui.

A zâmbit.

— Mă-ndoiesc. Nu sună a Jase.

— S-a schimbat.

— Oare?

— Se vorbeşte foarte mult despre Jason, a spus Simon, continuând s-o strângă de umăr, cu mâna lui bătătorită şi întunecată pe fundalul pal al bumbacului. Despre Jason şi despre bărbatul zbârcit, aşa-numitul marţian.

— Nu doar aşa-numit. S-a născut şi a procreat acolo.

Simon a strâns din ochi.

— Dacă spui tu, atunci trebuie să fie adevărat. Dar, cum ziceam, se vorbeşte. Oamenii ştiu că Anticristul e printre noi, ăsta e un fapt, şi ar putea fi un om deja celebru, aşteptând să-i vină vremea, punându-şi la cale războiul inutil. Aşa că, aici, personalităţile publice sunt studiate cu atenţie. Nu spun că Wun Ngo Wen e Anticristul, dar, dacă aş susţine asta, mi s-ar alătura şi alţii. Eşti apropiat de el, Tyler?

— Stăm din când în când de vorbă. Cred că nu e destul de ambiţios ca să fie Anticristul.

Deşi ar fi fost posibil ca E.D. Lawton să-mi contrazică afirmaţia.

— Totuşi, ăsta e genul de lucruri care ne fac să fim prudenţi. De aceea, păstrarea legăturii cu familia ei e o problemă pentru Diane.

— Fiindcă Wun Ngo Wen ar putea fi Anticristul?

— Fiindcă nu vrem să atragem atenţia oamenilor puternici, într-un moment atât de apropiat de sfârşitul lumii.

Nu ştiam ce aş fi putut să răspund.

— Tyler vine de la drum lung, a spus Diane. Probabil că îi e sete.

Lui Simon i-a reapărut zâmbetul.

— Ai vrea să bei ceva înainte de cină? Avem o grămadă de băuturi. Vrei Mountain Dew?

— Ar fi grozav.

A ieşit din cameră. Diane a aşteptat până ce i-a auzit paşii pe scări. Pe urmă şi-a lăsat capul pe-o parte şi m-a privit mai direct.

— Ai făcut o călătorie lungă.

— Nu exista nici o altă cale de a intra în legătură.

— Dar nu era nevoie să recurgi la aşa ceva. Sunt sănătoasă şi fericită. Poţi să-i spui asta lui Jase. Şi lui Carol, dacă tot a venit vorba. Şi lui E.D., dacă se sinchiseşte. N-am nevoie de vizite de control.

— Nu e o astfel de vizită.

— Ai trecut să ne saluţi, pur şi simplu?

— De fapt, da, ceva de genul ăsta.

— N-am intrat într-o sectă. Nu sunt ţinută aici cu forţa.

— N-am spus aşa ceva, Diane.

— Dar te-ai gândit, nu-i aşa?

— Mă bucur că eşti bine.

Şi-a întors capul şi razele asfinţitului i-au luminat ochii.

— Îmi cer scuze. Sunt doar puţin uluită. Să te văd apărând aşa. Şi mă bucur că acolo, în est, o duceţi bine. O duci bine, nu?

M-am simţit plin de curaj.

— Nu, am zis. Sunt paralizat. Cel puţin aşa crede tatăl tău. Spune că toată generaţia noastră e paralizată de Turbion. Că suntem prizonieri ai momentului când au dispărut stelele. Că nu ne-am împăcat niciodată cu situaţia.

— Şi tu crezi că e adevărat?

— Poate mai adevărat decât e dispus oricare dintre noi să recunoască.

Spuneam lucruri pe care nu mi le propusesem. Dar Simon se putea întoarce în orice clipă cu sticla de Mountain Dew şi cu zâmbetul lui de diamant, iar ocazia avea să fie pierdută, poate pentru totdeauna.

— Mă uit la tine şi continui s-o văd pe fetiţa de pe pajiştea din jurul Casei Mari. Aşa că, da, poate că E.D. are dreptate. Douăzeci şi cinci de ani furaţi. Au trecut foarte repede.

Diane mi-a aprobat spusele în tăcere. Aerul cald a răsucit perdelele dungate şi camera a devenit mai întunecoasă. Pe urmă a spus:

— Închide uşa.

— N-o să pară neobişnuit?

— Închide uşa, Tyler. Nu vreau să tragă cineva cu urechea.

Aşa că am închis-o, foarte uşor, iar ea s-a ridicat, a venit lângă mine şi mi-a luat mâinile într-ale ei. Erau reci.

— Suntem prea aproape de sfârşitul lumii ca să ne minţim. Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, dar în casa asta stau patru familii şi există un singur telefon, aşa că toată lumea ştie cine cu cine vorbeşte.

— Simon n-ar fi fost de acord.

— Dimpotrivă, ar fi acceptat. Acceptă cea mai mare parte a obiceiurilor şi a idiosincrasiilor mele. Dar eu nu vreau să-l mint. Nu vreau să port această povară. Însă admit că îmi lipsesc telefoanele, Tyler. Erau linii ale vieţii. Când nu aveam bani, când biserica se scinda, când mă simţeam singură fără motiv... sunetul vocii tale era ca o transfuzie.

— Atunci de ce te-ai oprit?

— Pentru că era un act de lipsă de loialitate. Atunci. *Acum*. A scuturat din cap, de parcă ar fi încercat să-mi comunice o idee dificilă, dar importantă. Ştiu ce voiai să spui despre Turbion. Şi eu mă gândesc la asta. Uneori îmi închipui că există o lume unde Turbionul n-a apărut şi unde vieţile noastre ar fi fost diferite. Vieţile noastre, a ta şi a mea. I-am auzit respiraţia tremurătoare şi a roşit puternic. Dacă nu puteam trăi în lumea aceea, m-am gândit că, o dată la fiecare două săptămâni, puteam măcar s-o vizitez, să-ţi dau telefon, să fim prieteni vechi şi să discutăm şi despre altceva, nu numai despre sfârşitul omenirii.

— Tu numeşti asta lipsă de loialitate?

— E lipsă de loialitate. M-am dăruit lui Simon. E bărbatul meu în faţa lui Dumnezeu şi a legii. Chiar dacă n-a fost o alegere înţeleaptă, a fost totuşi alegerea mea şi poate că nu sunt atât de creştină cum ar trebui, dar ştiu ce înseamnă datoria şi perseverenţa şi de ce trebuie să rămâi cu cineva, deşi...

— Deşi... *ce*, Diane?

— Deşi doare. Cred că nici unul dintre noi nu trebuie să se uite cu mai multă insistenţă la vieţile pe care le-am fi putut avea.

— N-am venit aici ca să te fac nefericită.

— Nu, dar ai efectul ăsta.

— Atunci n-o să rămân.

— O să rămâi la cină. E vorba de politeţe. Şi-a lipit mâinile de corp şi s-a uitat în podea. Lasă-mă să-ţi mai spun ceva, cât timp mai avem încă parte de puţină intimitate. Ceva care contează. Nu împărtăşesc toate convingerile lui Simon. Nu pot să cred, cu sinceritate, că în momentul sfârşitului lumii cei credincioşi se vor înălţa la cer. Dumnezeu să mă ierte, dar nu mi se pare plauzibil. Dar cred că lumea se va sfârşi. Se sfârşeşte. Se sfârşeşte odată cu toate vieţile noastre. Şi..

— Diane...

— Nu, lasă-mă să termin. Să mărturisesc. Cred că lumea se va sfârşi. Cred ce mi-a spus Jason, cu ani şi ani în urmă, că într-o bună dimineaţă soarele va răsări uriaş şi infernal şi că, după câteva ore sau zile, se va sfârşi timpul care ne-a fost dat pe pământ. Nu vreau să fiu singură în dimineaţa aia...

— Nimeni nu vrea.

Cu excepţia lui Molly Seagram, m-am gândit. Molly cântând *On the Beach* cu flaconul ei cu pastile pentru sinucigaşi. Molly şi toţi oamenii ca ea.

— Şi n-o să fiu singură. O să fiu cu Simon. Dar îţi mărturisesc ţie, Tyler, şi vreau să fiu iertată pentru asta, că atunci când îmi imaginez ziua aceea nu mă văd neapărat alături de el.

Uşa s-a deschis. Simon. Cu mâinile goale.

— Cina era deja pe masă. Alături de un ulcior mare cu ceai cu gheaţă pentru călători însetaţi. Vino să ni te alături. E destul pentru toată lumea.

— Mulţumesc! am spus. Sună bine.

Cei opt adulţi care împărţeau casa fermei erau soţii Sorley, soţii Dan Condon, soţii McIsaac şi Simon şi Diane. Familia Sorley avea trei copii, iar familia McIsaac avea cinci, aşa că eram şaptesprezece în jurul mesei mari, pliante, din camera de lângă bucătărie. Rezultatul era o larmă plăcută, care a durat până când „unchiul Dan” a anunţat începerea binecuvântării, moment în care toate braţele s-au îndoit prompt şi toate capetele s-au plecat cu aceeaşi promptitudine.

Dan Condon era masculul alfa al grupului. Era înalt şi aproape cadaveric, cu barbă neagră, urât în stilul lui Abraham Lincoln şi, în timp ce blagoslovea mâncarea, ne-a reamintit că a

hrăni un străin era o virtute, chiar dacă se întâmpla să sosească fără a fi primit vreo invitaţie, amin.

Din modul în care curgea conversaţia, am dedus că fratele Aaron Sorley era al doilea la comandă şi, probabil, cel care impunea legea cu forţa atunci când apărea o dispută. Teddy McIsaac şi Simon respectau părerea lui Sorley, dar ţineau cont de Condon, când era vorba de un verdict final. Supa era prea sărată?

— Numai bună, a spus Condon.

Vremea se încălzise de curând?

— Nu s-ar putea spune că e neobişnuit în partea asta a lumii, a declarat Condon.

Femeile vorbeau rar şi, în cea mai mare parte a timpului, îşi ţineau ochii în farfuriile lor. Soţia lui Condon era o femeie scundă, masivă, cu o expresie crispată. Nevasta lui Sorley era aproape tot atât de voinică precum soţul ei şi zâmbetul i se făcea remarcat când era lăudată mâncarea. Soţia lui McIsaac părea să nu aibă nici măcar optsprezece ani, faţă de cei peste patruzeci care se citeau pe chipul lui ursuz. Nici una dintre femei nu mi se adresa direct şi nu-mi fusese prezentată după numele de botez. Printre acele bucăţi de zirconiu, Diane era un diamant, fapt care sărea în ochi şi explica, poate, atitudinea ei prudentă.

Toate familiile erau refugiate de la Templul Iordanului. Nu erau cei mai radicali dintre enoriaşi, mi-a explicat unchiul Dan, ca dispensaţionaliştii ăia fără astâmpăr care fugiseră în Saskatchewan cu un an înainte, dar nu erau lipsiţi de entuziasm în credinţa lor, ca pastorul Bob Kobel şi grupul lui dispus să accepte cu uşurinţă compromisuri. Familiile se mutaseră la ranch (ranch-ul lui Condon) pentru a pune câţiva kilometri între ele şi tentaţiile oraşului, aşteptând chemarea finală într-o pace monastică. Cel puţin până în acel moment, a spus, planul fusese un succes.

Restul discuţiilor din jurul mesei se refereau la o camionetă cu bateria proastă, la reparaţiile în plină desfăşurare ale unui acoperiş, la o problemă serioasă a foselor septice. Când s-a terminat cina, m-am simţit aproape tot atât de uşurat cum erau, în mod evident, copiii – Condon a aruncat o privire cruntă către una dintre fetele Sorley, care a oftat prea sonor.

Imediat ce vasele au fost spălate (activitatea femeilor la ranchul Condon), Simon a anunţat că urma să plec.

— O să te descurci pe drum, doctore Dupree? a întrebat Condon. Acum au loc jafuri aproape în fiecare noapte.

— O să ţin geamurile închise şi pedala de acceleraţie apăsată.

— Probabil că e o idee înţeleaptă.

— Dacă nu te deranjează, Tyler, a spus Simon, aş vrea să mă iei cu tine până unde se termină gardul, îmi place să mă întorc înapoi pe jos, în nopţile calde, aşa ca asta. Chiar şi la lumina unei lanterne.

Am fost de acord.

Pe urmă s-au aliniat cu toţii, pentru un rămas-bun cordial. Copiii s-au vânzolit până când le-am strâns mâinile, apoi li s-a dat voie să plece. Când i-a venit rândul, Diane a dat din cap către mine, dar şi-a lăsat ochii în jos şi, când i-am întins mâna, mi-a luat-o fără să mă privească.

L-am dus pe Simon în susul dealului, până la o distanţă de vreo jumătate de kilometru faţă de fermă, şi s-a foit tot timpul, de parcă ar fi avut ceva de spus, dar şi-a ţinut gura închisă. Eu nu l-am îmboldit. Aerul era parfumat şi relativ rece. Am oprit acolo unde mi-a cerut, pe culmea unei movile, alături de un gard rupt şi lângă unul viu, din tufe de ocotillo.

— Mulţumesc pentru transport, a spus.

A coborât şi a zăbovit o clipă, aplecat deasupra portierei deschise.

— Vrei să-mi spui ceva? l-am întrebat.

Şi-a dres glasul.

— Ştii, a început, în cele din urmă, cu vocea abia acoperind adierea vântului, o iubesc pe Diane la fel de mult cum îl iubesc pe Dumnezeu. Recunosc, sună a blasfemie. Îmi sună aşa de multă vreme. Dar cred că Dumnezeu a adus-o pe lume ca să-mi fie soţie, că asta e menirea ei. Cu toate că, în ultima vreme, am început să mă gândesc că sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Dragostea pentru ea e modul meu de a-l iubi pe Dumnezeu. Crezi că e posibil, Tyler Dupree?

N-a aşteptat răspunsul, ci a închis portiera şi a aprins lanterna, iar eu l-am privit în oglinda retrovizoare în timp ce

cobora dealul agale, pierzându-se în beznă şi în ţârâit de greieri.

În noaptea aceea, n-am dat peste bandiţi sau peste tâlhari de drumul mare.

Încă de la începuturile Turbionului, absenţa stelelor şi a lunii transformase noaptea într-un tărâm mai întunecat şi mai periculos. Răufăcătorii puseseră la punct strategii elaborate, în vederea ambuscadelor din zonele rurale. Călătoria la vreme de noapte îmi sporea în mod spectaculos şansele de a fi jefuit sau ucis.

Aşa se face că, pe drumul de întoarcere către Phoenix, traficul era sporadic, treceau mai ales camionagii specializaţi în transportul interstatal, în maşinile lor bine protejate, cu optsprezece roţi. În cea mai mare parte a timpului, am fost singur pe drum, conturând un calup strălucitor din bezna nopţii şi ascultând scrâşnetul roţilor şi şuierul grăbit al vântului. Dacă există vreun zgomot la auzul căruia să te simţi mai singur, nu ştiu care ar putea fi. Probabil că de asta se montează aparate de radio în maşini.

Însă pe drum nu erau nici tâlhari, nici ucigaşi.

Nu în noaptea aceea.

Am rămas peste noapte în oraş şi i-am ajuns din urmă pe Wun Ngo Wen şi pe gărzile sale de corp în holul aeroportului.

În timpul zborului către Orlando, Wun a avut chef de vorbă. Studia geologia deşertului din sud-est şi era deosebit de încântat de o rocă pe care o cumpărase dintr-un chioşc cu suveniruri, pe drumul de întoarcere către Phoenix – silind întreaga coloană de maşini să se oprească, aşteptându-l în vreme ce căuta printr-o ladă cu fosile. Mi-a arătat trofeul, o concavitate spiralată, calcaroasă, de vreo doi centimetri şi jumătate, într-un şist argilos de pe poteca Bright Angel. Amprenta unui trilobit mort de vreo zece milioane de ani, a spus, recuperată din pustiul de stâncă şi nisip de sub noi, care fusese cândva fundul unei mări antice.

Până atunci, nu mai văzuse niciodată o fosilă. A zis că pe Marte nu erau. În întreg sistemul solar, nu existau fosile nicăieri, cu excepţia celor de aici, de pe bătrânul Pământ.

La Orlando, am fost instalaţi pe bancheta din spate a unei alte maşini, dintr-un alt convoi, de data asta îndreptându-ne spre complexul Periheliu.

Am plecat în amurg, după ce o razie din perimetrul aeroportului ne-a ţinut pe loc pentru o oră. Odată ce am intrat pe autostradă, Wun a început să caşte şi şi-a cerut scuze:

— Nu sunt obişnuit cu atât de mult efort fizic.

— Te-am văzut antrenându-te pe banda rulantă, la Periheliu. Te descurci bine.

— O bandă rulantă nu se poate compara cu un camion.

— Nu, cred că nu.

— Simt oboseala, dar nu şi vreun regret. A fost o expediţie minunată. Sper că ţi-ai petrecut timpul într-un mod tot atât de încântător.

I-am povestit că o găsisem pe Diane şi că părea sănătoasă.

— Asta e bine. Îmi pare rău că n-am avut ocazia s-o întâlnesc. Dacă seamănă suficient cu fratele ei, trebuie să fie o persoană remarcabilă.

— Este.

— Dar vizita n-a fost aşa cum ai sperat?

— Poate am sperat ce n-ar fi trebuit.

Poate sperasem întotdeauna ce n-ar fi trebuit.

— Ei bine, a spus Wun, căscând, cu ochii pe jumătate închişi, întrebarea… întrebarea este, ca întotdeauna, cum să te uiţi la soare fără să orbeşti.

Am vrut să-l întreb la ce se referea, dar capul i s-a rezemat de spătarul capitonat al banchetei şi mi s-a părut că a-l lăsa să doarmă era un gest mai binevoitor.

Din convoiul nostru făceau parte cinci automobile, plus un vehicul militar, cu un mic detaşament de infanterie, pentru cazul că ne-am fi aflat în pericol.

Transportorul blindat era o maşină pătrăţoasă, cam de dimensiunile celor folosite pentru transportul banilor lichizi către şi dinspre băncile regionale, putând fi confundat cu uşurinţă cu una dintre ele.

De fapt, un convoi al companiei Brinks se afla, din întâmplare, la vreo zece minute înaintea noastră şi a părăsit autostrada, mergând către Palm Bay. Observatorii unei bande de gangsteri, plasaţi la răspântiile importante şi ţinând

legătura prin telefon, ne-au confundat cu transportul de la Brinks şi ne-au indicat drept ţintă pentru un grup de interceptori care aştepta undeva, pe porţiunea de drum din faţă.

Interceptorii erau tâlhari sofisticaţi, care amplasaseră deja mine de suprafaţă pe o porţiune a drumului din jurul unei rezervaţii mlăştinoase. Aveau şi puşti automate, plus două aruncătoare de grenade antitanc, iar un convoi Brinks nu era dotat cu nimic pe măsura armamentului lor; la cinci minute după prima explozie a unei mine, interceptorii s-ar fi aflat în inima ţinutului mocirlos, împărţindu-şi prada. Dar spionii lor făcuseră o greşeală gravă. Interceptarea unui transport bancar e una, interceptarea a cinci vehicule modificate pentru a prezenta siguranţă şi a unui transportor blindat plin de militari bine antrenaţi şi de personal din serviciile de securitate era cu totul altceva.

Tocmai mă uitam prin geamul fumuriu, privind apa verzuie şi chiparoşii pleşuvi care alunecau pe lângă noi, când s-au stins luminile de pe autostradă.

Un tâlhar tăiase liniile subterane de înaltă tensiune. Bezna a devenit, pe neaşteptate, cu adevărat beznă, un zid dincolo de geam, cu nimic care să-mi întoarcă privirea în afara propriei mele reflexii uluite.

— Wun... am spus.

Dar el continua să doarmă, cu chipul zbârcit tot atât de lipsit de expresie ca amprenta unui deget.

Apoi prima maşină a lovit mina.

Şocul a izbit automobilul nostru blindat ca un pumn de oţel. Între maşinile din convoi existau intervale de siguranţă, dar ne aflam destul de aproape ca să vedem vehiculul ţintă înălţându-se pe o excrescenţă de văpăi galbene şi recăzând pe asfalt, cuprins de flăcări, cu roţile dezarticulate.

Şoferul nostru a virat şi a încetinit, probabil în ciuda indicaţiilor primite. În faţă, drumul era blocat. Iar în spate a avut loc un alt impact, o altă mină, aruncând bucăţi de pavaj în mlaştină şi zguduindu-ne cu o eficacitate brutală.

Wun se trezise, era uluit şi înspăimântat. Avea ochii mari ca două luni şi tot atât de scânteietori.

În apropiere s-au auzit rafale de armă. M-am aplecat şi l-am tras pe Wun în jos, lângă mine, îndoindu-ne amândoi peste

centurile de siguranţă şi trăgând cu frenezie de catarame. Şoferul a oprit, a scos o armă de undeva, de sub bord, şi a deschis portiera.

În aceeaşi clipă, o duzină de bărbaţi au sărit din transportorul blindat din spate, împrăştiindu-se şi trăgând în întuneric, străduindu-se cu disperare să delimiteze un perimetru. Gărzile în civil din celelalte maşini au început să conveargă spre a noastră, într-o încercare de a-l proteja pe Wun, dar focurile de armă i-au ţintuit la pământ înainte de a ajunge la noi.

Probabil că riposta promptă i-a derutat pe tâlhari. Au apelat la armele grele. Una dintre ele a tras şi mi s-a spus mai târziu că a fost o grenadă antitanc. Tot ce ştiam atunci era că surzisem dintr-odată, că maşina se rotea în jurul unei axe complicate şi că aerul era plin de fum şi de cioburi de sticlă.

Apoi, ca prin farmec, m-am pomenit pe jumătate ieşit prin uşa din spate, cu faţa strivită de pavajul grăunţos, simţind gust de sânge, iar Wun era alături de mine, cu vreun metru mai în faţă, zăcând pe-o parte. Una dintre încălţările lui, un bocanc de copil, cumpărat pentru excursia în canion, ardea.

L-am strigat pe nume. A tresărit uşor. Gloanţele loveau în maşina avariată din spatele nostru, născând cratere în oţel. Nu-mi simţeam piciorul stâng. M-am tras mai aproape şi am folosit o bucată zdrenţuită din tapiseria banchetei ca să înăbuş flăcările ridicate din bocanc. Wun a gemut şi şi-a înălţat capul.

Oamenii noştri au răspuns tirului şi gloanţele au brăzdat smârcurile de pe ambele părţi ale drumului.

Wun şi-a arcuit spatele şi s-a săltat în genunchi. Părea să nu-şi dea seama unde se afla. Îi sângera nasul. Fruntea era tăiată şi jupuită.

— Nu te ridica, am murmurat.

Dar a continuat să-ncerce să-şi adune picioarele sub el, cu gheata arsă fluturând şi puţind.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am spus. Am întins mâna spre el, dar s-a smucit. *Pentru numele lui Dumnezeu, nu te ridica!*

Dar el a reuşit în cele din urmă, s-a săltat şi a rămas în picioare, tremurând, profilat pe fundalul maşinii în flăcări. S-a uitat în jos şi a părut să mă recunoască, în sfârşit.

— Tyler, a spus. Ce s-a-ntâmplat?
Pe urmă l-au nimerit gloanţele.

Pe Wun Ngo Wen îl urâseră o mulţime de oameni. Nu aveau încredere în el, ca E.D. Lawton, sau îl dispreţuiau din motive mult mai complexe şi mai puţin scuzabile: pentru că îl socoteau un duşman al lui Dumnezeu, pentru că pielea lui se întâmplase să fie neagră, pentru că venea în sprijinul teoriei evoluţiei, pentru că întrupa dovada fizică a existenţei Turbionului şi adevărurile răscolitoare despre vârsta universului exterior.

Mulţi dintre aceştia şuşotiseră, plănuind uciderea lui. (În dosarele Departamentului de Securitate Internă erau înregistrate zeci de ameninţări zădărnicite.)

Dar n-a fost ucis de o conspiraţie. Ci de un amestec de lăcomie, confuzie de identitate şi nechibzuinţă generată de Turbion.

Era o moarte jenant de terestră.

Trupul lui Wun a fost incinerat (după autopsie şi după o extragere masivă de mostre) şi a avut parte de funeralii naţionale. La slujba de înmormântare, oficiată în Catedrala Naţională din Washington, au asistat demnitari de pe întreaga planetă. Preşedintele Lomax a ţinut un discurs lung, bogat în elogii.

S-a discutat despre trimiterea cenuşii lui pe orbită, dar fără a se ajunge la un rezultat. După spusele lui Jason, urna a fost depozitată în subsolul Institutului Smithsonian, în aşteptarea unor dispoziţii finale.

Probabil că se mai află acolo.

ACASĂ ÎNAINTE DE CĂDEREA ÎNTUNERICULUI

Aşa că am petrecut nişte săptămâni într-un spital din apropiere de Miami, revenindu-mi de pe urma rănilor minore, relatându-le investigatorilor federali cum se desfăşuraseră evenimentele şi confruntându-mă cu ideea morţii lui Wun. În perioada aceea m-am hotărât să plec de la Periheliu şi să-mi deschid un cabinet particular.

Dar am decis să nu-mi anunţ intenţia decât după lansarea replicatorilor. Nu voiam să-l tulbur pe Jason într-un moment critic.

În comparaţie cu efortul cerut de terraformare în anii precedenţi, lansarea replicatorilor părea o decădere de la sublim la ridicol. Dacă aveau să existe, rezultatele sale aveau să fie mai grandioase şi mai subtile, dar punerea în practică, doar o mână de rachete, sincronizarea câtuşi de puţin necesară, era un eşec din punct de vedere al spectaculozităţii.

De data aceasta, preşedintele Lomax nu lăsa nimic din mână. Înfuriind Uniunea Europeană, pe ruşi, chinezi şi indieni, Lomax refuzase să dezvăluie tehnologia de realizare a replicatorilor în afara cercurilor din NASA şi din Periheliu, care trebuiau neapărat să o cunoască, şi ştersese toate pasajele relevante din ediţiile publice ale arhivelor marţiene. „Microbii artificiali" (în limbajul lui Lomax) reprezentau o tehnologie cu „risc ridicat". Puteau fi „militarizaţi". (Ceea ce era adevărat, chiar şi Wun o recunoscuse.) Fapt pentru care Statele Unite erau obligate să-şi asume custodia şi controlul informaţiilor pentru a preveni „proliferarea nanotehnologiei şi o nouă şi letală cursă a înarmărilor".

Uniunea Europeană strigase sus şi tare că era vorba de un joc murdar şi Naţiunile Unite convocaseră un comitet de investigare, dar, într-o lume în care războaiele scăpate de sub control mistuiau patru continente, argumentul lui Lomax avea o greutate considerabilă. (Cu toate acestea, aşa cum ar fi ripostat Wun, marţienii reuşiseră să trăiască liniştiţi vreme de sute de ani, deţinând aceeaşi tehnologie, şi nu erau nicidecum mai puţin umani decât strămoşii lor de pe pământ.)

Din aceste motive, lansarea efectuată la Canaveral, către sfârşitul verii, a atras foarte puţină lume şi doar atenţia sporadică presei. La urma urmelor, Wun Ngo Wen era mort, iar

agenţiile de ştiri ajunseseră în pragul extenuării tot ocupându-se de uciderea sa. Cele patru rachete Delta masive, plasate pe platformele lor din larg, păreau acum doar ceva mai mult decât o notă de subsol despre funeralii sau, şi mai rău, doar o reluare a acestora: lansarea seminţelor adaptată la o epocă de speranţe atrofiate.

Însă, chiar dacă nu era decât un spectacol minor, era totuşi un spectacol. Lomax s-a urcat în avion şi a venit să asiste. E.D. Lawton acceptase o invitaţie de curtoazie şi, în momentul acela, era dispus să dea dovadă de un comportament corespunzător. Aşa că, în dimineaţa zilei stabilite, m-am instalat împreună cu Jason în tribuna VIP-urilor de pe ţărmul estic din Cape Canaveral.

Stăteam cu faţa spre ocean. Vechile platforme maritime de lansare, încă funcţionale, dar care ruginiseră în apa sărată, căpătând o culoare arămie, fuseseră construite pentru a susţine rachetele grele din era seminţelor. Pe lângă ele, aceste Delta nou-nouţe erau nişte pitici. Nu vreau să spun că, de la o asemenea distanţă, desluşeam prea multe detalii, vedeam doar patru piloni albi ieşind în afara hotarelor ceţoase ale oceanului din vremea verii, plus eşafodajele platformelor neutilizate, conexiunile de cale ferată, navele-bază şi pe cele auxiliare, ancorate într-o zonă sigură. Era o dimineaţă senină şi toridă de vară. Vântul bătea în rafale, fără să fie destul de puternic pentru a impune amânarea lansării, dar reuşind să fâlfâie zgomotos steagul şi să răvăşească părul aranjat cu grijă al preşedintelui Lomax, care urca pe podium, pregătindu-se să se adreseze demnitarilor prezenţi şi presei.

Şi-a rostit discursul, din fericire scurt. A pomenit despre moştenirea lui Wun Ngo Wen şi despre încrederea marţianului în faptul că reţeaua de replicatori pe punctul de a fi implantată la extremităţile îngheţate ale sistemului solar urma să ne dezvăluie curând natura şi scopul Turbionului. A spus vorbe mari despre umanitatea care marchează cosmosul. („E galaxie, nu cosmos, a şoptit Jason. *Marcăm?* Ce suntem noi, o potaie care se pişă pe un hidrant? Ar fi necesar să corecteze cineva discursurile.”) Pe urmă Lomax a citat versurile lui F.I. Tiutcev, un poet rus din secolul al nouăsprezecelea, care nu avea cum să-şi imagineze Turbionul, dar care scrisese de parcă ar fi făcut-o:

Ca o himeră piere lumea exterioară
iar Omul, un orfan pribeag şi despuiat,
înfruntă, neajutorat şi singur,
nemărginirea spaţiului întunecat.
Viaţa şi strălucirea par doar vis străvechi
Pe când acolo, în realitatea nopţii,
descătuşat, străin, pricepe acum
că e al lui, de drept, un dat al sorţii.

Lomax a părăsit apoi scena şi, după prozaica numărătoare inversă, prima rachetă şi-a încălecat stâlpul de foc, lăsându-se purtată spre cosmosul descătuşat de dincolo de cer. Un dat al sorţii. Al nostru de drept.

În timp ce toţi ceilalţi priveau în sus, Jason a închis ochii şi şi-a îndoit braţele pe genunchi.

Împreună cu ceilalţi oaspeţi, am mers într-o sală de recepţii, în aşteptarea unei runde de interviuri acordate presei. (Jason era programat pentru douăzeci de minute la o reţea de televiziune prin cablu, iar eu eram programat pentru zece. Eram „medicul care încercase să salveze viaţa lui Wun Ngo Wen”, deşi nu făcusem altceva decât să-i sting bocancul aprins şi să-i trag trupul din bătaia gloanţelor, după ce căzuse. O verificare CRC rapidă – a căilor respiratorii, a respiraţiei şi a circulaţiei sanguine – dovedise cât se putea de limpede că nu aveam cum să-i fiu de folos şi că ar fi fost mai înţelept dacă mă mulţumeam să ţin capul jos până la sosirea ajutoarelor. Asta le-am şi spus reporterilor, până ce au învăţat să nu mă mai întrebe.)

Preşedintele Lomax a străbătut încăperea, strângând mâinile celor de faţă, înainte ca însoţitorii săi să-l grăbească încă o dată să plece. Pe urmă E.D. ne-a încolţit, pe Jason şi pe mine, lângă tejgheaua barului.

— Cred că aţi primit ce aţi dorit, a spus, adresându-i comentariul lui Jason, dar uitându-se la mine. Acum nu mai există cale de întoarcere.

— În cazul ăsta, i-a replicat Jason, probabil că n-are rost să discutăm în contradictoriu.

Eu şi Wun ne făcuserăm o datorie din a-l ţine pe Jason sub observaţie în lunile de după tratament. Se supusese unui set de analize neurologice, incluzând o nouă serie de RMN-uri clandestine. Nici una dintre acestea nu a scos la iveală vreo deficienţă, iar singurele schimbări fiziologice evidente erau cele legate de însănătoşirea după SMA. Cu alte cuvinte, o fişă medicală curată. Mai curată decât mi-aş fi imaginat vreodată că era posibil.

Dar părea schimbat, într-un mod subtil. Îl întrebasem pe Wun dacă toţi cvadrii sufereau schimbări psihologice.

— Într-un anumit sens, da, îmi răspunsese.

Se aştepta de la un cvadru marţian să se poarte altfel după tratament, dar în acest „se aştepta” era inclusă o subtilitate – da, spusese Wun, era de „aşteptat” (cu alte cuvinte, era posibil) ca un cvadru să se schimbe, dar comunitatea şi cei asemenea lui „aşteptau din partea lui” (îi cereau) această schimbare.

Cum se schimbase Jason? În primul rând, se mişca altfel. Jase îşi ascunsese scleroza multiplă atipică dând dovadă de foarte multă ingeniozitate, dar acum în mersul şi în gesturile lui era perceptibilă o nouă libertate. Era Omul de Tinichea de după ungerea cu ulei. I se mai întâmpla, din când în când, să fie în toane rele, dar proasta sa dispoziţie se manifesta într-un mod mai puţin violent. Înjura mult mai rar – ceea ce înseamnă că era mult mai puţin probabil să se-mpotmolească într-una dintre acele haznale emoţionale unde singurul verb util e „futu-i”. Glumea mai mult decât înainte.

Toate astea sunau bine. Aşa şi erau, fiind însă, în acelaşi timp, superficiale. Alte schimbări erau mult mai supărătoare. În privinţa rezolvării problemelor de zi cu zi, se retrăsese de la conducerea Periheliului într-o asemenea măsură încât membrii Statului său major îi prezentau o informare săptămânală şi îl ignorau în tot restul timpului. Începuse să citească traducerile nedefinitivate ale tratatelor de astrofizică marţiană, evitând protocoalele de securitate, dacă nu chiar încălcându-le cu desăvârşire. Singurul eveniment care trecuse dincolo de noul lui calm fusese moartea lui Wun, care-l obseda şi îndurerera într-un mod pe care încă nu reuşeam să-l înţeleg pe deplin.

— Vă daţi seama, a spus E.D., că adineaori am fost martorii sfârşitului Fundaţiei Periheliu.

Şi chiar era, în sensul real al cuvântului. În afară de a interpreta feedbackul primit de la replicatori, indiferent în ce ar fi constat, existenţa Periheliului ca agenţie spaţială civilă se încheiase. Se trecuse deja la o reducere serioasă a cheltuielilor. Jumătate din personalul auxiliar fusese trimis într-un şomaj temporar. Specialiştii se împuţinau mult mai lent, fiind atraşi de universităţi sau de întreprinzători plini de bani.

— Atunci aşa să fie, a spus Jason, afişând ceea ce ar fi putut reprezenta fie seninătatea firească a unui cvadru, fie o îndelung reprimată ostilitate faţă de tatăl său. Am făcut ce aveam de făcut.

— Poţi să stai aici şi să enunţi un asemenea verdict? În faţa mea?

— Cred că ăsta e adevărul.

— Nu contează că eu mi-am petrecut viaţa construind ce tocmai ai dărâmat tu?

— Contează?

Jase a reflectat la asta ca şi cum E.D. i-ar fi pus într-adevăr o întrebare.

— În ultimă instanţă, nu, cred că nu.

— Iisuse, ce s-a întâmplat cu tine? Când faci o greşeală de o asemenea importanţă…

— Nu cred că e o greşeală.

— …trebuie să-ţi asumi răspunderea ei.

— Cred că mi-am asumat-o.

— Pentru că, dacă va fi vorba de un eşec, tu vei fi cel învinuit.

— Înţeleg asta.

— Cel pe care-l vor arde pe rug.

— Dacă se va ajunge la asta.

— Nu te pot apăra, a spus E.D.

— N-ai putut niciodată, a ripostat Jason.

M-am întors la Periheliu în maşina lui Jase. În perioada aceea, conducea un automobil nemţesc cu baterie solară, un vehicul de nişă, de vreme ce noi, majoritatea oamenilor, continuam să fim posesorii unor maşini proiectate pentru a funcţiona pe bază de benzină, de către nişte indivizi care nu credeau în existenţa unui viitor pentru care să merite să-ţi faci

griji. Navetiştii ne depăşeau în viteză, grăbindu-se să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului.

I-am spus că aveam de gând să părăsesc Periheliul şi să-mi deschid un cabinet particular.

Jase a păstrat tăcerea pentru o vreme, cu ochii la drum, la aerul cald care se ridica din pavaj de parcă muchiile lumii s-ar fi înmuiat de căldură. Pe urmă a spus:

— Dar nu e nevoie, Tyler. Periheliu trebuie să supravieţuiască pentru încă vreo câţiva ani şi am suficientă influenţă ca să te pot păstra pe ştatul de plată. Dacă e nevoie, te pot angaja eu personal.

— Nu despre asta e vorba, Jase. Nu e necesar. La Periheliu am fost utilizat întotdeauna puţin sub posibilităţi.

— Adică te-ai plictisit?

— Ca schimbare, ar fi plăcut să mă simt util.

— Nu te simţi util? Fără tine, aş fi fost într-un scaun cu rotile.

— Nu e meritul meu. E al lui Wun. Eu n-am făcut altceva decât să apăs pe pistonul seringii.

— Greu de crezut. M-ai vegheat cât am trecut prin tot acel chin. Apreciez. În plus... am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă, cineva care nu încearcă nici să mă cumpere, nici să mă vândă.

— Când s-a întâmplat ultima oară să purtăm cu adevărat o conversaţie?

— Faptul că am reuşit să fac faţă unei crize nu înseamnă că nu vor mai fi şi altele.

— Eşti un cvadru, Jase. N-o să fii nevoit să mergi la doctor în următorii cincizeci de ani.

— Iar singurii oameni care ştiu asta despre mine sunteţi tu şi Carol. Ceea ce reprezintă un alt motiv pentru care nu vreau să pleci. A ezitat. De ce nu faci şi tu tratamentul? Oferă-ţi cel puţin încă cincizeci de ani.

M-am gândit că aş fi putut. Dar încă cincizeci de ani ne-ar fi afundat prea mult în heliosfera soarelui în expansiune. Ar fi fost un gest inutil.

— Aş prefera să fiu util acum.

— Eşti absolut hotărât să pleci?

Rămâi, ar fi spus E.D. *E datoria ta să ai grijă de el.*

E.D. ar fi spus o mulţime de lucruri.

— Absolut.

Jason şi-a încleştat mâinile de volan şi s-a uitat în jos, către drum, de parcă ar fi zărit acolo ceva infinit de trist.

— Bine. Atunci nu pot decât să-ţi urez noroc.

În ziua plecării mele de la Periheliu, personalul auxiliar m-a invitat într-una dintre acum rar folositele săli de consiliu, pentru o petrecere de rămas-bun, şi acolo am primit acel gen de cadouri potrivite pentru o altă plecare din mijlocul unui colectiv de muncă pe cale de dispariţie: un cactus în miniatură într-un vas de teracotă, o ceaşcă de cafea cu numele meu pe ea, un ac de cravată de cositor, de forma unui caduceu.

În seara aceea, Jase a apărut la uşa mea cu un dar mult mai imprevizibil.

Era o cutie de carton legată cu un şnur. Când am deschis-o, am văzut că adăpostea în jur de o jumătate de kilogram de hârtii dens tipărite şi şase discuri de memorie optică, neetichetate.

— Jase?

— Informaţii medicale, a spus. Le poţi considera un manual.

— Ce fel de informaţii medicale?

A zâmbit.

— Din arhive.

— Arhivele marţiene?

A dat din cap.

— Dar sunt secrete.

— Da, tehnic vorbind. Însă Lomax ar decreta că şi numărul de telefon 911 e secret, dacă ar fi de părere că îl ajută să-şi impună punctul de vedere. E posibil ca aici să existe informaţii care ar putea scoate din afaceri companii farmaceutice de talia lui Pfizer şi Eli Lily. Dar eu nu văd în asta un motiv întemeiat de îngrijorare. Tu vezi vreunul?

— Nu, dar…

— Nici nu cred că Wun ar fi dorit să fie secrete. Aşa că, din când în când, ofer, fără zarvă, mici porţiuni din arhive unor oameni în care am încredere. De fapt, nu trebuie să faci nimic, Tyler. Citeşte-o sau ignor-o sau pune-o la păstrare – orice e perfect.

— Grozav. Mulţumesc, Jase! Un cadou a cărui posesie m-ar putea băga la puşcărie.

Zâmbetul lui s-a lăţit.

— Ştiu c-o să faci cel mai potrivit lucru.

— Indiferent care ar fi.

— O să-l descoperi. Am încredere în tine, Tyler. De când cu tratamentul...

— Ce anume?

— Am impresia că văd lucrurile ceva mai limpede, a spus.

N-a dat explicaţii şi, în final, mi-am îndesat cutia printre bagaje, ca pe un fel de suvenir. Am fost tentat să scriu pe ea cuvântul AMINTIRI.

Procesul tehnologic al replicatorilor era lent, chiar şi în comparaţie cu terraformarea unei planete moarte. Au trecut doi ani înainte de a primi ceva asemănător unui răspuns din partea încărcăturilor pe care le împrăştiaserăm printre planetoizii de la marginea sistemului solar.

Replicatorii aflaţi acolo, abia atinşi de forţa gravitaţională a soarelui, erau totuşi ocupaţi, făcând ceea ce fuseseră proiectaţi să facă: se reproduceau pas cu pas şi secol după secol, urmărind instrucţiunile care le fuseseră înscrise în echivalentul superconductiv al ADN-ului. Având la dispoziţie timp şi o provizie adecvată de gheaţă şi de elemente cu incluziuni de carbon, aveau să telefoneze, în cele din urmă, acasă, însă primii sateliţi de detecţie plasaţi pe o orbită de dincolo de Membrana Turbionară au recăzut pe Pământ fără să înregistreze vreun semnal.

În timpul acelor doi ani am reuşit să-mi găsesc un asociat (Herbert Hakkim, un doctor cu voce blândă, născut în Bengal, care îşi încheiase stagiul de intern în anul vizitei lui Wun în Marele Canion) şi am preluat un cabinet din San Diego de la un medic generalist care se pensiona: Hakkim era sincer şi prietenos cu pacienţii, dar nu avea cu adevărat o viaţă socială şi părea să prefere această stare de lucruri. Ieşeam rareori împreună în afara orelor de serviciu şi cred că întrebarea cea mai intimă pe care mi-a pus-o vreodată a fost de ce ţin asupra mea două telefoane celulare.

(Unul din motive obişnuite, celălalt, pentru că numărul său era ultimul număr de telefon pe care i-l dădusem Dianei. Nu fiindcă ar fi sunat vreodată. Nu fiindcă aş fi încercat vreodată s-o caut din nou. Dar, dacă aş fi renunţat la număr, n-ar mai avut

nici o modalitate de a-mi da de urmă, ceea ce continua să mi se pară… ei bine, o greşeală.)

Îmi plăcea munca mea şi, în general vorbind, îmi plăceau pacienţii mei. Am văzut mai multe răni de glonţ decât m-aş fi aşteptat vreodată, dar erau anii dificili ai Turbionului, reprezentarea grafică a crimelor domestice şi a sinuciderilor se arcuia către verticală. Ani în care se părea că oricine avea sub treizeci de ani purta o uniformă: a forţelor armate, a Gărzii Naţionale, a Departamentului de Securitate Internă, a firmelor de securitate, chiar şi a cercetaşilor şi a ghizilor, necesare progeniturilor unei rate a natalităţii pe cale de dispariţie. Ani în care Hollywoodul începuse să producă, într-un ritm alert, filme ultraviolente sau ultrareligioase, în care Turbionul nu era menţionat niciodată la modul explicit. Aidoma sexului şi a cuvintelor care îl descriau, Turbionul fusese exclus din „limbajul spectacolului” de Consiliul Cultural al lui Lomax şi de Comisia Federală a Comunicaţiilor.

Tot în acei ani, administraţia a adoptat o mulţime de legi noi, menite să cenzureze arhivele marţiene.

După părerea preşedintelui şi a aliaţilor săi din Congres, arhivele lui Wun conţineau cunoştinţe intrinsec periculoase, care trebuiau reformulate şi păstrate în siguranţă. Accesul liber al publicului ar fi fost totuna cu „a posta pe internet proiectul unei bombe nucleare portabile”. Chiar şi materialele antropologice erau supuse unei verificări riguroase: în versiunea publicată, un cvadru era definit drept „un vârstnic respectat”. Fără nici o menţiune despre longevitatea obţinută pe cale medicală.

Dar cine avea nevoie de longevitatea aceea, sau cine o dorea? Cu fiecare zi, sfârşitul lumii era tot mai aproape.

Scintilaţiile o dovedeau, dacă cineva avea nevoie de o dovadă.

Când au apărut scintilaţiile, primele rezultate pozitive ale proiectului replicatorilor fuseseră înregistrate deja de o jumătate de an.

Am aflat cea mai mare parte a noutăţilor de la Jase, cu două zile înainte de a fi răspândite de mijloacele de informare în masă. Luată ca atare, vestea nu avea nimic spectaculos. Unul dintre sateliţii de supraveghere ai NASA/Periheliului

înregistrase un semnal slab, provenit de pe un corp ceresc cunoscut din Norul Oort, aflat cu mult în afara orbitei lui Pluto – un impuls periodic necodificat, care reprezenta sunetul unei colonii ajunse în preajma punctului său culminant. (În preajma maturităţii, am putea spune.)

Fapt care pare banal, dacă nu îi luăm în considerare semnificaţia: Celulele inactive ale unei biologii întrutotul inedite, create de mâna omului, se stabiliseră pe o bucată imensă de gheaţă prăfuită din profunzimea spaţiului. Celulele acelea începuseră să-şi dezvolte o formă chinuitor de înceată de metabolism, prin care absorbeau căldura insuficientă a soarelui îndepărtat, folosită pentru a separa câteva dintre moleculele de apă şi carbon aflate în preajmă, duplicându-se apoi cu ajutorul materiilor prime rezultate.

În decursul multor ani, colonia respectivă crescuse, probabil, până la dimensiunile unui rulment. Făcând o călătorie inimaginabil de lungă şi ştiind exact unde să se uite, un astronaut ar fi văzut-o ca pe o adâncitură întunecată în regolitul stâncos/de gheaţă de pe planetoidul gazdă. Dar colonia era, într-o mică măsură, mai eficientă decât strămoşul său unicelular. Începea să se dezvolte cu mai multă repeziciune şi să genereze mai multă căldură. Diferenţa de temperatură dintre ea şi mediul înconjurător era de numai o fracţiune de grad Kelvin (cu excepţia momentelor când scurtele sale explozii reproductive îşi pompau energia latentă în jur), dar era permanentă.

Trecuseră mai multe milenii (sau luni terestre). Subrutinele din substratul genetic al replicatorilor, activate de gradientul local de temperatură, modificau modul de dezvoltare a coloniei. Celulele începeau să se diferenţieze. Asemeni unui embrion uman, colonia nu producea doar mai multe celule, ci dădea naştere unor celule specializate, echivalente inimii, plămânilor, braţelor şi picioarelor. Tentaculele sale se infiltrau în materia rarefiată a planetoidului, extrăgând molecule bogate în carbon.

În cele din urmă, răbufnirile de vapori, microscopice, dar riguros calculate, au început să încetinească mişcarea de rotaţie a obiectului gazdă (cu răbdare, timp de secole), până ce faţa coloniei a rămas întoarsă permanent către soare. Acum diferenţierea a început să fie într-adevăr semnificativă. Colonia şi-a împins către exterior joncţiunile carbon/carbon şi

carbon/siliciu, şi-a creat filamente monomoleculare care au unit aceste joncţiuni, urcând, în etape succesive, pe scara complexităţii, joncţiunile au generat puncte fotosensibile – ochi – şi au creat capacitatea de a emite şi de a procesa microexplozii de zgomote de frecvenţă radio.

Apoi, pe măsura trecerii altor secole, colonia şi-a amplificat şi şi-a redefinit aceste capacităţi, până când şi-a anunţat prezenţa cu un simplu ciripit periodic, echivalentul sunetului scos de un pui de vrabie nou născut. Pe care îl detectase satelitul nostru.

Canalele de ştiri au difuzat evenimentul timp de două zile (incluzând filme de arhivă cu Wun Ngo Wen, cu funeraliile sale, cu lansarea), apoi l-au dat uitării. La urma urmelor, nu era vorba decât de prima etapă a misiunii pentru care fuseseră proiectaţi replicatorii.

Doar atât. Lipsit de interes. Cu excepţia cazului în care îi acordai mai mult de treizeci de secunde de meditaţie.

Era o tehnologie care avea, literalmente, o viaţă proprie. Un duh care scăpase din sticlă odată pentru totdeauna.

Scintilaţia a apărut peste câteva luni.

A fost primul indiciu al unei schimbări sau al unei perturbaţii a Membranei Turbionare – primul doar dacă nu ţineam cont de evenimentul care urmase după atacul nuclear al chinezilor asupra artefactelor de la poli, de la începuturile Turbionului. Ambele evenimente erau vizibile din orice punct al globului. Dar, în afară de această asemănare, nu aveau prea multe în comun.

După atacul cu rachete nucleare, Membrana Turbionară păruse să bolborosească şi să-şi revină, generând imagini stroboscopice ale cerului în plină schimbare, cu mai multe luni şi stele în mişcare giratorie.

Scintilaţia era altfel.

Am privit-o din balconul apartamentului meu din suburbii. Într-o noapte călduroasă de septembrie. O parte dintre vecini erau deja afară când începuse. Acum eram cu toţii. Ne-am cocoţat pe terase, ca nişte grauri cu dinţii clănţănind.

Cerul era strălucitor.

Nu plin de stele, ci de fire infinitezimal de subţiri de foc auriu, împânzindu-l ca nişte fulgere reci, de la un orizont la altul. Firele se mişcau şi îşi schimbau direcţia la întâmplare,

unele licăreau sau se stingeau cu desăvârşire, din când în când, se iveau altele, pâlpâind. Era pe cât de fascinat, pe atât de înfricoşător.

Era un fenomen global, nu local. Pe partea luminată a planetei a fost mai puţin vizibil, pierzându-se în lumina soarelui sau fiind mascat de vreun nor. În America de Nord şi de Sud, precum şi în vestul Europei, spectacolul de pe cerul întunecat a provocat izbucniri sporadice de panică. La urma urmelor, aşteptam sfârşitul lumii de atât de mulţi ani decât se sinchisiseră majoritatea oamenilor să numere. Evenimentul părea cel puţin o uvertură a unui fapt real.

În noaptea aceea, în oraşul în care locuiam au avut loc sute de sinucideri sau de încercări de sinucidere, plus zeci de crime sau de eutanasii. În întreaga lume, numărul lor a fost incalculabil mai mare. Se părea că existau o mulţime de oameni ca Molly Seagram, oameni care au ales să evite des prorocita fierbere a mărilor cu câteva tablete letale de un fel sau altul. Şi au avut rezerve pentru familie şi pentru prieteni. Mulţi au optat pentru retragerea finală imediat ce s-a luminat cerul. Prematur, după cum avea să se dovedească.

Spectacolul a durat opt ore. Dimineaţa m-a găsit la spitalul local, dând o mână de ajutor la secţia de urgenţe. Până la prânz, am avut şapte cazuri diferite de intoxicare cu monoxid de carbon, şapte oameni care se încuiaseră înadins în garaj, cu o maşină în ralanti. Cei mai mulţi au murit înainte de a-i diagnostica, iar supravieţuitorii nu erau într-o stare mult mai bună. Oameni de altfel sănătoşi, oameni pe lângă care poate trecusem în magazine, aveau să-şi petreacă restul vieţii conectaţi la aparate de respirat, cu leziuni ireparabile ale creierului, ca victime ale unei strategii de evadare gândite de mântuială. Nu era plăcut. Dar rănile de glonţ la cap erau şi mai cumplite. Nu le-am putut trata fără să mă gândesc la Wun Ngo Wen, zăcând pe autostrada din Florida, cu sângele picurând din ceea ce-i mai rămăsese din ţeastă.

Opt ore. Pe urmă un cer din nou curat, cu soarele strălucind ca poanta unei glume proaste.

Fenomenul s-a repetat peste un an şi jumătate.

— Arăţi ca un om care şi-a pierdut credinţa, mi-a spus la un moment dat Hakkim.

— Sau care n-a avut niciodată una, am răspuns.
— Nu vorbesc despre credinţa în Dumnezeu. În privinţa asta, pari într-adevăr nevinovat. Credinţa în altceva. Nu ştiu în ce.
Părea criptic. Dar am înţeles totul ceva mai limpede în timpul următoarei mele discuţii cu Jason.
M-a sunat acasă. (Pe celularul meu obişnuit, nu pe cel orfan pe care îl purtam cu mine ca pe un talisman fără noroc.)
— Alo? am spus, iar el a zis:
— Probabil că te uiţi la asta, la televizor.
— La ce să mă uit?
— Deschide unul dintre canalele de ştiri. Eşti singur?
Răspunsul a fost da. Intenţionat. Nici o Molly Seagram care să-mi complice ultimele zile. Telecomanda era pe o măsuţă, acolo unde o lăsasem. Acolo unde o lăsam de obicei.
Canalul de ştiri difuza o diagramă multicoloră, însoţită de vocea monotonă a unui comentator nevăzut. I-am luat sonorul.
— La ce mă uit, Jase?
— O conferinţă de presă a JPL. Setul de date recuperate de la ultimul receptor de pe orbită. Cu alte cuvinte, date despre replicatori.
— Şi?
— Am intrat în afaceri.
I-am auzit efectiv zâmbetul.
Satelitul detectase mai multe surse de emisie radio în bandă îngustă, venind din afara sistemului solar. Ceea ce însemna că mai mult de o colonie de replicatori ajunsese la maturitate. Iar informaţiile erau complexe, nu simple, a spus Jason. Pe măsură ce îmbătrâneau, viteza de dezvoltare a coloniilor de replicatori se micşora, dar funcţiile lor deveneau mai subtile şi mai concentrate asupra unui scop. Nu se mai îndreptau către soare doar pentru a obţine energie. Analizau lumina stelară şi calculau orbitele planetare cu ajutorul reţelelor neurale alcătuite din silicon şi fibre de carbon, comparându-le cu şabloanele imprimate în codul lor genetic. Nu mai puţin de douăsprezece colonii adulte, ajunse pe deplin la maturitate, trimiseseră exact datele pe care fuseseră proiectate să le adune, patru fluxuri de date binare, care declarau:
1) Acesta era sistemul planetar al unei stele cu masa 1,0;
2) Sistemul conţinea opt corpuri planetare mari (Pluto situându-se sub masa planetară detectabilă);

3) Două dintre aceste planete erau insesizabile din punct de vedere optic, fiind încercuite de Membrane Turbionare;

4) Coloniile raportoare de replicatori intraseră în modul reproductiv, emanând celule sămânţă nespecifice şi lansându-le către stelele învecinate, prin intermediul exploziilor de vapori cometari.

Acelaşi mesaj fusese emis, spunea Jase, către coloniile locale mai puţin maturizate, care aveau să reacţioneze evitând funcţiile redundante şi canalizându-şi energia spre un comportament pur reproductiv.

Cu alte cuvinte, infectaserăm cu succes sistemul solar exterior cu organismele cvasibiologice ale lui Wun.

Care produceau acum spori.

— Asta nu ne spune nimic despre Turbion, am spus.

— Sigur că nu. Nu încă. Însă aceste informaţii care se preling acum se vor transforma rapid într-un torent. În timp, o să fim în stare să punem cap la cap o hartă a Turbionului care va cuprinde toate sistemele solare învecinate – poate, în final, întreaga galaxie. Din care ar trebui să putem deduce de unde vin ipoteticii, unde au mai creat Turbioane şi ce se întâmplă, până la urmă, cu lumile Turbion, după ce stelele lor se dilată şi se mistuie complet.

— Totuşi, asta n-o să rezolve nimic, nu-i aşa?

A oftat, ca şi cum l-aş fi dezamăgit punând o întrebare stupidă.

— Probabil că nu. Dar nu e de preferat să ştii, în loc să faci speculaţii? Am putea descoperi că suntem condamnaţi, dar e posibil şi să aflăm că ne-a rămas mai mult timp decât ne aşteptam. Nu uita, Tyler, lucrăm, în acelaşi timp, pe două fronturi. Studiem partea de fizică teoretică a arhivelor lui Wun. Dacă ne gândim la Membrana Turbionară ca la o gaură de vierme ce înconjoară un obiect accelerat până la o viteză apropiată de cea a luminii…

— Dar noi nu accelerăm. Nu mergem nicăieri.

Doar către viitor, într-o goană nebună.

— Nu, dar dacă faci calculele, obţii rezultate identice cu observaţiile noastre despre Turbion. Ceea ce ne-ar putea oferi un indiciu asupra forţelor pe care le manipulează ipoteticii.

— Totuşi, ce urmărim, Jase?

— E prea devreme ca să spun. Însă nu cred în inutilitatea cunoaşterii.

— Chiar dacă suntem pe moarte?

— Toată lumea moare.

— Vorbeam despre noi ca specie.

— Asta rămâne de văzut. Indiferent ce-ar fi Turbionul, nu se poate rezuma la un soi de eutanasie globală minuţios proiectată. Ipoteticii trebuie să acţioneze cu un anume scop.

Poate că era aşa. Dar mi-am dat seama că asta era credinţa care mă părăsise. Credinţa în Marea Salvare.

În toate simbolurile sale, în tot ce ar fi putut să o definească. Aveam să ne salvăm în ultimul minut, punând la punct un procedeu tehnologic. Sau: ipoteticii erau fiinţe binevoitoare, care intenţionau să transforme planeta într-o împărăţie a păcii. Sau: Dumnezeu avea să ne salveze sau avea să-i salveze măcar pe cei credincioşi. Sau. Sau. Sau.

Marea Salvare. Era o minciună unsă cu miere. O barcă de salvare de hârtie, chiar dacă ne dădeam de ceasul morţii încercând să ne agăţăm de ea. Generaţia mea nu fusese mutilată de Turbion. Ci de ispita şi de preţul Marii Salvări.

Scintilaţia a reapărut în iarna următoare, persistând vreme de patruzeci şi patru de ore, după care a dispărut din nou. Mulţi au început să creadă că era un soi de manifestare a climatului cosmic, impredictibilă, dar, în general vorbind, inofensivă.

Pesimiştii au subliniat că distanţa dintre episoade se scurta, iar durata acestora era din ce în ce mai îndelungată.

În aprilie a apărut o scintilaţie care a durat trei zile şi a interferat cu semnalele transmisiilor prin aerostat. A provocat un alt val (mai mic) de sinucideri şi de tentative de sinucidere, oamenii intrând în panică mai puţin din cauza spectacolului de pe cer, decât din pricina dereglării telefoanelor şi televizoarelor.

Încetasem să mai dau atenţie ştirilor, dar anumite evenimente erau imposibil de ignorat: neaşteptata agravare a conflictelor militare din Africa de Nord şi Europa de Est, lovitura de stat dată de o sectă din Zimbabwe, sinuciderile în masă din Coreea. În anul acela, reprezentanţii islamului apocaliptic au obţinut un procentaj extrem de mare în alegerile

din Algeria şi Egipt. Un cult filipinez care venera memoria lui Wun Ngo Wen, pe care îl redefiniseră sub chipul unui sfânt pastoral, un Gandhi bucolic, a reuşit să declanşeze o grevă generală la Manila.

Jason a mai sunat de câteva ori. Mi-a trimis prin poştă un telefon cu un soi de sistem de codificare încorporat, despre care a susţinut că ne putea oferi „o protecţie destul de bună faţă de vânătorii de cuvinte cheie”, indiferent ce-ar fi însemnat.

— Sună puţin cam paranoic, am spus.

— Cred că e o paranoia utilă.

Poate, dacă voia să discutăm probleme care ţineau de siguranţa naţională. Totuşi n-am făcut-o, cel puţin la început. În schimb, Jason m-a întrebat despre munca mea, despre viaţa mea, despre muzica pe care o ascultam. Am înţeles că încerca să întreţină genul de conversaţie pe care ar fi trebuit s-o avem cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă, înainte de Periheliu, dacă nu chiar înainte de Turbion. Mi-a povestit că se dusese să-şi vadă mama. Carol îşi măsura în continuare timpul după ceas şi după sticle. Nimic nu se schimbase. Insistase în privinţa asta. Servitorii aveau grijă să fie totul curat, să păstreze fiecare obiect la locul lui. Casa Mare era o capsulă a timpului, mi-a povestit el, de parcă totul ar fi fost sigilat ermetic în prima noapte a Turbionului. Avea ceva bizar, fantomatic.

L-am întrebat dacă Diane dădea vreodată telefon.

— Diane a încetat s-o mai sune pe Carol dinainte de uciderea lui Wun. Nu, nici un semn de viaţă de la ea.

Pe urmă l-am întrebat despre proiectul replicatorilor, în ultima vreme nu mai apăruse nimic în ziare.

— Nu te obosi să cauţi. JPL amână comunicarea rezultatelor.

I-am simţit nefericirea din voce.

— E chiar aşa de rău?

— Veştile nu sunt pe de-a-ntregul proaste. Cel puţin nu până de curând. Replicatorii au făcut tot ce spera Wun. Lucruri uimitoare, Tyler. Vreau să spun, absolut uimitoare. Aş vrea să-ţi pot arăta hărţile pe care le-am generat. Hărţi de navigare digitale imense. Aproape două sute de mii de stele, într-un halo cosmic de sute de ani lumină în diametru. În privinţa evoluţiei stelelor şi a planetelor, ştim mai multe decât şi-ar fi putut imagina un astronom din generaţia lui E.D.

— Dar nimic despre Turbion?

— N-am spus asta.
— Atunci, ce-aţi aflat?
— În primul rând, nu suntem singuri. În acest volum de spaţiu cosmic am găsit trei planete optic invizibile, cam de dimensiunea Pământului, pe orbite care sunt sau au fost locuibile, după standardele terestre. Cea mai apropiată gravitează în jurul stelei Ursa Major 47. Cea mai îndepărtată...
— Nu e nevoie să-mi spui amănuntele.
— Dacă ţinem cont de vârsta stelelor implicate şi apelăm la câteva ipoteze plauzibile, ipoteticii par să vină de undeva, din direcţia centrului galaxiei. Mai există şi alte indicii. Replicatorii au descoperit două pitice albe – în esenţă, stele care au ars, dar care, în urmă cu câteva miliarde de ani, trebuie să fi arătat la fel ca soarele – cu planete de rocă dură pe orbite pe care nu ar fi putut face faţă dilatării soarelui.
— Supravieţuitori ai Turbionului?
— Poate.
— Sunt planete vii, Jase?
— Nu avem cum să aflăm. Dar nu au Membrane Turbionare care să le protejeze şi, după standardele noastre, mediul lor stelar actual e ostil.
— Şi asta ce înseamnă?
— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Suntem de părere că vom reuşi să facem mai multe comparaţii semnificative pe măsură ce se extinde reţeaua de replicatori. Am obţinut o adevărată reţea neuronală, la o scară inimaginabil de extinsă. Replicatorii comunică între ei întocmai ca neuronii, numai că de-a lungul secolelor şi a anilor lumină. E absolut superb, de o frumuseţe uluitoare. O reţea mai extinsă decât orice altceva a construit vreodată omenirea. Adunând informaţii, sortându-le, stocându-le, trimiţându-le către noi...
— Atunci ce n-a funcţionat?
A vorbit lăsându-mi impresia că propriul lui răspuns îl durea.
— Poate e vârsta. Totul îmbătrâneşte, până şi cele mai bine protejate coduri genetice. Poate că a avut loc o evoluţie independentă de instrucţiunile noastre. Sau...
— Da, dar ce s-a întâmplat, Jase?
— Datele se împuţinează. De la replicatorii cei mai îndepărtaţi de Pământ primim informaţii fragmentate şi contradictorii. Asta ar putea însemna o mulţime de lucruri.

Dacă sunt pe moarte, ar putea reflecta apariţia unor fisuri în codul genetic. Dar şi unele dintre releele create cu multă vreme în urmă în nodurile reţelei au început să se închidă.

— Ceva le-a luat în colimator?

— E o presupunere prea hazardată. Uite o altă explicaţie. Când am lansat obiectele astea în Norul Oort, am creat un sistem ecologic interstelar simplu – gheaţă, praf şi viaţă artificială. Dar dacă nu am fost primii? Dacă acest sistem ecologic nu e atât de simplu?

— Vrei să spui că e posibil să mai existe şi alţi replicatori?

— S-ar putea. Dacă e aşa, între cele două tipuri există o luptă, pentru resurse. Poate se folosesc drept resurse unii pe alţii. Ne-am închipuit că ne trimitem instrumentele într-un pustiu steril. Dar e posibil să existe specii concurente, poate chiar prădători.

— Jason... crezi că sunt mâncaţi de ceva?

— E posibil.

Scintilaţia a reapărut în iunie şi a durat aproape patruzeci şi opt de ore.

În august, cincizeci şi şase de ore de scintilaţie, plus probleme intermitente ale telecomunicaţiilor.

La sfârşit de septembrie, când a apărut din nou, nimeni n-a fost surprins. Mi-am petrecut cea mai mare parte a serii cu jaluzelele trase, ignorând cerul şi urmărind un film pe care-l descărcasem cu o săptămână înainte. Un film vechi, pre-Turbion. L-am urmărit nu de dragul intrigii, ci pentru feţele şi chipurile omeneşti, aşa cum fuseseră demult, când nu îşi petreceau vieţile temându-se de viitor. Oameni care vorbeau uneori despre lună şi despre stele, fără ironie şi fără nostalgie.

Atunci a sunat telefonul.

Nu telefonul meu personal, nici cel codificat, pe care mi-l trimisese Jase. Am recunoscut cea de-a treia sonerie instantaneu, deşi nu o mai auzisem de ani de zile. Un sunet perceptibil, dar estompat, fiindcă lăsasem telefonul în buzunarul unei haine din dulapul de pe hol.

A sunat de două ori înainte de a-l scoate pe bâjbâite şi de a spune:

— Alo?

Aşteptându-mă să fie o greşeală. Aşteptând vocea Dianei. Aşteptând-o şi temându-mă de ea.

Dar din celălalt capăt al conexiunii venea vocea unui bărbat. Vocea lui Simon, pe care am recunoscut-o mai greu decât mă aşteptam.

— Tyler? Tyler Dupree? Tu eşti?

Primisem destule telefoane de urgenţă ca să recunosc neliniştea din vocea lui.

— Eu sunt, Simon, am spus. Ce s-a-ntâmplat?

— N-ar trebui să-ţi vorbesc despre asta. Dar nu ştiu pe cine altcineva să sun. Nu cunosc nici un doctor de-aici. Şi ea e atât de bolnavă. Se simte atât de rău, Tyler! Nu cred că se mai face bine. Cred că are nevoie de...

Apoi scintilaţia ne-a întrerupt şi n-am mai auzit altceva decât paraziţi.

ANNO DOMINI 4 x 10^9

În urma Dianei au intrat En, două duzini dintre verii lui şi un număr egal de străini, având cu toţii drept destinaţie lumea nouă. Jala i-a condus înăuntru, apoi a închis uşa glisantă, de tablă ondulată de oţel a depozitului. Lumina a pălit. Diane m-a înconjurat cu braţul şi am condus-o în spaţiul relativ curat de sub una dintre lămpile cu halogen din partea superioară a peretelui. Abu Ina a desfăşurat un sac gol de iută pe care s-o întindem.

— Zgomotul, a spus Ina.

Diane a închis ochii imediat ce a ajuns în poziţie orizontală, lucidă, dar evident extenuată. I-am desfăcut nasturii bluzei şi m-am apucat să i-o desprind cu delicateţe de pe rană.

— Trusa mea medicală... am cerut.

— Da, imediat.

Ina l-a chemat pe Ed şi l-a trimis la etaj, să aducă ambele genţi, pe a mea şi pe a ei.

— Zgomotul...

Diane a tresărit de durere, când am început să dezlipesc materialul boţit de pe pojghiţa de sânge a rănii, dar nu voiam să-i dau nici un medicament înainte de a vedea cât de extinsă era plaga.

— Care zgomot?

— Exact! a spus Ina. La ora asta a dimineţii, pe docuri ar trebui să fie foarte multă gălăgie. Dar e linişte. Nu se aude nici un sunet.

Mi-am ridicat capul. Avea dreptate. Nici un zgomot, cu excepţia discuţiilor pline de încordare ale sătenilor minang şi a răpăitului îndepărtat al ploii pe acoperişul înalt de tablă.

Dar n-aveam timp să-mi fac griji.

— Întreabă-l pe Jala. Află ce se-ntâmplă.

Pe urmă m-am întors către Diane.

— E superficială, a spus Diane. A tras aerul adânc în plămâni. Strângea din ochi ca să-şi stăpânească durerea. Cred că e superficială.

— Pare o rană de glonţ.

— Da. Reformatorii au găsit casa conspirativă a lui Jala din Padang. Din fericire, noi tocmai plecam. *Au!*

Avea dreptate. Rana în sine era superficială, deşi avea nevoie de o sutură. Glonţul trecuse prin ţesutul adipos, chiar pe deasupra pelvisului. Dar impactul o învineţise puternic în zona în care pielea nu era sfâşiată şi mă temeam că lovitura putea s-o fi afectat în profunzime, că şocul ar fi putut rupe ceva în interior. Dar ea a spus că nu avea sânge în urină şi, ţinând cont de circumstanţe, tensiunea şi pulsul ei aveau valori rezonabile.

— Vreau să-ţi dau ceva împotriva durerii şi trebuie să coasem.

— Coase-o, dacă e necesar, dar nu vreau nici un medicament. Trebuie să plecăm.

— Nu cred că vrei să te cos fără anestezie.

— Atunci să fie ceva local.

— Nu suntem la spital. N-am nimic cu acţiune locală.

— Atunci coase-o pur şi simplu, Tyler. Pot suporta durerea.

Da, dar eu puteam? Mi-am privit mâinile. Curate – toaleta din depozit avea apă curentă, iar Ina mă ajutase să-mi pun mânuşi de latex înainte de a mă ocupa de Diane. Curate şi pricepute. Dar nu ferme.

Munca mea nu mă scârbise niciodată. Până şi în studenţie, chiar şi atunci când făceam disecţii, fusesem întotdeauna în stare să rup bucla de compătimire care ne face să simţim durerea altora ca şi cum ar fi a noastră. Să pretind că artera sfâşiată ce făcea obiectul atenţiei mele nu avea nici o legătură cu o fiinţă umană vie. Să pretind şi să cred cu adevărat pe toată durata celor câteva minute necesare.

Dar acum mâna îmi tremura, iar ideea de a trece un ac prin acele buze de carne însângerată mi se părea brutală, de o cruzime imorală.

Diane m-a prins de încheietura mâinii, să-mi oprească tremurul.

— Ţine de natura unui cvadru, a spus.

— Poftim?

— Ai impresia că glonţul nu a trecut prin mine, ci prin tine, nu-i aşa?

Am încuviinţat dând din cap, uluit.

— Ţine de natura unui cvadru. Cred că are menirea de a ne face mai buni. Totuşi, tu eşti doctor. Trebuie să treci peste asta.

— Dacă pot. O să las cusătura în seama Inei.

Dar am reuşit. Am reuşit, într-un fel sau altul.

După discuţia cu Jala, Ina s-a întors.

— Astăzi trebuia să aibă loc o acţiune grevistă, a spus. Poliţia şi reformatorii sunt la porţi şi intenţionează să preia controlul portului. Se anticipează un conflict. S-a uitat la Diane. Cum te simţi, draga mea?

— Pe mâini bune, a şoptit Diane.

Vocea îi era hârâită.

Ina mi-a inspectat opera.

— Competenţă, s-a pronunţat apoi.

— Mulţumesc!

— Ţinând cont de circumstanţe. Dar ascultaţi-mă, ascultaţi-mă. Trebuie să plecăm de urgenţă. În clipa asta, singurul lucru care ne desparte de închisoare e o revoltă muncitorească. Trebuie să ne îmbarcăm imediat pe *Capetown Maru*.

— Ne caută poliţia?

— Cred că nu pe voi, în mod deosebit. Jakarta şi americanii au încheiat un soi de înţelegere, pentru interzicerea afacerilor legate de emigrare. Docurile sunt percheziţionate, aici şi în alte părţi, cât se poate de în văzul lumii, cu scopul de a impresiona consulatul american. Bineînţeles că n-o să dureze. Afacerea asta aduce bani în prea multe mâini pentru a fi desfiinţată cu adevărat. Dar, pentru crearea unui efect cosmetic, nimic nu e mai indicat decât nişte poliţişti în uniformă târând oameni afară din calele cargourilor.

— Au venit la casa conspirativă a lui Jala, a spus Diane.

— Da, sunt conştienţi de prezenţa ta şi a doctorului Dupree şi pentru ei ar fi ideal să vă ia în custodie, dar nu ăsta e scopul cordoanelor de poliţie de la porţi. Navele încă mai părăsesc portul, dar n-o să mai dureze prea mult. În Teluk Bayur, mişcarea sindicală e puternică. Au de gând să lupte.

Din uşă, Jala a strigat ceva, nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles.

— Trebuie să plecăm.

— Ajută-mă să improvizez o targă pentru Diane.

Ea s-a străduit să se salte în capul oaselor.

— Pot să merg.

— Nu, a spus Ina. Cred că, în privinţa asta, Tyler are dreptate. Încearcă să nu te mişti.

Am îndoit mai multe legături de iută tighelită, făcând un soi de hamac. Eu l-am luat de un capăt, iar Ina l-a chemat pe unul dintre cei mai voinici bărbaţi minang să apuce de celălalt.

— Grăbiţi-vă! a strigat Jala, îndemnându-ne cu o fluturare a mâinii să ieşim în ploaie.

Anotimpul musonic. Era o ploaie musonică? Dimineaţa semăna cu un amurg. Norii, ca nişte rulouri de lână îmbibate cu apă, se adunau deasupra luciului cenuşiu al portului Teluk Bayur, retezând turnurile şi antenele radar ale petrolierelor cu coca dublă. Aerul era fierbinte şi avea un miros greu. Ploaia ne-a udat până la piele încă de când o urcam pe Diane în maşina care ne aştepta. Jala pregătise un mic convoi pentru grupul lui de emigranţi: trei automobile şi două remorci descoperite, cu roţi de cauciuc rezistent de camion.

Capetown Maru era ancorat la capătul unui dig înalt de beton, la vreo jumătate de kilometru depărtare. O mulţime densă de docheri se adunase în faţa porţilor, înşirându-se de-a lungul cheiului din partea opusă, pe lângă şirurile de depozite, de magazii şi de cisterne pântecoase de combustibil, vopsite în roşu şi alb. Sub răpăitul ploii, se auzea un glas strigând într-o portavoce. Apoi un zgomot care ar fi putut sau nu să fie al unor împuşcături.

— Urcă, a spus Jala, zorindu-mă să mă instalez pe bancheta din spate a maşinii în care Diane se îndoise deasupra rănii, ca şi cum s-ar ruga. Repede, repede!

El s-a aşezat la volan.

Am aruncat o ultimă privire către mulţimea ascunsă de rafalele ploii. Ceva de dimensiunile unei mingi de fotbal s-a înălţat în aer, cu mult deasupra gloatei, lăsând în urmă spirale de fum alb. O grenadă cu gaz lacrimogen.

Maşina a pornit cu o smucitură.

— Nu e doar poliţia, a spus Jala, în timp ce înaintam de-a lungul digului. Ei n-ar fi atât de proşti. Sunt noii reformatori. Bătăuşi de pe străzile mahalalelor din Jakarta angajaţi şi îmbrăcaţi în uniformele guvernului.

Uniforme şi arme. Şi tot mai mult gaz lacrimogen, în nori învârtejiţi, conturându-se neclar dincolo de vălul ploii. Marginile mulţimii au început să se destrame. S-a auzit un

bubuit îndepărtat şi o minge de flăcări s-a ridicat la o înălţime de câţiva metri.

Jala a văzut-o în oglinda retrovizoare.

— Doamne Sfinte! Ce idioţenie! Cineva trebuie să fi dat foc unui butoi cu petrol. Docurile...

În timp ce ne continuam drumul pe dig, urletul sirenelor s-a înălţat deasupra apei. Mulţimea intrase acum cu adevărat în panică. Am reuşit pentru prima dată să văd un şir de poliţişti împingându-se prin poarta de acces în port. Cei din avangardă aveau armament greu şi purtau măşti negre.

Dintr-un garaj a ieşit o maşină de pompieri care a pornit spre poartă, cu sirena şuierând.

Am urcat o serie de rampe şi ne-am oprit în locul unde digul se ridica până la înălţimea punţii principale de pe *Capetown Maru*. Nava era un vechi cargobot înregistrat de convenienţă sub pavilion străin, vopsit în alb şi portocaliu-ruginiu. Între puntea principală şi doc fusese plasată o pasarelă scurtă de oţel, pe care alergau deja primii minang.

Jala a sărit din maşină. In momentul când Diane era pe chei, în picioare, sprijinindu-se de mine cu toată greutatea, targa de iută fiind abandonată, el purta deja o discuţie aprinsă, în contradictoriu, cu un bărbat aflat în capul pasarelei, dacă nu era căpitanul navei sau pilotul, atunci trebuie să fi fost cineva înzestrat cu o autoritate similară, un bărbat scund, cu un turban sikh şi cu fălcile încleştate cu îndârjire.

— Înţelegerea s-a făcut cu luni în urmă, spunea Jala.

— ...dar vremea asta...

— ...pentru orice vreme...

— ...dar fără aprobarea autorităţilor portuare...

— ...da, dar nu există nici o autoritate portuară... priveşte!

Gestul lui Jala se voia retoric. Dar îşi flutura mâna către rezervoarele cu combustibil şi cu gaz de lângă poarta principală când unul dintre ele a explodat.

N-am văzut explozia. Şocul m-a lipit de beton şi i-am simţit căldura în ceafă. Zgomotul a fost monstruos, dar a venit ca un post-scriptum. Cu răsunetul în urechi, m-am răsucit, întorcându-mă pe spate, imediat ce am putut. Combustibilul, mi-am spus. Sau orice altceva era păstrat acolo. Benzen. Kerosen. Ulei combustibil, poate chiar ulei brut de palmier. Focul trebuie să se fi întins sau poliţiştii neinstruiţi traseseră

într-o direcţie nechibzuit aleasă. Mi-am întors capul în căutarea Dianei şi am descoperit-o alături de mine, mai degrabă nedumerită decât speriată. *Nu aud ploaia*, mi-a trecut prin minte. Dar un alt sunet, mult mai înspăimântător, se auzea limpede: şuierul sfărâmăturilor în cădere. Bucăţi de metal, unele arzând. Şuierând în timp ce se loveau de betonul digului sau de puntea de oţel a lui *Capetown Maru*.

— Capetele jos, ţipa Jala, cu vocea diluată, înăbuşită. Capetele jos, toată lumea capul jos!

Am încercat să acopăr trupul Dianei cu al meu. Metalul arzând a căzut în jurul nostru ca grindina sau a răpăit în apa întunecată de dincolo de navă vreme de câteva secunde interminabile. Pe urmă s-a oprit pur şi simplu. Nu mai cădea nimic, doar ploaia, dulce ca şoapta unor talgere atinse în treacăt.

Ne-am ridicat. Jala împingea deja oamenii de-a lungul pasarelei, aruncând priviri speriate peste umăr, în direcţia focului.

— S-ar putea să nu fie ultima explozie! Urcaţi la bord, haideţi, haideţi!

Îi conducea pe săteni pe lângă echipajul de pe *Capetown*, care stingea focurile de pe punte şi mola parâmele.

Fumul se răsfira în urma noastră, ascunzând violenţa de pe ţărm. Am ajutat-o pe Diane să urce la bord. Durerea o făcea să se crispeze la fiecare pas şi rana începuse să-i sângereze, pătându-i bandajele. Eram ultimii pe pasarelă. În spatele nostru, doi marinari începuseră să demonteze structura de aluminiu, cu mâinile pe vinci şi cu ochii ţintă la stâlpul de foc de pe cer.

Motoarele lui *Capetown Maru* au hârâit sub punte. Jala m-a văzut şi a venit s-o sprijine pe Diane de celălalt braţ. I-a remarcat prezenţa.

— Suntem în siguranţă? l-a întrebat.

— Nu înainte de a părăsi portul.

Întinderea de un verde cenuşiu a apei răsuna de claxoane şi fluiere. Toate navele pregătite de plecare se îndreptau către larg. Jala s-a uitat înapoi, spre chei, şi a înlemnit.

— Bagajele tale, a spus.

Fuseseră într-una dintre cele două remorci. Două valize uzate, pline cu hârtii, cu medicamente şi cu memorii digitale. Stând acolo, abandonate.

— Întindeţi din nou pasarela, le-a ordonat Jala marinarilor.

L-au privit chiorâş, nesiguri în privinţa autorităţii sale. Ofiţerul secund plecase spre puntea de comandă. Jala şi-a umflat pieptul şi a spus ceva, cu vehemenţă, într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Marinarii au ridicat din umeri şi au desfăşurat pasarela extensibilă către dig.

Motoarele navei au scos o notă mai profundă.

Am alergat pe pasarelă, cu aluminiul ondulat răsunându-mi sub picioare. Am înhăţat valizele. Am aruncat o ultimă privire înapoi. În partea dinspre ţărm a digului, un detaşament de vreo duzină de noi reformatori începea să alerge spre *Capetown Maru*.

— Molaţi parâmele! a strigat Jala, de parcă el ar fi fost proprietarul navei, molaţi, repede, repede!

Eşafodajul a început să se retragă. Mi-am aruncat bagajele la bord şi m-am repezit după ele.

Am ajuns pe navă înainte de a se pune în mişcare.

Pe urmă a explodat un alt rezervor de combustibil, iar şocul ne-a trântit pe toţi pe punte.

ÎN MIJLOCUL VISELOR

Înfruntările nocturne dintre tâlharii de drumul mare şi poliţia rutieră din California făceau ca, mare parte a timpului, călătoriile să fie dificile. Scintilaţia înrăutăţea lucrurile. În timpul unui asemenea episod, orice deplasare care nu era strict necesară era descurajată în mod oficial, dar asta nu-i oprea pe oameni să încerce să ajungă la rude şi la prieteni sau, uneori, să se urce pur şi simplu în maşină şi să conducă până li se termina benzina sau nu mai aveau timp să ajungă undeva. Am împachetat în grabă, în două valize, tot ce nu voiam să las în urmă, inclusiv înregistrările de arhivă pe care mi le dăduse Jase.

În noaptea aceea, Alvarado Freeway era plină de blocaje de trafic şi nici pe I-8 nu se înainta cu mult mai repede. Am avut o grămadă de timp în care să reflectez la absurditatea acţiunii pe care încercam s-o întreprind.

Încercam s-o salvez pe soţia altui bărbat, o femeie la care ţinusem cândva mai mult decât era bine pentru mine. Când închideam ochii şi încercam să mi-o imaginez pe Diane Lawton, nu găseam nici o imagine coerentă, doar un montaj difuz de mişcări şi de gesturi. Diane dându-şi părul pe spate cu o mână şi sprijinindu-se de blana Sfântului Augustin, căţelul ei. Diane aducându-i fratelui ei, pe furiş, un dispozitiv de conectare la internet, în magazia de unelte, unde maşina de tuns iarba zăcea, demontată, pe podea. Diane pe peticul de umbră a unei sălcii, citind poezie victoriană şi zâmbind, îmboldită de ceva din text, ceva ce eu nu înţelegeam: *Vara se coace în oricare ceas* sau *Iar bietul copilaş habar nu are*...

Diane, ale cărei priviri şi gesturi subtile sugeraseră întotdeauna că mă iubea, cel puţin pe moment, dar care fusese întotdeauna reţinută de forţe pe care nu le înţelegeam: tatăl ei, Jason, Turbionul. Mă gândeam că Turbionul fusese cel care ne limitase şi ne separase, ne încuiase în camere alăturate, dar fără uşi.

Trecusem de El Centro, când la radio s-a raportat o activitate „semnificativă” a poliţiei la vest de Yuma, iar traficul a fost întrerupt pe o distanţă de aproape cinci kilometri de la graniţa statului. M-am hotărât să nu risc o întârziere aşa că am luat-o pe un drum local de legătură, pe hartă arăta promiţător, prin deşertul pustiu din nord, ceea ce ar fi însemnat să intru pe

autostrada 10 în zona unde traversa graniţa, în apropiere de Blythe.

Şoseaua era mai puţin aglomerată, dar totuşi plină. Scintilaţia făcea ca lumea să pară întoarsă pe dos, mai strălucitoare deasupra decât dedesubt. Din când în când, o vână mai groasă de lumină se contorsiona de la orizontul nordic spre cel sudic, de parcă Membrana Turbionară s-ar fi sfâşiat, lăsând fragmente din universul grăbit să pătrundă arzând înăuntru.

M-am gândit la telefonul din buzunar, telefonul Dianei, al cărui număr îl formase Simon. Nu puteam să sun: nu aveam un număr al Dianei, iar cel al ranch-ului, dacă se aflau în continuare la ranch, nu era în cartea de telefon. Îmi doream să sune din nou. Doream şi mă temeam.

Traficul s-a înrăutăţit din nou când am ajuns în apropierea autostrăzii statale, lângă Palo Verde. Trecuse de miezul nopţii şi mergeam, în cel mai bun caz, cu cincizeci de kilometri pe oră. M-am gândit să dorm. Aveam nevoie de somn. Am hotărât că ar fi fost mai bine să dorm, să renunţ la călătorie pe durata nopţii şi să-i las traficului timp să se limpezească. Dar nu voiam să dorm în maşină. Singurele maşini oprite pe care le văzusem erau abandonate şi jefuite, cu portbagajele căscate ca gurile unor feţe uluite.

La sud de un orăşel numit Ripley, am observat un indicator abia vizibil la lumina farurilor, decolorat de soare şi biciuit de nisip, pe care scria POPAS, şi un drum cu două benzi, prost pavat, desprinzându-se din autostradă. Am virat. Cinci minute mai târziu, eram în faţa porţilor unui complex care fusese sau era un motel, cu camere înşiruite pe două nivele, sub formă de potcoavă, în jurul unei piscine care, sub lumina cerului scânteietor, părea lipsită de apă. Am oprit maşina şi am apăsat pe sonerie.

Poarta era manevrată prin telecomandă, fiind de tipul celor pe care le poţi face să gliseze de la un panou aflat la o distanţă sigură, şi era echipată cu o cameră de luat vederi de mărimea unei palme, plasată pe un stâlp înalt. Camera s-a răsucit să mă examineze, în timp ce un difuzor aflat la nivelul geamului maşinii a pârâit, prinzând viaţă. Am reuşit să aud câteva măsuri dintr-o melodie, venind de undeva din buncărul motelului sau

din hol. Nu era o muzică programată ca răspuns, doar ceva care cânta în fundal. Pe urmă o voce. Răstită, mecanică, ostilă.

— Nu primim oaspeţi în seara asta.

Peste câteva clipe, am întins mâna şi am apăsat din nou soneria.

Vocea a revenit.

— Ce anume n-ai priceput?

— Pot plăti cu bani gheaţă, dacă asta schimbă lucrurile. Nu mă tocmesc la preţ.

— Nu vindem. Îmi pare rău, amice.

— OK, aşteaptă... uite, pot dormi în maşină, dar se poate s-o trag înăuntru, ca să am parte de o oarecare protecţie? Aş putea să parchez în spatele clădirii, unde nu pot fi văzut de pe drum?

O pauză mai lungă. Am ascultat o trompetă, ţinând isonul unei tobe. Cântecul îmi era sâcâitor de cunoscut.

— Îmi pare rău. Nu în seara asta. Te rog, vezi-ţi de drum!

Din nou linişte. Au trecut mai multe minute. În mica oază cu palmieri şi pietriş mărunt din faţa motelului cânta un greier. Am apăsat din nou soneria.

Proprietarul mi-a răspuns prompt.

— Trebuie să-ţi spun că aici avem arme şi suntem cam iritaţi. Ar fi mai bine s-o iei din loc!

— *Harlem Air Shaft*, am spus.

— Poftim?

— Cântecul pe care-l asculţi. Ellington, corect? *Harlem Air Shaft*. Sună ca formaţia lui din anii cincizeci.

O altă pauză îndelungată, cu toate că difuzorul rămăsese deschis. Eram aproape sigur că aveam dreptate, cu toate că nu mai ascultasem nici o melodie de-a lui Duke Ellington de ani de zile.

Pe urmă muzica s-a oprit, firul ei firav întrerupându-se în mijlocul unei măsuri.

— Mai e cineva cu tine în maşină?

Am lăsat geamul în jos şi am aprins lumina de deasupra capului. Camera a panoramat, apoi s-a răsucit din nou către mine.

— Bine, a zis vocea. OK. Spune-mi cine cântă la trompetă în melodia aia şi deschid poarta.

Trompetă? Când mă gândeam la formaţia lui Duke Elligton de la mijlocul anilor cincizeci, mă duceam cu gândul la Paul

Gonsalvez, dar el cânta la saxofon. Existaseră mai mulţi trompetişti. Cat Anderson? Willie Cook? Trecuse prea mult timp..

— Ray Nance, am spus.

— Nu. Clark Terry. Dar cred că poţi să intri, oricum.

Proprietarul a venit să mă întâmpine, când am parcat în faţa holului de la recepţie. Era un bărbat înalt, probabil de patruzeci de ani, în blugi şi într-o cămaşă lejeră, ecosez. M-a inspectat cu atenţie.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar, când s-a întâmplat prima dată asta...

A arătat spre cer, la scintilaţiile sub care pielea lui părea galbenă, iar pereţii acoperiţi cu stuc căpătau o tentă de un ocru bolnăvicios.

— Ei, când au închis graniţa la Blythe, am avut oameni care s-au bătut pentru camere. Adică s-au bătut efectiv. Doi tipi m-au ameninţat cu arma, exact de acolo, de unde stai. Iar reparaţiile m-au costat de două ori mai mult decât am câştigat în noaptea aia. Oameni bând în camere, borând şi stricând lucrurile. În susul drumului, pe 10, a fost şi mai rău. Recepţionerul de noapte de la Days Inn, de pe drumul spre Ehrenberg, a fost înjunghiat şi a murit. Atunci am instalat gardul de siguranţă, imediat după. Acum, în momentul în care începe scintilaţia, sting panoul ăla pe care scrie CAMERE LIBERE şi încui până se termină totul.

— Şi-l asculţi pe Duke.

A zâmbit. Am intrat ca să mă poată înregistra.

— Duke, Pops, poate Diz. Miles, dacă am dispoziţia necesară.

Intimitatea dintre adevăratul fan şi idolii lui morţi, acea intimitate care îi permite să le spună pe numele de botez.

— Nimic de după 1965.

Lumina din hol era sumbră şi încăperea era mochetată în scop decorativ, redând motive vechi din vest, iar printr-o uşă care răspundea în sanctuarul intim al proprietarului, se părea că locuia acolo, continua să se prelingă muzica. A studiat cartea de credit pe care i-am înmânat-o.

— Doctor Dupree, a spus, întinzându-mi mâna. Eu sunt Allen Fulton. Te îndrepţi spre Arizona?

I-am spus că fusesem nevoit să ies de pe autostradă înainte de graniţă.

— Nu sunt sigur c-o să te descurci mai bine pe 10. În nopţi ca asta, se pare că toată lumea din Los Angeles vrea să se mute în Est. Ca şi cum scintilaţia ar fi un soi de cutremur sau de val mareic.

— O să mă-ntorc în curând pe şosea.

Mi-a întins o cheie.

— Dormi puţin. Ăsta e întotdeauna un sfat bun.

— Cardul e OK? Dacă vrei bani lichizi…

— Cardul e la fel de bun ca banii, atâta vreme cât nu vine sfârşitul lumii. Iar dacă vine, presupun că n-o să am timp să regret.

A râs. Eu am încercat să zâmbesc.

Zece minute mai târziu eram întins, pe de-a-ntregul îmbrăcat, pe patul tare dintr-o cameră ce mirosea a un potpuriu de substanţe antiseptice şi a aer condiţionat prea umed, întrebându-mă dacă n-ar fi trebuit să rămân pe şosea. Am pus telefonul pe noptieră, am închis ochii şi am adormit imediat.

M-am trezit peste mai puţin de o oră, alertat fără să ştiu de ce. M-am ridicat în capul oaselor şi am trecut în revistă camera, cartografiind formele cenuşii sau negre şi confruntându-le cu cele din memorie. În cele din urmă, atenţia mi s-a oprit asupra dreptunghiului palid al ferestrei, pe a cărui perdea galbenă pulsa lumina când sosisem.

Scintilaţia se oprise.

Ar fi trebuit să-mi fie mai uşor să adorm în întunericul acela blând, dar ştiam, aşa cum se ştiu astfel de lucruri, că somnul devenise o imposibilitate. Îl închisesem într-un ţarc, pentru scurtă vreme, dar acum sărise gardul şi nu avea nici un rost să pretind altceva.

Mi-am făcut cafea în micul filtru pus la dispoziţie şi am băut o ceaşcă. Peste o jumătate de oră, m-am uitat din nou la ceas. Mai erau cincisprezece minute până la două. Toiul nopţii. Tărâmul obiectivităţii pierdute. Aş fi putut să fac un duş şi să mă-ntorc pe drum.

M-am îmbrăcat şi am străbătut holul tăcut, betonat, îndreptându-mă către recepţie şi pregătindu-mă să las cheia să cadă printr-un orificiu pentru corespondenţă; dar Fulton,

proprietarul, era încă treaz, cu lumina televizorului oscilând în camera din spate a apartamentului lui. A scos capul afară când m-a auzit zăngănind la uşă.

Arăta ciudat. Puţin cam beat, poate puţin drogat. M-a privit chiorâş înainte a de mă recunoaşte.

— Doctore Dupree.

— Îmi cer scuze, te deranjez din nou. Trebuie să pornesc din nou la drum. Însă îţi mulţumesc pentru ospitalitate.

— Nu e nevoie să-mi dai explicaţii. Îţi urez noroc. Sper să ajungi undeva până în zori.

— Sper.

— Eu unul văd totul la televizor.

— Da?

Dintr-odată, nu mai eram sigur despre ce anume vorbea.

— Cu sonorul închis. Nu vreau s-o trezesc pe Jody. Ţi-am vorbit despre Jody? Fiica mea. Are zece ani. Mama ei stă în La Jolla, cu un reparator de mobilă. Jody îşi petrece verile cu mine. Aici, în deşert, ce soartă, eh?

— Da, păi...

— Dar nu vreau s-o trezesc.

A părut să devină brusc melancolic.

— Oare fac rău? Fiindcă o las să doarmă tocmai acum? Sau atât de mult cât poate? Sau poate ar trebui s-o trezesc. Dacă mă gândesc bine, nu le-a văzut niciodată. Zece ani. Nu le-a văzut niciodată. Cred că e ultima ei şansă.

— Îmi pare rău, nu sunt sigur că înţeleg...

— Totuşi, acum arată altfel. Nu mai sunt aşa cum mi le amintesc. Nu sunt eu vreun soi de expert... dar, pe vremuri, dacă îţi petreceai destul de multe nopţi aici, afară, ajungeai, într-un fel, să te familiarizezi cu ele.

— Cu ce să te familiarizezi?

A strâns din ochi.

— Cu stelele.

Am mers afară, lângă piscina goală, şi ne-am uitat la cer.

Piscina nu mai fusese umplută de foarte multă vreme. Praful şi nisipul se aşternuseră pe fund, formând dune, iar cineva împodobise pereţii cu grafitti purpuriu din litere buclate. Vântul zăngănea o placă de oţel (NU AVEM SALVAMAR) lovind-o de îmbinările gardului. Era un vânt cald, dinspre est.

Stelele.

— Vezi? E altceva. Nu mai zăreşti nici una dintre vechile constelaţii. Totul pare, într-un fel… împrăştiat.

Câteva miliarde de ani puteau face asta. Totul îmbătrâneşte, până şi cerul, totul tinde către entropia minimă, către dezordine, către hazard. În ultimele trei miliarde de ani, galaxia în care trăim fusese schingiuită pe scară largă, cu o violenţă invizibilă, îşi învârtejise conţinutul, contopindu-l cu o galaxie satelit mai mică (M41 în vechile cataloage) până ce stelele se răsfiraseră pe cer, răspândindu-se în forme fără înţeles.

Era ca şi cum ai fi privit mâna brutală a timpului.

— Eşti OK, doctore Dupree? a întrebat Fulton. Poate ar trebui să stai jos.

Da, eram prea amorţit ca să mă mai ţin pe picioare. M-am aşezat pe betonul cu inserţii de cauciuc, cu picioarele bălăbănindu-mi-se în piscina puţin adâncă, continuând să privesc fix în sus. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos şi de înspăimântător.

— Mai sunt doar câteva ore până la răsărit, a spus Fulton, cu jale.

Acolo. Departe, către est, undeva deasupra Atlanticului, soarele trebuia să fi întrerupt deja linia orizontului. Am vrut să-l întreb, dar m-a oprit o voce firavă, venind din umbra de lângă uşa recepţiei.

— Tată? Te-am auzit vorbind.

Probabil că era Jody, fiica lui. A făcut un pas nesigur către noi. Purta o pijama albă şi o pereche de tenişi cu şireturile dezlegate. Avea faţa lătăreaţă, comună, dar drăguţă, şi ochi somnoroşi.

— Vino aici, scumpo. Urcă-te pe umerii mei şi uită-te la cer.

Ea s-a cocoţat, încă nedumerită. Fulton s-a săltat în picioare, cu mâinile pe gleznele ei, ridicând-o cât mai aproape de întunericul scânteietor.

— Priveşte! a spus, zâmbind în ciuda lacrimilor care începuseră să-i alunece pe obraji. Acolo, Jody! Uită-te cât de departe poţi vedea în noaptea asta! Acum poţi vedea până acolo unde se sfârşeşte, practic, totul.

M-am întors în cameră, să văd dacă se anunţa ceva la televizor. Fulton spunea că majoritatea canalelor de ştiri continuau să emită încă.

Scintilaţia se încheiase cu o oră în urmă. Dispăruse, pur şi simplu, odată cu Membrana Turbionară. Turbionul se încheiase tot atât de fără zarvă cum începuse, fără fanfară, fără nici un zgomot, cu excepţia pârâiturilor de pe faţa însorită a planetei, datorate unei interferenţe imposibil de interpretat.

Soarele.

Cu trei miliarde de ani şi de alterări mai bătrân decât fusese când Turbionul îl izolase de noi. Am încercat să-mi aduc aminte ce-mi spusese Jase despre condiţia prezentă a soarelui. Era letal, fără îndoială, ne aflam în afara zonei locuibile, ştia toată lumea. Imaginea oceanelor în clocot fusese obiectul unor dezbateri din presă, dar ajunseserăm deja în punctul acela? Aveam să fim morţi la amiază sau o mai duceam până la sfârşitul săptămânii?

Avea vreo importanţă?

Am deschis micul panou video din camera de motel şi am găsit o transmisiune în direct din New York. Oraşul nu intrase într-o panică majoră. Prea mulţi oameni mai dormeau încă sau renunţaseră la naveta matinală când se treziseră şi văzuseră stelele, trăgând concluziile evidente. Ca într-un vis delirant de eroism jurnalistic, echipa de ştiri a acelui post de cablu instalase pe vârful dealului Todt din Staten Island o cameră de luat vederi, îndreptată către est. Lumina era palidă, cerul estic fiind strălucitor, dar pustiu. Doi prezentatori care se străduiau să nu se piardă cu firea îşi citeau unul altuia buletine de informare abia primite.

Spuneau că, după încheierea scintilaţiei, nu se putuse stabili nici o legătură clară cu Europa. S-ar fi putut datora interferenţelor electrostatice provocate de soarele neecranat, care întrerupea legăturile dintre aerostate. Era prea devreme pentru a trage concluzii înspăimântătoare.

— Ca întotdeauna, spunea unul dintre crainici, deşi nu avem încă o reacţie oficială, cel mai bun sfat este să staţi liniştiţi şi să urmăriţi ştirile până când se clarifică lucrurile. Nu credem că e inoportun să sfătuim oamenii să rămână în casele lor, dacă este posibil.

— Dintre toate zilele, aceasta e cea în care oamenii îşi doresc cel mai mult să fie alături de familiile lor, a încuviinţat colegul lui.

M-am aşezat pe marginea patului camerei de motel şi m-am uitat la televizor până la răsăritul soarelui.

Camera plasată la înălţime a captat mai întâi imaginea unui strat de nori stacojii, alunecând de-a lungul orizontului uleios al Atlanticului. Apoi conturul efervescent al unei semiluni în creştere, cu filtrele alunecând peste lentilele obiectivului ca să atenueze lumina orbitoare.

Proporţiile erau greu de analizat, dar soarele s-a ridicat (nu cu adevărat roşu, ci de un portocaliu roşiatic, dacă nu cumva era un efect generat de camera de luat vederi), s-a înălţat tot mai mult şi a continuat tot aşa până ce a ajuns să planeze ameninţător asupra oceanului şi cartierelor Queens şi Manhattan, prea mare pentru un corp ceresc plauzibil şi semănând mai degrabă cu un balon imens, plin cu lumină chihlimbarie.

Am aşteptat mai multe comentarii, dar imaginea a rămas mută până când a trecut într-un studio din centrul ţării, la sediul central al reţelei, de unde un alt reporter, insuficient dichisit ca să fi fost unul dintre crainicii obişnuiţi, a înşirat apoi alt şir de sfaturi inutile. Am închis televizorul.

Mi-am dus în maşină trusa medicală şi valiza.

Fulton şi Jody au ieşit să mă vadă. Se transformaseră dintr-odată în nişte vechi prieteni, întristaţi de plecarea mea. Fetiţa părea acum înspăimântată.

— Jody a vorbit cu mămica ei. Nu aflase despre stele.

Am încercat să nu-mi imaginez apelul matinal care o trezise pe femeie, Jody telefonând din deşert să-i dea vestea şi mama ei percepând-o probabil imediat ca pe un anunţ al apropiatului sfârşit al lumii. Spunându-şi că putea fi momentul în care să îşi ia rămas-bun de la fiica ei, în timp ce se străduia să n-o sperie de moarte, ferind-o de adevărul care dădea năvală.

Acum Jody s-a sprijinit de coastele tatălui, care a cuprins-o cu braţele, între ei nemairămânând nimic altceva decât tandreţe.

— Trebuie să pleci? a întrebat Jody.

I-am spus că da.

— Pentru că poţi să rămâi dacă vrei. Aşa a spus tăticu’.

— Domnul Dupree e doctor, a intervenit Fulton, cu blândeţe. Probabil că are de făcut o vizită la domiciliu.

— Da, chiar aşa e.

În dimineaţa aceea, pe autostrada care se îndrepta spre est s-a petrecut ceva aproape miraculos.

Mulţi oamenii s-au purtat execrabil în acele ore, pe care le credeau ultimele din viaţa lor. Era ca şi cum scintilaţiile nu ar fi reprezentat decât o simplă repetiţie pentru osândirea greu de pus la îndoială. Auziserăm cu toţii prezicerile: păduri în flăcări, căldură mistuitoare, mările transformate în aburi opăritori. Singura întrebare era dacă urma să dureze o zi, o săptămână sau o lună.

Aşa că spărgeam ferestrele şi luam tot ce ne făcea cu ochiul, luam orice fleac pe care ni-l refuzase viaţa, bărbaţii încercau să violeze femeile, unii descoperind că pierderea inhibiţiei funcţiona în ambele sensuri, pentru că acelaşi eveniment le înzestrase pe victimele vizate cu o putere neaşteptată de a scoate ochii cu degetul sau de a strivi testiculele, conturile vechi erau lichidate cu un foc de armă. Armele trăgeau pentru orice moft. Sinuciderile erau nenumărate. (M-am gândit la Molly: dacă nu murise în timpul primei scintilaţii, acum era cu siguranţă moartă. Poate că murise mulţumită de desfăşurarea logică a planului ei tot atât de logic. Am simţit, pentru prima oară în viaţa mea, dorinţa de a o plânge.)

Dar existau şi insule de civilizaţie şi acte de o bunătate grandioasă. Porţiunea de autostradă interstatală 10, la graniţa cu Arizona, era una dintre ele.

În timpul scintilaţiei, pe podul de peste fluviul Colorado staţionase un detaşament al Gărzii Naţionale. Soldaţii dispăruseră la scurt timp după încetarea fenomenului, poate rechemaţi la bază sau pur şi simplu trăgând chiulul şi îndreptându-se spre casele lor. Fără ei, podul s-ar fi putut transforma într-un gât de sticlă astupat de ambuteiaje, imposibil de depăşit.

Dar nu era aşa. Traficul se scurgea într-un ritm moderat, din ambele sensuri. Dirijarea traficului fusese preluată, de bunăvoie şi din proprie iniţiativă, de o duzină de civili înarmaţi cu lanterne robuste şi cu lămpi de semnalizare scoase din trusele de urgenţă ale camionetelor. Până şi şoferii extrem de

înverşunaţi, tipii care doreau sau erau nevoiţi să facă un drum lung până în zori, ca să ajungă în New Mexico, în Texas sau poate chiar în Louisiana, dacă nu li se topeau între timp motoarele, păreau să înţeleagă că o asemenea acţiune era necesară, că nici o încercare de a ieşi din rând nu putea fi încununată de succes şi că răbdarea era singura alternativă. Nu ştiu cât de mult a durat această stare de spirit şi cărei contopiri dintre bunăvoinţă şi circumstanţe i s-a datorat. Poate era o manifestare a bunătăţii din oameni sau poate că totul se datora vremii: în pofida osândei care se năpustea urlând dinspre răsărit, noaptea era pervers de frumoasă. Stele răsfirate pe un cer senin, răcoros, o adiere din ce în ce mai înviorătoare, care îndepărta duhoarea gazelor de eşapament şi pătrundea prin geamul maşinii cu tot atâta blândeţe ca mângâierea unei mame.

M-am gândit să mă ofer voluntar la unul dintre spitalele locale, Palo Verde, din Blythe, pe care îl vizitasem cândva, cu ocazia unei conferinţe, sau poate La Paz Regional, din Parker. Dar la ce-ar fi folosit? Pentru ceea ce se apropia nu exista nici un tratament. Nu existau decât paliative, morfină, heroină, soluţia lui Molly, presupunând că depozitele de medicamente nu fuseseră deja jefuite.

Iar ce le spusesem lui Fulton şi Jody era, în esenţă, adevărat: aveam de făcut o vizită la domiciliu.

O căutare. Donquijotescă, fireşte. Indiferent ce ar fi fost în neregulă cu Diane, era tot o problemă de rezolvat. Aşa că, la ce bun să termin călătoria? Pentru că îmi oferea ceva de făcut la sfârşitul lumii, mâinile ocupate nu tremură, minţile preocupate nu intră în panică, dar asta nu explica imperiozitatea, nevoia viscerală de a o vedea, care mă trimisese pe drum în timpul scintilaţiei şi pe care o simţeam acum mai puternică.

Dincolo de Blythe, de porţiunea neliniştitoare de drum încadrată de două şiruri de magazine întunecate şi de bătăile cu pumnii din jurul staţiilor de benzină asediate, şoseaua se lărgea şi cerul era mai întunecat, cu stelele scânteind. La asta mă gândeam când am auzit trilul telefonului.

Aproape că am ieşit de pe drum, bâjbâind în buzunar şi frânând în timp ce un vehicul utilitar aflat în spatele meu mă depăşea cu un claxonat strident.

— Tyler, l-am auzit pe Simon.

— Înainte de a închide sau de a se întrerupe legătura, dă-mi un număr la care să te pot suna, am spus, până să apuce să continue. Să pot da de voi.

— Nu prea ar trebui să fac aşa ceva. Eu...

— Suni de la un telefon personal sau de la cel fix, din casă?

— Un soi de telefon personal, un celular. Acum e la mine, dar uneori îl ţine Aaron, aşa că...

— O să sun doar dacă o să fiu nevoit.

— Bine. Presupun că nu mai are importanţă.

Mi-a dat numărul.

— Dar ai văzut cerul, Tyler? Îmi închipui că da, de vreme ce eşti treaz. Asta e ultima noapte a lumii, nu-i aşa?

De ce mă-ntrebi pe mine? m-am gândit. Simon trăia în atmosfera ultimelor zile de trei decenii. El ar fi trebuit să ştie.

— Spune-mi ce-i cu Diane.

— Vreau să-ţi cer scuze pentru telefonul ăla. Pentru că, ştii, se întâmplă ce se întâmplă.

— Cum se simte?

— Asta îţi spuneam. Nu mai are importanţă.

— E moartă?

O pauză lungă. A reînceput să vorbească, părând să sufere.

— Nu. Nu, nu e moartă. Nu despre asta e vorba.

— Pluteşte în văzduh, aşteptând Înălţarea la Ceruri?

— Nu e nevoie să-ţi baţi joc de credinţa mea. (Iar eu nu m-am putut abţine să nu interpretez fraza: spusese credinţa *mea*, nu credinţa *noastră*.)

— Fiindcă, dacă n-a murit, poată că are nevoie de îngrijire medicală. Încă mai e bolnavă, Simon?

— Da, dar...

— Ce are? Care sunt simptomele?

— Soarele o să răsară peste mai puţin de o oră, Tyler. Cu siguranţă îţi dai seama ce-nseamnă asta.

— Nu sunt câtuşi de puţin sigur ce anume înseamnă. Sunt pe drum, pot s-ajung la ranch înainte de răsărit.

— Oh... nu, nu e bine... nu, eu...

— De ce nu? Dacă e sfârşitul lumii, de ce n-aş veni acolo?

— Nu înţelegi. Nu e doar sfârşitul lumii. Se naşte o lume nouă.

— Cât de bolnavă e, mai exact? Pot vorbi cu ea?

Vocea lui Simon a devenit tremurătoare. Un om pe marginea prăpastiei. Cu toţii eram pe marginea prăpastiei.

— Nu poate decât să şoptească. Îşi pierde respiraţia. Nu mai are vlagă. A slăbit foarte mult.

— De când e aşa?

— Nu ştiu. Adică, a început treptat...

— De când s-a văzut că e bolnavă?

— De câteva săptămâni. Sau, poate... dacă privesc înapoi... ei, bine... de câteva luni.

— A primit vreun fel de îngrijire medicală?

O pauză.

— Simon?

— Nu.

— De ce nu?

— N-a părut să fie necesar.

— N-a părut să fie necesar?

— Pastorul Dan n-a îngăduit.

Şi nu i-ai spus pastorului Dan să şi-o ia în mână? mi-am zis.

— Sper că s-a răzgândit.

— Nu...

— Pentru că, dacă nu s-a răzgândit, o să am nevoie de ajutorul tău ca s-ajung la ea.

— Nu face asta, Tyler. N-o să-i fie nimănui de nici un folos.

Căutam deja o ramificaţie, pe care mi-o aminteam vag, dar pe care o marcasem pe hartă. Ieşeai de pe autostradă, îndreptându-te spre o mlaştină secată, uscată ca iasca, pe un drum fără nume din deşert.

— A întrebat de mine?

Tăcere.

— Simon? A întrebat de mine?

— Da.

— Spune-i că vin cât de repede pot.

— Nu, Tyler... Tyler, la ranch se petrec nişte lucruri neplăcute. Nu poţi intra aici, aşa, pur şi simplu.

Lucruri neplăcute?

— Credeam că se naşte o nouă lume.

— Se naşte în sânge, a spus Simon.

DIMINEAŢA ŞI SEARA

Am urcat pe culmea dealului scund care domina ranch-ul Condon şi am parcat maşina într-o zonă ascunsă vederii celor din casă. Când am stins farurile, am zărit pe cerul estic lumina premergătoare zorilor, noile stele fiind şterse de pe boltă de o strălucire de rău augur.

Atunci am început să tremur. Am deschis portiera, am căzut din maşină şi m-am ridicat cu ajutorul voinţei. Pământul se înălţa din întuneric asemeni unui continent pierdut, dealuri cafenii, păşuni neglijate reînghiţite de deşert, povârnişul lin şi prelung coborând spre clădirea îndepărtată a fermei. Arborii mesquite şi tufele de ocotillo tremurau în vânt. Şi eu tremuram. Era spaimă. Nu neliniştea de la hotarul conştientului, cu care trăisem de la începutul Turbionului, ci o panică viscerală, groaza ca o boală a muşchilor şi a intestinelor. Sfârşitul şederii pe Culoarul Condamnaţilor la Moarte. Ziua absolvirii. Căruţele condamnaţilor la ghilotină şi spânzurătoare, apropiindu-se dinspre răsărit.

M-am întrebat dacă Diane era la fel de înspăimântată. M-am întrebat dacă o puteam alina. Dacă în mine mai exista vreo urmă de putere să o consolez.

Vântul a răbufnit din nou, purtând nisipul şi praful în josul drumului arid de pe culme. Poate că vântul era cel dintâi crainic al soarelui dilatat, un vânt venind din partea fierbinte a lumii.

M-am ghemuit într-un loc de unde speram să nu fiu văzut şi, încă tremurând, am reuşit să apăs tastele celularului, formând numărul lui Simon.

A răspuns după ce telefonul a sunat de câteva ori. Mi-am apăsat mobilul pe ureche, să nu mai aud zgomotul vântului.

— N-ar trebui să faci asta.

— Am întrerupt Înălţarea la Ceruri?

— Nu pot vorbi.

— Unde e, Simon? În care parte a casei?

— Unde eşti tu?

— Sus, pe deal.

Cerul era acum mai strălucitor, tot mai strălucitor cu fiecare secundă, de un roşu vineţiu de-a lungul orizontului estic. Puteam vedea foarte limpede clădirea fermei. Nu se schimbase prea mult în cei câţiva ani de când o vizitasem. Grajdul

dimprejur părea ceva mai îngrijit, de parcă ar fi fost văruit şi reparat. Şanţul care fusese săpat de-a lungul lui, astupat cu un morman de pământ, era mult mai îngrijorător.

Poate un canal colector construit recent. Sau o fosă septică. Sau un mormânt colectiv.

— Vin s-o văd.

— Nu se poate.

— Presupun că e înăuntru. Într-unul dintre dormitoarele de la etaj. E corect?

— Chiar dacă o vezi...

— Spune-i că vin, Simon.

Jos, la poalele dealului, am văzut o siluetă mişcându-se între casă şi grajd. Nu era Simon. Nici Aaron Sorley, cu excepţia cazului în care fratele Aaron pierduse vreo cincizeci de kilograme. Probabil că era pastorul Dan Condon. Avea câte o găleată cu apă în fiecare mână. Părea să se grăbească. În grajd se întâmpla ceva.

— Îţi rişti viaţa aici, l-am auzit pe Simon.

Am râs. Nu m-am putut abţine. Pe urmă am întrebat:

— Eşti în grajd sau în casă? Condon e în grajd, nu-i aşa? Dar Sorley şi McIsaac? Cum trec de ei?

Am simţit pe ceafă o apăsare, ca a unei palme fierbinţi, şi m-am răsucit.

Apăsarea era a razelor de soare. Coroana astrului se ridicase deasupra orizontului. Maşina mea, gardul, bolovanii, linia zigzagată a tufelor de ocotillo, totul arunca umbre lungi, violete.

— Tyler? Tyler, n-ai cum să treci de ei. Trebuie să...

Dar vocea i-a fost înăbuşită de o explozie de paraziţi. Lumina solară trebuie să fi căzut din plin asupra aerostatului care retransmitea convorbirea, anulând semnalul. Am apăsat instinctiv tasta de reapelare, dar telefonul devenise nefolositor.

Am rămas ghemuit până când soarele s-a înălţat pe trei sferturi, la fel de fascinat pe cât eram de înspăimântat. Discul era imens, de un portocaliu roşiatic. Petele solare se târau pe suprafaţa lui ca nişte răni purulente. Era ascuns, din timp în timp, de valuri de praf ridicate din deşertul înconjurător.

Pe urmă m-am ridicat. Poate eram deja mort. Probabil că fusesem iradiat în mod fatal, fără să îmi dau seama măcar. Căldura era suportabilă, cel puţin până în momentul acela, dar

răul s-ar fi putut petrece la nivelul celulelor, razele X străpungând aerul ca nişte gloanţe invizibile. Aşa că m-am săltat în picioare şi am început să cobor pe drumul de pământ bătătorit care ducea spre fermă, expunându-mă pe deplin vederii şi fără nici o armă. Neînarmat şi neatins, cel puţin până ce am ajuns lângă veranda de lemn, până ce fratele Sorley, cu toate cele o sută cincizeci de kilograme ale lui, a ieşit trântind uşa din plasă şi a ridicat la tâmpla mea patul unei puşti.

Fratele Sorley nu m-a omorât, probabil fiindcă nu voia să întâmpine Înălţarea la Ceruri cu mâinile pătate de sânge. În schimb, m-a aruncat într-unul dintre dormitoarele goale de la etaj şi a încuiat uşa.

Au trecut două ore până am reuşit să mă ridic în capul oaselor fără să stârnesc valuri de greaţă.

Într-un târziu, când ameţeala s-a domolit, m-am dus la fereastră şi am săltat jaluzeaua de hârtie galbenă. Din unghiul acela, soarele se afla în spatele casei, pământul şi grajdul fiind scăldate într-o lumină portocalie, intensă, orbitoare. Aerul era deja inuman de fierbinte, dar cel puţin nu ardea nimic. Neavând ochi pentru incendiul de pe cer, o pisică lipăia apa stătută dintr-un şanţ umbrit. Am presupus că pisica avea să trăiască destul de mult ca să vadă asfinţitul. Mi s-ar fi putut întâmpla şi mie.

Am încercat să deschid fereastra veche, nu fiindcă aş fi putut sări de acolo, dar nu era doar încuiată, rama mobilă fusese tăiată, contragreutăţile imobilizate şi cadrul înţepenit cu ani în urmă.

În cameră nu exista nici un fel de mobilă, cu excepţia patului, şi nici o unealtă, cu excepţia telefonului inutil din buzunarul meu.

Singura uşă era din lemn masiv şi mă îndoiam că aş fi avut putere s-o sparg. Diane s-ar fi putut afla la numai câţiva metri depărtare, puteam fi despărţiţi doar de un singur perete. Dar nu aveam cum să ştiu şi nu aveam de unde să aflu.

Fiecare încercare de a gândi în mod coerent îmi provoca o durere profundă, îngreţoşătoare, pornind din locul unde patul puştii îmi însângerase capul. Am fost nevoit să mă întind din nou.

Pe la mijlocul după-amiezii, vântul se domolise. Când m-am împleticit din nou la fereastră, am putut vedea, deasupra casei şi a grajdului, conturul discului solar, atât de mare, încât părea să fie într-o neîncetată cădere, şi atât de aproape, încât n-ar mai fi lipsit mult ca să-l atingi.

Temperatura din dormitorul de la etaj se ridicase în mod constant, începând de dimineaţă. Nu aveam cum s-o măsor, dar puteam presupune că ajunsese la cel puţin treizeci şi şapte de grade şi era în creştere. O atmosferă fierbinte, dar nu destul de fierbinte ca să ucidă, cel puţin nu dintr-odată, nu imediat. Îmi doream ca Jason să fi fost acolo şi să-mi explice, să-mi lămurească termodinamica extincţiei globale. Poate că ar fi desenat un grafic, stabilind în ce măsură convergeau sau nu curbele către letalitate.

Aerul ceţos tremura deasupra pământului copt în soare.

Dan Condon s-a dus în grajd şi s-a întors de încă două ori. Era uşor de recunoscut în lumina portocalie, de o intensitate tăioasă, fiindcă avea ceva din secolul al nouăsprezecelea, cu barba lui pătrăţoasă şi cu faţa urâtă, ciupită de vărsat: Lincoln în blugi, cu picioare lungi, părând să urmărească un scop bine definit. Nu s-a uitat în sus, nici măcar atunci când am ciocănit în geam.

Apoi am bătut în pereţii interiori, gândindu-mă că Diane ar fi putut să-mi răspundă în acelaşi mod. Dar n-am primit nici un răspuns.

Pe urmă am ameţit iarăşi şi am căzut înapoi în pat, cu aerul din camera închisă din ce în ce mai înăbuşitor, cu aşternuturile îmbibate de sudoare.

Am adormit sau mi-am pierdut cunoştinţa.

M-am trezit gândindu-mă că încăperea luase foc, dar nu era decât o combinaţie între căldura constantă şi culorile incredibil de ţipătoare ale apusului.

M-am dus din nou la fereastră.

Soarele traversase orizontul vestic şi dispărea cu o repeziciune vizibilă. Pe cerul din ce în ce mai întunecat se bolteau norii înalţi, subţiri, stropi de umezeală înălţaţi dintr-un teren deja pârjolit. Am văzut că cineva îmi adusese maşina de pe deal şi o parcase în stânga grajdului. Cu siguranţă luase şi

cheile. Probabil că maşina nu mai avea suficientă benzină pentru a fi un obiect util.

Dar supravieţuisem acelei zile. Noi am supravieţuit zilei, mi-am spus. Noi amândoi. Eu şi Diane. Alături de milioane de alţi oameni, fără nici un dubiu. Deci aveam de-a face cu o versiune lentă a sfârşitului lumii. Ne ucidea gătindu-ne, de fiecare dată, la un foc cu câte un grad în plus sau, dacă asta dădea greş, eviscerând ecosistemul terestru.

Soarele umflat a dispărut, în sfârşit. Aerul a părut, dintr-odată, cu zece grade mai rece.

Printre norii transparenţi au apărut câteva stele răzleţe.

Nu mâncasem nimic şi îmi era dureros de sete. Poate Condon plănuise să mă lase acolo, să mor din cauza deshidratării... sau poate uitase, pur şi simplu, de mine. Nu puteam nici măcar să-ncep să-mi imaginez modul în care se încadrau toate aceste evenimente în mintea pastorului Dan, dacă se simţea reabilitat sau îngrozit sau dacă era vorba de o combinaţie a celor două.

Întunericul din cameră s-a îndesit. Nici un bec în tavan, nici un lampadar. Dar auzeam un pufăit uşor, care trebuia să fi fost al unui generator cu benzină, şi vedeam lumina ferestrelor de la parter căzând asupra grajdului.

Pe de altă parte, nu aveam nimic care să joace rolul unui dispozitiv tehnologic, cu excepţia telefonului. L-am scos din buzunar şi l-am deschis într-o doară, numai ca să văd fosforescenţa ecranului.

Atunci mi-a venit o altă idee.

— Simon?

Tăcere.

— Simon, tu eşti? Mă auzi?

Tăcere. Apoi o voce firavă, digitalizată:

— Aproape că m-ai speriat de moarte. Credeam că obiectul ăsta e stricat.

— Numai cât se vede lumina zilei.

Radiaţiile solare întrerupseseră transmisiile prin aerostatele de mare altitudine. Dar acum Pământul ne proteja. Poate că aerostatele suferiseră o serie de avarii, semnalul se transmitea cu viteză redusă şi cu paraziţi, însă legătura se făcea în mod satisfăcător.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, dar te-am avertizat.

— Unde eşti? În casă sau în grajd?

Pauză.

— În casă.

— M-am uitat toată ziua, dar n-am văzut-o pe soţia lui Condon, nici pe soţia şi copiii lui Sorley. Ori pe McIsaac şi familia lui. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au plecat.

— Eşti sigur?

— Dacă sunt sigur? Bineînţeles că sunt. Diane n-a fost singura care s-a-mbolnăvit. Doar ultima. Prima a fost fetiţa lui Teddy McIsaac. Pe urmă fiul lui, apoi el însuşi. Când cei doi copii au ajuns bolnavi de-a binelea şi a fost limpede că nu dădeau nici un semn de însănătoşire, atunci i-a urcat în camionetă şi a plecat. Soţia pastorului Dan i-a însoţit.

— Când s-a întâmplat?

— Acum două luni. Soţia şi copiii lui Aaron au plecat singuri, la puţin timp. I-a părăsit credinţa. Şi se temeau să nu se molipsească.

— I-ai văzut plecând? Eşti sigur?

— Da, de ce n-aş fi?

— Şanţul de lângă grajd lasă impresia că acolo ar fi fost îngropat ceva.

— A, ăla! Păi, ai dreptate, ceva este îngropat acolo – vitele bolnave.

— Poftim?

— Un tip pe nume Boswell Geller avea un ranch mare, sus, în Sierra Bonita. Un prieten de-al comunităţii Templul Iordanului dinainte de reorganizare. Un prieten de-al pastorului Dan. Se ocupa de reproducerea junincilor roşii, dar anul trecut Ministerul Agriculturii a început o investigaţie. Tocmai când făcea progrese! Boswell şi pastorul Dan intenţionau să amestece toate soiurile de vite roşcate din lume, pentru că asta ar fi reprezentat o renaştere spirituală a creştinilor. Pastorul Dan spune că despre asta e vorba în capitolul 19 din Numerii – o junincă roşie, fără nici un cusur, născută la sfârşitul timpului, din încrucişarea raselor de pe toate continentele, de oriunde se predică Biblia. Sacrificiul este şi fizic, şi simbolic. În cazul sacrificiului biblic, cenuşa are puterea de a purifica un păcătos. Dar, la sfârşitul lumii, soarele mistuie juninca şi cenuşa ei e

împrăştiată în cele patru vânturi, purificând întregul pământ, eliberându-l de moarte. Asta se întâmplă acum. Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 9: „Căci dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără de pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu!” Aşa că, bineînţeles…

— Aţi ţinut vitele alea *aici?*

— Numai câteva. Cincisprezece animale de prăsilă, aduse clandestin, înainte ca Ministerul Agriculturii să le poată confisca.

— Atunci au început să se-mbolnăvească oamenii?

— Nu numai oamenii. Şi vitele. Am săpat şanţul ăla de lângă grajd ca să le-ngropăm, pe toate cele din stocul iniţial, cu trei excepţii.

— Slăbiciune, mers nesigur, scădere în greutate înainte de moarte?

— Da, în cea mai mare parte… cum de-ai ştiut?

— Astea sunt simptomele SCCV. Vacile sunt purtătorii. Asta are Diane.

A urmat o tăcere îndelungată.

— Nu pot discuta cu tine despre aşa ceva, a spus apoi Simon.

— Sunt sus, în dormitorul din spate…

— Ştiu unde eşti.

— Atunci vino şi descuie uşa.

— Nu pot.

— De ce? Te supraveghează cineva?

— Nu pot să te eliberez, pur şi simplu. Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Sunt ocupat, Tyler. Pregătesc cina pentru Diane.

— Are încă destulă putere ca să mănânce?

— Puţin… dacă o ajut.

— Lasă-mă să ies. Nu trebuie să ştie nimeni.

— Nu pot.

— Are nevoie de un doctor.

— Nu te-aş putea scoate de acolo nici dacă aş vrea. Cheile sunt la fratele Aaron.

M-am gândit puţin.

— Când îi duci cina, lasă telefonul tău lângă Diane. Ai zis că vrea să vorbească cu mine, nu?

— În jumătate din timp spune tot felul de aiureli.

— Crezi că a fost una dintre ele?

— Nu mai pot vorbi.

— Simon, nu trebuie decât să-i laşi telefonul. Simon?

Legătură întreruptă.

M-am dus lângă fereastră, m-am uitat şi am aşteptat.

L-am văzut pe pastorul Dan aducând două găleţi goale din grajd în casă şi întorcându-se înapoi cu găleţile pline, aburinde. Peste câteva minute, Aaron Sorley a traversat spaţiul dintre clădiri, alăturându-i-se.

Însemna că înăuntru nu mai rămăseseră decât Simon şi Diane. Poate că el îi dusese cina. Poate că o hrănea.

Ardeam de dorinţa de a folosi telefonul, dar mă hotărâsem să aştept, să las lucrurile să se mai liniştească, să las căldura să dispară din aerul nopţii.

Am supravegheat grajdul. Printre şipcile pereţilor răzbătea o lumină strălucitoare, de parcă cineva ar fi instalat un set de lumini industriale. Condon se foise încoace şi încolo toată ziua. În grajd se petrecea ceva. Simon nu-mi spusese ce.

Un mic semnal luminos al ceasului meu a marcat trecerea unei ore. Pe urmă am auzit nişte zgomote slabe, care ar fi putut însemna o uşă închisă, paşi pe scări şi, o clipă mai târziu, l-am văzut pe Simon îndreptându-se spre grajd.

Nu s-a uitat în sus.

Odată ajuns în grajd, nici n-a mai ieşit de-acolo.

Era înăuntru cu Sorley şi Condon şi, dacă avea telefonul la el, dacă fusese destul de idiot ca să seteze soneria pentru a fi auzită, atunci l-aş fi pus în pericol sunând în momentul acela. Deşi nu s-ar fi putut spune că mă interesa în mod deosebit siguranţa lui.

Dar, dacă lăsase telefonul cu Diane, era momentul potrivit.

Am tastat numărul.

— Da, am auzit-o, ea era, şi a adăugat, pe un ton întrebător, ridicând glasul: Da?

— Diane, sunt eu! Sunt Tyler!

Încercam să-mi controlez pulsul dezlănţuit, de parcă în piept mi s-ar fi deschis o uşă.

— Tyler, a răspuns ea. Ty… Simon spunea că s-ar putea să suni.

Am fost nevoit să-mi încordez auzul, ca să-i pot desluşi cuvintele. Erau fără strop de vlagă, parcă rostite din gât şi limbă, fără piept. Coincidea cu etiologia SCCV. Boala afectează mai întâi plămânii, apoi inima, coordonându-şi atacul cu o eficienţă aproape militară. Ţesuturile cicatrizate şi spongioase ale plămânilor trimit mai puţin oxigen în sânge. Lipsită de oxigen, inima pompează sângele cu mai puţină eficacitate. Bacteria SCCV exploatează ambele slăbiciuni, infiltrându-se tot mai adânc în organism, odată cu fiecare respiraţie greoaie.

— Nu mă aflu prea departe. Sunt destul de aproape, Diane.

— Aproape. Pot să te văd?

Îmi doream să fac o gaură în perete.

— În curând. Îţi promit. Trebuie să te scoatem de-aici. Să te ajutăm. Să te vindecăm.

Am ascultat sunetul unor inspiraţii şi mai chinuitoare şi m-am întrebat dacă mai era atentă la vocea mea. Pe urmă a continuat:

— Mi s-a părut că am văzut soarele…

— Nu e sfârşitul lumii. Cel puţin, nu încă.

— Nu e?

— Nu.

— Simon…

— Ce-i cu el?

— O să fie atât de dezamăgit.

— Ai SCCV, Diane. Asta a avut familia lui McIsaac, cu siguranţă. Au fost deştepţi fiindcă au plecat să solicite ajutor. E o boală vindecabilă.

Nu am adăugat: *Până într-un anumit punct* sau *Atâta vreme cât n-a ajuns în stadiul final.*

— Dar trebuie să te scoatem de-aici.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da.

— Eşti pregătită să pleci?

— Dacă a sosit momentul…

— Momentul e foarte aproape. Odihneşte-te până atunci. Dar s-ar putea să fim nevoiţi să ne grăbim, înţelegi, Diane?

— Simon, a spus, cu voce slabă. Dezamăgit… a mai adăugat.

— Tu odihneşte-te, iar eu…

Dar n-am avut timp să termin.

O cheie a zăngănit în broască. Am închis clapeta telefonului şi l-am îndesat în buzunar. Uşa s-a deschis şi în cadrul ei stătea Aaron Sorley, cu puşca în mână şi cu respiraţia tăiată, ca şi cum ar fi urcat scările în fugă. Silueta i se profila în lumina palidă de pe coridor.

M-am tras înapoi, până ce m-am lovit cu umerii de perete.

— În permisul tău de conducere scrie că eşti doctor. E adevărat?

Am dat din cap, încuviinţând.

— Atunci vino cu mine.

Sorley m-a condus în grabă în josul scărilor şi apoi, prin uşa din spate, afară, către grajd.

Luna, cu pete chihlimbarii proiectate de lumina soarelui bombat, cu mai multe cicatrici şi mai mică decât mi-o aminteam, se înălţase deasupra orizontului estic. Aerul nopţii era aproape îmbătător de răcoros. Am respirat de câteva ori adânc. Dar uşurarea a durat până când Sorley a deschis uşa grajdului dintr-o lovitură şi dinăuntru s-a revărsat o duhoare umedă, animală – un miros de abator, de excremente şi sânge.

— Intră, a zis Sorley şi m-a împins cu mâna liberă.

Lumina venea dinspre un bec pântecos, cu halogen, suspendat de propriul cablu de alimentare deasupra unei boxe deschise, pentru vite. Un generator pe benzină hârâia undeva, într-un spaţiu închis din spatele nostru, de parcă cineva ar fi turat motorul unei motociclete îndepărtate.

Dan Condon stătea în capătul deschis al despărţiturii, afundându-şi mâinile într-o găleată cu apă aburindă. Când am intrat, şi-a ridicat ochii. S-a încruntat, cu faţa ca o hartă în relief, extrem de bine conturată sub strălucirea orbitoare a singurei surse de lumină, dar părea mai puţin intimidant decât mi-l aminteam. De fapt, lăsa impresia că slăbise, că era numai piele şi os, că poate era bolnav, poate în primul stadiu al SCCV.

— Închide uşa.

Aaron a împins-o. Simon stătea la câţiva paşi de Condon, aruncându-mi priviri nervoase.

— Vino-ncoace, m-a chemat Condon. Trebuie să ne dai o mână de ajutor. S-ar putea s-avem nevoie de experienţa ta medicală.

Pe stratul de paie murdare din boxă, o junincă numai piele şi os se chinuia să nască.

Zăcea întinsă, cu crupa osoasă în afara boxei. Coada îi fusese legată de gât cu o bucată de sfoară, să nu stea în drum. Sacul amniotic i se bomba în afara vulvei, iar paiele din jur erau punctate cu mucus însângerat.

— Nu sunt veterinar, am spus.

— Ştiu, a răspuns Condon.

În ochi i se citea o isterie reprimată şi avea privirea unui om care dă o petrecere şi se pomeneşte că a scăpat-o de sub control, că oaspeţii s-au transformat în bestii, că vecinii se plâng, că sticlele cu lichior zboară prin ferestre ca nişte proiectile fatale.

— Dar avem nevoie de încă un om.

Tot ceea ce ştiam despre viţei şi despre naşterea lor învăţasem din poveştile lui Molly Seagram despre viaţa la ferma părinţilor ei. Nici una dintre ele nu fusese deosebit de plăcută. Cel puţin, Condon adusese toate lucrurile pe care mi le reaminteam ca fiind strictul necesar: apă fierbinte, dezinfectant, lanţuri obstetricale, o sticlă mare cu ulei mineral, deja plină de amprente însângerate.

— E o corcitură de Angeln, Roşie Daneză şi Roşie Belarus, m-a lămurit Condon. Şi nu e decât descendenţa ei cea mai recentă. Dar hibridizarea prezintă riscul distociei. Aşa spunea fratele Geller. „Distocie” înseamnă travaliu dificil. Rasele hibrid au adesea probleme la naştere. Se chinuieşte de aproape patru ore. Trebuie să extragem fătul.

Vorbise cu voce distantă, monotonă, ca şi cum ar fi ţinut o prelegere în faţa unei clase de idioţi. Părea că n-avea importanţă cine eram sau cum ajunsesem acolo, conta numai faptul că eram la-ndemână, disponibil.

— Vreau apă, am spus.

— E o găleată în care te poţi spăla.

— Nu vorbesc despre spălat. N-am mai băut nimic de noaptea trecută.

Condon a făcut o pauză, de parcă ar fi procesat informaţia. Pe urmă a dat din cap şi a spus:

— Simon, ocupă-te!

În acel trio, Simon părea să fie comisionarul.

— Imediat îţi aduc ceva de băut, Tyler, a răspuns el, lăsându-şi capul în jos şi evitându-mi privirea, chiar şi în timp ce Sorley îi deschidea uşa grajdului.

Condon s-a întors către boxa unde juninca extenuată zăcea respirând cu greutate. Avea coastele împodobite cu muşte foarte active. Două au poposit, neobservate, pe umerii bărbatului. Şi-a înmuiat mâna în uleiul mineral şi s-a lăsat pe vine, străduindu-se să dilate colul uterin, cu faţa schimonosită de o combinaţie între nerăbdare şi dezgust. Dar abia ce începuse, când creştetul viţelului a fost acoperit de o altă răbufnire de sânge şi lichid amniotic, abia vizibil, în ciuda contracţiilor violente ale junincii. Viţelul era prea mare. Molly îmi povestise despre viţeii mai mari decât ar fi fost normal. Nu era atât de rău ca la prezentaţia pelviană sau la înţepenirea şoldurilor viţelului în pelvisul vacii, dar era neplăcut să ai de-a face cu aşa ceva.

Naşterea era îngreunată de faptul că juninca era evident bolnavă, salivând un mucus verzui şi făcând eforturi disperate să respire, chiar şi atunci când se domoleau contracţiile. Mă întrebam dacă să-i spun lui Condon. Fără nici o îndoială că şi viţelul lui divin era contaminat.

Dar pastorul Dan nu ştia sau nu se sinchisea. Condon era tot ce mai rămăsese din aripa dispensaţionalistă a congregaţiei Templului Iordanului, o biserică numai a lui, redusă la doi enoriaşi, Sorley şi Simon, iar eu nu puteam decât să-mi imaginez cât de solidă trebuia să fi fost credinţa lui ca să-l susţină, fără rezerve, până la sfârşitul lumii.

— Viţelul, a spus, pe acelaşi ton de isterie reprimată, viţelul e roşu. Aaron, uită-te la viţel!

Aaron Sorley, care era postat, cu puşca în mână, în faţa uşii, s-a apropiat să arunce o privire în boxă. Viţelul era într-adevăr roşu. Scăldat în sânge. Şi fără pic de vlagă.

— Respiră? a întrebat Sorley.

— O să respire, a răspuns Condon.

Era preocupat, părea să savureze momentul, credea sincer că lumea era pe punctul de a pivota în eternitate.

— Puneţi-i lanţurile deasupra copitelor, acum, repede!

Sorley mi-a aruncat o privire care era, totodată, un avertisment – *să nu scoţi nici un nenorocit de cuvânt* – şi am făcut aşa cum ni se spusese, străduindu-ne până ce sângele ne-a ajuns la coate. Actul naşterii unui viţel supradimensionat e, în acelaşi timp, sălbatic şi ridicol, un mariaj grotesc al fenomenelor lumii vii cu forţa brută. E nevoie de cel puţin doi bărbaţi puternici ca să asiste la naşterea unui asemenea viţel. Lanţurile obstetrice erau necesare ca să ai de ce trage. Trebuia să smuceşti sincronizându-te cu contracţiile vacii, altfel animalul putea fi eviscerat.

Dar juninca era atât de slăbită, încât aproape îşi dăduse duhul, iar viţelul ei, cu capul atârnând fără viaţă, se născuse evident mort.

M-am uitat la Sorley. S-a uitat şi el la mine. Nici unul dintre noi nu vorbea.

— Trebuie să-l tragem afară, a spus Condon. Pe urmă îl resuscităm.

Dinspre uşa hambarului a venit un val de aer rece. Era Simon, care se întorcea cu o sticlă de apă plată, cu chipul devenindu-i surprinzător de palid în vreme ce se holba la noi şi apoi la viţelul mort, ieşit pe jumătate din pântecul vacii.

— Ţi-am adus de băut, a reuşit să spună.

Juninca a încheiat o altă contracţie inutilă. Am dat drumul lanţului.

— Bea apă, fiule, a consimţit Condon. Pe urmă continuăm.

— Trebuie să mă spăl. Să-mi spăl măcar mâinile.

— E apă curată, fierbinte, în găleţile de lângă baloturile cu fân. Dar grăbeşte-te.

Avea ochii închişi, strânşi peste cine ştie ce luptă interioară între credinţa lui şi bunul-simţ.

Mi-am spălat şi mi-am dezinfectat mâinile. Sorley mă supraveghea îndeaproape. Mâinile lui erau pe lanţul obstetrical, dar puşca stătea sprijinită de marginea boxei, de unde o putea înhăţa cu uşurinţă.

Când Simon mi-a întins sticla, m-am sprijinit de umărul lui şi i-am spus:

— N-o pot ajuta pe Diane dacă n-o scot de aici. Înţelegi? Şi n-o pot scoate fără ajutorul tău. Avem nevoie de un vehicul solid, cu rezervorul plin, şi trebuie s-o urcăm pe Diane în el, de preferat înainte să-şi dea Condon seama că viţelul e mort.

— E într-adevăr mort? a icnit Simon, prea tare, dar nici Sorley, nici Condon n-au părut să-l fi auzit.

— Viţelul nu respiră. Iar juninca e aproape moartă.

— Dar e o viţică roşie? Roşie pe de-a-ntregul? Fără nici un strop de alb sau negru? De un roşu nepătat?

— Simon, ar putea fi şi o blestemată de maşină de pompieri, şi tot n-ar ajuta-o cu nimic pe Diane.

M-a privit de parcă l-aş fi anunţat că un automobil îi zdrobise căţelul. M-am întrebat când se transformase debordanta lui încredere în sine în acea dezorientare lipsită de expresie, m-am întrebat dacă asta se petrecuse brusc sau dacă fericirea se scursese din el bob cu bob, ca nisipul dintr-o clepsidră.

— Vorbeşte cu ea, dacă e nevoie. Întreab-o dacă vrea sau nu să plece.

Dacă mai era destul de conştientă să-i poată răspunde. Dacă îşi amintea ce vorbisem cu ea.

— O iubesc mai mult decât iubesc viaţa.

— Avem nevoie de tine aici! a strigat Condon.

Am băut jumătate din sticlă sub privirile pierdute ale lui Simon, din ai cărui ochi izvorau lacrimi. Apa era limpede, pură şi delicioasă.

Pe urmă m-am întors alături de Sorley, trăgând de lanţurile obstetrice în ritmul spasmelor de moarte ale junincii care se chinuia să fete.

Pe la miezul nopţii, am reuşit, în cele din urmă, să extragem viţelul, care zăcea contorsionat pe paie, cu picioarele din faţă îndoite sub corpul inert şi fără nici o urmă de viaţă în ochii congestionaţi.

Condon a vegheat o vreme lângă micul cadavru. Pe urmă mi s-a adresat:

— Poţi face ceva pentru el?

— Nu-l pot ridica din morţi, dacă la asta te referi.

Sorley m-a avertizat cu o privire, ca şi cum mi-ar fi spus: *Nu-l chinui, şi-aşa îi e destul de greu.*

M-am apropiat încet de uşa grajdului. Simon dispăruse cu o oră înainte, în timp ce un şuvoi de sânge hemoragic scălda paiele deja ude, palmele, braţele şi hainele noastre. Prin uşa întredeschisă puteam zări mişcare în jurul maşinii, în jurul maşinii mele, şi lucirea unei bucăţi pe pânză ecosez, care ar fi putut fi cămaşa lui Simon.

Făcea ceva acolo, afară. Speram că era ce credeam eu.

Sorley şi-a mutat privirea de la viţelul mort la pastorul Dan Condon şi înapoi, mângâindu-şi barba, fără să-şi dea seama că şi-o umplea de sânge.

Condon s-a holbat la el cu o expresie devastatoare, lipsită de speranţă.

— Totuşi, poate, a spus Sorley.

Pe urmă Simon a deschis brusc uşa hambarului, lăsând să intre o pală de aer rece. Ne-am întors privirile într-acolo. Dincolo de umărului lui, luna în creştere era străină.

— E în maşină. Gata de plecare.

Vorbea cu mine, dar îi fixa cu intensitate pe Sorley şi pe Condon, aproape provocându-i să reacţioneze.

Pastorul Dan s-a mulţumit să ridice din umeri, ca şi cum asemenea probleme lumeşti nu mai aveau nici o importanţă.

M-am uitat la fratele Aaron, care s-a aplecat înspre puşcă.

— Nu te pot opri, am spus. Dar o să ies orice s-ar întâmpla.

A înlemnit cu mâna în aer, încruntându-se. Arăta de parcă s-ar fi străduit să pună cap la cap evenimentele care îl aduseseră în acel moment, fiecare conducând în mod inexorabil către următorul, tot atât de logic cum îţi poartă paşii pietrele printre care trece apa în vad, şi totuşi, totuşi…

Mâna i-a căzut pe lângă coapsă. S-a întors spre pastorul Dan.

— Cred că, oricum, dacă îl ardem o să fie bine.

M-am îndreptat spre uşa grajdului, alăturându-mă lui Simon, fără să mă uit înapoi. Sorley s-ar fi putut răzgândi, ar fi putut lua puşca, ar fi putut să ţintească. Nu mai aveam energie să îmi pese.

— Poate să-l ardem înainte de a se lumina, l-am auzit spunând. Înainte să răsară iarăşi soarele.

— Conduci tu, l-am auzit pe Simon, când am ajuns lângă maşină. E benzină în rezervor şi în canistrele din portbagaj. Şi ceva mâncare şi mai multe sticle cu apă. Tu conduci, iar eu stau în spate şi o liniştesc.

Am pornit maşina şi am urcat încet dealul, de-a lungul gardului de scânduri încrucişate şi al tufelor de ocotillo, îndreptându-ne către autostradă.

ÎN GOANĂ

La câţiva kilometri în susul drumului şi la o distanţă sigură de ferma lui Condon, am oprit maşina şi i-am spus lui Simon să coboare.

— Cum, aici?

— Trebuie s-o consult pe Diane. Adu lanterna din portbagaj şi ţine-o, să văd ce fac. OK?

A încuviinţat dând din cap, cu ochii mari.

De când părăsisem ranch-ul, Diane nu scosese nici o vorbă. Zăcuse, pur şi simplu, întinsă pe bancheta din spate, cu capul în poala lui Simon, străduindu-se să răsufle. Respiraţia ei fusese cel mai puternic zgomot din maşină.

În timp ce Simon stătea alături, cu lanterna în mână, mi-am scos hainele îmbibate de sânge şi m-am spălat cât de bine am putut. O sticlă de apă minerală amestecată cu puţină benzină ca să îndepărtez murdăria, o a doua sticlă ca să mă clătesc. Apoi mi-am pus o pereche curată de blugi Levi’s şi un pulover de bumbac, luate din valiză, şi o pereche de mănuşi de latex din trusa medicală. Pe urmă am dat peste cap o a treia sticlă cu apă. După care l-am pus pe Simon să îndrepte lanterna către Diane, în timp ce o examinam.

Era mai mult sau mai puţin conştientă, dar prea năucită ca să poată lega o frază coerentă. Era mai slabă decât o văzusem vreodată, aproape anorexic de slabă, şi mistuită de o febră periculoasă. Avea tensiunea şi pulsul ridicate şi, când i-am ascultat zgomotele din piept, sunetul scos de plămâni m-a dus cu gândul la un copil care soarbe un milkshake printr-un pai îngust.

Am reuşit s-o fac să-nghită puţină apă şi o aspirină. Pe urmă am rupt sigiliul unei seringi sterile, hipodermice.

— Ce-i asta? a întrebat Simon.

— Un antibiotic cu acţiune generală.

I-am tamponat braţul şi am găsit cu greu o venă.

— Şi tu o să ai nevoie de unul.

Şi eu aveam. Sângele junincii era, fără nici o îndoială, plin de bacterii SCCV.

— O s-o vindece?

— Nu, Simon. Mă tem că nu. În urmă cu o lună ar fi fost posibil. Dar acum nu. Are nevoie de îngrijire medicală.

— Tu eşti doctor.

— Sunt doctor, dar nu sunt spital.

— Atunci poate reuşim s-o ducem la Phoenix.

M-am gândit. Tot ce învăţasem în timpul scintilaţiilor sugera că, în momentul acela, un spital orăşenesc putea fi, în cel mai bun caz, potopit de pacienţi şi, în cel mai rău, o ruină arzând mocnit. Sau poate că nu.

Mi-am luat telefonul şi i-am derulat memoria, în căutarea unui număr pe jumătate uitat.

— Pe cine suni? a întrebat Simon.

— O veche cunoştinţă.

Se numea Colin Hinz şi fuseserăm colegi de cameră la Stony Brook. Păstrasem o vreme legătura. Ultima dată când auzisem de el, făcea parte din conducerea spitalului St Joseph, din Phoenix. Merita să încerc, înainte să răsară soarele şi să anuleze comunicaţiile pentru o nouă zi.

Am apelat numărul lui personal. Telefonul a sunat îndelung, şi în cele din urmă a ridicat receptorul, zicând:

— E de preferat să fie o veste bună.

I-am spus cine sunt şi că mă aflam la aproximativ o oră distanţă de oraş, cu o urgenţă, o persoană apropiată, care avea imediat nevoie de tratament.

Colin a oftat.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Tyler. La St Joe se lucrează şi aud că e deschisă şi clinica Mayo, din Scottsdale, dar şi unii, şi alţii nu avem decât minimum de personal. De la alte spitale sosesc rapoarte care se bat cap în cap. Dar nicăieri nu se acordă îngrijire de urgenţă, şi în nici un caz la noi, e al dracului de sigur. Avem oameni îngrămădiţi în faţa uşilor, răni de glonţ, încercări de sinucidere, accidente rutiere, atacuri de cord şi orice altceva. Poliţiştii stau la uşă, împiedicându-i să dea buzna în secţia de urgenţă. În ce stare se află pacienta ta?

I-am spus că Diane avea SCCV în ultimul stadiu şi că probabil urma să aibă în curând nevoie de un aparat de respirat.

— De unde naiba a luat SCCV? Nu, nu contează, n-are nici o importanţă. Sincer vorbind, te-aş ajuta dacă aş putea, dar asistentele noastre au triat bolnavi în parcare toată noaptea şi nu-ţi pot promite că vor da prioritate pacientei tale, într-un fel sau altul, chiar dacă le cer eu. De fapt, e aproape sigur că n-o

să fie consultată de un doctor în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dacă vreunul dintre noi o să trăiască atât de mult.

— Eu sunt doctor, ţii minte? Nu-mi trebuie decât un minimum de aparatură care s-o susţină. Perfuzie Ringer, un aparat respirator, oxigen…

— Nu vreau să par insensibil, dar aici ne bălăcim în sânge… Întreabă-te dacă, dat fiind ce se întâmplă, merită să acorzi asistenţă unui caz de SCCV în fază finală. Dacă ai făcut rost de ceea ce îţi trebuie ca s-o menţii într-o stare stabilă…

— Nu vreau s-o menţin într-o stare stabilă, vreau să-i salvez viaţa.

— OK… dar tu descrii ultima fază a bolii, dacă n-am înţeles greşit.

În fundal auzeam alte voci care îi solicitau atenţia, zumzetul generalizat al mizeriei umane.

— Trebuie s-o duc undeva, şi trebuie să ajungă acolo în viaţă. Am nevoie de medicamente mai mult decât de un pat.

— N-avem nimic de rezervă. Spune-mi dacă te pot ajuta cu altceva. Altfel, îmi pare rău, dar am multe de făcut.

Gândurile îmi alergau nebuneşte.

— OK, dar medicamentele… de unde pot face rost de perfuzii Ringer, Colin, atât îţi cer.

— Ei bine…

— Ei bine, ce?

— Ei bine, n-ar trebui să-ţi spun, dar St Joe are o înţelegere cu oraşul, conform planului de acţiune în situaţii de urgenţă civilă. În partea de nord a localităţii e un distribuitor de produse medicale.

Mi-a dat adresa şi câteva indicaţii sumare.

— Autorităţile au trimis acolo un detaşament din garda naţională, pentru protecţie. E cea mai importantă dintre sursele noastre de medicamente şi aparatură.

— Mă vor lăsa să intru?

— Dacă îi sun şi-i anunţ că ajungi şi dacă poţi să le arăţi o legitimaţie.

— Fă asta pentru mine, Colin. Te rog!

— OK, numai să găsesc o linie disponibilă. Telefoanele nu prezintă nici o garanţie.

— Dacă există vreo favoare pe care ţi-o pot face în schimb…

— Poate există. Tu lucrai în domeniul aerospaţial, corect? Periheliu?

— În ultima vreme nu, dar am lucrat.

— Îmi poţi spune cât o să dureze totul?

A rostit întrebarea aproape în şoaptă, şi i-am simţit pe neaşteptate oboseala din voce, spaima nemărturisită.

Mi-am cerut scuze şi i-am spus că, pur şi simplu, nu ştiam, şi că mă-ndoiam că la Periheliu ar fi existat cineva care să ştie mai multe.

A oftat.

— OK. E exasperantă ideea că s-ar putea să trecem prin toate astea şi să ne facem scrum peste câteva zile, fără să aflăm vreodată ce s-a petrecut de fapt.

— Mi-aş dori să-ţi pot da un răspuns.

La celălalt capăt al firului cineva îl strigă pe nume.

— Eu mi-aş dori o mulţime de lucruri. Trebuie să închid, Tyler.

I-am mulţumit din nou.

Ne mai despărţeau câteva ore de răsăritul soarelui.

Simon stătuse la câţiva metri de maşină, holbându-se la cerul înstelat şi pretinzând că nu-mi ascultă convorbirea. L-am chemat cu o fluturare a mâinii.

— Plecăm!

A dat din cap, cu supunere.

— Ai găsit ajutor pentru Diane?

— Într-un fel.

A acceptat răspunsul fără să ceară amănunte. Dar, înainte de a se apleca să urce în maşină, m-a tras de mânecă.

— Acolo... Ce crezi că e, Tyler?

Arăta către orizontul vestic, unde o curbă lină, argintie, se arcuia pe o zonă de vreo cinci grade din cerul nopţii. De parcă cineva ar fi scrijelit un *C* enorm, lipsit de profunzime, pe suprafaţa întunericului.

— Poate o urmă de condensare, am spus. Un avion militar cu reacţie.

— Noaptea? Noaptea nu se vede.

— Atunci nu ştiu ce e, Simon. Haide, urcă, n-avem timp de pierdut.

Am scos un timp mai bun decât mă aşteptam. Am ajuns la unitatea de aprovizionare medicală, un depozit numerotat dintr-un parc industrial mohorât, având un răgaz până la răsăritul soarelui. I-am arătat legitimaţia tipului agitat, din Garda Naţională, postat la intrare, el m-a dat pe mâna unui alt membru al Gărzii şi a unui angajat civil, care m-au condus pe aleile dintre rafturi. Am găsit ce-mi trebuia şi un al treilea bărbat din Gardă m-a ajutat să duc totul în maşină, cu toate că s-a grăbit să se retragă când a văzut-o pe Diane respirând intermitent pe bancheta din spate.

— Baftă, a spus, cu vocea tremurând uşor.

Am instalat pe îndelete o perfuzie intravenoasă, am improvizat fixând sacul de cârligul pentru haine din maşină şi i-am arătat lui Simon cum să supravegheze curgerea soluţiei şi cum să se asigure că Diane nu agaţă tubul de ceva în timpul somnului. (Ea nu s-a trezit nici atunci când i-am înfipt acul în braţ.)

Simon a aşteptat până ce am reintrat pe şosea, apoi m-a întrebat:

— E pe moarte?

Am strâns ceva mai tare volanul.

— Nu şi dacă pot s-o ajut.

— Unde o ducem?

— Acasă.

— Cum, batem atâta drum, traversând ţara? Acasă la Carol şi E.D.?

— Exact.

— De ce acolo?

— Acolo o pot ajuta.

— E un drum lung. Adică, ţinând cont de starea actuală a lucrurilor.

— Da. S-ar putea să fie un drum lung.

Am aruncat o privire către bancheta din spate. O mângâia cu gingăşie pe cap. Avea părul pleoştit şi încâlcit din pricina transpiraţiei. Mâinile lui erau palide, acolo unde le spălase de sânge.

— Nu merit să fiu alături de ea. Ştiu că e vina mea. Aş fi putut pleca de la ranch odată cu Teddy. Aş fi putut primi ajutor.

Da, m-am gândit. Ai fi putut.

— Dar credeam în faptele noastre. Probabil că tu nu înţelegi. Însă nu era numai viţelul roşu, Tyler. Eram convins c-o să fim înălţaţi la ceruri, nemuritori. Că, la sfârşit, o să fim răsplătiţi.

— Răsplătiţi pentru ce?

— Credinţă. Perseverenţă. Pentru că din prima clipă când mi s-au oprit ochii asupra Dianei am simţit, cu tărie, că făceam amândoi parte din ceva spectaculos, chiar dacă nu înţelegeam pe deplin. Că, într-o bună zi, o să stăm împreună chiar în faţa tronului lui Dumnezeu. „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri.”[1] Neamul era generaţia noastră, chiar dacă la început ne îndreptaserăm într-o direcţie greşită. Recunosc, lucrurile petrecute la adunările Noii Împărăţii mi se par acum ruşinoase. Beţie, sex, minciuni. Le-am întors spatele, şi a fost bine, dar se părea că lumea era prea mică atunci când nu ne aflam printre oameni care încercau să construiască împărăţia de O Mie de Ani, chiar dacă nu o făceau aşa cum ar fi trebuit. De parcă ne-am fi pierdut familia. Şi mi-am spus: Ei bine, dacă te străduieşti să găseşti cea mai neîntinată şi cea mai simplă cale, atunci te afli pe drumul cel bun. „Prin răbdarea voastră, vă veţi câştiga sufletele voastre.”[2]

— Templul Iordanului, am spus.

— E uşor să faci profeţii în contextul Turbionului. Vor fi semne în soare, în lună şi în stele, se spune în Evanghelia după Luca[3]. Ei bine, iată-ne. Puterile cerurilor vor fi clătinate[4]. Dar nu este… nu este…

Părea să-şi fi pierdut ideea.

— Cum respiră?

Nu era nevoie să întreb. Auzeam fiecare sorbitură de aer pe care o trăgea în piept, chinuindu-se, dar cu regularitate. Nu voiam decât să-i distrag atenţia.

— Nu suferă, a răspuns Simon, adăugând: Te rog, Tyler! Opreşte şi lasă-mă să cobor.

Ne îndreptam către est. Traficul de pe autostradă era surprinzător de rarefiat. Colin Hinz mă avertizase în privinţa aglomeraţiei din jurul aeroportului Sky Harbor, de care

---

[1] Evanghelia după Luca 21:32 (n. tr.).

[2] Evanghelia după Luca 21:19 (n. tr.).

[3] Evanghelia după Luca 21:25 (n. tr.).

[4] Evanghelia după Luca 21:26 (n. tr.).

trecuserăm deja. Şi nu întâlniserăm decât puţine automobile, deşi pe marginea drumului erau destul de multe vehicule abandonate.

— Nu-i o idee bună.

M-am uitat în oglinda retrovizoare şi l-am văzut pe Simon ştergându-şi ochii de lacrimi cu încheieturile degetelor. În clipa aceea părea tot atât de vulnerabil şi de uluit ca un copil de zece ani la o înmormântare.

— În toată viaţa mea, n-am avut decât două călăuze. Pe Dumnezeu şi pe Diane. Le-am trădat pe amândouă. Am aşteptat prea mult. E frumos din partea ta că negi, dar e pe moarte.

— Nu neapărat.

— Nu vreau să fiu cu ea ştiind că aş fi putut împiedica asta. Aş prefera să mor în deşert. Vorbesc serios, Tyler, vreau să cobor.

Cerul se lumina din nou, o strălucire urâtă, violetă, semănând mai degrabă cu arcul dintr-un bec fluorescent defect, decât cu ceva prielnic, natural.

— Puţin îmi pasă, am spus.

Simon mi-a aruncat o privire uluită.

— Cum?

— Puţin îmi pasă ce simţi. Vreau să rămâi cu Diane pentru că avem înainte un drum dificil şi nu pot să mă ocup de ea şi să conduc în acelaşi timp. Mai devreme sau mai târziu, o să am nevoie de somn. Dacă treci la volan din când în când, vom fi siliţi să oprim doar ca să facem rost de mâncare şi de combustibil.

Dacă aveam să găsim.

— Dacă renunţi, călătoria o să-mi ia de două ori mai mult timp.

— Are vreo importanţă?

— Simon, ea s-ar putea să nu fie pe moarte, dar e într-adevăr aşa de bolnavă cum crezi şi o să moară dacă nu primeşte ajutor. Iar singurul lucru despre care ştiu că ar ajuta-o se află la mai bine de trei mii de kilometri distanţă.

— Cerul şi pământul vor trece[1]. Vom muri cu toţii.

— Nu ştiu ce să spun despre cer şi despre pământ. Dar refuz s-o las pe ea să moară, atâta timp cât am de ales.

— Te invidiez, a spus Simon, cu voce scăzută.

---

[1] Evanghelia după Luca 21:33 (n. tr.).

— Pentru ce? Pentru ce m-ai putea invidia?
— Pentru credinţa ta.

Un oarecare optimism continua să fie posibil, dar numai pe durata nopţii. Se ofilea în timpul zilei.
Am ieşit din Flagstaff şi m-am îndreptat către est, spre Hiroshima soarelui ce se înălţa. Încetasem să mă mai tem că lumina în sine m-ar fi putut ucide, cu toată că, probabil nu-mi făcea nici un bine. Faptul că oricare dintre noi supravieţuise primei zile era un mister – un miracol, ar fi putut spune Simon. Asta încuraja un anumit simţ practic, lipsit de rafinament: am scos din torpedo o pereche de ochelari de soare şi m-am străduit să-mi ţin ochii pironiţi asupra drumului, în loc să mă uit la emisfera de foc portocaliu care levita deasupra orizontului.
Ziua devenea tot mai fierbinte. La fel şi interiorul maşinii, deşi suprasolicitam instalaţia de aer condiţionat. (O reglasem la puterea maximă, străduindu-mă să ţin sub control temperatura corpului Dianei.) Undeva între Albuquerque şi Tucumcari m-a lovit un val imens de oboseală. Mi s-au închis ochii şi era cât pe ce să intru cu maşina într-o bornă de kilometraj. Moment în care am tras pe marginea drumului şi am oprit motorul. I-am spus lui Simon să umple rezervorul cu benzina din canistre şi să se pregătească să treacă la volan. A dat din cap, fără nici o tragere de inimă.
Scoteam un timp mai bun decât anticipasem. Traficul fusese de la lejer până la aproape inexistent, poate fiindcă oamenilor le era frică să iasă pe şosea pe cont propriu.
— Ce-ai luat de mâncare? l-am întrebat pe Simon, în timp ce turna benzina.
— Numai ce-am putut înhăţa din bucătărie. Trebuia să mă grăbesc. Uită-te singur.
Printre canistrele deformate, pachetele cu medicamente şi sticlele împrăştiate de apă minerală, am găsit o cutie de carton. Înăuntru erau trei cutii de cereale Cheerios, două conserve de carne de vită în saramură şi o sticlă de cola dietetică.
— Iisuse, Simon.
A strâns din ochii la auzul cuvintelor, pe care a trebuit să-mi aduc aminte că le socotea o blasfemie.
— E tot ce-am putut găsi.

Nici un castron, nici o lingură. Dar îmi era tot atât de foame, pe cât îmi era de somn. I-am spus lui Simon că ar fi bine să lăsăm motorul să se răcească, şi între timp ne-am aşezat la umbra maşinii, cu toate geamurile lăsate în jos, lăsând să intre adierea nisipoasă care venea dinspre deşert, totul sub soarele suspendat pe cer ca în miezul unei zile de pe planeta Mercur. Am improvizat nişte cupe din fundurile tăiate ale sticlelor goale de plastic şi am mâncat cereale Cheerios înmuiate în apă călduţă. Semănau cu un mucilagiu şi aveau acelaşi gust.

I-am dat lui Simon toate informaţiile legate de următoarea etapă a călătoriei, i-am reamintit să deschidă aerul condiţionat imediat ce porneam la drum şi i-am spus să mă trezească dacă avea impresia că în faţa noastră pândea vreun pericol.

Pe urmă m-am ocupat de Diane. Perfuzia intravenoasă şi antibioticele păreau să-i fi dat ceva putere, dar numai în aparenţă.

— Tyler, a spus, deschizând ochii, după ce am ajutat-o să bea un strop de apă.

A acceptat câteva linguri de cereale, apoi a întors capul. Avea obrajii scofâlciţi şi ochii apatici, incapabili să se concentreze.

— Ascultă ce-ţi spun! Încă puţin, Diane!

I-am potrivit perfuzia. Am ajutat-o să se ridice în capul oaselor, scoţându-şi picioarele depărtate în afara maşinii în timp ce elimina un strop de urină maronie. Pe urmă am şters-o cu buretele şi i-am schimbat chiloţii murdari cu alţii curaţi, de bumbac, din valiza mea.

După ce am aşezat-o din nou confortabil, am îndesat o pătură în spaţiul îngust dintre bancheta din faţă şi cea din spate, pregătind un loc unde să mă pot întinde fără să fiu nevoit s-o mişc. Simon dormise foarte puţin în timpul primei etape a călătoriei şi era, probabil, tot atât de extenuat cum eram şi eu... dar nu fusese lovit cu patul unei puşti. Locul unde mă pocnise Aaron era umflat şi răsuna ca un clopot ori de câte ori îmi puneam degetele în apropierea lui.

Simon a urmărit totul de la doi metri distanţă, cu o expresie ursuză sau poate plină de gelozie. Când l-am strigat, a ezitat şi s-a uitat cu jind la întinderea fostului fund de mare care era deşertul, cu privirea pierdută în inima pustietăţii.

Pe urmă a alergat în salturi către maşină, şi-a lăsat ochii în jos şi s-a strecurat la volan.

M-am înghesuit în nişa de după bancheta din faţă. Diane părea inconştientă, dar înainte de a adormi am simţit-o apăsându-şi mâna peste a mea.

Când m-am trezit era iarăşi noapte, iar Simon oprise să facem schimb de locuri.

Am coborât din automobil şi m-am dezmorţit. Capul îmi zvâcnea în continuare şi îmi simţeam şira spinării de parcă bătrâneţea mi-ar fi comprimat-o, încovoind-o pentru totdeauna, dar eram mai vioi decât Simon, care s-a târât pe bancheta din spate şi a adormit instantaneu.

Nu ştiam unde ne aflăm, ci doar că eram pe autostrada interstatală 40 şi ne îndreptam către est, iar pământul devenise mai puţin arid, terenurile irigate întinzându-se pe ambele laturi ale drumului, sub lumina stacojie a lunii. M-am asigurat că Diane stătea într-o poziţie comodă şi că respira fără să se chinuiască, şi am lăsat toate portierele deschise preţ de două minute, să iasă mirosul greu, de cameră de spital, peste care se suprapuneau cele de sânge şi de benzină. Apoi m-am aşezat pe locul şoferului.

Stelele de deasupra şoselei erau dureros de puţine şi de imposibil de recunoscut. M-am gândit la Marte. Continua să se afle sub Membrana Turbionară sau fusese eliberat, cum se întâmplase cu Pământul? Dar nu ştiam în ce parte a cerului să-l caut şi mă îndoiam că, dacă l-aş fi zărit, mi-aş fi dat seama ce era. Însă am văzut, n-aveam cum să n-o văd, enigmatica linie argintie pe care mi-o arătase Simon în Arizona şi pe care o luasem drept o urmă de condensare. În noaptea asta era încă şi mai proeminentă. Se extinsese, pornind de la orizontul vestic şi ajungând până aproape de zenit, iar curba ei blândă se transformase într-un oval, într-o literă O aplatizată.

Cerul la care mă uitam era cu trei miliarde de ani mai bătrân decât cel pe care îl văzusem, pentru ultima oară, de pe peluza Casei Mari. Am presupus că putea adăposti tot soiul de mistere.

Odată ce ne-am pus în mişcare, am încercat să pornesc radioul de bord, care fusese tăcut în noaptea precedentă. Nu capta nici o emisie digitală, dar în cele din urmă am reuşit să prind un post din zonă, în bandă FM, genul de post dintr-un

oraş mic, axat mai ales pe muzică country şi pe religie, dar în seara asta se mulţumeau să vorbească. Am aflat foarte multe înainte ca semnalul să se piardă printre paraziţi.

În primul rând, am aflat că procedasem cât se putea de înţelept evitând oraşele mari. Cele mai importante oraşe erau zone calamitate, nu din cauza jafurilor şi a violenţei (a căror amploare fusese surprinzător de redusă), ci din pricina colapsului infrastructurii. Răsăritul soarelui roşu se asemănase atât de mult cu îndelung prevestitul sfârşit al Pământului, încât majoritatea oamenilor rămăseseră pur şi simplu acasă, preferând să moară alături de familiile lor, lăsând poliţia şi unităţile de pompieri din centrele urbane să funcţioneze cu un minimum de personal, iar angajaţii spitalelor lipseau de la posturi aproape cu desăvârşire. Minoritatea care încercase să se sinucidă prin împuşcare sau care îşi administrase supradoze extravagante de alcool, cocaină, oxicontin sau amfetamine, reprezenta cauza celor mai urgente probleme: sobe cu gaz deschise, pierderea cunoştinţei la volan sau ţigările scăpate din mână în clipa morţii. Când covorul începea să ardă mocnit şi draperiile izbucneau în flăcări, nu suna nimeni la 911 şi, în majoritatea cazurilor, nici n-ar fi avut cine să răspundă. Incendiile din case se transformaseră curând în incendii din cartiere.

Din Oklahoma City se înălţau patru coloane imense de fum, relata crainicul şi, conform rapoartelor telefonice, o mare parte din sudul oraşului Chicago se transformase deja în cenuşă. Fiecare dintre marile metropole ale ţării, toate cele despre care auzisem vreodată, raporta existenţa a cel puţin unu sau două incendii extinse, scăpate de sub control.

Dar situaţia nu se înrăutăţea, era în curs de ameliorare. Supravieţuirea rasei umane părea acum posibilă, cel puţin pentru alte câteva zile şi, ca urmare, din ce în ce mai mulţi dintre angajaţii serviciilor esenţiale şi de primă răspundere se întorseseră la lucru. (Reversul medaliei era faptul că oamenii începuseră să-şi facă griji în privinţa proviziilor: jafurile din magazinele alimentare erau o problemă în ascensiune.) Toate persoanele care nu furnizau servicii de primă necesitate erau îndemnate să nu circule pe şoselele, mesajul fusese difuzat înainte de răsăritul soarelui prin intermediul tuturor sistemelor de emisie pentru cazuri de urgenţă şi al tuturor staţiilor radio şi

TV aflate încă în stare de funcţionare şi era repetat în noaptea aceea. Aşa mi-am explicat de ce traficul de pe autostrada interstatală fusese rezonabil de rarefiat. Văzusem câteva patrule militare şi de poliţie, dar nici una dintre ele nu ne interceptase, probabil datorită plăcuţelor de înmatriculare ale maşinii mele. După primul episod din seria scintilaţiilor, California şi majoritatea celorlalte state începuseră să emită embleme cu sigla serviciilor medicale de urgenţă pentru a fi ataşate de plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor personalului medical.

Activitatea poliţiei era sporadică. Forţele militare active rămăseseră mai mult sau mai puţin intacte, în pofida câtorva dezertări, dar efectivele unităţilor de rezervişti şi ale Gărzii Naţionale erau fragmentate şi nu reuşeau să preia atributele autorităţii locale. Şi energia electrică era furnizată în mod intermitent, cele mai multe staţii de înaltă putere aveau personal insuficient şi abia dacă mai reuşeau să fie funcţionale, iar căderile de tensiune din reţea se succedau în cascadă. Se zvonea că centralele nucleare de la San Onofre, din California, şi de la Pickering, din Canada, ajunseseră la supraîncălzirea miezurilor reactoarelor, dar nu se primise nici o confirmare.

Crainicul a citit în continuare lista depozitelor locale de alimente, a spitalelor încă deschise (cu timpul estimativ de aşteptare în vederea trierii) şi unele sfaturi de prim ajutor la domiciliu. A citit şi avertismentul emis de Institutul de Meteorologie, legat de expunerea prelungită la soare. Lumina solară părea să nu aibă efecte letale imediate, dar nivelul excesiv de radiaţii ultraviolete putea genera „probleme pe termen lung”, ceea ce suna pe cât de trist, pe atât de hilar.

Înainte de răsărit, am mai prins câteva transmisii intermitente, dar soarele care se ridica le-a făcut să se piardă printre paraziţi.

Cerul zorilor era înnorat. Mă apăra de strălucirea orbitoare a soarelui. Dar până şi acel răsărit estompat era descurajant de straniu. Întreaga jumătate estică a cerului se transformase într-o supă învolburată de lumină roşie, în felul ei aparte, tot atât de hipnotică precum tăciunii unui foc de tabără muribund. Din când în când, norii se despicau şi degete de lumină solară chihlimbarie pipăiau pământul. Dar la amiază norii se

îndesiseră şi, peste nici o oră, a început ploaia, fierbinte, monotonă, acoperind şoseaua şi reflectând culorile nesănătoase ale cerului.

În dimineaţa aceea turnasem în rezervor conţinutul ultimei canistre cu benzină şi, undeva între Cairo şi Lexington, acul ceasului indicator a început să coboare în mod alarmant. L-am trezit pe Simon, i-am explicat cum stăteau lucrurile şi i-am spus că aveam de gând să opresc la următoarea staţie de benzină... şi în toate celelalte de după ea, până ce aveam să găsesc una care să ne vândă nişte carburant.

Următoarea staţie s-a dovedit a fi o franciză de mică amploare, o combinaţie de staţie de benzină cu patru pompe şi bufet expres. Ferestrele localului erau întunecate şi pompele erau probabil moarte, dar m-am îndreptat oricum într-acolo, am coborât din maşină şi am scos furtunul de alimentare.

Un bărbat cu stema echipei Bengals pe şapcă a ieşit de după colţul clădirii, legănând în mâini o puşcă, şi a spus:

— Nu funcţionează.

Am pus la loc capacul, fără grabă.

— N-aveţi curent electric?

— Adevărat.

— Nici o soluţie de rezervă?

A ridicat din umeri şi s-a apropiat. Simon a dat să coboare din maşină, dar i-am făcut semn cu mâna să rămână înăuntru. Bărbatul cu şapcă Bengals, avea în jur de treizeci de ani şi vreo cincisprezece kilograme peste greutatea normală, s-a uitat la perfuzia Ringer agăţată deasupra banchetei din spate. Pe urmă a tras cu ochiul la plăcuţa de înmatriculare. Era din California, ceea ce probabil nu m-a ajutat să-i câştig bunăvoinţa, dar sigla Serviciilor Medicale de Urgenţă era extrem de vizibilă.

— Eşti doctor?

— Tyler Dupree, am spus. Medic.

— Scuză-mă că nu-ţi strâng mâna. Acolo, înăuntru, e soţia ta?

Am spus da, fiindcă era mai simplu decât să-i explic. Simon mi-a aruncat o privire, dar nu m-a contrazis.

— Ai vreo legitimaţie, ca să dovedeşti că eşti medic? Fiindcă, fără nici o supărare, în ultimele două zile s-au furat ceva maşini.

Mi-am scos portofelul şi i l-am aruncat la picioare.

L-a ridicat şi s-a uitat la pliantul cu carduri. Pe urmă a pescuit o pereche de ochelari din buzunarul cămăşii şi s-a uitat încă o dată. În cele din urmă, mi-a înapoiat portofelul şi mi-a întins mâna.

— Îmi cer scuze, doctore Dupree. Eu sunt Chuck Bernelli. Dacă nu-ţi trebuie decât benzină, pornesc pompele. Dacă ai nevoie de mai multe, nu durează decât un minut până deschid magazinul.

— Îmi trebuie benzină. Şi o rezervă de alimente ar fi bună, dar n-am prea mulţi bani gheaţă.

— La dracu' cu banii gheaţă. Ţinem închis ca să ne ferim de criminali şi de beţivi şi, în momentul ăsta, pe drum nu e plin de ei, dar e deschis la orice oră pentru militari şi pentru patrulele de pe autostradă. Şi pentru doctori. Cel puţin atâta vreme cât mai e benzină în pompe. Sper că soţia ta nu e în stare foarte gravă.

— Nu, dacă reuşesc să ajung la destinaţie.

— Lexington, Virginia? Samaritan?

— Ceva mai departe. Are nevoie de îngrijire specială.

S-a uitat peste umăr, către maşină. Simon coborâse geamurile ca să pătrundă înăuntru nişte aer proaspăt. Stropii de ploaie împestriţau vehiculul prăfuit şi asfaltul plin de bălţi de ulei. Bernelli a zărit-o pe Diane răsucindu-se şi începând să tuşească în somn. S-a încruntat.

— Atunci pornesc pompele. Probabil că vreţi să vă vedeţi de drum.

Înainte de plecare ne-a împachetat nişte produse de băcănie, câteva conserve cu supă, o cutie cu sărăţele, un desfăcător de conserve în ambalaj de plastic. Dar s-a ferit să se apropie de maşină.

Tusea chinuitoare, intermitentă, e un simptom obişnuit al SCCV. Bacteria îşi conservă victimele într-un mod aproape inteligent, preferând să nu le sufoce printr-o pneumonie fatală, deşi acesta e mijlocul prin care ucidea în cele din urmă, acesta sau o insuficienţă cardiacă severă. Luasem un tub cu oxigen, un ventil de evacuare şi o mască de la un angrosist de lângă Flagstaff şi când tusea a început s-o împiedice pe Diane să respire, era în pragul unui atac de panică, înecându-se cu propria flegmă şi dând ochii peste cap, i-am curăţat căile

respiratorii cât de bine am putut şi i-am pus masca pe gură şi pe nas în timp ce Simon era la volan.

În cele din urmă s-a liniştit, faţa a început să-i prindă culoare şi a reuşit să adoarmă din nou. Am stat alături de ea în timp ce se odihnea, cu capul înfierbântat de febră lipit de umărul meu. Ploaia era acum torenţială şi cădea neînduplecată, încetinindu-ne. Trâmbe uriaşe de apă se înfoiau ridicând o coadă de cocoş în urma maşinii ori de câte ori nimeream într-o adâncitură a şoselei. Către seară, lumina a pălit, orizontul vestic părând acoperit doar de tăciuni aprinşi.

Singurul sunet era răpăitul ploii pe tabla maşinii şi m-am simţit mulţumit ascultându-l, până ce Simon şi-a dres glasul şi a spus:

— Eşti ateu, Tyler?

— Poftim?

— Nu vreau să fiu grosolan, dar tocmai îmi puneam întrebarea asta: te consideri ateu?

Nu eram sigur cum ar fi trebuit să-i răspund. Simon ne sprijinise să ajungem atât de departe, fusese un ajutor nepreţuit. Dar, pe de altă parte, îşi transformase mintea într-un vehicul pus la dispoziţia unui grup de autostopişti extremişti, a unor dispensaţionalişti fanatici, a căror singură nemulţumire împotriva sfârşitului lumii era că le sfidase aşteptările minuţios construite. Nu voiam să-l jignesc, fiindcă mai aveam încă nevoie de el, Diane mai avea nevoie de el.

Aşa că am spus:

— Are vreo importanţă?

— Eram curios.

— Păi... nu ştiu. Cred că ăsta e răspunsul. Nu pretind că ştiu dacă Dumnezeu există sau de ce a învârtit universul, făcându-l să se rotească aşa. Îmi pare rău, Simon, dar pe frontul teologic atâta pot.

A păstrat tăcerea preţ de câţiva kilometri.

— Poate că asta voia să spună Diane.

— În legătură cu ce?

— Când discutam. Ceea ce nu s-a mai întâmplat în ultima vreme, dacă mă gândesc bine. Nu eram de acord în privinţa pastorului Dan şi a bisericii Templul Iordanului, încă dinainte de schismă. Credeam că ea e prea cinică. Spunea că sunt prea uşor impresionabil. Aşa o fi. Pastorul Dan avea darul de a se

uita în Biblie, descoperind cunoaşterea în fiecare pagină. O cunoaştere tot atât de solidă, precum o casă, grinzi şi stâlpi ai cunoaşterii. Asta e cu adevărat un har. Eu nu pot. Indiferent cât m-aş strădui, nici până în ziua de azi nu sunt în stare să deschid Biblia şi să găsesc un înţeles imediat al spuselor ei.

— Poate că nici nu e de aşteptat.

— Dar aş fi vrut. Aş fi vrut să fiu ca pastorul Dan: inteligent şi, înţelegi, întotdeauna pe teren solid. Diane zicea că era un târg cu diavolul, că Dan Condon a dat umilinţa în schimbul certitudinii. Poate că asta îmi lipseşte mie şi a văzut în tine. Poate că asta a făcut-o să se agaţe de tine în toţi aceşti ani – umilinţa ta.

— Simon, eu…

— N-ai de ce să te scuzi sau să încerci să mă consolezi. Ştiu că îţi telefona când credea că dorm sau când ieşeam din casă. Ştiu că am fost norocos s-o am lângă mine atât de mult timp. M-a privit peste umăr. Vrei să-mi faci o favoare? Aş vrea să-i spui că-mi pare rău fiindcă n-am îngrijit-o mai bine când s-a îmbolnăvit.

— Poţi să-i spui tu însuţi.

A dat din cap, dus pe gânduri, şi a continuat să conducă, afundându-se în inima ploii. I-am spus să vadă dacă putea afla vreo informaţie utilă de la radio, acum, când se întunecase din nou. Voiam să rămân treaz şi să ascult, dar capul îmi zvâcnea, iar ochii începeau să vadă dublu şi, după o vreme, mi s-a părut mult mai simplu să-i închid şi să dorm.

Am dormit adânc şi îndelung, în timp ce kilometrii se pierdeau sub roţile maşinii.

Când m-am trezit, era o altă dimineaţă ploioasă. Maşina era oprită în parcarea unui popas (la vest de Manassas, după cum am aflat mai târziu), şi o femeie cu o umbrelă neagră, ruptă, bătea cu degetele în geam.

Am clipit şi am deschis portiera, iar ea a făcut un pas înapoi, uitându-se cu prudenţă la Diane.

— Bărbatul a spus să nu-l aşteptaţi.

— Poftim?

— Vă spune rămas-bun şi să nu-l aşteptaţi.

Simon nu era pe bancheta din faţă. Nu se vedea nici printre lăzile cu gunoi, printre mesele de picnic pline de apă şi printre

latrinele şubrede din imediata apropiere. În parcare mai erau oprite câteva maşini, cele mai multe în aşteptarea proprietarilor care vizitau WC-urile. Am conştientizat existenţa copacilor, a rezervaţiei naturale, a unui orăşel industrial cocoţat pe dealuri şi murat de ploaie, sub un cer în flăcări.

— Un tip blond, costeliv? Cu un tricou murdar?

— Chiar el. A spus că nu vrea să dormiţi prea mult. Pe urmă a plecat.

— Pe jos?

— Da. N-a luat-o pe drum, a coborât către râu.

Femeia s-a uitat din nou la Diane, care respira superficial, zgomotos.

— Sunteţi OK?

— Nu. Dar nu mai avem mult de mers. Mulţumesc de întrebare. A mai spus şi altceva?

— Da. A zis că Dumnezeu să vă binecuvânteze şi că, de acum înainte, o să-şi găsească propriul drum.

M-am ocupat de Diane. Am aruncat o ultimă privire în jurul parcării ude de ploaie. Pe urmă am reintrat pe drum.

Am fost nevoit să mă opresc de mai multe ori, să aranjez perfuzia Dianei sau să-i dau să respire câteva guri de oxigen. Nu-şi mai deschidea ochii, nu era doar adormită, era inconştientă. Nu voiam să mă gândesc ce însemna.

Drumul era monoton, ploua întruna şi haosul din ultimele două zile lăsase urme pretutindeni. Am trecut pe lângă zeci de maşini stâlcite sau arse, împinse pe marginea şoselei, unele încă fumegând. Anumite rute fuseseră închise pentru traficul civil, fiind rezervate doar pentru vehiculele militare sau ale serviciilor de urgenţă. De două ori ne-am întors, ocolind nişte blocaje rutiere. Căldura zilei făcea aerul umed aproape de nesuportat, iar vântul puternic, stârnit în timpul după-amiezii, n-a adus nici o uşurare.

Dar Simon ne abandonase în apropiere de destinaţie, şi am reuşit să ajung la Casa Mare când cerul mai era încă luminos.

Vântul se înteţise, aproape transformându-se într-o furtună, şi pe alea lungă a familiei Lawton erau împrăştiate crengi rupte din pinii din jur. Casa era întunecată, sau cel puţin aşa părea în amurgul chihlimbariu.

Am lăsat-o pe Diane în maşina parcată la baza scării şi am bătut în uşă. Am aşteptat. Pe urmă am bătut din nou. Într-un târziu, uşa s-a întredeschis şi Carol Lawton a tras cu ochiul afară.

I-am desluşit cu greu trăsăturile prin crăpătura îngustă: un ochi de un albastru palid, conturul unui obraz zbârcit. Dar ea m-a recunoscut.

— Tyler Dupree! a exclamat. Eşti singur?

Deschiderea uşii s-a lărgit.

— Nu, am spus. Diane e cu mine. Am nevoie de ajutor s-o aduc înăuntru.

Carol a ieşit pe veranda mare din faţa casei şi s-a uitat în jos, spre maşină, cu ochii mijiţi. Când a văzut-o pe Diane, trupul ei firav s-a crispat, şi-a tras umerii spre spate şi a icnit.

— Sfinte Dumnezeule, a şoptit. Oare *amândoi* copii mei au venit să moară acasă?

ABISUL ÎN FLĂCĂRI

Vântul a zăngănit geamurile Casei Mari pe toată durata nopţii, o suflare fierbinte, sărată, stârnită deasupra Atlanticului după trei zile de lumină solară nefirească. Îi conştientizam prezenţa chiar şi în somn: mă făcea să tresar în momentele când mă trezeam aproape pe de-a-ntregul şi era fundalul sonor al unei duzini de vise neliniştitoare. După răsăritul soarelui, când m-am îmbrăcat şi m-am dus s-o caut pe Carol, încă mai lovea în ferestre.

Casa rămăsese fără curent electric de zile întregi. Strălucirea ploii de dincolo de fereastra din capăt lumina slab coridorul de la etaj. Scările de stejar coborau înspre holul de la intrare, unde geamurile şiroind de apă a două bovindouri lăsau să intre o lumină de un trandafiriu palid. Am găsit-o pe Carol potrivind ceasul vechi de pe poliţa căminului.

— Cum se simte? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire fugară.

— E în aceeaşi stare, a răspuns, concentrându-se din nou asupra ceasului, pe care îl întorcea cu o cheiţă de argint. Am fost la ea acum o clipă. N-o neglijez, Tyler.

— Nici nu m-am gândit. Dar Jason?

— L-am ajutat să se-mbrace. Ziua se simte mai bine. Nu ştiu de ce. Nopţile sunt grele. Ultima a fost... dificilă.

— O să trec pe la amândoi.

Nu m-am obosit s-o întreb dacă auzise ceva la ştiri, dacă Agenţia Federală pentru Situaţii de Urgenţă sau Casa Albă dăduseră instrucţiuni noi. N-ar fi avut nici un rost, universul lui Carol se oprea la hotarele proprietăţii.

— Ar trebui să te culci.

— Am şaizeci şi opt de ani, nu mai dorm atât de mult ca pe vremuri. Dar ai dreptate, sunt obosită, chiar simt nevoia să mă-ntind. Imediat ce termin cu ceasul ăsta. Rămâne în urmă dacă nu te ocupi de el. Mama ta obişnuia să-l potrivească în fiecare zi, ştiai? După moartea ei, Marie îl întorcea ori de câte ori făcea curat. Dar n-a mai venit de vreo şase luni. De atunci, a rămas blocat la patru şi un sfert. Ca în gluma aia veche, arată ora exactă de două ori pe zi.

— Ar trebui să vorbim despre Jason.

Noaptea trecută fusesem prea extenuat ca să fac mai mult decât să aflu esenţialul: Jason sosise pe neaşteptate, cu o

săptămână înainte de sfârşitul Turbionului, şi căzuse la pat în noaptea reapariţiei stelelor. Simptomele lui erau o paralizie parţială, intermitentă, şi pierderea acuităţii vizuale, plus febră. Carol încercase să ceară ajutorul unui medic, dar circumstanţele transformaseră asta într-o imposibilitate, aşa că îl îngrijea ea însăşi, deşi nu reuşise să stabilească un diagnostic sau să-i ofere altceva decât nişte simple paleative.

Carol se temea că fiul ei era pe moarte. Oricum, îngrijorarea ei excludea restul lumii. Jason îi spusese să nu-şi facă griji. *Lucrurile vor reveni în curând la normal.*

Iar ea îl credea. Pentru Carol, soarele roşu nu ascundea nici o ameninţare. Totuşi, nopţile erau rele, a spus. Nopţile îl mistuiau pe Jason ca un vis urât.

Am trecut mai întâi pe la Diane.

Carol o instalase la etaj, în camera ei de pe vremuri, reamenajată în chip de dormitor pentru oaspeţi. Am găsit-o într-o stare stabilă din punct de vedere fizic şi respirând pe cont propriu, dar nu era nimic încurajator în asta. Făcea parte din etiologia bolii. Valul înainta, retrăgându-se apoi, dar fiecare ciclul îi slăbea din ce în ce mai mult rezistenţa şi îi sleia puterile.

Am sărutat-o pe fruntea uscată şi fierbinte şi i-am spus să se odihnească. N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit.

Pe urmă m-am dus să-l văd pe Jason. Trebuia să-i pun o întrebare.

După spusele lui Carol, Jason se întorsese acasă în urma unui conflict de la Periheliu. Nu reuşea să-şi aducă aminte explicaţia lui, dar era ceva în legătură cu tatăl lui Jason („E.D. se poartă urât din nou”, a spus ea) şi avea de-a face şi cu „omuleţul ăla negru şi zbârcit, cel care a murit, marţianul”.

Marţianul. Care îi dăduse lui Jason medicamentul longevităţii, transformându-l într-un cvadru. Medicamentul care ar fi trebuit să-l protejeze de indiferent ce îl ucidea acum.

Era treaz când am bătut la uşă şi am intrat în cameră, aceeaşi pe care o ocupase cu treizeci de ani în urmă, pe vremea copilăriei, în lumea închisă a naivităţii, când stelele se aflau la locurile lor. Dreptunghiul de o culoare subtil mai strălucitoare, marcând locul unde un poster cu sistemul solar umbrise cândva

peretele, era tot acolo. Pe jos, curăţat cu abur şi substanţe chimice, se întindea covorul pe care vărsaserăm cândva sticle de coca-cola şi împrăştiaserăm firimituri în asemenea zile ploioase.

Jason era acolo.

— Semeni cu Tyler! a spus.

Stătea întins pe pat, îmbrăcat, Carol spusese că insista să se îmbrace în fiecare dimineaţă, cu pantaloni curaţi, kaki, şi cu o cămaşă albastră de bumbac. Avea spatele proptit de perne şi părea perfect conştient.

— E cam întuneric aici, Jase.

— Ridică jaluzelele, dacă vrei.

Am făcut-o, dar singurul efect a fost că înăuntru a pătruns şi mai multă lumină mohorâtă, chihlimbarie.

— Te-ar deranja să te consult?

— Evident că nu.

Nu se uita la mine. Dacă unghiul în care îşi ţinea capul avea vreo importanţă, atunci privea o porţiune goală a peretelui.

— Carol spune că ai probleme cu acuitatea vizuală.

— Carol trece printr-o stare pe care colegii tăi de breaslă o numesc negare. De fapt, sunt orb. Nu mai văd nimic, începând de ieri dimineaţă.

M-am aşezat pe pat, alături de el. Şi-a întors capul spre mine cu o mişcare lină, dar chinuitor de lentă. Am scos din buzunarul cămăşii o lanternă stilou i-am pus lumina în ochi, să-i văd pupila contractându-se.

Nu s-a contractat.

A făcut ceva mai rău.

A sclipit. Pupila ochiului său a sclipit, ca şi cum în ea ar fi fost injectate diamante minuscule.

Jason trebuie să mă fi simţit trăgându-mă înapoi, cu o tresărire.

— E chiar aşa de rău?

Nu eram în stare să vorbesc.

— Nu pot să mă folosesc de-o oglindă, a spus el, mai sumbru. Te rog, Ty! Trebuie să-mi spui ce vezi.

— Asta... Nu ştiu ce e asta, Jason. Ceva ce nu pot diagnostica.

— Descrie-l doar, te rog!

Am încercat să fac apel la o detaşare profesională.

— Arată ca şi cum în ochiul tău ar fi crescut un anumit tip de cristale. Membrana sclerotică are un aspect normal şi irisul nu pare să fie afectat, dar pupila e complet obturată de ceva asemănător cu mica. N-am auzit niciodată despre aşa ceva. Credeam că e imposibil. Nu pot prescrie nici un tratament.

M-am retras de lângă pat, am găsit un scaun şi m-am aşezat. O vreme, nu s-a auzit nici un zgomot, cu excepţia ticăitului ceasului de pe noptieră, altă antichitate de-a lui Carol.

Pe urmă Jason a respirat adânc şi s-a silit să afişeze ceea ce părea să fie, în imaginaţia lui, un zâmbet liniştitor.

— Mulţumesc! Ai dreptate. Nu e o stare pe care s-o poţi trata. Dar o să am totuşi nevoie de ajutorul tău în timpul... ei bine, în următoarele două zile. Carol se străduieşte, dar asta depăşeşte cu mult puterea ei de înţelegere.

— Şi pe a mea.

Ploaia continua să bată în ferestre.

— Ajutorul de care am nevoie nu e numai medical.

— Dacă ai o explicaţie pentru ce se întâmplă...

— Una parţială, în cel mai bun caz.

— Atunci spune-mi şi mie, te rog, Jase, pentru că toate astea încep să mă sperie puţin.

Şi-a lăsat capul pe-o parte, ascultând un sunet pe care eu nu-l auzisem sau pe care nu-l puteam auzi, până ce am început să mă întreb dacă uitase de prezenţa mea. Pe urmă a spus:

— Versiunea scurtă ar fi că sistemul meu nervos a fost luat în stăpânire de ceva pe care nu-l pot controla. Starea în care se află ochii mei nu e decât o manifestare exterioară.

— A unei boli?

— Nu, dar lasă impresia asta.

— Starea în care te afli e contagioasă?

— Nicidecum. Dimpotrivă, cred că e unică. O boală pe care n-o pot avea decât eu, cel puţin pe planeta asta.

— Atunci are ceva de-a face cu tratamentul de longevitate.

— Într-un fel, da. Însă eu...

— Nu, Jase, trebuie să-mi răspunzi înainte de-a trece mai departe. Starea în care te afli, indiferent ce-ar fi, e un efect direct al medicamentului pe care ţi l-am administrat?

— Nu un rezultat direct, nu... tu nu ai absolut nici o vină, dacă la asta te referi.

— În momentul ăsta, nici nu mi-ar putea păsa mai puţin cine e de vină. Diane e bolnavă. Nu ţi-a spus Carol?

— Spunea ceva despre gripă...

— A minţit. Nu e gripă. E SCCV în ultimul stadiu. Am străbătut mai bine de trei mii de kilometri prin ceea ce pare a fi sfârşitul lumii, pentru că e pe moarte, Jase, şi nu există decât un singur tratament la care mă pot gândi, şi tocmai m-ai făcut să am dubii în privinţa lui.

Şi-a rostogolit din nou capul pe o parte, poate involuntar, de parcă ar fi încercat să se scuture de ceva invizibil, care îi abătea atenţia.

— Există anumite aspecte ale vieţii marţiene pe care Wun nu ţi le-a împărtăşit niciodată, a spus, înainte de a apuca să-l îmboldesc eu. E.D. a bănuit şi, până la un anumit punct, suspiciunile lui erau întemeiate. Pe Marte se folosesc, de sute de ani, biotehnologii sofisticate. Cu secole în urmă, Vârsta a Patra era exact ce ţi-a spus Wun, un tratament de longevitate şi o instituţie socială. Dar între timp a evoluat. Pentru generaţia lui Wun, un cvadru poate fi comparat mai degrabă cu un soft-platformă, e un sistem de operare biologic capabil să ruleze aplicaţii software mult mai sofisticate. Nu există doar un simplu 4, există şi un 4.1,4.2, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ceea ce ţi-am administrat...

— Ceea ce mi-ai administrat a fost tratamentul tradiţional. Un 4 bazic.

— Dar?

— Dar... l-am suplimentat între timp.

— Suplimentul ăsta e tot ceva adus de Wun de pe Marte?

— Da. Scopul...

— Scopul n-are importanţă. Eşti sigur că nu eşti afectat de efectele tratamentului iniţial?

— La fel de sigur ca oricare alt om.

M-am ridicat în picioare.

Jason m-a auzit îndreptându-mă către uşă.

— Pot să-ţi explic, a spus. Şi am în continuare nevoie de ajutorul tău. Ai grijă de ea, Tyler, bineînţeles. Sper că va supravieţui. Dar nu uita... şi timpul meu e limitat.

Geanta cu medicamente marţiene stătea neatinsă acolo unde o lăsasem, în spatele lambriului stricat din subsolul casei

mamei mele şi, după ce am regăsit-o, am dus-o în Casa Mare, de cealaltă parte a peluzei, printre rafalele ploii chihlimbarii.

Carol era în camera Dianei, administrându-i câteva sorbituri de oxigen cu ajutorul măştii.

— Trebuie să folosim asta cu economie, am spus, dacă nu cumva ştii vreo vrajă care să ne facă rost de un alt tub.

— Avea buzele uşor învineţite.

— Dă-mi voie să mă uit.

Carol s-a îndepărtat de fiica ei. Am închis ventilul şi am pus masca deoparte. Oxigenul trebuie folosit cu grijă. E indispensabil pentru un pacient cu deficienţe respiratorii, dar, pe de altă parte, poate aduce necazuri. O cantitate prea mare poate rupe sacii pulmonari. Mă temeam că starea Dianei se înrăutăţise şi că avea nevoie de doze mai mari pentru a menţine nivelul oxigenului din sânge, avea nevoie de acel gen de terapie cu oxigen aplicată, în general, prin ventilaţie mecanică. Noi nu aveam instalaţia necesară.

Nu aveam nici vreun mijloc clinic de monitorizare a gazelor din sângele ei, dar, când i-am îndepărtat masca, buzele arătau relativ normal. Totuşi, respira rapid şi superficial şi, cu toate că a deschis ochii, a rămas într-o stare letargică şi lipsită de orice reacţie.

Carol m-a privit cu suspiciune când am deschis geanta prăfuită, scoţând una dintre fiolele marţiene şi o seringă hipodermică.

— Ce-i asta?

— Probabil singurul lucru care-i poate salva viaţa.

— Oare? Eşti sigur, Tyler?

Am dat din cap, încuviinţând.

— Nu, a spus. Eu întreb dacă eşti într-adevăr sigur. Pentru că asta e ce i-ai dat lui Jason, nu-i aşa? Când a avut SMA.

N-avea rost să neg.

— Da, am răspuns.

— Poate că n-am mai practicat medicina de treizeci de ani, dar nu sunt o ignorantă. După ce ai fost aici ultima oară, am făcut o mică investigaţie legată de SMA. Am căutat informaţii în rezumatele din reviste de specialitate. Iar partea interesantă e că nu există un tratament pentru aşa ceva. Nu există nici un medicament miraculos. Şi, chiar dacă ar exista, e greu de crezut că poate fi indicat şi pentru SCCV. Aşa că eu presupun,

Tyler, că eşti pe punctul de a-i administra un produs farmaceutic care are probabil o legătură cu tipul ăla zbârcit, ucis în Florida.

— N-o să te contrazic, Carol. E evident c-ai tras propriile tale concluzii.

— Nu vreau să mă contrazici. Vreau să mă asiguri. Vreau să-mi spui că medicamentul ăsta n-o să-i facă Dianei ceea ce pare să-i fi făcut lui Jason.

— N-o să-i facă, am spus, dar cred că ştia că îmi ascundeam temerile, partea nerostită a lucrurilor ce îmi erau cunoscute.

Mi-a studiat chipul.

— Încă mai ţii la ea.

— Da.

— Asta n-a încetat niciodată să mă uimească, a spus Carol. Tenacitatea iubirii.

Am înfipt acul în vena Dianei.

La amiază, casa nu era doar încinsă, ci şi atât de umedă, încât mă aşteptam să văd un strat de muşchi atârnând de tavan. Am stat cu Diane, ca să mă asigur că injecţia nu avea efecte secundare imediate. La un moment dat, am auzit că cineva bătea îndelung în uşa din faţă. *Hoţi*, mi-am spus, *tâlhari*, dar, când am ajuns în holul de la intrare, Carol deschisese şi îi mulţumea unui bărbat corpolent, care a dat din cap şi s-a întors cu spatele, gata de plecare.

— A fost Emil Hardy, a spus Carol, închizând uşa. Ţii minte familia Hardy? Au o casă mică, în stil colonial, pe Bantam Hill Road. Emil scoate un ziar.

— Un ziar?

A ridicat două coli capsate, de dimensiunea hârtiei pentru scrisori.

— Emil are în garaj un generator electric. Ascultă noaptea la radio şi ia notiţe, apoi tipăreşte un rezumat şi îl împrăştie prin casele vecinilor. Ăsta e al doilea număr. E un om cumsecade, bine intenţionat. Dar nu văd ce rost are să citesc asemenea lucruri.

— Pot să arunc o privire?

— Dacă-ţi face plăcere.

Am luat colile la etaj.

Emil era un reporter amator de toată lauda. Articolele se refereau, în primul rând, la situaţia de criză din D.C. şi din Virginia, o listă oficială a zonelor calamitate, a celor evacuate din cauza incendiilor, a încercărilor de reluare a furnizării serviciilor locale. Am trecut repede peste informaţii. Atenţia mi-a fost atrasă de următoarele două articole.

Primul era un raport care menţiona că nivelul de radiaţie măsurat la suprafaţa solului era ridicat, dar nu atât de intens cum se prognozase. „Savanţii din serviciul guvernului, spunea articolul, sunt uluiţi, dar dau dovadă de un optimism prudent în privinţa şanselor omenirii de a supravieţui pe termen lung.” Nu era citată nici o sursă, aşa că informaţia ar fi putut fi o invenţie a comentatorului sau o încercare de a împiedica apariţia panicii, însă corespundea cu observaţiile mele de până atunci: noul soare era straniu, dar nu avea efecte letale imediate.

Nici un cuvânt despre modul în care putea afecta recoltele, clima sau sistemul ecologic în general. Nici căldura de nesuportat, nici ploaia aceea torenţială nu păreau deosebit de normale.

Dedesubt era un articol intitulat: LUMINI PE CER, OBSERVATE ÎN ÎNTREAGA LUME.

Erau aceleaşi contururi în formă de *C* sau de *O* pe care mi le arătase Simon în Arizona. Cel mai îndepărtat punct nordic din care fuseseră văzute era Anchorage, cel mai sudic fiind Mexico City. Rapoartele primite din Europa şi Asia erau fragmentate şi concentrate în primul rând asupra crizei de moment, dar printre ele se strecuraseră câteva poveşti similare. (Ziarul lui Emil Hardy mai sublinia: „Canalele de ştiri difuzate prin cablu sunt disponibile cu intermitenţe şi transmit imagini recente, din India, ale unui fenomen similar, la o scară mult mai mare.” Indiferent ce ar fi însemnat asta.)

În timp ce mă aflam alături de ea, Diane s-a trezit pentru câteva clipe.

— Tyler.

I-am luat mâna. Era uscată şi nefiresc de fierbinte.

— Îmi cer iertare!

— N-ai pentru ce.

— Pentru că trebuie să mă vezi aşa.

Avea vocea firavă, ca sunetul unei frunze în cădere. Şi-a rotit privirile în jurul camerei, recunoscând-o. A făcut ochii mari.

— Sunt aici!

— Eşti aici.

— Mai spune-mi o dată numele.

— Diane, am zis. Diane. Diane.

Ea era grav bolnavă, dar Jason era pe moarte. Mi-a spus când m-am dus să-l văd.

Carol îmi povestise că Jason nu mâncase nimic toată ziua. Bea apă cu gheaţă cu un pai, dar refuza alte lichide. Abia dacă-şi putea mişca trupul. Când i-am cerut să ridice braţul a reuşit, dar cu un efort atât de epuizant şi cu un gest atât de lent, de apatic, încât i l-am împins din nou jos. Doar vocea continua să-i fie puternică, dar anticipa că avea s-o piardă.

— Dacă noaptea asta o să semene cu ce-a fost azi-noapte, până în zori o să devin incoerent. Iar mâine, cine ştie? Vreau să vorbesc atâta cât mai pot.

— Starea ta se înrăutăţeşte noaptea dintr-un anumit motiv?

— Dintr-unul simplu, cred. Ajungem şi acolo. Mai întâi vreau să faci ceva pentru mine. Valiza mea era pe măsuţa de toaletă. Mai e acolo?

— Este.

— Deschide-o. Am pus în ea un reportofon. Găseşte-l.

Am găsit un paralelipiped argintiu, lustruit, de dimensiunile unui pachet de cărţi de joc, alături de un teanc de plicuri de hârtie groasă, adresate unor persoane cărora nu le-am recunoscut numele.

— Ăsta e? am întrebat, apoi m-am înjurat singur.

Bineînţeles că el nu-l putea vedea.

— Dacă pe etichetă scrie Sony, ăla e. Sub el trebuie să fie un pachet cu memorii goale.

— Da, l-am găsit.

— Atunci o să stăm de vorbă. Până se întunecă, poate şi puţin după aceea. Vreau să ţii reportofonul deschis. Indiferent ce s-ar întâmpla. Schimbă cardul de memorie atunci când e necesar, sau bateria, dacă nu mai are destulă putere. Fă asta pentru mine, se poate?

— Atâta timp cât Diane nu are nevoie urgentă de îngrijire. Când vrei să-ncepem?

Şi-a întors capul. Pupilele punctate cu diamante i-au scânteiat în lumina bizară.

— Nici în clipa asta n-ar fi prea devreme.

ARS MORIENDI

Marţienii, a spus Jason, nu erau un popor atât de simplu, de pacifist şi de pastoral cum ne făcuse (sau ne lăsase) Wun să credem.

Nu erau deosebit de războinici, Cele Cinci Republici îşi rezolvaseră diferendele politice cu aproape un mileniu în urmă, şi erau „pastorali” în sensul că îi dedicau agriculturii cea mai mare parte a resurselor planetei. Dar nu erau „simpli”, în nici unul dintre sensurile cuvântului. Erau, după cum subliniase Jase, experţi în arta biologiei sintetice. O ştiinţă creată de civilizaţia lor. Noi le construiserăm o planetă locuibilă cu uneltele biotehnologiei şi nu existase niciodată o generaţie de marţieni care să nu înţeleagă modul de funcţionare al ADN-ului şi potenţialele sale întrebuinţări.

Dacă, în general, tehnologia lor era uneori rudimentară, nava spaţială a lui Wun, de exemplu, fusese aproape primitivă, o ghiulea newtoniană, motivul era reprezentat de resursele naturale extrem de restrânse. Marte era o lume fără petrol şi fără cărbuni, care susţinea un ecosistem fragil, suferind din cauza lipsei de apă şi de nitrogen. Pe planeta lui Wun n-ar fi putut exista niciodată o bază industrială precum cea de pe Pământ, risipitoare şi beneficiind de resurse abundente. Pe Marte, majoritatea eforturilor umane erau canalizate spre producerea unei cantităţi de hrană suficiente pentru o populaţie al cărei număr era controlat cu stricteţe. Biotehnologia servea acestui scop într-un mod admirabil. Industria bazată pe combustibili fosili nu o făcea.

— Wun ţi-a povestit asta? am întrebat, în timp ce ploaia continua să cadă şi după-amiaza se apropia de sfârşit.

— Da, a avut încredere în mine, cu toate că mare parte a spuselor sale se regăseşte, în mod implicit, în arhive.

Lumina ruginie pătrundea prin fereastră, reflectându-se în ochii lui orbi, modificaţi.

— Ar fi putut să mintă.

— Nu ştiu dacă a minţit vreodată, Tyler. A fost doar ceva cam zgârcit cu adevărul.

Replicatorii microscopici aduşi de Wun pe Pământ erau o realizare de ultimă oră a biologiei sintetice. Erau pe deplin capabili să facă tot ce promisese Wun. De fapt, erau cu mult mai sofisticaţi decât fusese el dispus să admită.

Printre atributele nemărturisite ale replicatorilor se număra un al doilea subcanal, secret, de comunicare cu punctul lor de origine. Wun nu specificase dacă era vorba de un sistem radio obişnuit, în bandă îngustă, sau despre o tehnologie mult mai exotică – Jase bănuia că a doua variantă era mai aproape de adevăr. În orice caz, era nevoie de un receptor mult mai sofisticat decât orice am fi putut construi pe Pământ. Era nevoie, spusese Wun, de un receptor biologic. Un sistem nervos uman modificat.

— Te-ai oferit *voluntar?*

— Aş fi făcut-o. Dacă ar fi cerut cineva voluntari, însă Wun s-a încrezut în mine pentru singurul motiv că s-a temut pentru viaţa lui încă din ziua sosirii pe Pământ. Nu-şi făcea iluzii în privinţa corupţiei umane sau a puterii politice. Avea nevoie de cineva de încredere, căruia să-i lase în custodie stocul său de medicamente, în caz că i se întâmpla ceva. De cineva care să-i înţeleagă utilitatea. Nu mi-a propus niciodată să devin receptor. Modificarea are efect numai asupra unui cvadru, ţii minte ce ţi-am spus? Tratamentul de longevitate nu e decât un soft-platformă. Rulează alte aplicaţii. Asta e una dintre ele.

— Ţi-ai făcut asta *în mod intenţionat?*

— Mi-am injectat substanţa după moartea lui. N-a fost un tratament traumatic şi n-a avut nici un efect imediat. Nu uita, Tyler, nu există nici o modalitate prin care un mesaj al replicatorilor să penetreze o Membrană Turbionară activă. Nu mi-am oferit decât o abilitate *latentă.*

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Pentru că n-am vrut să mor în ignoranţă. Am presupus cu toţii că, după încetarea Turbionului, o să murim în câteva zile sau în câteva ore. Singurul avantaj al modificării lui Wun era că, în acele ultime zile sau ore, indiferent cât ar fi durat, puteam să mă aflu în contact direct cu o bază de date aproape tot atât de extinsă precum galaxia însăşi. Aveam să aflu, în măsura în care era *posibil* să o facă un pământean, cine erau ipoteticii şi de ce ne făcuseră asta.

Şi ai aflat? m-am gândit. Dar poate că aflase. Poate că asta voia să-mi spună înainte de a-şi pierde abilitatea de a vorbi, poate că de asta voia să-l înregistrez.

— Wun a ştiut că ai putea să faci aşa ceva?

— Nu, şi mă îndoiesc că ar fi fost de acord... cu toate că el însuşi rula aceeaşi aplicaţie.

— Da? Nu se observa.

— Nici n-avea cum. Ţine minte: ce mi se întâmplă mie, ce i se întâmplă organismului meu, creierului meu, nu este aplicaţia.

Şi-a întors către mine ochii lipsiţi de vedere.

— E o dereglare.

Replicatorii fuseseră lansaţi de pe Pământ şi prosperaseră în sistemul solar exterior, departe de soare. (Oare Ipoteticii remarcaseră acest fapt şi învinuiseră Pământul pentru ceea ce reprezenta, de fapt, o intervenţie marţiană? Marţienii erau vicleni şi asta fusese tot timpul intenţia lor, aşa cum insinuase E.D.? Jason n-a spus – presupun că nu ştia.)

În decursul timpului, replicatorii se răspândiseră, îndreptându-se către stelele învecinate şi dincolo de ele... în final, cu mult dincolo de ele. Coloniile de replicatori erau invizibile de la o distanţă astronomică, dar, dacă i-ai fi reprezentat pe un caroiaj al regiunii noastre stelare locale, i-ai fi remarcat sub forma unui nor în expansiune, ca o explozie glaciară lentă a vieţii artificiale. Replicatorii nu erau nemuritori. Ca entităţi individuale, trăiau, se reproduceau şi, în cele din urmă, mureau. Lăsau în urmă reţeaua pe care o construiau: un recif de corali alcătuit din noduri-porţi interconectate, care stocau informaţiile noi şi le canalizau spre punctul de origine al reţelei.

— Ultima dată când am stat de vorbă, i-am reamintit eu lui Jase, spuneai că apăruse o problemă. Spuneai că populaţia de replicatori moare, ca o plantă ofilită.

— Au întâlnit ceva pe care nu-l luase nimeni în calcul.

— Ce anume, Jase

A păstrat tăcerea pentru câteva clipe, de parcă şi-ar fi adunat gândurile.

— Noi am presupus că, lansând replicatorii, am introdus în univers ceva inedit, o formă de viaţă artificială cu totul nouă. Ipoteza a fost naivă. Noi, fiinţele umane, pământeni şi marţieni, nu eram prima specie raţională care evolua în galaxia noastră. Nici pe departe. De fapt, noi nu avem nimic neobişnuit. Tot ce am realizat în scurta noastră istorie s-a mai făcut şi înainte, altundeva, de către altcineva.

— Vrei să spui că replicatorii au dat peste alţi replicatori?

— Peste un sistem ecologic al replicatorilor. Stelele sunt o junglă, Tyler. Mult mai plină de viaţă decât ne-am fi imaginat vreodată.

Am încercat să-mi imaginez întregul proces, pe măsură ce mi-l descria Jason:

La foarte mare distanţă de Pământul sechestrat de Turbion, la foarte mare depărtare de sistemul solar, atât de adânc în profunzimea spaţiului încât soarele însuşi nu mai e decât o altă stea pe cerul ticsit de ele, o sămânţă de replicator descinde pe o frântură de gheaţă prăfuită şi începe să se reproducă. Iniţiază acelaşi ciclul de dezvoltare, specializare, observare, comunicare şi reproducere care a mai avut loc de nenumărate ori în timpul migraţiei lente a strămoşilor ei. Poate că ajunge la maturitate, poate că începe să expulzeze date, sub forma unor microexplozii, însă, de data asta, ciclul e întrerupt.

Ceva a simţit prezenţa replicatorului. Ceva flămând.

Prădătorul (mi-a explicat Jase) e un alt tip de sistem semiorganic cu feedback autocatalitic, o altă colonie cu mecanism celular de autoreproducere, de natură deopotrivă mecanică şi biologică, şi e conectat la propria reţea, aceasta fiind mai veche şi mai vastă decât orice ar fi apucat să construiască replicatorii tereştri în timpul exodului lor dinspre Pământ. Prădătorul e mult mai evoluat decât prada, subrutinele sale de căutare a hranei şi de utilizare a resurselor au fost perfecţionate de-a lungul a miliarde de ani. Colonia de replicatori tereştri, oarbă şi incapabilă să fugă, e devorată cu repeziciune.

Numai că „a devora” are aici un înţeles aparte. Prădătorul vrea ceva mai mult decât sofisticatele molecule carbonice din care e alcătuită colonia adultă, oricât de utile i-ar fi acestea. Pe prădător îl interesează mai ales intenţiile replicatorului, funcţiile şi strategiile incluse în tiparele lui reproductive. Dintre acestea, le adoptă pe cele pe care le consideră potenţial valoroase, pe urmă reorganizează şi exploatează colonia de replicatori în propriile sale scopuri. Colonia nu moare, ci e absorbită, e devorată din punct de vedere ontologic, este inclusă, împreună cu confraţii ei, într-o ierarhie interstelară mai veche, mai amplă, mai complexă şi mai extinsă.

Nu este nici primul, nici ultimul instrument de acest tip care a fost absorbit vreodată.

— Reţelele de replicatori, a spus Jason, se numără printre lucrurile pe care sunt tentate să le creeze civilizaţiile fiinţelor conştiente. Date fiind dificultăţile inerente pe care le implică deplasarea cu viteze subluminice ca modalitate de explorare a galaxiei, majoritatea culturilor tehnologice acceptă în final compromisul reprezentat de o reţea de maşini von Neumann, pentru că asta sunt, de fapt, replicatorii, a cărei întreţinere nu implică nici un fel de costuri şi care generează un flux de informaţii ştiinţifice ce se amplifică la modul exponenţial la scara timpului istoric.

— OK, am spus, am înţeles. Replicatorii marţieni nu sunt unici. Au dat peste ceea ce numeşti un sistem ecologic…

— Un sistem ecologic von Neumann. (A fost numit astfel după numele lui John von Neumann, un matematician din secolul douăzeci, care a sugerat cel dintâi posibilitatea existenţei unor maşini autoreproductibile.)

— Un sistem ecologic von Neumann, care i-a absorbit. Dar asta nu ne spune nimic despre ipotetici sau despre Turbion.

Jason şi-a ţuguiat nerăbdător buzele.

— Nu, Tyler. N-ai înţeles. Ipoteticii *sunt* sistemul ecologic von Neumann. Sunt unul şi acelaşi lucru.

În clipa aceea m-am tras înapoi şi m-am întrebat cine se afla, de fapt, în aceeaşi cameră cu mine.

Arăta ca Jase. Dar tot ce spusese punea asta sub semnul îndoielii.

— Şi tu comunici cu această entitate? Adică o faci acum? În timp ce stăm de vorbă?

— Nu ştiu dacă se poate numi comunicare. Comunicarea se face în dublu sens. Ceea ce acum nu se întâmplă, cel puţin nu aşa cum presupui tu. Şi o comunicare în adevărata accepţiune a cuvântului n-ar fi atât de devastatoare. Dar asta este. Mai ales noaptea. Fluxul de date e moderat în timpul orelor de lumină, probabil fiindcă radiaţia solară elimină semnalul.

— Semnalul e mai puternic noaptea?

— Poate că nici cuvântul „semnal” nu e bine ales. Replicatorii originali erau proiectaţi pentru a transmite un semnal. Ceea ce primesc eu soseşte pe aceeaşi undă purtătoare

şi transmite informaţii, dar e activ, nu pasiv. Încearcă să-mi facă exact ce i-a făcut fiecărui alt nod din reţea. Ca urmare, Ty, încearcă să-mi rechiziţioneze sistemul nervos şi să-l reprogrameze.

Deci în cameră exista o a treia entitate. Eu, Jase... şi ipoteticii, care îl mâncau de viu.

— Pot face asta? Îţi pot reprograma sistemul nervos?

— Nu, nu cu succes. Pentru ei, par un alt nod al reţelei de replicatori. Biotehnologia pe care mi-am injectat-o e sensibilă la manipulările lor, dar nu aşa cum se aşteaptă ei. Pentru că nu mă percep drept o entitate biologică, tot ce pot face e să mă ucidă.

— Există vreo modalitate de a ecrana semnalul sau de a interfera cu el?

— Nici una care să-mi fie cunoscută. Dacă marţienii deţin o astfel de tehnologie, atunci au uitat s-o includă în arhive.

Fereastra camerei lui Jason dădea către vest. Strălucirea trandafirie care pătrundea acum în încăpere era a soarelui coborând spre apus, ascuns de nori.

— Dar ei sunt acum cu tine. Îţi vorbesc.

— Ei. *El. Ea*. Avem nevoie de un pronume mai potrivit. Întregul sistem ecologic von Neumann reprezintă o singură entitate. Are propriile gânduri lente şi îşi face propriile planuri. Dar multe dintre trilioanele sale de componente sunt, în acelaşi timp, individualităţi autonome, care acţionează cu mai multă repeziciune decât reţeaua ca întreg şi sunt cu mult mai inteligente decât orice fiinţă umană. De exemplu, Membrana Turbionară...

— Membrana Turbionară e un *individ?*

— Da, în oricare dintre sensurile semnificative. Scopurile sale finale derivă din ale reţelei, dar evaluează evenimentele şi ia decizii independente. Ty, e mult mai complexă decât am visat noi vreodată. Ne-am închipuit, cu toţii, că membrana e fie activă, fie inactivă, ca un bec acţionat de un comutator, ca un cod binar. Nu e adevărat. Are numeroase stări. Numeroase scopuri. De exemplu, numeroase grade de permeabilitate. Noi am ştiut, ani de-a rândul, că permite lansarea unei nave spaţiale, dar respinge un asteroid. Însă are posibilităţi mult mai subtile. De aceea n-am fost nimiciţi de radiaţiile solare din

ultimele câteva zile. Membrana continuă să ne ofere un anumit grad de protecţie.

— Jase, nu cunosc numărul victimelor, dar numai în oraşul ăsta trebuie să fie mii de oameni care au pierdut pe cineva din familie de când a încetat Turbionul. Aş fi foarte reţinut în a le spune că sunt „protejaţi”.

— Dar sunt. În general, dacă nu în particular. Membrana Turbionară nu e Dumnezeu, nu poate vedea o vrabie prăbuşindu-se. Totuşi, poate împiedica prăjirea vrabiei de razele ultraviolete letale.

— Cu ce scop?

Asta l-a făcut să se încrunte.

— Nu pot sesiza, a început el să explice, sau poate nu pot să traduc exact...

S-a auzit o bătaie în uşă. Carol a intrat cu un braţ plin de cearşafuri. Am închis reportofonul şi l-am dat deoparte. Expresia feţei ei era severă.

— Lenjerie curată? am întrebat.

— Chingi, a spus ea, scurt.

Cearşafurile fuseseră tăiate în fâşii.

— Pentru convulsii.

A arătat cu o înclinare a capului spre fereastră, unde mai stăruia lumina zilei.

— Mulţumesc, a spus Jason, cu blândeţe. Tyler, dacă simţi nevoia unei pauze, acum e momentul. Dar nu întârzia prea mult.

M-am uitat la Diane, care dormea, între două crize. M-am gândit la medicamentul marţian pe care i-l administrasem (4 bazic, cum îl numise Jase), la moleculele semiinteligente pe punctul de a începe lupta cu încărcătura copleşitoare de bacterii SCCV din trupul ei, batalioane microscopice mobilizându-se ca s-o repare şi s-o reconstruiască, cu excepţia cazului în care trupul ei era prea slăbit ca să facă faţă solicitărilor impuse de transformare.

Am sărutat-o pe frunte şi i-am spus cuvinte tandre, pe care probabil nu a reuşit să le audă. Pe urmă am părăsit dormitorul, am coborât la parter şi am ieşit pe peluză, furând câteva clipe pentru mine însumi.

Ploaia se oprise, în sfârşit, abrupt, complet, şi aerul era mai proaspăt decât fusese în tot timpul zilei. La zenit, cerul era de un albastru profund. Câţiva nori cumulus zdrenţuiţi mascau soarele monstruos, care atingea orizontul vestic. Stropii de ploaie, minuscule perle chihlimbarii, stăteau pe fiecare fir de iarbă.

Jason recunoscuse că era pe moarte. Acum începeam să recunosc şi eu, faţă de mine însumi. Ca medic, văzusem moartea de mai multe ori decât majoritatea oamenilor. Ştiam cum se moare. Ştiam că povestea familiară despre modul în care înfruntăm moartea, negare, furie, resemnare, reprezenta, în cel mai bun caz, o generalizare grosolană. Emoţiile acelea se puteau derula în câteva secunde sau puteau să nu apară niciodată, moartea le putea înfrânge în orice clipă, cu un as scos din mânecă. Pentru mulţi oameni, a-i face faţă nu era niciodată o problemă, morţile lor soseau pe neaşteptate, aduse de o aortă perforată sau de o decizie greşită într-o intersecţie aglomerată.

Dar Jase ştia că moare. Iar eu eram uluit, fiindcă părea să accepte cu un calm atât de nepământesc, până ce am înţeles că moartea lui era o altă ambiţie îndeplinită. Era pe punctul de a înţelege ceea ce se străduise să înţeleagă preţ de o viaţă: scopul Turbionului şi locul omenirii în scenariul său – locul ocupat de *el însuşi,* de vreme ce fusese instrumentul esenţial al lansării replicatorilor.

Era ca şi cum ar fi întins mâna şi ar fi atins stelele.

Iar ele au răspuns. Stelele îl ucideau. Dar murea într-o stare de graţie.

— Trebuie să ne grăbim. E aproape întuneric, nu-i aşa?

Carol plecase să aprindă lumânări prin casă.

— Aproape, am răspuns.

— Şi ploaia s-a oprit. Sau, cel puţin, n-o mai aud.

— Şi temperatura a început să scadă. Vrei să deschid fereastra?

— Te rog. Şi reportofonul, l-ai pornit din nou?

— În clipa asta merge.

Am ridicat vechiul cadru al ferestrei cu câţiva centimetri şi aerul rece s-a infiltrat în încăpere.

— Vorbeam despre ipotetici…

— Da.

Tăcere.

— Jase? Mai eşti cu mine?

— Aud vântul. Aud vocea ta. Aud...

— Jason?

— Îmi cer scuze. Nu mă lua în seamă. În momentul ăsta, atenţia mea e uşor de distras. Eu... ăă!

Braţele şi picioarele i-au zvâcnit, proptindu-se în chingile legate de Carol de-a curmezişul patului. Gâtul i s-a arcuit, cu capul înfipt în pernă. Părea să aibă o criză de epilepsie, cu toate că s-a terminat repede: înainte să apuc să mă apropii de pat. A icnit şi a respirat adânc.

— Îmi pare rău, îmi pare rău...

— Nu trebuie să te scuzi.

— Nu mă pot controla, îmi pare rău.

— Ştiu că nu poţi. E în ordine, Jase.

— Să nu-i învinuieşti pe ei pentru ce mi se întâmplă.

— Pe cine să nu învinuiesc – pe ipotetici?

A încercat să zâmbească, deşi era evident că era chinuit de durere.

— Va trebui să le găsim un alt nume, nu-i aşa? Nu mai sunt tot atât de ipotetici ca până acum. Să nu-i învinuieşti. Ei nu ştiu ce mi se întâmplă. Mă aflu sub pragul lor de percepţie.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta.

A început să vorbească repede, cu înflăcărare, de parcă discuţia ar fi fost o abatere binevenită a atenţiei de la durerea fizică. Sau un alt simptom al ei.

— Tu şi cu mine, Tyler, suntem comunităţi de celule vii, da? Şi dacă tu îmi distrugi un număr suficient de celule, eu mor, iar despre tine se spune că m-ai ucis. Dar, dacă ne strângem mâinile, rămânând astfel fără câteva celule ale pielii, nici unul dintre noi nu observă pierderea. E invizibilă. Avem un anumit nivel de percepţie, interacţionăm în calitate de organisme, nu de colonii de celule. Acelaşi lucru e valabil în cazul ipoteticilor. Ei locuiesc într-un univers mai larg decât al nostru.

— Şi asta atrage după sine dreptul de a ucide oameni?

— Eu vorbesc despre modul lor de percepţie, nu despre moralitatea lor. Moartea unei singure fiinţe umane, moartea mea, ar putea fi nesemnificativă pentru ei, chiar dacă ar putea s-o perceapă în contextul corect. Însă ei nu pot.

— Totuşi, au mai făcut aşa ceva şi înainte, au mai creat alte lumi Turbion. Doar e unul dintre lucrurile descoperite de replicatori înainte de a fi decuplaţi de ipotetici.

— Alte lumi Turbion. Da. Multe. Reţeaua ipoteticilor s-a dezvoltat, incluzând cea mai mare parte a zonelor locuibile ale galaxiei, şi fac asta ori de câte ori întâlnesc o planetă unde există o specie conştientă, care foloseşte unelte şi care a ajuns la un anumit grad de maturitate – o înconjoară cu o Membrană Turbionară.

Mi-am imaginat nişte păianjeni, învăluindu-şi victimele în mătase.

— De ce, Jase?

Uşa s-a deschis. Carol se întorsese, aducând o farfuriuţă de porţelan cu o lumânare încasetată. A aşezat farfuriuţă pe bufet şi a aprins lumânarea cu un chibrit. Flacăra a unduit, primejduită de suflul adierii ce pătrundea pe fereastră.

— Ca s-o apere, zis Jason.

— De ce anume?

— De propria ei senilitate şi de o eventuală moarte. Societăţile tehnologice sunt muritoare, precum orice altceva. Înfloresc până când îşi epuizează resursele, apoi mor.

Dacă nu cumva n-o fac, m-am gândit. Dacă nu cumva se extind în sistemul lor solar, dacă nu se mută printre stele…

Dar Jason îmi anticipase obiecţia.

— Până şi călătoriile spaţiale locale sunt lente şi ineficiente pentru fiinţe cu o durată de viaţă comparabilă cu cea omenească. Poate că noi am fi fost o excepţie de la regulă. Însă ipoteticii aveau experienţă. Înainte de a inventa Membrana Turbionară au urmărit nenumărate lumi locuite înecându-se în propriile efluvii.

A tras aer în piept şi a părut să se sufoce. Carol s-a întors spre el. Masca plină de competenţă i-a căzut şi, în clipa de care a avut el nevoie ca să-şi revină, a fost evident îngrozită, n-a fost medic, ci o femeie alături de copilul ei muribund.

Dar Jase, probabil spre norocul lui, nu putea s-o vadă. A înghiţit în sec, cu greutate, şi a reînceput să respire normal.

— Dar ce rost are Turbionul, Jase? Ne împinge în viitor, dar nu schimbă nimic.

— Dimpotrivă, a spus el, schimbă totul.

În timp ce creşterea volumului de informaţii primite părea să fie exponenţială, relatarea lui Jason era din ce în ce mai stângace şi mai intermitentă. Acesta a fost paradoxul ultimei sale nopţi. Cred că, în acele câteva ore, a aflat mai multe decât putea să împărtăşească, iar ce mi-a împărtăşit a fost memorabil, tulburător prin explicaţiile pe care le oferea şi o provocare prin ceea ce sugera în privinţa destinului omenirii.

Trecând peste orice traumă şi peste bâjbâirea agonizantă în căutarea cuvintelor potrivite, ceea ce a spus a fost…

Ei bine, a început astfel:

— Încearcă să priveşti din punctul lor de vedere.

Al lor: al ipoteticilor.

Ipoteticii, indiferent dacă erau consideraţi un singur organism sau mai multe, evoluaseră din primele maşini von Neumann, populând galaxia. Originea acestor prime mecanisme autoreproductive era obscură. Descendenţii lor nu şi-o reaminteau în mod direct, nu mai mult decât îşi „aminteşte” vreunul dintre noi evoluţia speciei umane. Poate că erau produsul unei societăţi biologice timpurii, care se stinsese fără să lase urme, poate că migraseră dintr-o altă galaxie, mai veche. În orice caz, strămoşii Ipoteticilor din zilele noastre aparţineau unui trecut inimaginabil de îndepărtat.

Văzuseră specii biologice conştiente evoluând şi pierind pe planete ca a noastră, în nenumărate rânduri. Poate contribuiseră la iniţierea procesului evoluţiei vieţii organice, transportând, în mod pasiv, materia organică dintr-un sistem solar în altul. Şi urmăriseră societăţile biologice în timp ce generau reţele von Neumann rudimentare, ca produs secundar al înaintării lor accelerate spre complexitate (o complexitate în ultimă instanţă imposibil de menţinut), nu numai o singură dată, ci de mai multe ori. Pentru ipotetici, toate păreau, mai mult sau puţin, nişte pepiniere de replicatori: stranii, fecunde, fragile.

Din punctul lor de vedere, această nesfârşită gestaţie gângavă a unor reţele von Neumann simple, urmată de colapsul ecologic rapid al planetei sursă, era atât un mister, cât şi o tragedie.

Un mister, fiindcă, pentru ei, evenimentele efemere, petrecute la o scară pur biologică a timpului, erau greu de înţeles sau chiar de perceput.

O tragedie, fiindcă începuseră să vadă în aceste culturi precursoare nişte reţele *biologice* ratate, înrudite cu ei înşişi, ce evoluau spre o complexitate reală, fiind însă prematur înăbuşite de ecosistemele planetare limitate.

Aşa că, din punctul lor de vedere, Turbionul era menit să ne menţină, pe noi, precum şi pe alte zeci de civilizaţii apărute pe alte lumi, înaintea noastră şi între timp, în epoca noastră tehnologică de vârf. Însă nu eram exponate de muzeu, încremenite locului pentru a fi etalate în public. Ipoteticii ne reconstruiau destinul. Ne suspendaseră într-un timp încetinit, în timp ce puneau cap la cap componentele unui experiment măreţ, un experiment pregătit vreme de miliarde de ani şi care se apropia acum de ţelul său final: construirea unui mediu biologic extrem de vast, în care aceste culturi altminteri condamnate la pierire să se poată dezvolta şi unde, în final, s-ar fi putut întâlni şi amalgama.

N-am prins imediat sensul acestei idei:

— Un mediu biologic extrem de vast? Mai mare decât Pământul însuşi?

Întunericul era acum deplin. Cuvintele lui Jason erau întrerupte de mişcări convulsive şi de sunete involuntare, fără nici o legătură cu relatarea lui. Îi verificam periodic pulsul, care era rapid şi devenea tot mai slab.

— Ipoteticii pot manipula timpul şi spaţiul. Dovada acestui fapt se regăseşte în jurul nostru, pretutindeni, însă făurirea unei membrane temporale nu este nici prima, nici ultima dintre abilităţile lor. Prin intermediul unor bucle spaţiale, pot conecta literalmente planeta noastră cu altele asemenea ei... cu planete noi, unele fiind concepute şi evoluând în mod artificial, planete spre care putem călători instantaneu şi cu uşurinţă... putem călători cu ajutorul conexiunilor, al punţilor şi al altor structuri, al unor structuri asamblate de ipotetici din, dacă e cu adevărat posibil, din materia stelelor moarte, a stelelor neutronice... structuri târâte literalmente prin spaţiu, cu răbdare, cu foarte multă răbdare, în decursul a milioane de ani...

Carol stătea alături de el, pe o latură a patului, iar eu stăteam pe cealaltă. Îi susţineam umerii când trupul era cuprins de convulsii, iar Carol îi mângâia fruntea în răstimpurile când nu putea vorbi. Ochii lui scânteiau în lumina lumânării şi se uita atent în gol.

— Membrana Turbionară continuă să fie la locul ei, funcţionând, gândind, dar rolul ei temporal s-a încheiat, şi-a definitivat misiunea... asta au fost scintilaţiile, efectul secundar al unui proces de deconectare, iar acum membrana a fost făcută permeabilă pentru ceva care trebuia să pătrundă în atmosferă trecând prin ea, ceva *imens*...

Sensul vorbelor sale a devenit evident mai târziu. În momentul acela am fost uluit şi am bănuit că era posibil să fi început să-şi piardă minţile, că era vorba de un soi de supraîncărcare metaforică, guvernată de cuvântul „reţea”.

Bineînţeles că mă înşelam.

Ars moriendi ars vivendi est: arta de a muri este arta de a trăi. Citisem asta undeva, în zilele de după absolvirea facultăţii, şi mi-am amintit-o în vreme ce stăteam alături de el. Jason a murit aşa cum trăise, într-o strădanie eroică de a înţelege. Darul său către lume avea să fie rodul acelei înţelegeri, pe care nu l-a tezaurizat, ci l-a împărţit fără să ceară nimic în schimb.

Dar, în timp ce substanţa sistemului lui nervos era transformată şi erodată de către ipotetici, într-un mod despre care nu aveau cum să ştie că îi era fatal, o altă amintire mi-a venit în minte, cea a după-amiezii în care coborâse pe Bantam Hill Road cu bicicleta mea cumpărată la mâna a doua. Mi-am amintit cu câtă abilitate, cu ce mişcări aproape de balerin controlase maşinăria aceea până când din ea nu mai rămăsese nimic altceva în afară de traiectorie şi de viteză, de inevitabilul colaps al ordinii în haos.

Organismul lui – nu uitaţi, era un cvadru – era o maşină perfect reglată. N-a murit cu uşurinţă. La un moment dat, înainte de miezul nopţii, şi-a pierdut capacitatea de a vorbi şi tot atunci a început să pară înspăimântat şi nu pe deplin uman. Carol îl ţinea de mână şi îi spunea că e în siguranţă, că se află acasă. Nu ştiu dacă vorbele ei liniştitoare au ajuns la el, în spaţiile stranii şi circumvolute în care pătrunsese mintea lui. Sper că da.

La puţin timp după, ochii i s-au dat peste cap şi i s-au relaxat muşchii. Corpul a continuat să lupte, respirând convulsiv aproape până în zori.

Pe urmă l-am lăsat cu Carol, care îl mângâia pe cap cu o tandreţe infinită şi îi vorbea în şoaptă, ca şi cum încă ar mai fi putut-o auzi, şi nu am observat că soarele care răsărise nu mai

era puhav şi roşu, ci tot atât de strălucitor şi de perfect cum fusese înainte de încheierea Turbionului.

ANNO DOMINI 4 x 10^9 / FIECARE AJUNGE UNDEVA

Am rămas pe punte când *Capetown Maru* părăsea dana, îndreptându-se spre larg.

În timp ce petrolul ardea, nu mai puţin de douăsprezece cargouri părăsiseră Teluk Bayur, înghesuindu-se în gura portului. Dintre acestea, cea mai mare parte erau mici vase comerciale sub pavilion dubios, probabil îndreptându-se spre Port Magellan, în pofida informaţiilor înscrise în actele lor, vase ai căror proprietari şi căpitani aveau multe de pierdut în urma cercetărilor amănunţite impuse de o anchetă.

Am stat alături de Jala, sprijinindu-ne de balustradă, cu ochii la un cargobot de coastă, care a ieşit dintr-o trâmbă de fum de petrol şi a virat alarmant de aproape de pupa lui Capetown. Alarmele ambelor vase au sunat şi echipajul de pe puntea noastră s-a uitat neliniştit într-acolo. Dar nava de coastă şi-a schimbat cursul înainte de impact.

Pe urmă ne-am pomenit în afara protecţiei oferite de port, în marea deschisă, în plină hulă, iar eu am coborât sub punte, în barul echipajului, unde se aflau Ina, Diane şi ceilalţi emigranţi. En stătea la o masă pliantă, alături de *Abu* Ina şi de părinţii lui, şi toţi patru păreau să nu se simtă prea bine. Din respect pentru suferinţa ei, Diane primise singurul scaun capitonat din încăpere, dar rana nu îi mai sângera şi reuşise să se schimbe în nişte haine uscate.

Jala a intrat în bar cu o oră mai târziu. A strigat, solicitând atenţia celorlalţi, şi a ţinut un discurs pe care mi l-a tradus Ina:

— Lăsând deoparte laudele bombastice pe care şi le aduce singur, Jala spune că a fost pe puntea de comandă şi a vorbit cu căpitanul. Spune că toate focurile de pe punte au fost stinse şi călătorim în siguranţă. Căpitanul îşi cere scuze pentru marea agitată. Ţinând cont de prognozele meteorologice, o să scăpăm de vremea asta diseară târziu sau în primele ore ale zilei de mâine. Totuşi, în următoarele câteva ore…

În clipa aceea, En, care stătea lângă Ina, s-a răsucit şi i-a vomitat în poală, terminând astfel cu eficienţă fraza în locul ei.

Două nopţi mai târziu, am urcat pe punte împreună cu Diane şi am privit stelele. Noaptea, puntea principală era mai liniştită decât la orice oră din timpul zilei. Am găsit un loc sigur, unde putem sta de vorbă fără să fim auziţi, între containerele

neprotejate, lungi de doisprezece metri, şi suprastructura de la pupă. Marea era calmă, în aer plutea o căldură plăcută, iar stelele roiau deasupra coşurilor şi radarelor navei, de parcă s-ar fi încâlcit în greement.

— Încă îţi mai scrii memoriile?

Diane văzuse setul de carduri de memorie pe care le căram în valize, alături de produsele digitale şi farmaceutice de contrabandă pe care le cumpăraserăm din Montreal. Aveam şi o serie de blocnotesuri, de foi disparate şi de notiţe scrise de mână.

— Nu tot atât de des, am spus. Nu mai pare să fie o urgenţă. Nevoia de a scrie totul…

— Sau teama că vei uita.

— Sau asta.

— Şi te *simţi* altfel? m-a întrebat, zâmbind.

Eram un nou cvadru. Spre deosebire de Diane, care nu mai era o novice. Rana i se închisese deja, singura urmă lăsată fiind o fâşie de carne încreţită ce urmărea curbura şoldului. Capacitatea de autovindecare a trupului ei m-a uluit, părându-mi-se supraomenească. Cu toate că, probabil, o deţineam şi eu.

Întrebarea ei era oarecum o glumă. O chestionasem de multe ori dacă se simţea altfel de când era cvadru. Însă fireşte că adevărata întrebare era alta: oare mie mi se părea altfel?

Nu găsisem niciodată un răspuns potrivit. Bineînţeles că, după ce văzuse moartea cu ochii şi după resuscitarea ei din Casa Mare, era o altă persoană, cine n-ar fi fost? Pierduse un soţ şi o credinţă şi îşi recăpătase cunoştinţa într-o lume care l-ar fi făcut până şi pe Buddha să se scarpine în cap, nedumerit.

— Tranziţia nu e decât o uşă. Uşa unei încăperi. O încăpere în care n-ai mai intrat niciodată, cu toate că ai tras uneori cu ochiul înăuntru. Acum e camera în care trăieşti. E a ta, îţi aparţine. Are anumite calităţi pe care nu le poţi schimba, n-o poţi face mai mare sau mai mică. Dar o poţi mobila după bunul tău plac.

— Ăsta e mai degrabă un proverb decât un răspuns, am zis.

— Îmi pare rău. De atât sunt în stare.

Şi-a ridicat privirea către stele.

— Uite, Tyler, se vede Arcada.

O numeam „arcadă” pentru că suntem o specie mioapă. În realitate, Arcada e un inel, un cerc cu diametrul de peste o mie

cinci sute de kilometri, dar numai o jumătate din el se ridică peste nivelul mării. Restul e sub apă, sau e îngropat în scoarţa Pământului, probabil (după speculaţiile unora) exploatând magma de sub oceane ca sursă de energie. Dar în ochii noştri de furnici era într-adevăr o arcadă, al cărei vârf se înălţa cu mult deasupra atmosferei.

Până şi partea exterioară a Arcadei nu era complet vizibilă decât în fotografiile făcute din spaţiu, iar acestea erau de obicei prelucrate pentru a scoate în evidenţă detaliile. Dacă ai fi putut face o secţiune transversală prin materialul inelului, de fapt, prin firul care se încovoia, formând un cerc, ai fi obţinut un dreptunghi cu latura mică de aproape jumătate de kilometru şi cu cea lungă de peste un kilometru şi jumătate. Imensă, dar reprezentând numai o fracţiune minusculă din spaţiul pe care îl înconjura şi nefiind întotdeauna uşor de văzut de la distanţă.

Ruta navei *Capetown Maru* ne purtase către sudul inelului, mergând paralel cu raza sa şi ajungând aproape exact sub vârf. Soarele încă mai strălucea pe culmea aceea, care nu mai părea un U sau un J, ci o uşoară încruntare (Diane o numea încruntarea unei pisici de Cheshire) în înaltul bolţii, către nord. Stelele se roteau pe lângă ea ca un strat de plancton fosforescent despicat de prova unei nave.

Diane şi-a sprijinit capul de umărul meu.

— Aş fi vrut ca Jason să vadă asta.

— Cred că a văzut. Însă dintr-un alt unghi.

Imediat după moartea lui Jason, în Casa Mare trebuiau rezolvate trei probleme urgente.

Cea mai presantă era Diane, a cărei stare a rămas neschimbată vreme de mai multe zile după injectarea medicamentului marţian. Era aproape în comă şi avea puseuri intermitente de febră, iar pulsul îi zvâcnea în gât, fâlfâind ca aripa unei insecte. Aveam puţine rezerve de medicamente şi trebuia să insist ca să soarbă din timp în timp câte o înghiţitură de apă. Sigura îmbunătăţire reală era cea a respiraţiei, care devenise din ce în ce mai relaxată şi mai puţin stânjenită de flegmă, cel puţin plămânii ei îşi reveneau.

A doua problemă era dezagreabilă, dar era aceeaşi cu a mult prea multor alte familii din întreaga ţară: o rudă murise şi trebuia îngropată.

În ultimele câteva zile, lumea fusese măturată de un imens val de morţi (accidente, sinucideri, omucideri). Nici o naţiune de pe Pământ nu era pregătită pentru a-i face faţă, altfel decât în cea mai grosolană manieră, iar Statele Unite nu reprezentau o excepţie. Posturile de radio locale începuseră să anunţe unde se aflau locurile pregătite pentru înmormântări în masă, de la uzinele de ambalare a cărnii fuseseră rechiziţionate camioane cu compartimente frigorifice, acum, după ce serviciile telefonice fuseseră restabilite, exista un număr la care puteai suna, dar Carol nici n-a vrut să audă. Când am abordat subiectul, a adoptat o postură de o demnitate înverşunată.

— N-o să fac asta, Tyler, a spus. N-o să permit ca Jason să fie aruncat în groapă ca un sărăntoc din Evul Mediu.

— Carol, nu putem...

— Şşt, a zis ea. Încă mai am nişte relaţii de pe vremuri. Lasă-mă să dau câteva telefoane.

Cândva fusese o specialistă respectată şi probabil că, înainte de Turbion, avusese o reţea extinsă de cunoştinţe, dar, după treizeci de ani de alcoolism şi izolare, pe cine ar mai fi putut cunoaşte? Cu toate astea, şi-a petrecut toată dimineaţa la telefon, dând de urma numerelor schimbate, reamintind cine era, explicând, linguşind, implorând. În ochii mei, totul era lipsit de speranţă. Dar, peste numai şase ore, pe aleea din faţă s-a oprit un dric şi doi bărbaţi evident extenuaţi, dar tot timpul amabili au intrat, au pus cadavrul lui Jason pe o targă cu rotile şi l-au scos din Casa Mare pentru ultima dată.

Carol şi-a petrecut restul zilei la etaj, ţinând-o pe Diane de mână şi cântându-i cântece pe care probabil că ea nu le putea auzi. În noaptea aceea a băut pentru prima dată după întâiul răsărit al soarelui roşu, o „doză de întreţinere”, după cum a numit-o.

Cea de-a treia noastră mare problemă era E.D.Lawton.

E.D. fusese înştiinţat de moartea fiului său, Carol se întărise pentru a-şi îndeplini şi această îndatorire. Mi-a mărturisit că, în ultimii doi ani, nu mai vorbise cu E.D decât prin intermediul avocaţilor şi că el o înspăimântase întotdeauna, mai ales atunci când era trează, era masiv, bătăios, intimidant. Carol era fragilă, evazivă, timidă. Dar durerea ei modificase în mod subtil datele problemei.

A fost nevoie de ore întregi, dar, în final, a reuşit să-i dea de urmă, era în zona Washingtonului, într-un loc până unde ai fi putut face naveta, şi i-a povestit despre Jason. A avut grijă să dea explicaţii vagi în privinţa cauzei morţii. I-a spus că băiatul venise acasă având ceea ce părea a fi pneumonie şi că intrase în stare critică la scurt timp după ce se întrerupsese curentul şi lumea fusese cuprinsă de amoc, fără telefon, fără serviciu de ambulanţă, în esenţă, fără speranţe.

Am întrebat-o cum primise E.D. vestea.

A ridicat din umeri.

— La început n-a spus nimic. Tăcerea e modul lui E.D. de a-şi exprima durerea. Fiul lui a murit, Tyler. Asta s-ar putea să nu-l fi surprins, dat fiind ce s-a petrecut în ultimele zile. Dar l-a durut. L-a durut cumplit.

— I-ai spus că Diane e aici?

— M-am gândit că n-ar fi fost înţelept.

S-a uitat la mine.

— Nu i-am spus nici că tu eşti aici. Ştiu că Jason şi E.D. erau certaţi. Jason s-a refugiat aici ca să scape de ce se întâmpla la Periheliu, ceva care l-a speriat. Cred că era, cumva, în legătură cu medicamentul marţian. Nu, Tyler, nu trebuie să-mi explici, nu vreau să ascult şi probabil că nici n-aş înţelege. Dar m-am gândit că e mai bine dacă E.D. nu dă buzna aici, încercând să preia controlul.

— N-a întrebat de ea?

— Nu, n-a întrebat de Diane. Totuşi, ceva a fost ciudat. Mi-a cerut să mă asigur că Jason... ei bine, că trupul lui e conservat. A pus o grămadă de întrebări. I-am spus că am făcut pregătirile, că va avea loc o slujbă de înmormântare, că o să-l ţin la curent. Dar nu vrea să se rezume la asta. Vrea o autopsie, însă eu am ţinut-o pe a mea. M-a privit cu detaşare. De ce vrea o autopsie, Tyler?

— Nu ştiu.

Dar m-am străduit să aflu. M-am dus în camera lui Jason, unde patul lui gol fusese lăsat fără cearşafuri. Am deschis fereastra, m-am aşezat pe scaunul de lângă măsuţa de toaletă şi am trecut în revistă tot ce lăsase în urmă.

Jason îmi ceruse să înregistrez ceea ce înţelese, în ultimă instanţă, despre natura ipoteticilor şi despre modul în care manipulaseră Pământul. Îmi mai ceruse şi să includ o copie a

acelei înregistrări în cele cam o duzină de plicuri voluminoase, timbrate şi cu adresele scrise, pregătite pentru a fi expediate după repunerea în funcţiune a serviciilor poştale. Era limpede că, atunci când sosise în Casa Mare, cu câteva zile înainte de sfârşitul Turbionului, Jason nu bănuise că avea să susţină un astfel de monolog. O altă situaţie critică îi făcea necazuri.

Am răsfoit plicurile. Adresele scrise de mâna lui Jason erau ale unor persoane ale căror nume nu-mi erau cunoscute. Ba nu, trebuie să mă corectez: am recunoscut numele de pe unul dintre plicuri.

Era al meu.

Dragă Tyler,

Ştiu că, în trecut, te-am împovărat fără nici un scrupul. Mă tem că sunt pe cale s-o fac din nou şi, de data asta, miza e mult mai mare. Dă-mi voie să-ţi explic. Şi îmi cer scuze dacă începutul pare abrupt, dar mă grăbesc, din motive pe care le voi explica.

Episoadele recente din ceea ce mass-media a numit „scintilaţie” au declanşat semnale de alarmă în administraţia lui Lomax. Aşa cum au făcut-o şi alte evenimente, mai puţin mediatizate. O să citez un singur exemplu: de la moartea lui Wun Ngo Wen, o serie de mostre de ţesuturi din organele sale se analizează la Centrul de Studiu al Maladiilor Animale din Plum Island, locul unde a stat el însuşi în carantină după sosirea pe Pământ. Biotehnologia marţiană e subtilă, dar medicina legală modernă e încăpăţânată. De curând, s-a constatat, fără dubiu, că fiziologia lui Wun, şi mai ales sistemul lui nervos, a suferit modificări mai radicale decât cele din procedura de trecere la Vârsta a Patra, evidenţiate în Arhivele lui. Din acest motiv, ca şi din altele, Lomax şi oamenii săi au mirosit ceva putred. L-au invitat pe E.D. să iasă din postura de pensionar pe care o adoptase împotriva voinţei lui şi au dat credit suspiciunilor sale în privinţa motivelor lui Wun. E.D. a văzut în asta o ocazie de a recâştiga Periheliul (odată cu propria celebritate) şi nu-şi pierde timpul când e vorba să folosească în folosul lui paranoia care a cuprins Casa Albă.

Cum au ales autorităţile să treacă la acţiune? Fără ocolişuri. Lomax (sau consilierii lui) au plănuit să facă o incursiune în toate clădirile Periheliului şi să rechiziţioneze tot ce am păstrat

noi din bunurile şi din documentele lui Wun, precum şi toate înregistrările şi notiţele noastre.

E.D. nu a făcut încă legătura dintre vindecarea mea de SMA şi medicamentele lui Wun sau, chiar dacă a făcut-o, o păstrează pentru sine însuşi. Sau aşa îmi place să cred. Pentru că, dacă intru pe mâinile serviciilor de securitate, primul lucru pe care îl vor face este o analiză a sângelui, urmată cu rapiditate de transformarea mea într-un cobai captiv, probabil în vechea celulă a lui Wun din Plum Island. Şi nu cred că E.D. vrea cu adevărat una ca asta. Oricât de multe resentimente ar avea împotriva mea fiindcă am „furat" Periheliul sau fiindcă am colaborat cu Wun Ngo Wen, e totuşi tatăl meu.

Însă nu-ţi face griji. Chiar dacă E.D. a revenit, într-o foarte mare măsură, în cercul intim de consilieri ai lui Lomax de la Casa Albă, am propriile mele relaţii. Le-am cultivat. În general, nu e vorba de oameni puternici, deşi unii au această calitate în felul lor aparte, ci de persoane inteligente şi decente, care au preferat să capete o viziune mai amplă asupra destinului omenirii, şi mulţumită lor am fost avertizat din timp în privinţa raidului de la Periheliu. Mi-am pus în practică evadarea. Acum sunt un fugar.

Tu, Tyler, eşti pur şi simplu suspectat drept complice, cu toate că asta ar putea conduce la acelaşi lucru.

Îmi pare rău. Ştiu că port o parte a responsabilităţii de a te fi adus în această postură. Cândva îţi voi cere scuze prin viu grai. Deocamdată nu-ţi pot oferi decât un sfat.

Înregistrările digitale pe care ţi le-am încredinţat când ai părăsit Periheliul sunt, bineînţeles, duplicate strict secrete ale unor fragmente din Arhivele lui Wun Ngo Wen. După cum te cunosc, e posibil să le fi ars, să le fi îngropat sau să le fi aruncat în Oceanul Pacific. N-are importanţă. Anii în care am proiectat nave spaţiale m-au învăţat cât de eficace e redundanţa. Am împărţit cunoştinţele de contrabandă ale lui Wun la zeci de oameni din ţară şi din întreaga lume. Încă n-au fost postate pe internet, nimeni nu e atât de iresponsabil, dar există. Fără îndoială că e un act pe deplin lipsit de patriotism şi evident criminal. Dacă sunt prins, o să fiu acuzat de trădare. Între timp, încerc să profit cât mai mult.

Dar cred că nişte cunoştinţe de acest gen (care includ proceduri de modificare a organismului uman, capabile, printre

altele, să vindece boli grave, şi eu ar trebui să ştiu ce-nseamnă asta) n-ar trebui să fie păstrate pentru a oferi avantaje unei singure naţiuni, chiar dacă dezvăluirea lor implică alte probleme.

Lomax şi Congresul lui supus sunt, evident, de altă părere. Aşa că împrăştii restul Arhivei şi mă fac nevăzut. Mă ascund. S-ar putea să vrei să faci acelaşi lucru. De fapt e posibil să fii nevoit. Toţi cei care au făcut parte din vechiul Periheliu, toţi cei care mi-au fost apropiaţi, sunt condamnaţi să fie, mai curând sau mai târziu, interogaţi cu meticulozitate de agenţii federali.

Sau ar fi posibil ca, dimpotrivă, să preferi să treci pe la cel mai apropiat sediu FBI şi să predai conţinutul acestui plic. Dacă tu crezi că aşa e mai bine, ascultă-ţi conştiinţa, nu te învinuiesc, deşi nu garantez în privinţa rezultatului. Experienţa mea cu administraţia Lomax sugerează că, în realitate, adevărul n-o să te elibereze.

În orice caz, regret că te-am pus într-o situaţie dificilă. Nu e corect. Înseamnă să-i ceri prea mult unui prieten, iar eu am fost întotdeauna mândru să te numesc prietenul meu.

Poate că E.D. are dreptate, într-o singură privinţă. Generaţia noastră s-a străduit, vreme de treizeci de ani, să recupereze ce ne-a furat Turbionul în acea noapte de octombrie. Dar n-o putem face. În acest univers în continuă schimbare nu există nimic de care să te agăţi şi nimic pe care să-l poţi obţine încercând. Dacă am învăţat ceva din „cvadrimea” mea, atunci asta am învăţat. Suntem tot atât de efemeri ca picăturile de ploaie. Toată lumea cade şi fiecare ajunge undeva.

Abandonează-te în cădere liberă, Tyler. Foloseşte documentele ataşate, dacă o să ai nevoie de ele. Au costat o grămadă de bani, dar te poţi bizui pe ele întru totul. (E bine să ai prieteni sus-puşi!)

„Documentele ataşate” erau, în esenţă, o suită de identităţi de rezervă: paşapoarte, legitimaţii eliberate de Departamentul de Securitate Internă, permise de conducere, certificate de naştere, carnete de asigurări sociale, toate conţinând descrierea mea, fără să poarte vreunul numele meu adevărat.

Diane a continuat să-şi revină. Pulsul ei a căpătat vigoare şi plămânii i s-au curăţat, deşi încă mai avea febră. Medicamentul

marţian îşi făcea datoria, reconstruind-o din interior către exterior, corectându-i şi perfecţionându-i ADN-ul în mod subtil.

Pe măsură ce se însănătoşea, a început să pună întrebări prudente, despre soare, despre pastorul Dan, despre călătoria din Arizona către Casa Mare. Din cauza acceselor ei intermitente de febră, răspunsurile mele nu-i rămâneau întotdeauna în minte. M-a întrebat, nu numai o dată, ce se întâmplase cu Simon. Dacă era lucidă, îi povesteam despre viţelul roşu şi despre reîntoarcerea stelelor, dacă era năucită, îi spuneam doar că Simon era „altundeva” iar eu aveam să-i mai port de grijă o vreme. Nici unul dintre aceste răspunsuri, cel adevărat şi cel pe jumătate adevărat, nu părea s-o mulţumească.

În unele zile era apatică, stătea sprijinită de perne, cu faţa către fereastră, privind ceasul solar de pe suprafaţa vălurită a aşternuturilor. În altele era de un neastâmpăr înfrigurat. Într-o după-amiază a cerut hârtie şi un pix... dar, după ce i le-am adus, a scris o singură frază, repetată până i-au înţepenit degetele: *Nu sunt paznicul fratelui meu.*

— I-am povestit despre Jason, a recunoscut Carol, când i-am arătat hârtia.

— Eşti sigură că e înţelept?

— Trebuia să afle, mai curând sau mai târziu. O să se-mpace cu gândul, Tyler. Nu-ţi face griji. Diane o să fie bine. Ea a fost întotdeauna cea puternică.

În dimineaţa înmormântării lui Jason, am pregătit plicurile pe care le lăsase, adăugând în fiecare dintre ele o copie a ultimei lui înregistrări, le-am timbrat şi le-am lăsat să cadă în cutii poştale alese la întâmplare, pe drumul către biserica aleasă de Carol pentru oficierea slujbei. Coletele aveau s-aştepte câteva zile pentru a fi ridicate, poşta nu îşi reluase încă activitatea, dar mi-am închipuit că erau mai în siguranţă decât în Casa Mare.

„Biserica” era o capelă funerară care nu slujea unui cult anume, de pe o stradă principală din suburbii, aglomerată acum, după ridicarea interdicţiilor de călătorie. Jase avusese întotdeauna un dispreţ raţionalist pentru funeraliile spectaculoase, dar Carol avea un simţ al demnităţii care impunea o ceremonie, chiar dacă era sărăcăcioasă şi *pro forma*.

Reuşise să adune o mică mulţime, alcătuită mai ales din vecinii de-o viaţă, care şi-l aminteau pe Jason copil şi care întrezăriseră frânturi din cariera lui în scurte discursuri mediatizate şi în coloanele laterale ale vreunui cotidian. Celebritatea lui în ofilire umpluse şirurile de bănci.

Am ţinut un scurt discurs elogiator. (Diane ar fi putut s-o facă mai bine, dar ea era prea bolnavă ca să se afle acolo.) Jase, am spus eu, îşi pusese viaţa în slujba cunoaşterii, nu cu aroganţă, ci cu umilinţă: înţelegea că nu creezi cunoaşterea, ci o descoperi, că nu o poţi stăpâni, ci doar împărtăşi, predând-o din mână în mână, de la o generaţie la alta. Jason se transformase într-o componentă a acestui proces, în care continua încă să fie inclus. Se întreţesuse pe sine însuşi în reţeaua cunoaşterii.

E.D. a intrat în capelă când mă mai aflam încă la amvon.

M-a recunoscut abia când a ajuns la jumătatea culoarului dintre bănci. S-a holbat la mine preţ de un minut nesfârşit înainte de a se aşeza pe cea mai apropiată bancă liberă.

Era mai slab decât mi-l aduceam aminte şi îşi răsese ultimele fire de păr alb, a cărui mirişte devenise astfel invizibilă. Dar îşi păstrase atitudinea autoritară. Purta un costum la comandă, lucrat cu minuţiozitate. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a inspectat încăperea cu un aer imperial, observând cine era de faţă. Ochii i-au zăbovit asupra lui Carol.

La sfârşitul slujbei, ea s-a ridicat în picioare şi a acceptat cu curaj condoleanţele vecinilor care se apropiau pe rând. Plânsese abundent în ultimele zile, dar acum îşi păstra cu hotărâre ochii uscaţi, aproape cu detaşarea profesională a unui medic. E.D. s-a apropiat de ea după plecarea ultimului oaspete. S-a crispat ca o pisică în prezenţa unui prădător mai puternic.

— Carol, a spus E.D. Tyler.

Mi-a aruncat o privire acră.

— Fiul nostru e mort, a spus Carol. Jason ne-a părăsit.

— De aceea mă aflu aici.

— Sper că ai venit să-l jeleşti…

— Bineînţeles.

— …nu din alte motive. Fiindcă el s-a-ntors acasă ca să scape de tine. Presupun că ştii.

— Ştiu mai multe decât îţi poţi imagina. Jason era derutat…

— Jason era oricum, E.D., numai derutat nu. Am fost alături de el când a murit.

— Serios? Interesant. Fiindcă, spre deosebire de tine, eu am fost alături de el când trăia.

Ea a respirat scurt şi şi-a întors capul, de parcă ar fi fost pălmuită.

— Ei, haide, Carol, a spus E.D. Eu am fost cel care l-a crescut pe Jason, iar tu ştii foarte bine. Poate că nu-ţi place viaţa pe care i-am oferit-o, dar asta am făcut, i-am oferit o viaţă şi mijloacele de a o trăi.

— Eu l-am adus pe lume.

— Ăsta e un act fiziologic, nu unul moral. Tot ce-a posedat vreodată Jason a venit de la mine. Tot ce a învăţat, a învăţat de la mine.

— La bine şi la rău...

— Iar tu mă condamni numai pentru că sunt preocupat de nişte probleme practice...

— Ce probleme practice?

— Vorbesc despre autopsie, evident.

— Da. Ai spus şi la telefon. Dar e ruşinos şi, sincer vorbind, e imposibil.

— Speram c-o să-mi iei îngrijorarea în serios. E clar că n-ai făcut-o. Însă n-am nevoie de permisiunea ta. Afară sunt câţiva bărbaţi care intenţionează să-i ceară trupul şi care pot emite ordine judecătoreşti ca Măsuri de Urgenţă.

Ea a făcut un pas înapoi.

— Ai chiar atât de multă putere?

— În privinţa asta, nici eu, nici tu n-avem de ales. O să se-ntâmple indiferent dacă ne convine sau nu. E doar o formalitate. Nimeni n-o să aibă de suferit. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, hai să păstrăm o urmă de demnitate şi de respect reciproc. Lasă-mă să iau trupul fiului meu.

— Asta n-o pot face.

— Carol...

— Nu-ţi pot da trupul lui.

— Nu asculţi ce-ţi spun. Nu ai de ales.

— Nu, scuză-mă, dar tu eşti cel care nu ascultă ce spun eu. Ascultă-mă, E.D. Nu-ţi pot da trupul lui.

El a deschis gura, apoi a închis-o. A făcut ochii mari.

— Carol, a spus. Ce-ai făcut?

— *Nu există* nici un trup. Nu mai există. Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet şiret şi amar. Dar presupun că îi poţi lua cenuşa. Dacă insişti.

Am dus-o pe Carol cu maşina înapoi, la Casa Mare, unde vecinul ei Emil Hardy, care, odată cu revenirea curentului electric, renunţase la ziarul lui cu viaţă scurtă, dedicat ştirilor locale, stătuse cu Diane.

— Am vorbit despre vremurile vechi, a spus Hardy, pregătindu-se de plecare. Obişnuiam să mă uit la copii când mergeau cu bicicletele. A fost demult. Starea în care e pielea ei...

— Nu e contagioasă, l-a liniştit Carol. Nu-ţi face griji.

— E, totuşi, neobişnuită.

— Da. Este neobişnuită. Îţi mulţumesc, Emil.

— Eu şi Ashley ne-am bucura să vii într-o zi la noi, la cină.

— Sună minunat. Mulţumeşte-i, te rog, lui Ashley din partea mea.

A închis uşa şi s-a întors către mine.

— Simt nevoia să beau ceva. Dar lucrurile cele mai urgente trebuie făcute mai întâi. E.D. ştie că eşti aici. Aşa că trebuie să pleci şi trebuie s-o iei pe Diane cu tine. Poţi? Poţi s-o duci într-un loc sigur? Undeva unde E.D. să nu reuşească să-i dea de urmă?

— Sigur că pot. Dar cum rămâne cu tine?

— Eu nu sunt în pericol. E.D. îşi poate trimite oamenii să caute indiferent ce comoară îşi închipuie că i-a furat Jason. Dar n-o să găsească nimic, atâta vreme cât nu neglijezi nici un amănunt, Tyler, şi nu-mi poate lua casa. Eu şi E.D. am semnat un armistiţiu, cu mult timp în urmă. Certurile noastre sunt minore. Dar ţie îţi poate face rău şi, dacă vrea, îi poate face rău Dianei.

— N-o să permit.

— Atunci strânge-ţi lucrurile. S-ar putea să n-ai prea mult timp la dispoziţie.

Când nu ne mai despărţea decât o zi de traversarea Arcadei, am ieşit să privesc răsăritul soarelui de pe puntea navei *Capetown Maru*. Arcada era aproape invizibilă, pilonii ei descendenţi fiind dincolo de orizontul estic şi de cel vestic, dar,

în jumătatea de oră de dinaintea zorilor, vârful i se zărea pe cer, aproape deasupra capului, ca linia ascuţită a unui tăiş, strălucind uşor.

A pierit dincolo de ceaţa unor nori cirus, pe la jumătatea dimineţii, deşi ştiam cu toţii că se afla acolo.

Perspectiva tranzitului făcea ca toată lumea să fie nervoasă, nu numai pasagerii, ci şi echipajul experimentat. Îşi vedeau de treburile lor obişnuite, ocupându-se de nevoile navei, reparând maşinile, inscripţionând şi revopsind suprastructura, însă ritmul muncii lor avea o vioiciune care nu existase cu o zi înainte. Jala a venit pe punte cărând un scaun de plastic şi mi s-a alăturat, aşezându-se în locul pe care îl alesesem, ferit de vânt datorită containerelor de doisprezece metri, dar oferind o panoramă îngustată a mării.

— E ultima mea călătorie în partea cealaltă, a spus.

Era îmbrăcat ca pentru o zi călduroasă, cu o cămaşă largă şi cu blugi. Şi-a descheiat nasturii, expunându-şi pieptul la soare. A luat o cutie de bere din frigiderul de pe punte şi a deschis-o cu zgomot. Toate acţiunile îl defineau drept un mirean, un om de afaceri, care dispreţuia, în aceeaşi măsură, *sharia* şi *adatul.*

— De data asta, a adăugat, nu mai există întoarcere.

Arsese toate punţile din urma lui, literalmente, pentru că era implicat în întreaga orchestrare a revoltei din Teluk Bayur. (Exploziile reprezentaseră o acoperire bătător la ochi de avantajoasă pentru fuga noastră, deşi fusese cât pe ce să fie prins în mijlocul incendiului.) Jala se ocupa de ani de zile de intermedierea emigrărilor clandestine, mult mai profitabilă decât afacerile lui legale, de import-export. Oamenii sunt mult mai valoroşi decât uleiul de palmier, spunea el. Dar concurenţa indiană şi vietnameză era dură şi climatul politic se împuţise, era mai bine să se retragă la Port Magellan, decât să-şi petreacă restul vieţii într-o închisoare a noilor reformatori.

— Ai mai traversat vreodată?

— De două ori.

— A fost dificil?

A ridicat din umeri.

— Să nu crezi tot ce-auzi.

La ora amiezii, o mare parte a pasagerilor urcaseră pe punte. În afară de sătenii minangkabau, la bord se mai afla un amestec de etnici acehnezi, malayeni şi thai, probabil că eram,

cu totul, vreo sută de emigranţi, mult prea mulţi pentru numărul de cabine disponibile, dar trei dintre containerele de aluminiu din cală fusese transformate în dormitoare, fiind aerisite cu grijă.

Nu era vorba de transportul necruţător, adesea fatal, care aducea emigranţii ilegali, dornici să se refugieze în Europa sau în America de Nord. Cei mai mulţi dintre oamenii care traversau Arcada în fiecare zi proveneau din firavele programe de colonizare aprobate de Naţiunile Unite şi aveau adesea bani pe care erau dispuşi să-i cheltuiască. Erau trataţi cu respect de membrii echipajului, dintre care mulţi petrecuseră luni întregi în Port Magellan şi îi înţelegeau puterea de atracţie şi capcanele.

Unul dintre marinari transformase o parte a punţii principale într-un teren de fotbal, delimitat cu năvoade, unde se juca un grup de copii. Din când în când, mingea sărea dincolo de plase, ajungând adesea în poala lui Jala, spre marea lui supărare. În ziua aceea era nervos.

L-am întrebat când urma să se facă traversarea.

— După spusele căpitanului, dacă nu schimbăm viteza, peste vreo douăsprezece ore.

— Ultima noastră zi pe Pământ.

— Nu glumi!

— O spuneam la propriu.

— Şi vorbeşte mai încet. Marinarii sunt foarte superstiţioşi.

— Ce-o să faci în Port Magellan?

Jala a ridicat din sprâncene.

— Ce-o să fac? O să regulez femei frumoase. Şi, foarte posibil, vreo câteva urâte. Ce altceva?

Mingea de fotbal a sărit din nou peste plasă. De data asta, Jala a ridicat-o cu braţul făcut căuş şi a lipit-o de pântec.

— Fir-ar să fie, v-am prevenit! Jocul s-a terminat!

O duzină de copii s-a grăbit să se îndese în plasă, strigându-şi protestele, dar En a fost cel care şi-a luat inima-n dinţi şi a venit să-l înfrunte direct pe Jala. Băiatul era transpirat şi coşul pieptului i se umfla ca nişte foale. Echipa lui avea cinci goluri avans.

— Dă-ne-o înapoi, te rog! a spus el.

— O vrei înapoi?

Jala s-a ridicat, încă strângând mingea, arogant şi ciudat de furios.

— O vrei? Du-te şi ia-o!

A lovit mingea cu piciorul, lansând-o pe o traiectorie amplă, care a purtat-o dincolo de balustrada punţii, în imensitatea albastră-verzuie a Oceanului Indian.

En a părut uluit, apoi furios. A spus ceva în dialectul minang, cu voce scăzută şi cu amărăciune.

Lui Jala i s-au congestionat obrajii. Pe urmă l-a plesnit pe En, cu palma deschisă şi cu atâta putere încât ochelarii cu lentile groase ai băiatului au căzut şi au alunecat pe punte.

— Cere-ţi scuze! a pretins Jala.

En a căzut într-un genunchi, cu ochii strâns închişi. A inspirat de câteva ori, smiorcăindu-se. În cele din urmă, s-a ridicat. A făcut câţiva paşi de-a curmezişul punţii şi a recuperat ochelarii. I-a pus la loc, pe bâjbâite, şi s-a întors, cu ceea ce mi s-a părut o demnitate uimitoare. S-a proptit chiar în faţa lui Jala.

— Nu, a spus, cu voce slabă. Cere-ţi *tu* scuze.

Jala a icnit şi a înjurat. En s-a tras înapoi. Jala a ridicat din nou braţul.

L-am prins de încheietura mâinii, la jumătatea mişcării.

M-a privit uimit.

— Ce-i asta?! Dă-mi drumul!

A încercat să-şi desprindă mâna. Nu l-am lăsat.

— Nu-l lovi încă o dată.

— Fac ce vreau!

— Perfect, am răspuns. Dar nu-l lovi iarăşi.

— *Tu...* după tot ce-am făcut pentru tine...

Pe urmă mi-a aruncat o a doua privire.

Nu ştiu ce-a văzut pe chipul meu. Nu ştiu, cu exactitate, ce anume simţeam în clipa aceea. Indiferent ce-ar fi fost, a părut să-l deruteze. A deschis pumnul încleştat. A lăsat impresia că-şi pierdea vlaga.

— Futu-te să te fut de american nebun, a murmurat. Mă duc la bufet.

Apoi, către micul grup de copii şi de marinari care se adunaseră în jurul nostru:

— Unde pot găsi *linişte* şi *respect!*

S-a îndepărtat furios.

En continua să se holbeze la mine cu gura căscată.
— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, am spus.
A dat din cap.
— Nu vă pot aduce mingea înapoi, am adăugat.
Şi-a atins obrazul, acolo unde îl pleznise Jala.
— E OK, a spus, cu glas firav.

Mai târziu, în timpul cinei, la masa comună a echipajului, cu câteva ore înainte de traversare, i-am povestit Dianei despre incident.

— Nu m-am gândit la ceea ce făceam. Mi s-a părut, pur şi simplu... firesc. Aproape instinctiv. Oare ţine de natura unui cvadru?

— E posibil. Impulsul de a proteja o victimă, mai ales un copil, şi de a o face instantaneu, fără să te gândeşti. Şi eu l-am simţit. Cred că e vorba de ceva înscris de marţieni în programul de refacere neurală... presupunând că pot într-adevăr manipula sentimente atât de subtile. Aş fi vrut să fie aici Wun Ngo Wen, să ne explice. Sau Jason, din acelaşi motiv. Ai avut impresia că e ceva nefiresc?

— Nu.
— Sau greşit, nepotrivit?
— Nu... Cred c-a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac.
— Dar l-ai fi făcut şi înainte de tratament?
— E posibil. Sau aş fi vrut s-o fac. Dar probabil că m-aş fi răzgândit înainte de a fi prea târziu.
— Deci nu eşti nefericit din cauza asta.

Nu. Doar surprins. Asta făcea parte din mine în aceeaşi măsură ca biotehnologia marţiană, spunea Diane, şi presupun că avea dreptate... iar eu aveam nevoie de ceva timp să mă obişnuiesc. Aşa cum se întâmpla în cazul oricărei alte tranziţii (de la copilărie la adolescenţă, de la adolescenţă la maturitate), apăreau noi imperative cărora trebuia să le faci faţă, noi oportunităţi şi noi capcane, noi îndoieli.

Pentru prima oară, după mulţi ani, eram din nou un străin pentru mine însumi.

Aproape terminasem de împachetat, când Carol a coborât la parter, puţin abţiguită, clătinându-se pe picioare şi ţinând în

braţe o cutie de pantofi. Cutia era etichetată AMINTIRI (ŞCOALĂ).

— Ar trebui să iei asta. A fost a mamei tale.

— Carol, dacă înseamnă ceva pentru tine, atunci păstreaz-o.

— Mulţumesc, dar mi-am luat deja din ea ce voiam.

Am deschis capacul şi am aruncat o privire înăuntru.

— Scrisorile.

Scrisorile anonime adresate Belindei Sutton, acesta fiind numele de fată al mamei.

— Da. Deci le-ai văzut. Le-ai citit vreodată?

— Oh, nu tocmai. Doar atât cât să-mi dau seama că erau scrisori de dragoste.

— Oh, Doamne. Sună atât de siropos. Prefer să mă gândesc la ele ca la nişte omagii. De fapt, sunt cât se poate de caste, îţi dai seama dacă le citeşti cu atenţie. Nesemnate. Mama ta le-a primit când eram amândouă la universitate. Se întâlnea cu tatăl tău atunci, aşa că nu putea să i le arate lui – el însuşi îi scria altele. Aşa că mi le-a arătat mie.

— N-a aflat niciodată cine i le-a scris?

— Nu. Niciodată.

— Trebuie să fi fost curioasă.

— Bineînţeles. Însă, la data aceea, era deja logodită cu Marcus. A început să-şi dea întâlniri cu Marcus Dupree când el şi E.D. îşi puneau la punct prima afacere, proiectarea şi construirea baloanelor de înaltă altitudine, pe vremea când aerostatele erau ceea ce numea Marcus tehnologia „cer-albastru”: puţin nebunească, puţin idealistă. Belinda le spunea lui Marcus şi E.D. fraţii Zeppelin. Aşa că noi eram, probabil, surorile Zeppelin. Fiindcă atunci am început să flirtez cu E.D. Într-un fel, Tyler, întreaga mea căsătorie n-a fost nimic altceva decât o încercare de a o păstra pe mama ta ca prietenă.

— Scrisorile...

— E interesant, nu-i aşa, că le-a păstrat atâţia ani? În cele din urmă, am întrebat-o de ce. A răspuns: „Pentru că sunt sincere.” Era modul ei de a aduce un omagiu celui care i le scrisese, indiferent cine ar fi fost. Ultima a sosit cu o săptămână înainte de nunta ei. Pe urmă n-a mai primit nici una. Iar eu m-am măritat cu E.D. cu un an mai târziu. Chiar şi apoi, când am fost două cupluri, eram inseparabili, ţi-a povestit vreodată asta? Ne duceam împreună în concedii, mergeam la

cinematograf împreună. Belinda a venit la spital când s-au născut gemenii, iar eu am aşteptat la uşă când te-a adus pe tine pentru prima oară acasă. Însă totul s-a sfârşit după accidentul lui Marcus. Tatăl tău, Tyler, era un om minunat, foarte practic, foarte amuzant, singura persoană care reuşea să-l facă pe E.D. să râdă. Belinda a fost absolut devastată de moartea lui. Şi nu numai emoţional. Marcus cheltuise cea mai mare parte a economiilor lor, iar ea a cheltuit restul plătind ipoteca pentru casa din Pasadena. Aşa că, atunci când ne-am mutat în est şi am făcut o ofertă pentru locul ăsta, ni s-a părut cât se putea de firesc s-o invităm să stea în casa de oaspeţi.

— Cerându-i în schimb să se ocupe de gospodăria voastră.

— Asta a fost ideea lui E.D. Eu nu voiam decât s-o am pe Belinda aproape. Căsătoria mea n-a fost atât de reuşită ca a ei. Dimpotrivă. La vremea aceea, Belinda era, mai mult sau mai puţin, singura mea prietenă. Aproape o confidentă.

Carol a surâs.

— Aproape.

— De-asta vrei să păstrezi scrisorile? Fiindcă sunt o parte a istoriei prieteniei voastre?

Mi-a zâmbit ca unui copil retardat.

— Nu, Tyler. Ţi-am spus. Sunt ale mele.

Zâmbetul i s-a subţiat.

— N-ai de ce să fii atât de consternat. Mama ta era o heterosexuală tot atât de nesofisticată ca orice altă femeie pe care am întâlnit-o de când mă ştiu. Eu am avut, pur şi simplu, ghinionul de a mă îndrăgosti de ea. De a mă îndrăgosti de ea cu atâta supunere încât aş fi fost în stare să fac orice ca s-o păstrez în preajmă, chiar şi să mă mărit cu un om care părea, încă de la bun început, puţin cam dezgustător. Şi în tot acest timp, Tyler, în toţi aceşti ani de tăcere, nu i-am spus niciodată ce anume simţeam. Niciodată, cu excepţia acestor scrisori. Am fost încântată că le păstra, deşi întotdeauna mi s-au părut oarecum periculoase, de parcă ar fi fost explozive sau radioactive, aşa, puse la vedere, ca o dovadă a propriei mele nebunii. Când mama ta a murit, mă refer la ziua morţii ei, am intrat într-o uşoară panică, am încercat să ascund cutia, m-am gândit să distrug scrisorile, dar n-am fost în stare, nu m-am putut convinge s-o fac, şi apoi, după ce E.D. a divorţat de mine, când n-a mai rămas nimeni pe care să fiu nevoită să înşel, le-am

adus aici, pur şi simplu. Pentru că, vezi tu, sunt ale mele. Întotdeauna au fost.

N-am ştiut ce să-i spun. Mi-a văzut expresia şi a clătinat din cap cu tristeţe. Şi-a pus mâinile firave pe umerii mei.

— Nu fi supărat. Lumea e plină de surprize. Ne-am născut străini, faţă de noi înşine şi faţă de ceilalţi, şi ni se întâmplă rareori să fim prezentaţi unii altora în mod oficial.

Aşa că am petrecut patru săptămâni într-un hotel din Vermont, îngrijind-o pe Diane până ce şi-a revenit.

Mai corect spus, până ce şi-a revenit din punct de vedere fizic. Trauma emoţională pe care o suferise la ranch-ul Condon şi după aceea o secătuise şi o însingurase. Diane închisese ochii într-o lume care părea să-şi trăiască ultimele clipe şi îi deschise într-o cu totul alta, lipsită de puncte cardinale. În privinţa asta, nu stătea în puterea mea să îndrept lucrurile.

Aşa că am ajutat-o, dar cu prudenţă. I-am explicat ce era de explicat. Nu i-am cerut nimic şi i-am dat limpede de înţeles că nu aşteptam nici o recompensă.

Interesul ei faţă de lumea noastră schimbată s-a trezit treptat. M-a întrebat despre soare, acum revenit la înfăţişarea sa favorabilă, iar eu i-am povestit ce îmi spusese Jason: Membrana Turbionară era la locul ei, deşi izolarea temporală se încheiase. Proteja Pământul, aşa cum o făcuse întotdeauna, transformând radiaţiile letale într-un simulacru de lumină solară acceptabil pentru ecosistemul planetar.

— Atunci de ce au anihilat-o vreme de şapte zile?

— Au *rarefiat-o*, nu au *anihilat-o* cu desăvârşire. Şi au făcut-o fiindcă prin ea trebuia să pătrundă ceva.

— Chestia aia din Oceanul Indian.

— Da.

M-a rugat să rulez înregistrarea ultimelor ore ale lui Jason şi a plâns ascultând-o. Pe urmă a întrebat despre cenuşa lui. O luase E. D. sau o păstrase Carol? (Nici una, nici alta. Carol îmi îndesase urna în mâini şi îmi spusese să dispun de ea aşa cum credeam că e mai bine. „Tyler, cumplitul adevăr este că tu l-ai cunoscut mai bine decât mine. Pentru mine, Jason era un cifru. Fiul tatălui său. Dar tu ai fost prietenul lui.”)

Am privit lumea redescoperindu-se. Înmormântările în masă se încheiaseră, în sfârşit, supravieţuitorii îndoliaţi şi înspăimântaţi au început să înţeleagă că planeta îşi recâştigase

viitorul, indiferent cât de straniu s-ar fi putut dovedi. Pentru generaţia noastră, era o răsturnare uluitoare. Mantia extincţiei ne căzuse de pe umeri şi ce aveam să ne facem fără ea? Ce aveam să facem, acum, când nu mai eram condamnaţi, ci doar simpli muritori?

Am văzut secvenţe video, filmate în Oceanul Indian, surprinzând construcţia monstruoasă care se autoîncastrase în scoarţa planetei, cu apa încă fierbând şi transformându-se în aburi acolo unde venea în contact cu pilonii imenşi. Oamenii au început să o numească Arcul sau Arcada, nu numai datorită formei sale, ci şi fiindcă navele aflate pe mare s-au reîntors în porturi spunând poveşti despre radiobalize dispărute, ape ciudate, busole învârtindu-se, dereglate, şi despre linia unei coaste pustii, acolo unde n-ar fi trebuit să se afle nici un continent. Mai multe flote militare au fost trimise imediat într-acolo. Testamentul lui Jason sugera o explicaţie, dar numai câţiva oameni aveau avantajul de a-l fi ascultat. Eu, Diane şi în jur de o duzină de experţi care îl primiseră prin poştă.

Pe măsură ce vremea se răcorea, Diane a început să facă exerciţii fizice, în fiecare zi câte puţin, alergând pe aleea nepavată din spatele motelului şi întorcându-se cu miros de frunze moarte şi fum de lemn în păr. Pofta de mâncare i s-a îmbunătăţit, la fel şi meniul de la cafenea. Comerţul cu alimente fusese restabilit, economia se repunea în mişcare, scârţâind.

Am aflat că şi Marte fusese scos din Turbion. Cele două planete au trimis semnale una către alta. Într-unul dintre discursurile sale de mobilizare-în-jurul-drapelului, preşedintele Lomax a dat chiar de înţeles că zborurile spaţiale cu oameni la bord aveau să fie reluate, ca un prim pas către stabilirea unor relaţii progresive cu ceea ce numea (cu o exuberanţă dubioasă) „planeta noastră soră”.

Am vorbit despre trecut. Am vorbit despre viitor.

N-am căzut unul în braţele celuilalt.

Ne cunoşteam prea bine, sau poate că nu destul de bine. Aveam un trecut, dar nici un prezent.

Iar dispariţia lui Simon din preajma oraşului Manassas o chinuia pe Diane, umplând-o de nelinişte.

— Aproape că te-a lăsat să mori, i-am reamintit.

— N-a făcut-o intenţionat. Nu e un ticălos. Ştii doar.

— Atunci e periculos de naiv.

Diane a închis ochii, cu un aer meditativ. Pe urmă a spus:

— La Templul Iordanului, pastorului Bob Kobel îi plăcea să repete o frază: „Inima lui striga după Dumnezeu.” Dacă descrierea asta i se potriveşte cuiva, atunci i se potriveşte lui Simon. Dar afirmaţia trebuie fragmentată şi analizată. „Inima lui striga” – cred că asta vorbeşte despre noi toţi, e un enunţ universal. Vorbeşte despre tine, despre Simon, despre mine, despre Jason. Chiar şi despre Carol. Chiar şi despre E.D. Când oamenii încep să înţeleagă cât de mare e universul şi cât de scurtă e viaţa lor, inima fiecăruia strigă. Uneori e un strigăt de bucurie, cred că ăsta a fost cazul lui Jason şi n-am reuşit să înţeleg în privinţa lui. Avea puterea de a venera. Însă, pentru cei mai mulţi dintre noi, e un strigăt de groază. Groaza de extincţie, groaza de absurditate. Inimile noastre strigă. Poate către Dumnezeu sau poate numai ca să-ntrerupă tăcerea.

Şi-a îndepărtat părul de pe frunte şi am văzut că braţul ei, care fusese atât de periculos de subţire, era din nou rotund şi puternic.

— Cred că strigătul acesta înălţat din inima lui Simon a fost cel mai pe deplin omenesc strigăt din lume. Dar, e adevărat, nu ştie să aprecieze caracterul altora şi, da, e naiv, ăsta e motivul pentru care s-a perindat prin atâtea forme de credinţă: Noua Împărăţie, Templul Iordanului, ranch-ul Condon... orice, atâta vreme cât era spus pe înţelesul tuturor şi se adresa nevoii de a da un sens omenirii.

— Chiar dacă asta te ucidea?

— N-am spus că e înţelept. Am spus că nu e un netrebnic.

Mai târziu, am ajuns să înţeleg acest gen de discurs: Diane vorbea ca un cvadru. Detaşat, dar angajat. Intim, dar obiectiv. Nu-mi displăcea, dar făcea să mi se zbârlească, din când în când, părul de pe ceafă.

Nu la mult timp după ce am afirmat că e complet sănătoasă, Diane mi-a spus că voia să plece. Am întrebat-o unde avea de gând să se ducă.

Mi-a spus că trebuia să-l găsească pe Simon. Trebuia să „pună lucrurile la punct”, într-un fel sau altul. La urma urmelor, încă mai era măritată. Pentru ea conta dacă Simon era viu sau mort.

I-am amintit că îi lipseau banii de cheltuială şi un loc al ei, în care să stea. A ripostat că avea să se descurce cumva. Aşa că i-am dat una dintre cărţile de credit cu care mă aprovizionase Jason, împreună cu avertizarea că nu puteam garanta pentru ea, nu aveam idee cine plătea prima de asigurare, care era limita de credit sau dacă cineva nu îi putea da astfel de urmă.

M-a întrebat cum putea lua legătura cu mine.

— Trebuie doar să mă suni.

Avea numărul meu, numărul pentru care plătisem şi pe care îl păstrasem atâţia ani, ataşat unui telefon pe care îl purtam asupra mea, deşi suna atât de rar.

Pe urmă am dus-o cu maşina la cea mai apropiată autogară, unde s-a pierdut într-o mulţime de călători dezrădăcinaţi, pe care încetarea Turbionului îi izolase de familiile lor.

Telefonul a sunat peste şase luni, când în ziare încă mai apăreau titluri referitoare la „lumea nouă”, late cât pagina, şi când posturile de televiziune prin cablu începuseră să difuzeze secvenţe video ale unui promontoriu stâncos şi pustiu, aflat „undeva, dincolo de Arcadă”.

Până în momentul acela, traversarea fusese făcută de sute de vase, mari şi mici. Unele le aparţineau unor expediţii ştiinţifice în care se investise mult şi de la care se aştepta puţin, aprobate de IGY şi de Naţiunile Unite şi însoţite de o escortă navală americană, din care făceau parte şi reprezentanţii unor organizaţii de presă. Altele erau închiriate de particulari. Altele erau traulere şi se reîntorceau în port cu calele pline de ceva care, într-o lumină mai sărăcăcioasă, semăna a cod. Era strict interzis, fireşte, dar „codul de arcadă” se infiltrase pe toate pieţele asiatice importante la data ridicării interdicţiei. Peştele se dovedise a fi comestibil şi hrănitor. Jase ar fi spus că ăsta era un indiciu: când a fost supus unor teste ADN, genomul peştilor a sugerat existenţa unor strămoşi îndepărtaţi, de origine terestră. Lumea nouă nu era un simplu loc ospitalier, ci părea să fi fost înzestrată în folosul omenirii.

— L-am găsit pe Simon, a spus Diane.

— Şi?

— Locuieşte într-un parc de rulote de lângă Wilmington. Câştigă reparând una-alta – biciclete, prăjitoare de pâine,

lucruri de genul ăsta. În rest, trăieşte din ajutorul social şi frecventează o mică biserică penticostală.

— S-a bucurat să te vadă?

— Nu mai contenea să se scuze pentru cele petrecute la ranch-ul Condon. A spus că vrea să-mi ofere o compensaţie. A întrebat dacă poate face ceva pentru ca viaţa mea să fie mai uşoară.

Am strâns telefonul cu mai multă putere.

— Ce i-ai răspuns?

— Că vreau să divorţăm. A fost de acord. Şi a mai spus ceva. A spus că m-am schimbat, că am ceva diferit. N-a fost în stare să spună ce anume. Dar cred că nu i-a plăcut.

Poate o adiere de pucioasă.

— Tyler? m-a întrebat Diane. M-am schimbat chiar aşa de mult?

— Totul se schimbă.

Următorul telefon important a venit cu un an mai târziu. Eram în Montreal, în parte mulţumită actelor false primite de la Jason, aşteptând ca statutul meu de imigrant să fie oficializat şi acordând asistenţă la un dispensar din Outremont.

De la ultima mea conversaţie cu Diane, fusese înţeleasă dinamica de bază a Arcadei. Faptele erau derutante pentru oricine vedea în ea o maşinărie statică sau o simplă „uşă”, dar căpătau mult mai mult sens dacă o priveai aşa cum o făcuse Jason – ca pe o entitate complexă, inteligentă, capabilă să perceapă şi să manipuleze evenimentele din zona sa.

Prin intermediul Arcadei, fuseseră conectate două lumi, dar numai pentru vasele maritime cu oameni la bord.

Gândiţi-vă ce însemna. Pentru o pală de vânt, pentru un curent oceanic sau pentru o pasăre migratoare, arcada nu era nimic altceva decât o pereche de piloni imobili plasaţi între Oceanul Indian şi Golful Bengal. Toate acestea se mişcau nestânjenite în jurul şi în spaţiul arcadei, aşa cum se întâmpla cu orice navă care călătorea de la nord către sud.

Dar, traversând ecuatorul, la nouăzeci de grade longitudine estică faţă de meridianul Greenwich, într-o navă venind dinspre sud, te pomeneai privind înapoi, către Arcadă, de pe o mare necunoscută şi sub un cer straniu, la nu se ştie câţi ani-lumină distanţă de Pământ.

În oraşul Madras, o linie de croazieră, ambiţioasă dar nu tocmai legală, răspândise o serie de postere în limba engleză, care anunţau O CĂLĂTORIE PLĂCUTĂ SPRE O PLANETĂ OSPITALIERĂ! Interpolul închisese firma, la data respectivă, Naţiunile Unite încă mai încercau să reglementeze trecerea, dar posterele spuneau adevărul. Cum de erau posibile astfel de lucruri? Întrebaţi-i pe ipotetici.

Diane mi-a povestit că divorţul ei se încheiase, dar nu avea nici o slujbă şi nici o perspectivă.

— Mă gândeam că, dacă aş putea veni la tine…

Părea nesigură şi nu aducea nicidecum cu un cvadru sau cu ceea ce îmi imaginam eu că ar fi trebuit să fie un cvadru.

— Dacă tu crezi că e bine. Sincer vorbind, aş avea nevoie de puţin ajutor. Să-mi găsesc un loc şi, ştii tu, să mă stabilesc.

Aşa că i-am găsit o slujbă la clinică şi am solicitat aprobarea actelor ei de imigrare. Mi s-a alăturat, la Montreal, în toamna aceea.

Eu şi Diane ne-am descoperit unul pe celălalt în moduri cu totul noi, în timp ce ne curtam într-un stil nuanţat, lent (sau poarte semimarţian). Nu mai eram încorsetaţi de Turbion şi nici nu mai eram copii, căutând orbeşte alinare. Ne-am îndrăgostit, în cele din urmă, ca adulţi.

Eram în anii când populaţia globului s-a ridicat la opt miliarde. Cea mai mare parte a acestei creşteri s-a datorat unor metropole în ascensiune, Shanghai, Jakarta, Manila, China de coastă, Lagos, Kinshasa, Nairobi, Maputo, Caracas, La Paz, Tegucigalpa, tuturor furnicarelor din lume învăluite în lumina focurilor şi în smog. Ar fi fost nevoie de o duzină de Arcade să ţină piept unei asemenea explozii demografice, pentru că aglomerarea stârnea un val constant de emigranţi, de refugiaţi şi de „pionieri”, mare parte fiind înghesuiţi în compartimentele pentru marfă ale navelor care făceau transporturi ilegale, şi nu puţini erau lăsaţi pe ţărmurile din Port Magellan morţi sau muribunzi.

Port Magellan era prima aşezare din lumea nouă care primise nume. O mare parte a acelei lumi fusese deja cartografiată, la modul grosolan, mai ales din aer. Port Magellan se afla în vârful estic al continentului botezat de unii „Equatoria”. Exista şi o a doua masă continentală, plată

(„Borea”), care înconjura polul nord şi se întindea spre zona temperată a planetei. Mările sudice erau bogate în insule şi arhipelaguri.

Clima era blândă, aerul curat, gravitaţia se ridica la 95,5% din cea a Pământului. Ambele continente erau grânare în aşteptarea plugului. Mările şi râurile mişunau de peşte. Prin mahalalele din Douala şi Kabul circula legenda că-ţi puteai culege cina din copacii uriaşi ai Equatoriei şi că puteai dormi la adăpostul rădăcinilor lor.

Nu puteai. Port Magellan era o enclavă a Naţiunilor Unite, patrulată de soldaţi. În aşezările de barăci din jur nu guverna nici o lege şi erau locuri nesigure. Dar, pe o întindere de sute de kilometri, coasta era punctată de sate prospere de pescari, în jurul lagunelor din Golful Bogat şi din Portul Australian se construia o serie de hoteluri pentru turişti, iar căutarea pământurilor fertile îi condusese pe colonişti în interiorul continentului, de-a lungul văii Fluviului Alb şi a Noului Irrawaddy.

Dar cea mai spectaculoasă veste sosită în anul acela din lumea nouă era descoperirea unei a doua Arcade. Era situată în partea opusă a lumii faţă de prima, în apropierea extremităţii sudice a masei continentale boreale, iar dincolo de ea se afla o altă lume nouă, conform primelor rapoarte, ceva mai puţin primitoare, sau poate că de vină era, pur şi simplu, sezonul ploios.

— Trebuie să mai existe şi alţi oameni ca mine, a spus Diane, în cel de-al cincilea an al erei post-Turbion. Mi-ar plăcea să-i întâlnesc.

I-am dat copia arhivelor marţiene aflată în posesia mea, o primă traducere înregistrată pe un set de carduri de memorie, iar ea s-a dedicat studierii lor cu aceeaşi atenţie pe care o acordase cândva poeziei victoriene şi broşurilor Noii Împărăţii.

Dacă munca lui Jason fusese un succes, atunci, da, pe Pământ mai existau, cu siguranţă, şi alţi cvadri. Dar a-şi anunţa prezenţa ar fi echivalat cu a-şi cumpăra un bilet la clasa întâi către un penitenciar federal. Administraţia Lomax pusese un capac de siguranţă peste tot ceea ce ţinea de planeta Marte, iar agenţiile sale de securitate internă îşi extinseseră activitatea

poliţienească în timpul crizei economice care urmase după încheierea Turbionului.

— Tu te-ai gândit vreodată la asta? m-a întrebat, cu o oarecare timiditate.

Voia să ştie dacă mă gândisem să devin eu însumi un cvadru. Să-mi injectez în braţ o doză bine măsurată din lichidul transparent dintr-unul dintre flacoanele pe care le păstram într-un seif de oţel, plasat în fundul dulapului din dormitorul nostru. Bineînţeles că mă gândisem. Am fi devenit cu mult mai asemănători.

Dar oare îmi doream? Eram conştient de existenţa unui spaţiu invizibil, a unei fisuri dintre calitatea ei de cvadru şi umanitatea mea nealterată, dar nu mă temeam. O preţuiam chiar, în unele nopţi, când mă uitam în ochii gravi ai Dianei. Era canionul care definea puntea, iar cea pe care o construiserăm noi era încântătoare şi trainică.

Mi-a mângâiat mâna, degetele ei catifelate pe pielea mea ridată, un mod subtil de a-mi aduce aminte că timpul nu stă în loc, că într-o bună zi s-ar fi putut să am nevoie de tratament, chiar dacă nu mi-l doream în mod special.

— Nu încă, am spus.

— Dar când?

— Când o să fiu pregătit.

Preşedintelui Lomax i-au urmat preşedintele Hughes şi apoi preşedintele Chaykin, însă erau, cu toţii, veterani ai aceleiaşi politici din epoca Turbionului. Vedeau în biotehnologia marţiană o nouă bombă atomică, măcar una potenţială, şi, pentru moment, le aparţinea în întregime, era o ameninţare al cărei drept de proprietate îl deţineau. Primul mesaj diplomatic al preşedintelui Lomax către guvernul Celor Cinci Republici fusese o cerere de retragere a informaţiilor legate de biotehnologie din transmisiile marţiene necodificate către Pământ. Ca justificare, apelase la argumente plauzibile, invocând efectul pe care l-ar fi putut avea o astfel de tehnologie asupra unei lumi divizate din punct de vedere politic şi adesea violente, dăduse drept exemplu moartea lui Wun Ngo Wen, şi până în momentul acela marţienii fuseseră cooperanţi.

Însă până şi acest contact cenzurat cu Marte însăilase o serie de dezacorduri. Sistemul economic egalitarist din Cele

Cinci Republici făcuse din Wun Ngo Wen un soi de mascotă postmortem a noii mişcări muncitoreşti globale. (Chipul lui Wun părea nelalocul lui pe pancartele purtate de muncitorii din fabricile de textile din zona industrială a Asiei sau de cei specializaţi în completarea chipsocket-urilor din vreo maqmladora din America Centrală – dar mă îndoiesc că lui i-ar fi displăcut.)

La aproape unsprezece ani din ziua în care o salvasem din ranch-ul Condon, Diane a trecut graniţa ca să ia parte la funeraliile lui E.D. Lawton. În necrolog se menţiona, în treacăt, că moartea fostei soţii a lui E.D., Carol, o precedase pe a sa cu şase luni, un alt şoc aducător de tristeţe. Carol încetase să mai răspundă la telefoanele noastre cu aproape un deceniu în urmă. Era prea periculos, spunea ea. Îi era suficient să ştie că suntem în siguranţă. Şi, de fapt, nu avea nimic de spus.

(În timp ce se afla în D.C., Diane a mers la mormântul mamei. Cel mai mult o întrista, mi-a spus, faptul că viaţa lui Carol fusese atât de incompletă: un verb fără obiect, o scrisoare anonimă, răstălmăcirea dorinţei de a o semna. „Nu-mi lipseşte atât de mult, cum îmi lipseşte ce ar fi putut fi.”)

La slujba de înmormântare a tatălui ei, Diane a avut grijă să nu-şi dezvăluie identitatea. Erau de faţă prea mulţi dintre amicii din guvern ai lui E.D., inclusiv Procurorul General şi actualul vicepreşedinte. Dar atenţia i-a fost atrasă de o femeie anonimă de pe şirurile de scaune, care, la rândul ei, o privea pe furiş.

— Am ştiut că e un cvadru, mi-a povestit Diane. N-aş putea spune exact de ce. Ţinuta ei, privirea într-un fel fără vârstă, şi ceva mai mult decât atât. Un soi de semnal care trecea de la mine către ea şi înapoi.

După încheierea ceremoniei, Diane s-a apropiat de femeie şi a întrebat-o unde îl cunoscuse pe E.D.

— Nu l-am cunoscut, a răspuns cealaltă, nu tocmai. Dar, la un moment dat, m-am ocupat de o lucrare de cercetare la Periheliu, pe vremea când era condus de Jason Lawton. Mă numesc Sylvia Tucker.

Când Diane i-a repetat numele, s-a aprins un beculeţ. Sylvia Tucker se numărase printre antropologii care lucraseră cu Wun Ngo Wen în complexul din Florida. Fusese mai prietenoasă

decât majoritatea academicienilor din slujba guvernului şi era posibil ca Jase să fi avut încredere în ea.

— Am făcut schimb de adrese de email. Nici una dintre noi n-a rostit cuvântul „cvadru”. Dar ştiam amândouă. Sunt sigură.

N-a urmat nici o corespondenţă, însă Diane primea, din când în când, tăieturi din presa digitală, trimise de la adresa Sylviei Tucker şi care sunau, de exemplu, astfel:

Specialist în chimie industrială din Denver arestat în baza unui mandat emis de securitate şi reţinut pe termen nedefinit.

Clinică geriatrică din Mexico City închisă din ordinul autorităţilor federale.

Profesor de sociologie de la Universitatea din California mort într-un incendiu „bănuit de a fi fost provocat”.

Şi aşa mai departe.

Avusesem grijă să nu păstrez nici o listă a adreselor la care a trimis Jason ultimele colete din viaţa lui, şi nici nu le memorasem. Dar unele dintre numele menţionate în articole mi se păreau plauzibil de familiare.

— Ne sugerează că sunt vânaţi, a spus Diane. Guvernul e în căutarea cvadrilor.

Ne-am petrecut o lună întrebându-ne ce ar fi fost de făcut dacă s-ar fi întâmplat să atragem acelaşi gen de atenţie. Dat fiind aparatul de securitate instalat de Lomax şi de moştenitorii săi, unde am fi putut fugi?

Dar nu exista decât un singur răspuns plauzibil. Nu exista decât un singur loc în care aparatul dădea greş şi unde sistemul de supraveghere era pe de-a-ntregul orb. Aşa că ne-am făcut planurile, un anumit tip de paşapoarte, un anumit cont bancar, o anumită rută către Asia de sud, via Europa, şi le-am lăsat deoparte până în momentul când aveau să fie necesare.

Pe urmă Diane a primit un ultim mesaj de la Sylvia Tucker, un singur cuvânt.

Pleacă, spunea emailul.

Şi am plecat amândoi.

— Eşti sigur că vrei o faci? m-a întrebat Diane în timpul ultimei etape a călătoriei, în avionul care ne ducea spre Sumatra.

Luasem hotărârea cu câteva zile în urmă, în timpul popasului din Amsterdam, când încă ne mai temeam că am fi putut fi

urmăriţi, că paşapoartele noastre ar fi putut ascunde un marcaj, că rezerva noastră de medicamente marţiene putea fi confiscată.

— Da, am răspuns. Acum. Înainte de traversare.

— Eşti sigur?

— Mai sigur ca niciodată.

Nu, nu sigur. Dar dispus. Dispus, în cele din urmă, să pierd ce era de pierdut, dispus să accept ce se putea dobândi.

Aşa că am închiriat o cameră la cel de-al doilea etaj al unui hotel în stil colonial din Padang, unde aveam să trecem neobservaţi pentru o vreme.

Toată lumea cade, şi fiecare ajunge undeva.

LA NORD DE NICĂIERI

Cu o jumătate de oră înainte de a traversa Arcada şi la o oră după lăsarea întunericului, am dat peste En în sala de mese a echipajului. Un marinar îi dăduse o coală de hârtie maronie şi câteva cioturi de creioane, ca să aibă o ocupaţie.

A părut uşurat să ne vadă. A spus că îl îngrijora traversarea. Şi-a împins ochelarii în susul nasului, tresărind de durere când a atins cu degetul vânătaia pe care i-o lăsase Jala pe obraz, şi m-a întrebat cum o să fie.

— Nu ştiu. N-am mai traversat niciodată.

— O să ne dăm seama când se-ntâmplă?

— Din câte spune echipajul, cerul devine puţin cam straniu. Şi, chiar atunci când se întâmplă, când pendulăm între lumea veche şi cea nouă, acul busolei se roteşte de la nord către sud. Iar cei de pe puntea de comandă pornesc sirena navei. O să-ţi dai seama.

— Călătorim pe o distanţă lungă, a spus En. În timp scurt.

Era indiscutabil adevărat. Arcada, cea dinspre partea noastră, cel puţin, fusese târâtă, la modul fizic, prin spaţiul interstelar, probabil cu o viteză nu mult mai mică decât a luminii, înainte de a fi coborâtă de pe orbită. Dar ipoteticii avuseseră la dispoziţie, pentru transport, eoni întregi, măsuraţi în timpul Turbionului. Era de imaginat că puntea lor era o scurtătură care acoperea un spaţiu de trei miliarde de ani-lumină. Dar chiar şi numai o fracţiune a acestuia reprezenta o distanţă stupefiantă, greu de înţeles.

— Te face să te întrebi, a spus Diane, de ce s-au străduit atât.

— După spusele lui Jason…

— Ştiu. Ipoteticii au vrut să ne salveze de extincţie, astfel încât să putem face, din noi înşine, ceva mult mai complex. Ceea ce ridică alte întrebări. De ce vor asta? Ce aşteaptă de la noi?

En ne-a ignorat discuţia filozofică.

— Şi, după ce traversăm…

— După aceea, i-am spus eu, urmează un drum de o zi până în Port Magellan.

Perspectiva l-a făcut să zâmbească.

Am schimbat o privire cu Diane. Făcuse cunoştinţă cu En cu două zile în urmă şi erau deja prieteni. Ea îi citise dintr-o carte

cu poveşti englezeşti pentru copii, găsită în biblioteca navei. (Îi spusese chiar şi versurile lui Houseman: *Iar bietul copilaş habar nu are…* „Nu-mi place poezia asta”, zisese En.)

Ne-a arătat desenul lui, înfăţişând animale pe care trebuie să le fi văzut în înregistrările video din câmpiile Equatoriei, nişte creaturi cu gâturi lungi, ochi melancolici şi blană dungată, ca de tigru.

— Sunt frumoase, a spus Diane.

El a încuviinţat, dând din cap cu un aer solemn. L-am lăsat cu munca lui şi am urcat pe punte.

Cerul nopţii era senin şi vârful Arcadei era exact deasupra capetelor noastre, reflectând ultima licărire de lumină. Curbura era insesizabilă. Din unghiul acela, părea o linie dreaptă pur euclidiană, numărul prim (1) sau litera (I).

Ne-am sprijinit de balustradă, cât mai aproape posibil de prova vasului. Vântul ne flutura hainele şi părul. Steagurile navei plesneau scurt şi marea agitată reflecta imagini frânte ale luminilor sale în mişcare.

— O ai? m-a întrebat Diane.

Vorbea despre urna minusculă ce conţinea o parte din cenuşa lui Jason. Plănuisem ceremonia, dacă putea fi numită astfel, cu mult timp înainte de a pleca din Montreal. Jason nu pusese niciodată preţ pe comemorări, dar cred că ar fi fost de acord cu asta.

— E chiar aici.

Am scos tubul de ceramică din buzunarul vestei şi l-am strâns în mâna stângă.

— Îi simt lipsa, a spus Diane. I-o simt tot timpul.

S-a cuibărit, sprijinindu-şi capul de umărul meu, iar eu am cuprins-o cu braţul.

— Aş vrea să-l fi întâlnit când era cvadru. Dar nu cred că l-a schimbat foarte mult…

— Nu l-a schimbat.

— Într-un anumit sens, Jase a fost întotdeauna un cvadru.

Pe măsură ce ne apropiam de momentul traversării, stelele păreau să pălească, de parcă nava ar fi intrat în învăluirea străvezie a unei făpturi celeste. Am deschis tubul care adăpostea cenuşa lui Jason. Diane şi-a pus mâna liberă peste a mea.

Vântul şi-a schimbat brusc direcţia şi temperatura a scăzut cu un grad sau două.

— Uneori, când mă gândesc la ipotetici, mă tem…

— De ce?

— Mă tem că noi suntem juninca lor roşie. Sau ce spera Jason că aveau să fie marţienii. Mă tem că se aşteaptă să-i salvăm de ceva. De ceva care îi sperie.

Poate că da. Dar, dacă era aşa, mi-am spus, aveam să facem ce face întotdeauna viaţa – înşală aşteptările.

Am simţit fiorul care a străbătut trupul Dianei. Deasupra noastră, Arcada s-a estompat. Peste mare s-a aşternut ceaţa. Numai că nu era ceaţă, nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu avea nimic de-a face cu vremea.

Ultima sclipire a Arcadei a dispărut, aşa cum a dispărut şi orizontul. Probabil că, pe puntea de comandă a lui *Capetown Maru*, acul busolei îşi începuse rotaţia, căpitanul a pornit sirena, un sunet puternic, brutal, scrâşnetul spaţiului maltratat.

M-am uitat în sus. Stelele se răsuceau nebuneşte.

— *Acum*, a strigat Diane, în mijlocul acelui zgomot.

M-am aplecat peste oţelul balustradei, cu mâna ei peste a mea, şi am golit urna. Cenuşa s-a spiralat în vânt, un turbion prins în luminile navei, ca fulgii de zăpadă. A dispărut înainte de a atinge apa neagră, clocotitoare. Am vrut să cred că se împrăştia în neantul pe care îl traversam fără s-o ştim, în ochiurile spaţiului dintre stele, acolo unde nu există nici un ocean.

Diane s-a sprijinit de pieptul meu şi sunetul sirenei ne-a pulsat în trupuri până ce, într-un târziu, a încetat.

Pe urmă şi-a înălţat capul.

— Cerul, a spus.

Stelele erau noi şi stranii.

Dimineaţa am ieşit pe punte, cu toţii: En, părinţii lui, Abu Ina, ceilalţi pasageri, chiar şi Jala şi o parte dintre marinarii care nu erau la datorie, dornici să mirosim aerul şi să simţim căldura lumii noi.

Ar fi putut fi Pământul, judecând după culoarea oceanului şi după dogoarea razelor de soare. Capul Port Magellan se contura la orizont ca o linie zigzagată, un promontoriu stâncos

şi câteva fuioare de fum palid ridicându-se drept în sus, pentru a fi purtate apoi către vest de curentul din înălţimi.

Abu Ina ni s-a alăturat lângă balustradă, cu En pe urmele ei.

— Pare atât de familiar, a spus. Dar îţi dă o senzaţie atât de deosebită.

În siajul nostru pluteau mănunchiuri de ierburi spiralate, desprinse de pe pământul Equatoriei de furtuni sau de maree, şi frunze imense, cu opt lobi, mlădiindu-se pe suprafaţa apei. Arcada se zărea acum în urma noastră, nemaifiind o cale de ieşire, ci una de întoarcere, un tip de poartă cu desăvârşire aparte.

— E ca şi cum s-ar încheia o istorie şi ar începe o alta, a continuat Ina.

En n-a fost de acord.

— Nu, a declarat el, solemn, aplecându-se în vânt, de parcă ar fi desluşit viitorul ce ni se aşternea înainte. Istoria începe abia când punem piciorul pe uscat.

Mulţumiri

În *Turbion*, am inventat două boli, de dragul efectului dramatic. SCCV este o boală imaginară, fără nici un corespondent în realitate, având drept purtători bovinele. Şi SMA este pe de-a-ntregul imaginară, dar simptomele sale le imită pe cele ale sclerozei multiple, o afecţiune din nefericire extrem de reală. Deşi SM nu este încă tratabilă, există o serie de terapii promiţătoare, care se aplică deja sau se întrezăresc la orizont. Totuşi, romanele science-fiction nu trebuie confundate cu revistele medicale. Pentru cititorii preocupaţi de SM, una dintre cele mai demne de încredere surse web este www.nationalmssociety.org.

Viitorul pe care l-am extrapolat pentru Sumatra şi populaţia minangkabau este, de asemenea, în mare parte, o născocire, însă cultura minangkabau, bazată pe descendenţa pe linie maternă, precum şi coexistenţa sa cu islamul modern au atras atenţia antropologilor – conform studiului lui Peggy Reeves Sanday*, Women at the Center: Life in a Modern Matriarchy (Femeile ca figuri centrale: Viaţa în matriarhatul modern).*

Cititorii interesaţi de actuala concepţie ştiinţifică asupra evoluţiei şi a viitorului sistemului solar ar putea fi dornici să studieze *The Life and Death of Planet Earth (Viaţa şi moartea planetei Pământ)*, de Peter D. Ward şi Donald Brownlee, sau *Our Cosmic Origins (Originile noastre cosmice)*, de Armand Delsemme, pentru a afla informaţii nedeformate prin lentilele literaturii science-fiction.

Şi, încă o dată, dintre toţi oamenii care m-au ajutat, făcând posibilă scrierea acestei cărţi (şi le mulţumesc tuturor), marele premiu îi revine soţiei mele, Sharry.